

RALUCA
BUTNARIU
CÂND
DRAGOSTEA
UCIDE...

PROLOG

Anglia, 1792

Noaptea era întunecată și îngrozitor de rece. Trăsura înainta anevoios prin ninsoarea abundentă, legănându-se periculos peste muchiile gropilor ce presărau drumul de țară, aidoma unei corăbii pe o mare în plină furtună.

Femeia se agăța de portieră când trăsura se aplecă mult într-o parte. Degetele fine i se crispară pe mânerul interior al ușiței care pârâi surd sub încleștarea puternică, așteptând ca valul de durere ce-i săgeta șalele să treacă, pentru a-și îngădui o nouă și binecuvântată gură de aer.

În ultima oră durerile se întetiseră ca durată, frecvență și intensitate.

Spaima și oboseala se adăugau travaliului care începuse să devină o adevărată tortură. Nu-și permitea nici măcar să geamă atunci când chinul acela arzător îi străbătea trupul, încingându-i mijlocul și partea inferioară a abdomenului într-o bandă dureroasă.

În afara ei, mai existau doi pasageri: un bărbat și o femeie. Sarcina era abia vizibilă prin faldurile mantiei căptușită cu blană de hermină care o înfășura.

Vizitiul acceptase cu chiu cu vai s-o ia cu el în nord. Dacă ar fi știut că era însărcinată și pe deasupra gata să nască, în mod sigur s-ar fi speriat și ar fi refuzat să o ia cu

el în acea călătorie lungă și dificilă.

În sufletul ei, Elisabeth Lancaster se ruga oricărei forțe cerești dispuse s-o asculte, s-o protejeze și s-o întărească pentru a ajunge acolo unde-și propusese.

Copilul ei trebuia scos în afara oricărui pericol. Bebelușul trebuia salvat cu orice preț. Îi făcuse acest jurământ lui Keith...

Keith. Un alt fel de durere, mult mai profundă și mai înnebunitoare decât cea fizică își croi drum drept spre inima ei. Un hohot mut de plâns i se opri în gât. Închizând ochii istovită, Elisabeth reuși să mai ia o gură de aer înainte ca o altă contracție să-i ardă mijlocul, sfredelindu-i partea de jos a trupului ca o jerbă de flăcări. De data asta, nu-și putu reprima geamătul care-i zvâcni pe buze.

— Vă simțiți bine, doamnă? se aplecă bărbatul spre ea, încercând să-i distingă fața în întunericul rece din interiorul poștalionului.

Elisabeth scutură din cap năucită, apoi realizează că bărbatul nu avea cum s-o vadă și se sili să vorbească printre dinții încleștați:

— Sunt bine, domnule, mulțumesc. Durerea prinse să scadă și tânăra femeie reuși să-și controleze mai bine tonul vocii. Drumul este de vină. Nu mi-am imaginat că o să fie atât de prost.

— Este un drum de țară, se auzi vocea acrå a femeii

care-l însoțea pe acel bărbat amabil. Dacă nu am fi fost siliți să facem un ocol atât de mare, am fi călătorit în condiții mult mai bune.

Elisabeth își strânse buzele într-o linie amară. Devierea aceea se datora ei și era limpede că femeia cealaltă era nemulțumită de abaterea de la traseul obișnuit al poștalionului. Dar nu avusese încotro. Trebuia să ajungă cât mai aproape de domeniul contelui de Sutherland și plătise o mică avere vizitiului ca s-o lase în fața porților impresionante ale conacului unuia dintre cei mai influenți și mai bogați nobili din Anglia.

Dacă ar fi lăsat-o la capătul drumului care ducea spre Sutherland House, ar fi avut de străbătut pe jos aproape cinci mile ca să ajungă până la acele porți în spatele cărora se afla salvarea ei și a bebelușului care era atât de nerăbdător să cunoască lumea crudă de afară. Nu ar fi rezistat atât. Era convinsă de asta. Așa că plătise aproape două sute de lire pentru a fi lăsată cât mai aproape de destinație.

Ar fi vrut să-și ceară scuze femeii, dar ceva pârâi în josul abdomenului și Elisabeth simți ceva cald udându-i interiorul coapselor. Preț de o clipă, își pierdu cumpătul și intra în panică.

„Oh. Nu! Doamne Dumnezeule, nu încă! Nu acum!”, tipă în mintea ei. Își duse mâinile la pântecul tensionat,

încercând să se adune.

Îi venea să plângă. Să se facă ghem și să plângă până murea. Era istovită, flămândă și cu nervii la pământ. Fiecare minut care trecea îi lua din vigoare și din rezistență. Fiecare val de durere era o nouă încercare care o solicita teribil.

Tocmai când se gândea că ajunsese la limita suportabilității, trăsura se opri cu o smucitură. Elisabeth se încordă, ciulindu-și urechile. O nouă contracție îi săgetă partea de jos a trupului cu o intensitate care o făcu să-și muște limba, simțind gustul sângelui. Portiera se deschise și vocea aspră a vizitiului sparse liniștea mormântală din jur:

— Aici-i locu', cucoană. Coboară repede ca să putem pleca. E frig al dracului!

Elisabeth simți un val de ușurare atât de mare, încât aproape amori cu totul. Cu mâini nesigure apucă cadrul ușiței și, cu mare grijă, băjbâi cu piciorul în căutarea scăriței. O găsi și coborî cu atenție, tatonând terenul.

Ningea ca în povești, constată ea cu un surâs uimit, privind la perdeaua de fulgi mari și grei care se cernea din înaltul negru-roșiatic al cerului. Întotdeauna o fascinase lumina aceea roșiatică pe care cerul nopții o avea atunci când ningea abundent.

Elisabeth își strânse pelerina și mai bine în jurul

trupului, deși nu-i era frig. Trăsura porni cu un scârțâit și se pierdu în noapte. Elisabeth privi în urma ei, apoi își îndreptă atenția asupra conacului imens care se ridica în fața ei la o distanță apreciabilă.

Nu avea bagaje. Ceea ce purta asupra ei, bine cusut în buzunarul secret al mantiei și în tivul acesteia, reprezenta o avere uriașă. Dar cea mai importantă bogăție se afla *în* trupul ei.

Ajunsesse până aici, nu? iar asta era...

Tânăra femeie se încovoie de spate când o altă contracție îi străbătu abdomenul, de data asta cu o violență care o zdrobi. Elisabeth nu-și mai reținu geamătul de durere. Își cuprinse pântecul în palme și gâfâi scurt. Trebuia să ajungă în interiorul conacului cât mai repede. Simțea că timpul o presa. Bebelușul ei se pregătea să vină pe lume. O știa instinctiv. Presiunea din josul trupului era îngrozitor de mare, iar durerile deveniseră insuportabile.

Elisabeth se îndreptă scâncind spre porțile masive de fier și le deschise cu efort. Mâinile îi înghețară în contact cu metalul rece. Își aminti vag că avusese un manșon de blană cu ea, cel de hermelină pe care i-l dăruise Keith la Crăciunul trecut, dar probabil îl uitase în trăsură. Oricum, nu mai conta...

Strecurându-se printre porți, Elisabeth aruncă o privire spre conacul aflat în fața ei la aproape opt sute de

metri. Distanța aceea, în vremurile bune, ar fi străbătut-o în câteva minute, alergând sau mergând cu pas vioi. Acum, i se păru de-a dreptul descurajantă...

Inspirând adânc aerul rece și curat al nopții, Elisabeth porni prin ninsoarea bogată, oprindu-se doar atunci când valurile de durere o asaltau nemilos. I se părea că trecuseră ore de când se strecurase prin porțile mari și până ce reuși, în sfârșit, să străbată parcul imens din fața conacului.

Câinii lordului Sutherland o simțiră. Elisabeth se trezi încercuită de niște umbre negre, care mârâiau amenințător. Frica îi aduse transpirații reci pe șira spinării. Încercă să le vorbească liniștitor, dar câinii lătrau întărâtați, zădărniciindu-i orice încercare de a se apropia de ușile duble, în spatele cărora ar fi găsit căldură, sprijin și protecție.

Construcția care veni o luă prin surprindere cu intensitatea ei zguduitoare. Picioarele i se înmuiară și Elisabeth căzu în genunchi, plângând înăbușit. Simțea frigul infiltrându-i-se în oase și dinții clănțănindu-i în gură. Era o crudă ironie să ajungă atât de aproape de conac și să nu poată intra din cauza acelor bestii. Se simțea condamnată să moară de frig, de oboseală și de foame...

Construcția păru să se liniștească, dar o alta îi luă imediat locul, infinit mai cumplită decât predecesora ei.

Elisabeth încercă să inspire, dar nu reuși. Imaginea conacului tremură în fața ochilor ei preț de o clipă, apoi un abis fără sfârșit o trase în adâncul lui, aducându-i o binecuvântată uitare.

Kimberly se ridică brusc în șezut, cu o senzație stranie în coșul pieptului. Clipi de două ori, simțindu-se ciudat de trează și, pe deasupra, cu toate simțurile în alertă.

Afară, câinii lătrau într-un fel îngrijorător. Răsucindu-se spre soțul ei, care dormea alături, întors cu fața spre ea, îl atinse ușor pe umăr și, văzând că nu reacționează, îl zgâlțâi ușor.

Daniel deschise un ochi somnoros și o privi cu o umbră de surâs pe buze.

— Dumnezeule, Kim, iarăși?

Kimberly roși. Făcuseră dragoste de două ori în acea noapte, ultima dată chiar pe blănurile din fața șemineului.

— Nu mă gândesc la amor, dragule, ci la motivul pentru care latră câinii în ceasul acesta târziu din noapte, replică ea cu un reproș voalat în glas.

— O fi vreun hoț, opină el cu o voce somnoroasă. Lasă-i să-și facă datoria și vino lângă mine. Acum, că m-ai trezit, mi-a venit o idee.

— Lasă ideea aia pe mai târziu și dă-te jos din pat.

Cred că nu este vorba de vreun hoț, insistă Kimberly îngrijorată, în timp ce aluneca din așternuturile de culoarea untului și-și lua halatul gros de casă. Am un presentiment că este altceva. Ceva mult mai grav.

Își vâri picioarele în papucii moi și-și înnodă cordonul plușat în talie.

— Trebuie să vedem despre ce este vorba... Daniel! se răsti ea, văzându-l că este pe punctul de a ațipi.

Contele tresări și-și înghiți o înjurătură. Își privi soția iritat, nemulțumit de faptul că era scos din patul călduros în puterea nopții pentru a ieși în vremea nesuferit de rece de afară. Fără chef, mormăi ceva și-și aruncă picioarele lungi peste marginea patului.

Un minut mai târziu, amândoi coborau scările largi și duble, care șerpuiau spre antreul înalt cât cele două etaje ale conacului. Flăcările lumânărilor din ceară ale sfeșnicului cu șase brațe pe care bărbatul îl ducea aruncau umbre tremurătoare pe pereții împodobiți cu tablouri scumpe.

— Am să ies singur, iar tu rămâi aici să mă aștepți, spuse el calm, întinzând soției lui sfeșnicul. Și dacă m-ai scos din pat degeaba, să știi că o să suporti prețul acestei greșeli, rosti cu o voce gravă, făcându-i șmecherește cu ochiul.

Kimberly își înălță sprânceana în maniera

răutăcioasă, provocatoare și seducătoare care-i făcuse inima praf în urmă cu nouă ani.

Contele deschise ușa și-și înfrână șirul de blesteme când primul val de frig îl izbi drept în față. Ridicând gulerul halatului și regretând că nu-și luase pelerina, porni prin ninsoarea aprigă de afară, îndreptându-se spre câinii care se agitau în jurul unei movile de culoare închisă.

Vreun pui de căprioară, își zise el, strângând din dinți. Nu-i venea să creadă că acesta ar fi motivul pentru care fusese scos din casă pe vremea asta nesuferită!

— Ce-ați prins, băieți? se adresă el celor șase ciobănești germani, îngustându-și ochii ca să și-i apere de fulgii grei și ca să vadă mai bine despre ce era vorba.

Câinii, auzind vocea stăpânului, schelălăiră încetișor și se potoliră.

Daniel Sutherland, al unsprezecelea conte de Sutherland, se lăsă în genunchi lângă movila întunecată, întinse o mână și îngheță. De data aceasta cu adevărat.

— Iisuse!

Prudent, bărbatul începu să pipăie materialul moale al unei pelerine căptușite, încercând să-și dea seama în ce poziție se afla posesorul acelui veșmânt. La naiba, nu vedea nimic! Pe dibuite, dădu peste gulerul mantiei și-și strecură degetele dincolo de marginea lui, întâlnind o porțiune de piele moale ce încă mai păstra urme de

căldură. Atent, căută pulsul persoanei din fața lui și-l găsi, dar cu un mare efort. Era slab, abia se simțea. Dar trăia. Dădu și de urma unui cercel. În fața lui se afla o femeie. O femeie inconștientă.

Cu mișcări atente, o răsturnă pe spate și-și trecu o mână pe sub genunchii ei și alta pe după omoplați, apoi se ridică cu ea în brațe.

— Ce-ai mâncat la cină, scumpa mea? mormăi el în barbă, opintindu-se și așezând-o mai bine în brațele lui. Cântărești cât un cal de rasă.

Kimberly îi deschise ușa și făcu ochii mari în fața poverii pe care soțul ei o aducea înăuntru.

— În salon, spuse contesa, luminând drumul soțului ei. Mă întreb cine e?

— Vom vedea. Du-te după săruri și adu și niște coniac. Este înghețată măr.

Kimberly dispăru imediat după ce femeia fu așezată pe sofa, ca să aducă cele trebuincioase. Daniel trase de șnururile care legau mantia și dădu marginile în lături. Se opri șocat. Pântecele rotunjit al femeii nu lăsa niciun dubiu asupra stării delicate în care se afla. Iar pata mare și umedă de pe fustele ei era un alt semn cât se poate de grăitor.

— Iisuse Cristoase, îngăimă el pierit, simțind că-l trec toate nădușelile.

Mâinile îi tremurau când și le ridică spre gluga amplă care ascundea chipul necunoscutei. În lumina tremurătoare a lumânărilor, chipul oval al femeii era îngrozitor de palid.

— Iisuse Cristoase! repetă, făcând ochii mari, îngroziți. Elisabeth!... O, Doamne, oh, draga mea...

Simți că i se strânge stomacul de spaimă când se gândi la motivele pentru care biata contesă se afla aici, în situația aceea deplorabilă. Îi luă mâinile într-ale sale, fricționându-i-le cu putere, încercând să i le încălzească.

Părea atât de... inertă!

— Am adus tot ce... Elisabeth! icni Kimberly, tâșnind spre prietena ei de o viață. Oh, nu, spune-mi că n-a murit! gemu ea cu ochii plini de lacrimi, privindu-și soțul disperată.

— Este încă în viață, dar trebuie să o ajutăm. I s-a rupt apa, Kim. Dumnezeu s-o aibă în paza Lui!... Trebuie s-o trezim și să...

— Trimite un servitor după Bertha, spuse Kimberly pe un ton calm, regăsindu-și aplombul. Ea știe ce are de făcut. Și grăbește-te! țipă ea la bărbatul încremenit de șoc. I s-a rupt apa, așa că bebelușul poate să se nască dintr-o clipă într-alta și...

— Mă duc imediat, se bâlbâi contele, ridicându-se și părăsind încăperea aproape în fugă.

Kimberly rămase lângă Elisabeth, mângâindu-i părul blond ca mierea cu nespusă duioșie, în timp ce-i plimba pe sub nas sticluța cu săruri. Nu-și aminti când se mai simțise atât de fericită ca în clipa în care biata ei prietenă tresări și-și feri nasul din calea mirosului pătrunzător.

— Beth!

— Kim? șopti Elisabeth cu nedumerire.

— Sunt aici, scumpa mea.

— Oh, Kim! murmură tânăra femeie, oftând întretăiat. Mă bucur atât de mult că... am reușit să ajung. Zâmbi ușor, iar trăsăturile clasice ale feței ovale i se luminau, dezvelind o parte din frumusețea angelică care o proclamase regina societății în urmă cu șase ani. Nu credeam c-o să izbutesc...

— Mă bucur c-ai făcut-o, surâse Kimberly, ușurată. Unde este Keith?

Figura Elisabethei își pierdu brusc strălucirea. Ochiul violet i se umplură de o suferință atât de mare, încât contesa de Sutherland înțelese într-o fracțiune de secundă grozăvia care se petrecuse.

— A fost ucis, bâigui Elisabeth cu o voce sugrumată de durere. Nu știu cine a fost. Nu l-am văzut. Niciunul dintre noi nu l-a văzut. Dar... familia lui... vor averea și... bogăția din Kumpur-Pala. Ei au fost. Tensiunea și...

— Șșșt, o liniști Kimberly. Nu vorbi. Păstrează-ți

forțele în noaptea asta.

— Copilul... șopti cu o voce stinsă contesa de Lancaster. Copilul trebuie... protejat. Eu nu cred că o să pot duce totul până la... capăt...

— Pentru Dumnezeu, Beth, nu vorbi prostii! îi curmă vorba Kimberly cu o voce din care nu-și putu șterge teama adâncă pe care o simțea. Veți supraviețui, și tu și copilul!

— Keith... a avut grijă. Parcă a presimțit că... asta se va întâmpla. Trebuie să...

— Te rog, nu mai spune niciun cuvânt! o imploră Kimberly.

— Nu! Ascultă-mă! îi ceru contesa de Lancaster, prinzându-i mâna într-o strânsoare surprinzător de puternică pentru cât de stinsă îi era vocea. Keith a luat măsuri ca regatul lui să fie... în siguranță. Cine are... pecetea regală... moștenește totul. Titlurile, averea... totul. Copilul nostru trebuie să...

Vocea i se frânse și ochii i se măriră, îngroziți.

— Nu mai simt copilul!... Nu mai am dureri!

— Sunt sigură că totul este în ordine, spuse Kimberly, reușind de data aceasta să-și înghită valul de spaimă care o înșfăca de gât. Durerile or să înceapă curând.

— I-am promis lui Keith că-i voi dărui un fiu puternic... și sănătos. Te rog, ajută-mă!

— O voi face. Am trimis după moașa din sat. Va fi aici dintr-o clipă-ntr-alta. E foarte pricepută. Bertha m-a ajutat cu nașterile și...

Se întrerupse când îl simți pe Daniel intrând în salon.

— Elisabeth, rosti moale contele de Sutherland, forțând un zâmbet încurajator.

— Dan, reuși Elisabeth să surâdă. Regret că vă fac neplăceri...

— Nu fi prostuță, se grăbi el să spună. Prezența ta este întotdeauna o plăcere pentru noi...

— Keith este mort, îl informă Elisabeth cu o voce goală. Nu aveam unde să mă duc...

Contele tăcu, simțind cum i se frânge inima de mila ei și a bărbatului minunat pe care-l cunoscuse în urmă cu cincisprezece ani la Eton. Pierderea lui îi căscă în suflet un gol dureros. Keith fusese unul dintre cei mai drepți, mai curajoși și mai loiali bărbați din câți întâlnise în toți cei aproape treizeci și șase de ani câți avea.

Tatăl lui Keith, al optulea conte de Lancaster, se căsătorise cu o prințesă hindusă și moștenise un mic regat, situat undeva la granița dintre India și Nepal, ale cărui pământuri adăposteau mine de rubine și diamante, safir și ametiste. Kumpur-Pala se numea acel ținut exotic, care ridicase averea familiei Lancaster la suma de peste

cincisprezece milioane de lire sterline, o sumă fabuloasă, imposibil de cuprins cu mintea. Practic, Keith se născuse cu privilegiul de a fi unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

La optsprezece ani, când tatăl său îl trimisese în Anglia la studii, Keith se trezise pe cap cu o armată de Lancasteri: un șir impresionant de unchi, mătuși și verișori. Neamul Lancaster era unul extraordinar de prolific.

Cu toții se dăduseră peste cap să-i intre în grații, iar el fusese nespus de generos cu ei.

Keith fusese un student strălucit, care terminase Eton cu magna cum laudae, spre marea mândrie a părinților săi. La douăzeci de ani, Keith își petrecea o jumătate de an în Anglia, cealaltă jumătate alături de familia sa din orient. La douăzeci și opt de ani, pe la jumătatea primăverii, tatăl său se molipsise cu o boală ciudată, căreia medicii nu știuseră să-i dea de capăt. Se stinsese în două luni, lăsându-i unicului său fiu un regat de condus și o avere uriașă de mânuit.

Keith avea nevoie de o soție. Și pentru asta, venise în Anglia. Însă niciuna dintre femeile pe care le cunoscuse nu-i stârnise dorința de a-i prinde la gât nestematele din Kumpur-Pala.

Pe Elisabeth o cunoscuse doi ani mai târziu și se

îndrăgostise de ea instantaneu.

Elisabeth își făcuse debutul social destul de tardiv, la aproape douăzeci și trei de ani, din cauza unui șir de decese din familia ei. Frumusețea ei orbise întreaga Londră. Dar în inima ei nu fusese loc decât pentru un singur bărbat: misteriosul Keithon Randall, prinț al Kumpur-Palei și moștenitorul direct al conților de Lancaster, un bărbat înalt și oacheș, cu ochii verzi ca jadul chinezesc și trăsături de o frumusețe exotică.

Dansaseră un singur dans, iar la sfârșitul acestuia, Keith își scosese de pe degetul mic inelul masiv din aur, împodobit cu pecetea regală a Kumpur-Palei, o floare de lotus sculptată într-un rubin uriaș, îngenunchease în mijlocul sălii de bal și-i ceruse mâna, în stilul impetuos, impulsiv și dramatic a celor din neamul Lancaster.

Toată lumea încremenise, șocată de lipsa de decență a acelui bărbat puternic și atât de râvnit.

Elisabeth Leython provenea dintr-o familie modestă, fără titluri nobiliare de valoare sau rădăcini adânc înfipte în istoria înnegurată a Angliei. Nu poseda nici măcar o dotă cât de cât decentă. Singura ei avere era frumusețea fără egal și bogăția spiritului cu care creatorul fusese nespus de generos atunci când o înzestrase. Și cu toate astea, nu dusesse lipsă de pețitori. Însă Elisabeth preferase să aștepte pe cel care-i era cu adevărat sortit. Simțea în

inima ei că nu era departe acel bărbat care avea să-i umple inima de cântec și poezie, așa că tot ce trebuia să facă era să aibă răbdare. Și el apăruse, transpunând în realitate unul dintre cele mai fermecătoare basme: dragostea fulgerătoare dintre fata frumoasă, dar săracă, și prințul bogat și chipeș.

Keith Randall era atât de avut, încât se zvonea că ar fi putut cumpăra cu ușurință mai mult de jumătate din proprietățile cele mai valoroase ale Angliei. Societatea se aștepta ca el să facă o alegere mult mai inspirată. Dar alegerea lui fusese Elisabeth Leython.

Elisabeth îl privise lung pe bărbatul îngenuncheat în fața ei, care o sfredelea cu ochii lui ca două focuri verzi, și un zâmbet ușor uimit înflori pe buzele ei. Spre marea consternare a publicului numeros, se aplecase spre el, apropiindu-și fața de a lui, și-l privise cu ochii plini de fascinație și râs, după care-l sărutase ușor pe buze.

— Da, Maiestate, o să-ți acord această onoare, rostise ea cu grație, îndreptându-se și privindu-l emoționată.

Întreaga societate înlemni. Cei înguști la minte, se arătaseră indignați de aroganța ei. Îndrăzneala vorbelor ei era de neconceput! Ceilalți, cei puțini și cu adevărat inteligenți, savuraseră scena pe îndelete.

Lancaster o pusese pe Elisabeth în fața unei situații

incomode: ori îi refuza propunerea, iar asta i-ar fi semnat tinerei femei condamnarea sau i-ar fi crescut și mai mult popularitatea, totul depindea de cum avea să privească lumea bună această problemă, ori îl accepta, menajându-i astfel vanitatea și lăsându-i onoarea intactă.

Răspunsul fetei fusese pe măsura îndrăzelii lui Lancaster. Iar el păruse să aprecieze și să guste din plin replica ei, pentru că izbucnise în râs, se ridicase și o luase în brațe, sărutând-o de față cu toată lumea.

Acea scenă avea să constituie subiectul bârfelor societății preț de mai bine de doi ani. Ca și nunta grandioasă, ținută la palatul St James, unde Elisabeth purtase bijuteriile fabuloase ale reginelor Kumpur-Palei: un set fabulos de cercei, colier, patru perechi de brățări triple și inele, toate bătute cu diamante uriașe de diferite culori: albe, albastre, galbene și roz. Pietrele erau lucrate cu o măiestrie nemaipomenită, iar claritatea și strălucirea lor îți tăiau respirația. Asemenea podoabe aveau o valoare inestimabilă. Până atunci, nimeni nu realizase cât de bogat era noul conte de Lancaster. Însă bijuteriile din Kumpur-Pala vorbeau de la sine. Și astfel se născu invidia în inima celor din familia Lancaster. Considerau că nu este drept ca unul dintre ei să fie atât de indecent de bogat, iar restul să fie muritori de foame.

Desigur, nimeni din această nobilă stirpe nu avusese

curajul să-și expună otrava în public, dar zvonurile circulau.

Acum Keith era mort. Iar Elisabeth se afla într-un mare pericol.

— Ai făcut foarte bine că te-ai gândit să vii aici. Îți vom oferi protecție și ajutor, Beth, de asta să nu te îndoiești, rosti contele de Sutherland pe un ton foarte grav.

— Știu, șopti Elisabeth istovită.

— S-o ducem sus, propuse Kimberly, strângând mâna contesei încurajator. Trebuie să ne îngrijim de tine. Elisabeth făcu un efort să se ridice în capul oaselor, ajutată de Kimberly, și nu protestă când Daniel o luă în brațe și o duse până-n apartamentul rezervat musafirilor de soi, unde o așeză cu grijă în patul imens cu baldachin.

Elisabeth își scoase mantia și i-o întinse contelui cu o expresie încordată.

— Ai mare grijă de ea, îi ceru ea cu o voce slabă. În căptușeala ei se află toate actele și cele necesare moștenitorului casei de Lancaster și al tronului din Kumpur-Pala. Cu ajutorul lor, copilul va primi recunoașterea pe care o merită.

Daniel își reținu o tresărire atunci când luă veșmântul murdar și ud. Știa precis ce ține în mână.

— Keith și-a luat toate măsurile ca fiul nostru să

moștenească tot ce i se cuvine, continuă Elisabeth încet. Avocații din Londra au copii legalizate ale testamentului său. Originalul se află în Kumpur-Pala, în posesia lui Orslom. L-a numit guvernator cu drepturi depline în absența sa și pe perioada necesară fiului nostru ca să ajungă la vârsta majoratului.

— Și dacă vei naște o fiică? se văzu Daniel nevoit să fie practic.

Elisabeth îl privi lung, și buzele palide i se arcuiră ușor sub umbra unui zâmbet.

— Condițiile sunt aceleași. Numai că trebuie să-și aleagă un soț respectabil și demn, înainte de a intra în posesia averii și a titlurilor. Iar această sarcină ți-a fost încredințată ție, Daniel. Contele de Sutherland va fi cel care va veghea asupra fericirii fiicei noastre și-i va asigura protecția. Indiferent ce voi naște, va trebui să-mi promiteți că veți avea grijă de copilul meu și al lui Keith ca și cum ar fi propriul vostru copil.

— Nu spune asta, Beth! Sună îngrozitor, ca și cum te-ai gândi să... vocea contesei de Sutherland tremură. Vei trece cu bine de această încercare și te vei bucura de copilul tău pentru mulți ani de acum încolo.

— Aș vrea să fie așa. Oh, cât îmi doresc să ai dreptate! gemu Elisabeth, cu ochii plini de lacrimi, strângându-și cu un gest protector abdomenul proeminent.

Dar...

Se întrerupse, tresărind, când simți ceva cald între picioare. Albindu-se toată la față, privi spre pata închisă și umedă care se lățea înroșind așternuturile de mătase.

— Oh! făcu ea, lividă.

Contele se retrase un pas îngrozit, apoi spuse printre bâlbâieli:

— Mă duc după Bertha.

Și părăsi aproape în fugă încăperea.

Kimberly privi încruntată în urma lui, neputându-l condamna pentru reacția lui și pentru lașitatea de moment. Și când îi născuse pe cei trei fii ai lor, Daniel își petrecuse timpul în salon, bând până la nesimțire. Nu suporta să vadă durerea la o femeie, deși, Dumnezeu îi era martor, era un bărbat curajos și calm, care suporta orice suferință fizică fără să crâcnească.

Oftând, Kimberly se așeză lângă Elisabeth și, punându-și mâinile pe umerii ei, o împinse cu blândețe până o întinse între pernele mari.

— Trebuie să te odihnești. Este firesc ca femeia să mai piardă și sânge atunci când naște, încercă ea s-o încurajeze. Când l-am născut pe Nicholas, am pierdut și eu destul. Bertha o să știe ce are de făcut. Acum o să mă duc să poruncesc servitorilor să pună apă la fiert și s-o aducă aici. Tu doar odihnește-te. Trebuie să-ți păstrezi puterile și

să le folosești la vremea cuvenită.

Bertha Wilson sosi o jumătate de oră mai târziu. Era o femeie slabă ca un țâr, cu chipul foarte ridat, motiv pentru care nimeni nu știa exact câți ani are. Răutăcioșii afirmău că Bertha se născuse deja bătrână. Însă femeia era extrem de pricepută la moșit și cunoștea o sumedenie de leacuri foarte utile la tot felul de boli.

După o consultație îndelungată, bătrâna ieși pe hol și i se adresă contesei de Sutherland:

— Milady, situația e cum îi mai proastă. Copilul s-o întors de-a curmezișul, iar contracțiile s-au oprit cu totul. Ăsta-i lucru tare rău. Conița asta, sărăcuța de ea, n-o să aibă zile. A pierdut sânge cu nemiluita. Să mă ierte ăl de sus, da' nu mai pot face nimic pentru ea.

Chipul contesei de Sutherland își pierdu orice urmă de culoare. Conteles însuși se albi la față.

— Dar copilul? murmură el. Poți să faci ceva pentru copil?... Poți să-l salvezi?

Femeia îl privi șovăitoare.

— Pot, spuse ea într-un târziu, da' numai dacă-i tai pântecul conitei. Altfel nu pot să-l scot afară. Dar asta înseamnă s-o omor pe măicuța lui cu bună știință.

Kimberly îi aruncă o privire îndurerată lui Daniel. Umerii bărbatului căzură. Decizia era greu de luat.

— Spui că ea o să moară, indiferent dacă o tai sau

nu, rosti el cu greutate. Corect?

— La fel de corect ca Dumnezeu însuși. Îi chestie de câteva ceasuri, Înălțimea Ta, răspunse moașa cu regret. Este prea slăbită, mititica de ea. Tare rău îmi pare de dânsa.

— Dar copilul ar putea trăi, nu-i așa?

— Sunt ceva șanse să-l salvez. Asta dacă nu-i prea târziu și pentru el.

— Atunci, fă ce ai de făcut, îi spuse contele cu o voce plină de durere și neputință. Salvează copilul.

Femeia dădu din cap și intră în camera suferindei, însoțită de contesă.

Elisabeth Lancaster stătea între perne, la fel de albă la față ca mătasea așternuturilor. Ochii i se înfundaseră în orbite, umbre vineții i se întindeau larg în jurul lor. Obrajii îi erau supti și venele de sub piele se vedeau aproape cu claritate. Le privi pe amândouă cu ochii sticloși.

— Elisabeth, șopti Kimberly, apropiindu-se de pat și luându-i mâna fragilă și rece într-a ei.

Elisabeth zâmbi stins.

— Știu, șopti ea cu o voce alterată de suferință. Am auzit... de cazuri în care... doar copilul mai putea fi salvat. Fă... ce trebuie de făcut.

— Oh, Doamne, gemu Kimberly, mușcându-și buzele, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

— Dacă va fi... băiat, pune-i numele... Alexander, îi ceru contesa de Lancaster, luptându-se să vorbească clar. Dacă va fi fată... pune-i numele Cristine. Și Ayleesha, după... mama lui Keith.

— Voi avea grijă de copil și-l voi iubi ca pe propriii mei fii, promise Kimberly cu o voce gătuită de durere.

— Știu că așa vei face. Kim?...

— Da?

— Mă voi ruga acolo sus... pentru voi. Niciodată nu voi putea să-ți mulțumesc îndeajuns pentru bunătatea ta... a voastră.

Kimberly își înghiți un hohot de plâns, copleșită de resemnarea demnă și curajoasă a femeii din fața ei. Soarta tragică a Elisabethei și a lui Keith, doi oameni care sfidaseră totul pentru dragostea lor, îi sfâșia inima.

Când mâna Elisabethei deveni inertă într-a ei, înțelese adevărul crud și simți cum o lasă puterile. Fu un efort supraomenesc pentru ea să-și întoarcă capul spre bătrâna moașă și să-i facă semnul pe care aceasta-l aștepta.

Cristine Ayleesha Sutherland veni pe lume la primele ore ale dimineții zilei de crăciun. O fetiță micuță, negricioasă, care țipa de mama focului, furioasă și nemulțumită.

Kimberly o luă în brațe, privindu-i chipul

congestionat printre lacrimi. Era urâtică. Nu semăna deloc cu blonda Elisabeth, dar părea să moștenească culoarea arămie a pielii și părul întunecat al tatălui ei.

Însă când fetița deschise ochii și o privi, Kimberly putu să întrevadă frumusețea care avea să devină într-o bună zi. Ochii ei, mari și migdalați, tiviți de gene dese și ude, aveau o culoare neobișnuită. Erau de un violet intens, hipnotici în limpezimea lor. O culoare clară, neașteptată pentru un bebeluș, mult mai intensă decât cea a ochilor Elisabetei.

Și atunci, Kimberly adăugă încă un nume micuței care i se zbătea la piept.

Cristine avea să aibă un destin greu în viață, dar cel puțin, ea, Kimberly, putea să-i însenineze primii douăzeci și unu de ani pe care avea să-i petreacă în casa ei. Avea să-i ofere copilei lui Keith și a Elisabetei o copilărie minunată, precum și dragostea și devotamentul unei mame. Avea s-o crească ca pe fiica ei. Pentru că asta și era acum.

Elisabeth îi făcuse un dar neprețuit: îi dăruise fetița după care tânjise atâția ani. Cristine era a ei acum.

Cu inima pe jumătate arsă de durere pentru femeia care își dăduse ultima răsuflare în brațele ei, pe jumătate îmbătată de fericirea de a strânge din nou la piept un ghem de viață, Kimberly părăsi încăperea cu pruncul în

brațe.

Jos, în salon, Daniel o aștepta. Când o văzu cu bebelușul în brațe, simți că i se face rău. Înghițind cu greutate nodul care-l strângea de gât, ieși în întâmpinarea soției sale, îmbrățișând-o strâns, dar având grijă să nu strivească comoara pe care Kim o strângea cu atâta gingășie la pieptul ei.

— Ea e Cristine Aylesha Violet Sutherland, rosti Kimberly, cu chipul scăldat în lacrimi, retrăgându-se un pas pentru a i-o arăta pe fetița care între timp adormise. Este a noastră, Daniel.

Contele își privi lung soția și, în ciuda durerii care-i sfredelea sufletul, zâmbi.

— Este a noastră, repetă el cu blândețe, ridicând un deget ca să atingă obrazul catifelat al micuței. Cu adevărat a noastră.

Kimberly își rezemă fruntea de umărul lui Daniel, oftând.

— Sunt liniștită în privința unui singur lucru, mărturisi ea încet.

— Care?

— E seara liberă a servitorilor, ceea ce înseamnă că, în afara menajerei, a domnului Raid și a Berthei, nimeni nu mai știe adevărul. Și toți ne sunt devotați. Dar pentru restul, va trebui să inventăm o poveste despre cum a

apărut Cristine în viața noastră. Făcu o pauză, analizând posibilitățile în minte.

— Vom spune că am găsit-o la ușa din față, continuă Kimberly, ridicându-și capul pentru a-și privi soțul în ochi.

— În miezul iernii, în toiul nopții? își ridică el sprâncenele cu un ușor dezacord, având grijă să-și păstreze tonul vocii coborât pentru a nu trezi bebelușul din brațele ei.

— Ce are? se încruntă contesa.

— Și cum vom explica prezența Elisabethei în casa noastră?

— O vom îngropa în zori, înainte să se lumineze, sugeră tânăra femeie după o clipă de gândire.

— Pământul este înghețat bocnă, Kim. Ca să sapi o groapă pe vremea asta, ai nevoie de brațe puternice și câteva ore bune la dispoziție...

— Nu și dacă o vom îngropa pe deal, șopti Kimberly cu o voce răgușită de lacrimi.

Contele își privi soția cu o expresie uimită. Câteodată, îl surprindea și-l uluia în egală măsură viteza cu care mintea soției sale lucra. Desigur, dealul din spatele conacului le oferea exact lucrul de care aveau nevoie, ba chiar cu generozitate: o groapă gata săpată. Când se apucaseră în toamnă să răscalească pământul din vârful colinei, ideea pe care o avuseseră amândoi în minte fusese

cea a unei grădini etajate, cu terase largi, unde florile să explodeze într-o beție de culori și miresme. Dar lunile de toamnă, mohorâte și ploioase, le amânaseră planurile, astfel încât culmea dealului arăta acum ca o mare de răni ce-și așteptau încremenite vindecarea.

Niciunul din ei nu se gândise vreo clipă că una dintre acele gropi avea să fie destinată unui trup omenesc.

Câteva ceasuri mai târziu, în lumina cenușie a zorilor, Daniel aruncă ultima lopată de pământ peste mormântul Elisabethei Lancaster.

Era singur pe creasta dealului, deoarece Kimberly trebuise să rămână lângă leagănul în care dormea Cristine. Mușchii brațelor îi tremurau din cauza efortului și, sub paltonul gros, spatele îi era nădușit. Ștergându-și transpirația de pe frunte, contele se cotrobăi prin buzunare după o țigară subțire de foi, pe care o aprinse la flacăra felinarului ce se odihnea pe pământul înghețat, și trase primele două fumuri cu sete, filtrând linia orizontului printre gene. Începuse din nou să ningă, cu fulgi mici și iuți.

Sufletul îi era îndurerat, plin de jale, iar mintea îi era chinuită de gânduri sumbre. Se gândi la femeia minunată pe care o îngropase și la soțul ei, acel bărbat dinamic, vertical și nobil, pe care-l admirase și-l prețuisese întotdeauna. La cât de înfiorător de nedreaptă le fusese

soarta. Și, pe lângă sentimentul îngrozitor de pierdere și furie, neputința își iți capul hidos, rânjind la el batjocoritor.

Nu putea face nimic pentru a-i răzbuna. Nimic prin care să îndrepte crima. Crimele, se corectă el în gând. Și Elisabeth fusese ucisă. Și nu doar fizic. Dacă ar fi putut, înainte de a se duce de pe această lume, să-i dea un nume, unul măcar, atunci n-ar fi ezitat nicio clipă să-l linșeze pe ticălosul care se făcea răspunzător de acea oroare. Dar așa...

Era conștient că nu se putea apuca să cerceteze împrejurările morții lui Keith. Cristine trebuia protejată. Bine că măcar Keith anticipase complotul și-și blocase averea în mâinile avocaților. Criminalul, oricine ar fi fost el, nu avea să se aleagă cu nimic de pe urma fărâdelegilor lui.

Trăgând un ultim fum din țigară, strivi restul sub talpa cizmei și se lăsă pe vine în fața mormântului proaspăt. Întinzând o mână, o presă peste bulgării reci, închizând ochii.

— Poți să te duci liniștită, Elisabeth, șopti el răgușit. Voi avea grijă de copila voastră și o voi apăra cu prețul sângelui meu, dacă va fi nevoie. Adio, biată nefericită.

Deschise ochii, se ridică pescuind și lopata pe care o sprijini neglijent pe umăr, se răsuci pe călcâie și începu să coboare panta dealului.

— Tată?...

Daniel își ridică ochii de pe figura adormită a Cristinei și-și privi fiul cel mare cu ochi adumbriți de emoție. Nicholas, întâiul său născut, în vârstă de opt ani, stătea în pragul ușii cu ochii cârpiți de somn, îmbrăcat într-o pereche de pijamale de mătase azurie. Se freca la ochi cu pumnii, încercând să se dezmeticească.

— Vino s-o cunoști pe surioara ta, Nick, îl invită contele cu o voce joasă.

— Sora mea? făcu Nicholas ochii mari. Dar mama nu a fost... n-a avut... se bâlbâi el, clipind nedumerit.

— Uneori Dumnezeu hotărăște lucrurile în felul Lui, spuse Kimberly, scutindu-și soțul de o explicație întortocheată și dificilă. Amândoi ne-am dorit o surioară pentru voi. Acum o avem. Apropie-te, dragul meu.

Nicholas se încruntă, dar se supuse, apropiindu-se precaut de leagănul pe care-l folosisese și Ethan cu cinci ani în urmă.

— E urâtă, rosti el cu sinceritatea caracteristică copiilor.

— Nu e urâtă, îl contrazise Kimberly cu blândețe. Este doar... mică. Și are pielea mai închisă, dar o să vezi ce ochi minunați are atunci când o să se trezească. Sunt violeți, la fel ca ametistele.

Nicholas își privi mama cu îndoială, dar nu zise nimic. Continuă să privească la boțul de carne din fața lui, lipsit complet de orice urmă de entuziasm. Se rugă ca bebelușul din fața lui să nu fie la fel de plângăcios cum fusese Ethan, care o ține tot o gură. Ethan fusese o adevărată teroare pentru el. Nu același lucru îl putea afirma despre Tony, un sugar cuminte, care mânca și dormea tot timpul. Desigur, nu-și amintea mare lucru de vremea când Anthony era bebeluș. Diferența de vârstă era prea mică între ei, de nici doi ani, însă Ethan fusese o mare pacoste.

Parcă simțind studiul intens la care era supusă, Cristine deschise ochii. Kimberly surâse, Daniel chicoti, Nicholas clipi descumpănit.

Ochii surioarei lui erau ca două bucăți de ametist, de o formă ciudată, alungiți mult la colțuri. Și, brusc, începu coșmarul.

Gurița în formă de cireasă a Cristinei se lărgi și un urlet fioros sparse liniștea salonului. Kimberly se repezi s-o ia în brațe. Daniel râse de expresia îngrozită de pe fața fiului său, iar Nicholas făcu doi pași împleticiți înapoi, continuând să fixeze speriat ghemotocul gălăgios care se agita în brațele mamei sale.

Nu-i plăcea noua lui surioară. Chiar deloc! Putea să se ia de mână cu Ethan, la naiba!

CAPITOLUL 1

Urletul prelung și ascuțit se propagă între pereții conacului cu o asemenea intensitate, încât fiecare servitor își lăsă treburile baltă și cu toții se buluciră pe scările mari în sus, direct spre dormitorul micuței lor stăpâne.

Kimberly simți cum i se zbârlește părul pe ceafă și scăpă o înjurătură care n-ar fi făcut deloc cinste unei doamne. Cartea pe care o citea căzu cu un pocnet surd pe podea în clipa în care țâșni în picioare și se repezi pe coridor, îndreptându-se în viteză spre camera fiicei sale.

În sala de studiu, Ethan aruncă o privire nervoasă lui Tony, care se albise la față, apoi ochii îi alunecară neliniștiți spre Nick, care nici măcar nu clipise atunci când zbieretul Cristinei reverberase prin tot conacul. Continua să citească calm din tratatul de filosofie, însă pe buzele lui plutea un zâmbet răutăcios.

Kimberly se năpusti în dormitorul Cristinei și o zări pe aceasta în mijlocul patului, țipând fără oprire, cu mâinile duse la urechi. Lacrimi mari îi șiroiau pe obraji și ochii îi erau mari și îngroziți. Din doi pași, Kimberly ajunse lângă pat și o luă în brațe pe fetița aflată în prag de isterie.

— Liniștește-te, scumpa mea, îi șopti cu duioșie contesa, legănând-o molcom pe Cristine la pieptul ei. Spune-mi ce...

Se opri brusc când privirile îi căzură pe așternuturile de culoarea coralului din dormitorul Cristinei. Ochii i se îngustară periculos. Doi păianjeni mari de pământ stăteau nemișcați pe cuvertura aurie, în timp ce alți trei își mișcau fără grabă picioarele păroase, îndreptându-se spre marginea patului.

Cu Cristine în brațe, contesa se răsuci pe călcâie, ieși din dormitor și coti pe coridor, mergând cu pași grăbiți spre camera de studiu. Deschise ușa și intră valvârtej în încăperea modestă. Aruncând o privire scurtă guvernantei, contesa o rugă s-o lase câteva minute singură cu băieții ei.

Guvernanta ieși iar Kimberly îi luă locul la catedră. Cristine se liniștise oarecum, dar încă mai suspina înăbușit în brațele ei. Privirea îngustată a contesei se plimbă cu o încetineală rău prevestitoare peste chipurile speriate ale lui Ethan și Anthony, apoi se opri pe fața impasibilă a lui Nicholas.

— Nicholas Sebastien Magnus Sutherland!

Tânărul își privi mama cu inocență. Ethan și Tony răsuflară ușurați, dar contesei nu-i scăpă acest lucru și furia ei spori. Deci împielițații ăștia doi știuseră ce puneau fratele lor mai mare la cale, dar nu făcuseră nimic ca să-l împiedice. Erau nevinovați din punct de vedere faptic, dar erau implicați în acea poveste din punct de vedere moral și, pentru cruzimea de care dăduseră dovadă amândoi,

intenționa să-i pedepsească aspru.

— Țin să te anunț că nu păcălești pe nimeni cu fața asta de sfânt în post! se adresă Kimberly fiului ei mai mare. Cum ai putut să fii atât de lipsit de inimă să-i pui acele creaturi dezgustătoare în pat?!... Știi cât de frică îi este de păianjeni!

— De unde știi că nu a fost Ethan sau Tony? replică Nicholas netulburat.

— Pentru că-i cunosc pe amândoi și niciunul dintre ei n-ar fi avut un asemenea curaj. Lui Ethan îi este la fel de teamă ca și Cristinei de ei, iar lui Tony îi lipsește imaginația care pe tine te caracterizează atât de bine. Așa că numai tu puteai să fii în stare de o asemenea mârșăvie.

— De ce întotdeauna mă cerți numai pe mine? se indignă Nicholas.

— Pentru că de fiecare dată tu dai tonul la răutăți, d-aia! Dar fii liniștit, rândul acesta o să te bucuri și de compania fraților tăi mai mici...

— Dar eu n-am făcut nimic, se auziră în cor vocile lui Ethan și Anthony.

Sprânceană contesei se ridică, reducându-i la tăcere.

— Dacă-ți ceri acum scuze Cristinei pentru fapta ta mișelească, atunci o să-ți reduc din pedeapsă, îl informă Kimberly pe fiul ei cel mai mare.

— Nu-mi cer scuze pentru nimic, declară Nicholas cu

un zâmbet sfidător. Nu ai cum să dovedești că eu am fost.

— Știi foarte bine că un interogatoriu separat cu Ethan și Tony va scoate adevărul la iveală. Doar nu vrei să mă obligi să procedez ca atare? Ar fi umilitor pentru toată lumea, în special pentru tine.

Nicholas o văzu pe Cristine scoțându-și fața congestionată de plâns din umărul mamei sale și-i prinse privirea malițioasă. Îi era clar că savura cu anticipație momentul înjosirii lui. Ei bine, n-avea să-i dea satisfacție micuței ticăloase.

— Nu am pentru ce să-mi cer scuze, repetă el țănoș.

— Foarte bine, rosti Kimberly cu un zâmbet dulce. O lună de acum înainte îți interzic cu desăvârșire să-l mai călărești pe Mercur. Urmări satisfăcută cum expresia calmă de pe fața lui se dizolva cu repeziciune. În plus, o să ai de conspectat toate lucrările lui Pliniu cel Tânăr, ale lui Herodot, Ovidiu, Horațiu, Homer și Seneca. Dacă într-o lună nu sunt gata, pedeapsa ți se prelungește cu alte mici corecturi de program, ne-am înțeles?

— Dar nu este corect! strigă adolescentul, privindu-și mama revoltat și rănit. Pentru trei păianjeni nenorociți, să fiu obligat să...

— Deci recunoști că tu ai fost autorul, îl întrerupse Kimberly pe un ton suav.

Figura lui Nick se întunecă, gura i se strânse într-o

linie subțire. Se dăduse de gol ca un idiot. Asta îi zgândări mândria și mai mult. Și-i alimentă ura pe care o nutrea pentru monstrul acela cu ochi violeți din brațele mamei lui, care-l privea cu o expresie triumfătoare și un zâmbet batjocoritor pe buze.

— Dacă îți ceri scuze Cristinei acum, sunt gata să-ți reduc pedeapsa la jumătate, repetă contesa încet.

— Nu, mulțumesc, doamnă, sunt gata să ispășesc canonul pentru fapta mea abominabilă, replică tânărul cu o voce pe jumătate demnă, pe jumătate sfidătoare.

— Mă dezamăgești, Nicholas, oftă contesa. A-ți cere scuze cuiva atunci când greșești este un act de mare cinste și curaj, și în niciun caz de lașitate.

Observația mamei sale veni ca o insultă, tăindu-l până la os. Rușinea îi explodează în obraji, odată cu furia de a fi astfel umilit.

— De ce întotdeauna crezi că ea este cea mai bună dintre noi? strigă el, îndurerat. De fiecare dată îi iei apărarea, indiferent dacă este sau nu vinovată. Și nu este decât o pacoste blestemată, care face numai tâmpenii. Ar trebui să ne iubești mai mult decât o iubești pe ea. În fond, noi suntem copiii tăi! Ea nu este decât o intrusă...

— Nicholas! tună contesa, avertizându-l să nu mai continue.

— Ce-i?!... Negi adevărul, doamnă, tu, care ești un

exemplu de virtute și de justețe? îi replică el cu ironie. Nu este sora noastră, cel puțin, nu este sora mea, așa că nu-mi poți cere să nutresc pentru ea o afecțiune fraternă. O urăsc! Am urât-o din prima clipă, pentru că am știut că o să-mi aducă numai necazuri!...

— Nicholas, o să încetezi *acum*! se auzi vocea biciuitoare a contesei, în timp ce brațele i se strânseseră protectoare în jurul Cristinei, de parcă astfel ar fi putut-o feri de adevărul brutal al vorbelor lui. Ieși afară! în clipa asta!

Nicholas își încleștă maxilarele și făcu doi pași spre ușă, dar se opri și se răsuci încet spre mama lui. Kimberly își simți inima tresărind dureros sub expresia rănită de pe fața lui.

— Când voi ajunge în posesia titlului și, implicit, a proprietăților Sutherland, nemernica asta mică o să zboare din casa asta, pricepi?... O s-o arunc în stradă ca pe un gunoi ce este...

Kimberly țâșni în picioare și, fără a se mai putea controla, făcu doi pași și-și palmui fiul cu sete peste față. Imediat ce fapta se consumă, o podidiră lacrimile împreună cu un sentiment pustiitor de vinovăție și amărăciune.

Văzu expresia încrâncenată și lacrimile de umilință apărute în ochii lui însă, înainte de a apuca să spună ceva,

orice prin care să-și repare greșeala, Nicholas se răsuci pe călcâie și ieși din sala de studiu.

Kimberly simți că se înmoaie cu totul. O lăasă încetișor pe Cristine pe podea și se așeză pe un scaun, îngropându-și fața în palme, incapabilă să gândească.

Niciodată nu-și lovise copii. Niciodată! Și umilința la care-l supusese pe Nicholas o durea îngrozitor.

Trebuia să discute problema cu Daniel. Și tocmai acum, când avea atâta nevoie de el, de sfatul și de sprijinul lui, el era plecat la Londra!...

— Mama?

Vocea subțirică a Cristinei o smulse din marea de deznădejde în care se îneca. O privi și se chinui să-i zâmbească liniștitor.

— Ce-a vrut să zică Nick, mama, că nu-s sora lui? o întrebă copila cu un aer speriat. A vrut doar să mă necăjească, nu-i așa? Eu sunt sora lui, nu?... Nu? repetă Cristine, privind-o cu speranță în ochii de culoarea ametistelor.

Kimberly gemu prelung în sinea ei.

— Bineînțeles că ești sora lui, Cristine, iubito, cum altfel? Doar că... era furios și a vrut să te necăjească.

Cristine o privi lung. Inima contesei rată o bătaie. Chipul copilei era grav, iar ochii păreau să aibă maturitatea și înțelepciunea unui adult. Era un contrast

șocant pe fața unei copile de nici opt ani.

— Nu semăn cu niciunul din voi, rosti într-un târziu fetița cu o voce nefiresc de calmă. Nici tu și nici papa nu aveți ochii deschiși, iar pielea voastră este albă, nu arămie, ca a mea. Nick seamănă cu papa, Tony cu bunica Angela, iar Ethan cu tine. Eu cu cine semăn?... Spune-mi adevărul, mama.

Kimberly expiră aerul pe care îl ținuse în plămâni cu un oftat întretăiat. Adevărul era... copleșitor, primejdios, oarecum aberant. Cum ar fi putut să-i spună acelei minunății, care-i adusese atâta bucurie în ultimii ani, cine erau părinții ei adevărați și de ce muriseră?

— Semenii cu...

Dar minciuna refuza să se materializeze. Contesa închise ochii resemnată. Nu știa dacă ceea ce urma să facă era un lucru bun sau rău, însă știa cu certitudine că n-o putea minți.

Răsucindu-se spre Ethan și Tony, care o priveau cu ochi mari, îngroziți, le vorbi pe un ton calm:

— Voi rămâneți aici până se întoarce miss Baldwin. Cu voi o să mă socotesc mai târziu.

Apoi, luând-o de mână, Kimberly o scoase afară din sala de studiu și coborî cu ea tăcută în curtea din spatele casei. Urcară panta lină a dealului, ținându-se de mână în lumina aurie și blândă a soarelui de început de septembrie.

Mormântul Elisabethei Lancaster era înconjurat de o superbă grădină de trandafiri, în mijlocul căreia trona o mică lespede de marmură de un galben stins.

În fiecare an, în Ajunul Crăciunului, Kimberly o aducea aici pe Cristine, amândouă puneau câte un buchetel cu flori de seră pe lespede gravată și se rugau câteva minute.

— De ce mergem la mormântul îngerului? o întreabă Cristine nedumerită.

Kimberly surâse cu amărăciune. Îi spusese Cristinei că acolo se odihneau rămășițele pământești ale unui înger pe nume Elisabeth... și asta nu era o minciună. Elisabeth chiar fusese un înger.

— Pentru că îngerul acesta mi te-a dăruit, Cristine, șopti Kimberly, lăsându-se pe vine în fața copilei și privind-o cu un zâmbet tremurător. Îți voi spune o poveste, draga mea. Haide să ne așezăm aici, îi arată ea un petic de iarbă. Vreau, mai întâi de toate, să mă crezi când îți spun că tu ești copilul meu și că te iubesc nespus.

— La fel ca pe Nick, Ethan și Tony, rosti fetița cu o nestrămutată convingere.

— Da, vă iubesc enorm și în mod egal pe toți patru. Nick a zis o mare prostie, se încruntă ea, dar o să-i scot eu asta din cap, chiar de-ar fi să... în fine, n-are rost acum să vorbim despre asta.

Se așezară amândouă pe iarbă și, preț de câteva momente, se lăsară înconjurate de mirosul trandafirilor, de îmbrățișarea gingașă a vântului și de căldura blândă a soarelui.

— În tinerețea mea, acum peste douăzeci de ani, am cunoscut o fetiță pe nume Elisabeth. Era o ființă încântătoare și frumoasă ca un înger.

— Îngerul Elisabeth, care doarme sub marmura galbenă?

— Da, oftă Kimberly, aruncându-i o privire zâmbitoare Cristinei. Îngerul Elisabeth. Ne-am împrietenit foarte tare. Într-o bună zi, a cunoscut un bărbat la fel de minunat ca și ea și s-a măritat cu el.

— Au avut o nuntă frumoasă?

— Oh, da! surâse Kimberly, aducându-și aminte de nunta Elisabethei, o nuntă ca-n povești. A fost cea mai frumoasă mireasă din câte s-au văzut vreodată pe pământ. Rochia ei a fost comandată special la Paris și a fost făcută din cele mai fine mătăsuri, iar ca bijuterii a purtat niște diamante splendide, cum numai o regină ar putea să aibă... Oftă din nou, prelung, încet. Dar, câteodată, viața poate deveni foarte... complicată.

— Adică încurcată? o întreabă Cristine, rupând una câte una petalele unei margarete.

— Da.

— Ce s-a întâmplat mai apoi?

— Soțul ei a murit în urma unui... accident nefericit, iar Elisabeth, plină de mâhnire, a plecat să-și găsească liniștea lângă cea mai bună prietenă a ei.

— Adică lângă tine.

— Lângă mine, da, spuse contesa cu privirile ațintite asupra liniei orizontului, smulgând fără să-și dea seama smocuri din iarba de lângă ea.

— A murit, nu-i așa? spuse Cristine cu un val de tristețe în glas.

— Da. Și-a iubit foarte mult soțul și n-a putut trăi fără el, așa că l-a urmat în ceruri.

Dar ca lumea să-și amintească de ei, cât de minunați și frumoși erau, și cât de mult se iubeau, înainte de a pleca în rai, Elisabeth a născut o fetiță cu ochii violeți și pielea ca mierea, pe care mi-a dat-o mie s-o iubesc.

— Eu am fost fetița, nu, mama?

— Da, scumpa mea. Tu ai fost unul dintre miracolele pe care Dumnezeu mi le-a dat spre păstrare.

— Nu îngerul Elisabeth a fost cea care m-a dat ție spre păstrare și ca să mă iubești?

— Dumnezeu și îngerul Elisabeth, se corectă Kimberly cu un zâmbet duios. Și te iubesc enorm, Cristine. Niciodată să nu te îndoiești de asta.

— Și eu te iubesc, maman, șopti Cristine și se ridică

pentru a o lua de gât și a o săruta apăsător pe obraz. Apoi, lipindu-și obrazul de cel al femeii, șopti cu o voce mică: și o iubesc și pe Elisabeth, îngerul care m-a lăsat în grija ta. A făcut o alegere minunată, cea mai bună din câte există.

Declarația fetei, atât de serioasă și plină de cuvinte înțelepte și grele, o răscoli până-n măduva oaselor. Kimberly închise ochii și îmbrățișă cu nesfârșită recunoștință și dragoste trupșorul durduliu al Cristinei, mulțumind cerului că totul decursese atât de ușor. Se temuse că adevărul sau zecimile de adevăr pe care i le spusese să n-o afecteze pe copilă prea mult. Nici nu era sigură dacă Cristine înțelesese ceva din tot ce-i spusese.

— Haide să mergem să-l împăcăm pe Nicholas, propuse Cristine, retrăgându-se și privind-o pe contesa în ochi. Nu vreau să fie supărat pe mine. Știi, n-am vrut să țip așa de tare, dar când au început să meargă, nu am mai putut să mă mișc și mi-a fost frică să nu se urce pe mine. La urma urmei, s-a răzbunat pentru că i-am lipit cu clei tălpile cizmelor de fundul dulapului. Așa că suntem chit.

Kimberly o privi pe Cristine gânditoare, înghițindu-și amuzamentul.

— Chiar i-ai lipit cizmele de fundul dulapului?

— Cizmele cele noi, da. Nu te superi pe mine, nu? făcu Cristine, alarmată. Poți să mă pedepsești, că nu mă supăr. Ce este just, este just. Dar m-am gândit că ar fi

corect să știi că și eu sunt vinovată pentru că l-am provocat pe Nick.

— Apreciez asta. Două săptămâni nu intri în pădure, nu faci baie în lac și o să-ți dau de transcris cincizeci de pagini din Robinson Crusoe.

— De acord, mormăi Cristine cu o jumătate de gură. Dar numai dacă scazi la jumătate pedeapsa lui Nick, bine?

— Nu ești în poziția să negociezi cu mine domnișoară, pedepsele pe care vi le aplic vouă, spuse Kimberly cu severitate, ridicându-se de jos, străduindu-se să-și ascundă zâmbetul.

— Te rog, măcar, nu-i pedepsi și pe Tony sau pe Ethan. Ei n-au făcut nimic.

— Au știut de intenția lui Nick, se arătă contesa neînduplecată.

— Of, da' Nick poate fi atât de imposibil câteodată!... în mod sigur a găsit o metodă să-i facă să-și țină gura.

— Mai vedem, spuse Kimberly, abținându-se să-i facă Cristinei vreo promisiune deșartă.

Daniel își privi fiul cu severitate.

— Ești cu opt ani mai mare decât ea și mă așteptam mai mult de la tine.

Nick continuă să studieze încruntat vârful cizmelor, înfrânându-și protestele care-i zvâcneau pe vârful limbii.

— În plus, ai supărat-o foarte tare pe mama ta,

adăugă contele cu asprime. Va trebui să-ți ceri scuze în fața ei.

— O voi face, făgădui Nicholas fără chef.

— Și Cristinei.

Privirea tânărului țâșni în sus, furioasă.

— Pacostea aia mică n-o să primească scuzele mele niciodată!

— Nu-mi stârni mânia, tinere domn, îl repezi contele cu duritate. Ești în casa mea, așa că vei face după cum îți poruncesc.

— Altfel? vru Nicholas să afle alternativa.

— Altfel vei pleca la Eton și-ți vei începe pregătirea și studiile acolo.

— Mă alungi de acasă? se indignă Nicholas. Din cauza uneia... uneia care nici măcar nu este o Sutherland?

...

— Cristine *este* o Sutherland! tună contele, țâșnind în picioare și privindu-și fiul cu furie din spatele biroului masiv, din lemn de acaju frumos sculptat. Niciodată să nu mai spui o asemenea tâmpenie, pentru că altfel vei suporta consecințele directe ale necugetării tale.

— O să mă lovești și tu, așa, ca mama? îl provocă deliberat Nicholas, susținându-i privirea întunecată și sfredelitoare cu un surâs zeflemitor.

Daniel trase încet aer în piept, sperând să se

calmeze. Niciodată nu cunoscuse această latură răzvrătită a firii fiului său. Îl privi, extrem de tentat să repete gestul soției sale. Nicholas avea câteodată un stil inimitabil de a scoate la suprafață tot ce era mai rău dintr-un om.

— Vei pleca la Eton peste trei zile, rosti contele printre dinți. Și vei face în așa fel încât să termini studiile cu notele cele mai mari, altfel te dezmoștenesc, ne-am înțeles?

Ochii lui Nicholas se îngustară, nările i se dilatară. Fața îi deveni lividă. Secundele se scurgeau lent, punctate de ticăitul ceasului de porțelan pictat de pe consolă.

— Prea bine, domnule, spuse el într-un târziu, schițând un zâmbet subțire. Voi pleca la Eton. Dar, într-o bună zi, îți va părea rău pentru gestul tău de acum.

— Îndrăznești să mă ameninți? șuieră contele, privindu-l cu ochii plini de supărare și revoltă.

— Nu, nu te ameninț, domnule, doar subliniez un fapt absolut cert. O zi bună, domnule.

Și cu aceste cuvinte, Nicholas Sebastien Magnus Sutherland părăsi cabinetul tatălui său, jurându-și răzbunare.

CAPITOLUL 2

Acum, după mai bine de treisprezece ani, stând cu un pahar de coniac în față, Nick își aminti discuția care generase fisura dintre el și tatăl său, fisură care se adâncise tot mai mult cu fiecare an, căscând între ei o prăpastie fără sfârșit. O prăpastie peste care niciunul dintre ei nu se obosise să dureze vreo punte. Și asta nu pentru că n-ar fi dorit-o amândoi, ci din cauză că fiecare fusese prea încăpățânat și mândru ca să facă primul pas.

Iar acum era prea târziu ca să mai îndrepte ceva.

Golind paharul pe nerăsuflăte, Nick își mai turnă unul și se duse în fața sobei improvizate din cortul său de campanie. Mâna îi era nesigură când reciti pentru a patra oară scrisoarea prin care era înștiințat că tatăl său murise cu o lună și jumătate în urmă, din cauza unei aprinderi stupide la plămâni.

Scrisoarea ajunsese la el cu o mare întârziere. Daniel murise în prima jumătate a lui februarie. Trecuseră de atunci patruzeci și opt de zile.

În urmă cu exact o săptămână, chefuisese până târziu cu camarazii săi de arme, trezindu-se a doua zi în pat cu trei franțuzoaice drăgălașe foc. Nu-și dădea seama cum ajunsese cu toate trei acolo, amintirile nopții în care băuse în neștire fiindu-i destul de neclare. Dar prin minte îi

fulgeraseră imagini cu fiecare dintre ele, imagini măgulitoare, asta dacă memoria nu-i juca vreun renghii. Se ridicase la nivelul reputației sale, fără a se face de rușine, ori asta era ceva. Nu mai încercase niciodată să se culce cu trei femei de odată și să le facă față la toate trei...

Și-n timpul acesta, la Sutherland House, domnea o jale fără sfârșit.

Nick strânse din dinți, încercând să se ferească din calea durerii sfâșietoare care-și croia drum prin fiecare părticică a trupului, minții și sufletului său, călite în nouă ani de război.

Atâtea pierderi suferise de-a lungul anilor, dar niciodată nu-și pusese problema că avea să-și piardă tatăl. Acel bărbat viguros și înalt, de o mare conduită morală. Un bărbat pe care-l iubise și-l respectase, chiar dacă nu i-o și arătase în răstimpul scurtelor permisiilor pe care și le cheltuia la Londra, evitând cu ostentație Sutherland House.

Cu un oftat, împături scrisoarea cu grijă și o vârî în buzunarul de la piept al tunicii, apoi goli paharul și se ridică să-și mai toarne unul.

În seara aceea, era îngrozitor de frig. Mult prea frig pentru o noapte de început de aprilie. În mod normal, după trei sferturi de sticlă de coniac, n-ar mai fi simțit frigul. Însă de data asta, frigul acela venea din inima lui.

Doamne, fusese atât de prost! Prost și egoist, și mânat de o ambiție la fel de mărunță ca scama pe care o îndepărtă absent de pe cracul pantalonului uniformei ponosite.

Ce realizase în toți acești ani? Luptase pentru țară și avansase la rangul de căpitan, printr-o serie de acte de curaj nebunesc pe câmpul de luptă. Nouă ani grei, timp în care nu fusese în stare să-și rezolve problemele personale cu tatăl său.

Și totul pornise de la o idioțenie. Cristine. Ea fusese factorul care crease acea ruptură dintre el și tatăl lui. De la ea pornise totul.

Nick își aprinse o țigară, trăgând din ea cu sete și reflectând. Își încheiase stagiul militar cu mult timp în urmă. Teoretic, ar fi putut cere să fie lăsat la vatră ca simplu ofițer și să-și trăiască viața în liniște, alături de familie. Dar n-o făcuse... din ambiție. Dorise să-i demonstreze tatălui său ceva, să-l facă să fie mândru de el. Și să audă din gura lui cuvintele de laudă binemeritată. Așa că rămăsese pe front și avansase în rang. În acel moment era propus pentru gradul de colonel. Un titlu frumos, răsunător, pentru care luptase din plin...

Brusc, constată cât de obosit era. Cât de istovitori fuseseră ultimii ani pentru el.

Venise timpul să se întoarcă acasă. Și să pună

lucrurile la punct.

Adevărul era că se săturase. Se săturase de moarte, de ororile războiului, de tensiunea permanentă de pe front, se săturase să doarmă cu urechea ciulită și să fie tot timpul cu simțurile în alertă maximă. Se săturase să-și vadă camarazii murind, se săturase să fie tot timpul nevoit să-și apere viața, luând-o în schimb pe a altora.

Trebuia să se întoarcă acasă. Să fie alături de mama lui, să se bucure de compania fraților săi și să rezolve o dată pentru totdeauna problema cu Cristine, pacostea aia ambulantă din cauza căreia viața lui intrase pe un făgaș dacă nu greșit, cel puțin nedorit inițial.

Kimberly își privi fiul cu ochii înotând în lacrimi.

Nu-l mai văzuse de trei ani, în timpul sezonului scurt din toamnă, când Nick fusese la Londra într-o permisie scurtă de două săptămâni, și, privindu-l, realiză cât de mult semăna cu Daniel.

— Oh, Nick, nici nu pot să-ți spun ce fericită sunt că te-ai întors, în sfârșit, acasă. M-am rugat lui Dumnezeu în fiecare dimineață și seară să te întorci teafăr... m-am rugat să-ți dea gândul cel bun.

— Regret că nu mi-a venit ideea asta mai devreme, mamă, rosti el cu un zâmbet amar în colțul gurii. Aș fi putut ajunge aici înainte să...

Nu putu să-și ducă gândul până la capăt. Un mușchi

zvâcni pe maxilarul lui și privirile i se ațintiră undeva, în gol, deasupra capului ei. Însă Kimberly își lăsă o mână înțelegătoare peste mâna lui mare și o strânse cu duioșie.

— Ultimul lui gând a fost pentru tine. A spus să-ți cer iertare în numele lui.

Privirea lui reveni întunecată asupra mamei sale. Rămase tăcut câteva clipe.

— Și eu? rosti el printre fălcile încleștate. Eu cui să cer iertare pentru mândria mea prostească?

— Te-a iertat, Nicholas. Cu mult, mult timp în urmă. Chiar a doua zi după ce te-a trimis la Eton. Tot timpul și-a reproșat că a fost mult prea aspru cu tine. Dar a dorit să te formeze ca bărbat și, cel puțin, dorința lui s-a împlinit. Acum ești un bărbat în toată puterea cuvântului.

— Era și cazul, glumi el. Am aproape douăzeci și nouă de ani, mamă.

— Este o nedelicatețe din partea ta să amintești implicit de vârsta mea.

— Încă ești o femeie tânără, doamnă. Și foarte frumoasă. Uită-te la tine!... N-ai niciun rid, nici măcar un fir de păr alb.

— Ești o figură, Nicholas, și un lingușitor fără pereche. Abia aștept să văd ce față fac Ethan și Tony, când or să dea cu ochii de tine.

— Și pacostea aia de Cristine? își arcui el o

sprânceană cu un aer greu de descifrat.

Peste ochii contesei trecu un nor de îngrijorare.

— Nicholas, eu...

Se opri, deoarece ușa salonului se deschise și înăuntru pășiră Ethan, conte de Caithness, și Anthony, proaspăt conte de Lochbuy.

— Nick?... făcu Ethan, ridicându-și neîncrezător sprâncenele în fața siluetei masive a fratelui său. Oh, Doamne, te-ai întors! strigă el, apoi chiui și sări peste două scaune, strângându-și fratele cu putere în brațe.

Nick rânji și se retrase să-și studieze fratele cel mai mic. Ethan avea douăzeci și șase de ani și moștenise înălțimea și zveltețea celor din neamul Sutherland. Ultima dată când îl văzuse fusese în urmă cu doi ani. Ethan lucra și el în slujba coroanei, dar se ocupase cu serviciul de spionaj britanic. Se întâlniseră pe front de patru ori, și asta pentru că se întâmplase ca misiunile lui Ethan să treacă pe lângă zonele unde își avea camparea regimentul său.

Anthony era cu o palmă mai scund decât el, însă mai lat în umeri și mai vânjos. Moștenise trăsăturile voluntare ale strămoșilor pe linie maternă și părul mai deschis la culoare al acestora. Anthony se considera a fi un fermier înnăscut. Îi plăcea să trudească pământul, să-i culeagă roadele, și învățase să-l respecte pentru asta. Era o fire zgârcită la vorbă, dar cu o inimă de aur.

— Nick, ce bine-mi pare să te văd!

Strânsoarea de urs a lui Anthony îi cam tăie respirația lui Nick.

— Ce Dumnezeu faci acolo, în Dorset? Te antrenezi ridicând cai?

— Muncesc paisprezece ore pe zi, asta fac, râse Anthony. Mă însor în iunie.

Nick îl privi uluit. Era absolut unic felul în care reușea fratele său să pună pe tapet problemele importante, fără a se mai obosi cu introducerile de complezență.

— Oh, făcu Nick surprins, apoi își dresе glasul. Nu-i cam devreme?

— Păi, nu prea. La toamnă fac douăzeci și opt de ani. La vârsta asta, cam toți bărbații cu ceva gândire sănătoasă au deja neveste și copii.

— I-auzi, Ethan! După fratele nostru, noi suntem o cauză pierdută. Ce...

Se opri, simțindu-i prezența, fără să știe cum. N-o văzuse. N-o auzise. Deși era întors cu spatele la ușă, pur și simplu simți momentul în care Cristine pășise în salon. Un soi de vibrație ciudată, care-i dădu frisoane pe șira spinării, strângându-i stomacul. Era o stare pe care n-ar fi putut-o descrie exact. Cert era că o simțise.

Încet, se răsuci spre ea, în parte curios să observe transformările pe care le suferise în ultimii treisprezece

ani de când n-o mai văzuse, pe de cealaltă parte, nesigur de cum aveau să decurgă ostilitățile cu ea.

Și rămase fără grai, simțind impactul drept în inimă.

Cristine... ei bine, nu era deloc tânăra pe care și-o imaginase el în drum spre casă. În copilărie, Cristine fusese rotundă ca un dop. Undeva, de-a lungul acelor ani, surplusul de greutate se topise ca prin farmec, adăugând centimetri de grație înălțimii ei. Și tot ca prin farmec, rățușca cea urâtă se transformase într-un vis exotic.

Lui Nick îi luă trei secunde să înregistreze schimbările uluitoare pe care le suferise înfățișarea Cristinei și de patru ori pe atât să-și regăsească aplombul. Și să-și amintească faptul că, dacă nu respiri, riști să mori sufocat într-un mod stupid și să te faci dracului de râs!

Din toată armonia de forme și culoare, Nick nu recunoscuse decât ochii migdalați, acei ochi de o culoare neobișnuită, limpezi și vii ca ametistele șlefuite, și nuanța aurie a pielii.

— Măi, măi, măi, ce surpriză! făcu Nick într-un târziu, zâmbind ușor ironic și pornind spre ea cu pași întinși.

Cristine îl privi cum se apropie de ea, încercând să-și păstreze cumpătul. Pulsul îi izbea cu o asemenea forță în gât și timpane, că-i era teamă că dacă va deschide gura să vorbească, inima avea să-i țâșnească afară. Știuse că într-o

bună zi el avea să se întoarcă acasă, dar... nu se gândise că avea s-o facă atât de curând, iar groaza și surpriza o încremeniseră cu totul.

Și totuși, undeva, o parte a minții ei își aduse aminte de maniere. Genunchii i se flexară încet, aducându-i corpul în poziția de reverență.

— Bine ați venit acasă, Înălțimea Voastră, rosti ea cu o voce impersonală, așteptând ca el să-i dea acceptul să se ridice.

Nu se așteptase s-o atingă. Și totuși străinul acela cu privire dură o apucase de bărbie și, printr-o mișcare lejeră, o ridicase din reverență și o silise să se uite în ochii lui.

Pleoapele ei se ridicară încet, dezvelind irisurile de culoarea violetelor, limpezi și strălucitoare. Nick simți impactul acelor ochi exotici ca pe o lovitură în stomac.

— Ești... începu Nick cu o voce răgușită, evaluându-i frumusețea încet.

Femeie! Acesta era cuvântul. Era femeie, din creștet și până-n tălpi. Niciun alt cuvânt n-o putea defini mai bine pe creatura exotică din fața lui.

— ... ai crescut, sfârși el ideea într-un târziu, privind-o cu un aer nătâng.

Sprânceană ei stângă se arcui o idee, în ochi îi apărură un licăr de amuzament ironic, care se stinse la fel de repede cum apăruse.

— Am încercat să rămân mică, Înălțimea Voastră, dar natura mi-a fost potrivnică. Așa că trebuie să vă împăcați cu situația...

— Eu sunt împăcat și chiar îmi convine situația, mărturisi el cu un rânjet viclean. Tu?

Cristine se retrase ușor, desprinzându-se de atingerea lui. Avea impresia că o tachinează, deși nu era prea sigură de asta.

Ceva din expresia zâmbetului leneș de pe buzele lui o puneă în gardă. Bărbatul din fața ei avea ceva care o neliniștea. Nu mai era acel Nick pe care-l iubise în copilărie, dar, la o adică, nici nu sperase în vreo minune.

Privirea atentă cu care noul conte de Sutherland îi studiasse trăsăturile chipului fusese cântăritoare, dar nu în modul dezinteresat fratern, și nici ostilă, așa cum s-ar fi așteptat, ci cu un interes pe care nu prea știa cum să-l definească.

Cristine îl privi prudentă, întrebându-se dacă acel gol dureros din inima ei se datora emoției reîntâlnirii, provocat de surpriza neașteptată de a-l vedea din nou la Sutherland House după atâția ani, sau spaimei adânci că el avea s-o arunce pe drumuri, așa cum îi promisese cu mult timp în urmă.

De câte ori nu se gândise la el, cuprinsă de dor și vinovăție, întrebându-se cum era viața lui în acel moment,

ce temeri sau bucurii îl încercau, dacă mai trăia sau nu?...

Se rugase pentru el ceasuri întregi, făgăduind cerului orice sacrificiu pentru ca moartea să-l ocolească și el să se întoarcă teafăr acasă. Ani de-a rândul se simțise îngrozitor pentru că, din cauza ei, Nick plecase de acasă și rupsese aproape complet legăturile cu cei din același sânge cu al lui. Și când încetase să mai spere că avea să-l revadă vreodată, se întorsese.

Stătea în fața ei, filtrându-i imaginea printre genele lungi și dese, un bărbat care însuma peste șase picioare înălțime, lat în umeri, bronzat, cu părul negru lung până la umeri, și... cercel în ureche?

Realizând că el aștepta un răspuns din partea ei și că tăcerea care se prelungea se încărca de o tensiune ciudată, inexplicabilă, Cristine își umezi buzele și rosti moale, încercând să tragă de timp:

— Depinde de ce anume vreți să auziți, milord: un adevăr sau o minciună?

— Încearcă minciuna, o invită el cu un zâmbet curtenitor.

Cristine clipi, descumpănită.

— Vreți o minciună? se bâlbâi ea, neașteptându-se ca el să aleagă tocmai acea variantă.

Nick își înălță o sprânceană.

— M-ai lăsat să aleg, nu?

Tânăra părea din ce în ce mai încurcată. Lui Nick i se făcu milă.

— Atunci spune-mi de ce te supără faptul că natura ți-a fost potrivnică?

— Sunt... Sunt dezamăgită că nu sunt bărbat, milord.

Hohotele de râs care explodară din pieptul lui avură un efect ciudat asupra stomacului ei.

— Ți-ai dori să fii bărbat? făcu el amuzat. De ce, pentru numele înduratului de sus?

— Pentru că libertatea femeii este limitată în societate iar bărbații beneficiază de tot ceea ce nouă, femeilor, în general ne este interzis sau refuzat, replică ea înțepată. Un bărbat se bucură de putere, de libertate și-și poate asigura singur protecția, într-un mod onorabil, atunci când viața sau siguranța lui sunt amenințate.

Ochii lui se îngustară gânditori, iar Cristine știu instinctiv că vorbele ei îl iritaseră la un anumit nivel.

— Te simți amenințată, Cristine? o întrebă el pe un ton înșelător de blând.

Na, că o făcuse de oaie! Fusesse de-a dreptul proastă să deschidă un subiect atât de delicat, care viza direct răca dintre ei.

— Nu știu, ar trebui? făcu ea moale, înclinându-și capul într-un unghi pe jumătate provocator, pe jumătate defensiv, în timp ce ochii ei violeți îl fixau cu o întrebătoare

inocență.

Nu doar trupul ei cunoscuse o transformare radicală, reflectă Nick surprins. Se părea că și spiritul ei ținuse vesel pasul cu aceste schimbări.

În mod sigur se temea de el, de faptul că ar fi putut să pună în aplicare vorbele necugetate ale adolescentului rebel și gelos care fusese în urmă cu treisprezece ani. Însă ceea ce-l impresionă cel mai tare în acel moment fu curajul ei de a înfrunta o situație care s-ar fi putut amâna.

El jurase ca în clipa în care titlul de conte intra în posesia lui avea s-o arunce de la Sutherland House ca pe un gunoi. Își amintea foarte clar expresia pe care o folosisese atunci când plecase la Eton și care de-a lungul anilor îi adusese atâtea muștrări de conștiință. Acum Cristine dorea să știe dacă avea sau nu de ce să-și facă griji în ceea ce-l privea. Și tatona terenul cu... eleganță.

Nick simți brusc nevoia de a o trage în brațele lui și de a o asigura că totul nu fusese decât o prostie, care degenerase într-o situație îngrozitoare, care s-ar fi rezolvat foarte ușor dacă orgoliul lui de adolescent cu mintea fierbinte nu ar fi fost atât de inflammat.

— Arată-mi-l numai pe cel care îndrăznește să-mi amenințe sora și o să constați cât de rău și de crud pot să fiu! spuse Nick încet, privind-o serios. O să-l jupoi de viu și o să-l tăvălesc prin sare și oțet, rosti el, aplecându-se spre

ea ca pentru a sublinia greutatea amenințărilor lui. După care o să torn gaz pe el și o să-i dau foc. Pe urmă o să ne uităm la el cum arde și o să ciocnim în sănătatea noastră.

Cristine făcu ochii mari, clipi uluită, apoi întreaga expresie a feței i se luminează.

— Oh! Oh, Doamne, Nick, bine ai venit acasă! izbucni ea, zburând direct în brațele lui.

Nick o prinse, chicotind, și se răsuci cu ea în brațe, atenuând din inerția trupului ei, tocmai la timp ca să prindă expresia ușurată de pe fața mamei sale, cea amuzată de pe mutra atrăgătoare a lui Ethan și cea înduioșată de pe figura visătorului Anthony. Le făcu cu ochiul peste capul Cristinei, încercând să-și ascundă tulburarea.

Părul ei mirosea a flori, constată el, închizând ochii pentru o clipă. A flori de câmp.

— Bine te-am găsit, pacoste mică ce ești, îi șopti el în ureche cu duioșie, simțindu-se dintr-odată eliberat de o parte din povara remușcărilor pe care le dusesese de atâta timp în suflet. Iisuse, te-ai făcut mare și frumoasă!

— Iar tu ai rămas la fel de arogant, numai că ți-a uitat Dumnezeu măsura, râse Cristine, retrăgându-se din brațele lui pentru a-l putea privi în voie. Ți-ai lăsat părul lung. Iar acela din urechea ta, am observat eu bine, sau este chiar un rubin? făcu ea cu o expresie amuzată.

Nick își atinse într-un gest reflex piatra micuță de pe lobul urechii stângi și rânji.

— Rubin, confirmă el.

— Arată trăsnet, râse Cristine cu gura până la urechi, etalându-și dantura impecabilă. Doamne, Nick, mi-a fost așa de dor de tine! îi mângâie ea obrajii cu vârfurile degetelor, privindu-l cu adorație.

Nick schiță un zâmbet strâmb, încurcat. Din nu se știe care motiv, declarația, atingerea și privirea ei îi produsese un gol în stomac.

— Și mie mi-a fost dor de voi toți și dacă nu ai avea părul prins în cocul acesta dichisit, ți l-aș ciufuli ca să-ți demonstrez asta și să te enervez, domnișorico. Întotdeauna îți ieșeau din minți când făceam asta.

Cristine se rezumă să zâmbească, un zâmbet de dulce aducere aminte, apoi îl luă de mână și-l trase după ea spre ferestrele care dădeau spre parc.

— Stai jos și povestește-ne totul, de la cap la coadă, îi ceru ea, indicându-i unul dintre cele patru fotolii Ludovic al XIV-lea grupate în jurul unei măsuțe de ceai. Dar, înainte de a începe, trebuie să te întreb dacă ți-e foame sau nu.

— Am mâncat la un han acum două ceasuri, declară Nick, zâmbind ușor.

— Atunci e numai bine. Avem timp să pregătim masa

de prânz. O să lipsesc doar un minut, cât mă duc până la bucătărie să comand un meniu special, așa că nu începi până nu mă întorc, bine?... Nici măcar o vorbă!

Se uita la el cu ochii aceia mari, hipnotici, cu o aviditate și o fascinație pe care nici măcar nu încerca să și le ascundă.

Nick o privi, blestemând în sinea lui. Nicio femeie nu-i mai tăiasse răsuflarea până atunci.

Era probabil surpriza, își zise el, asigurând-o pe Cristine printr-un zâmbet și o clătinare a capului că nu avea să scoată o vorbă până ce ea nu se întorcea. Nu se așteptase la o asemenea metamorfoză. Din cauza asta se simțea atât de... confuz și emoționat, gândi el îngrijorat, urmărind-o cu privirea cum se depărta.

Oh, la naiba, de ce trebuia să-și legene șoldurile în felul acela?...

Trebuia să păstreze distanța față de ea. În mod necesar și absolut obligatoriu. O relație cu Cristine ar fi fost... de neconceput, aproape incestuoasă. Era sora lui. Nu conta faptul că prin vene nu le curgea același sânge. Copilăriseră împreună. Nu trebuia decât să-și aducă aminte de bebelușul gălăgios și, mai târziu, de puștoaica aceea năzuroasă, cu minte diabolică, care-i făcuse viața un iad. Și-și amintea de copila aceea foarte bine! Ceea ce nu pricepea deloc însă era de ce mintea lui refuza să asocieze

amintirile despre acea pacoste umblătoare cu femeia pe care o descoperise astăzi la Sutherland House.

Îi era imposibil să lege cele două imagini, ca și cum ar fi fost vorba despre două persoane complet diferite, care nu aveau nicio legătură una cu cealaltă.

Pierduse treisprezece ani din viața lor. Poate că aceasta era răspunsul la problema lui. De îndată ce aveau să recupereze într-un fel sau altul acel timp irosit, să-și actualizeze viețile și să rememoreze copilăria lor, aveau să i se schimbe și lui ideile acelea... nu tocmai creștine.

— Și-a făcut debutul la Londra? se trezi el întrebând.

— Nu încă, răspunse Ethan.

— De ce naiba nu? se încruntă Nick nedumerit, întorcându-și privirea spre el.

— Pentru că situația ei este una specială, interveni Kimberly. Debutul ei a fost programat pentru primăvara asta. Daniel voia să...

Vocea contesei se frânse și ea clipi des pentru a-și ascunde lacrimile.

— O să discutăm într-una din zilele următoare despre asta, continuă Kimberly, trăgând încet aer în piept. Până atunci, haide să ne bucurăm de întoarcerea ta, propuse ea cu un surâs cald, privindu-și întâiul născut cu afecțiune.

Nick dădu aprobator din cap, în timp ce simți povara

vinovăției apăsându-i sufletul.

Părinții lui se iubiseră enorm. Daniel și Kimberly avuseseră o căsnicie fericită, perfectă. Pierderea tatălui său fusese o lovitură groaznică și neașteptată pentru toți cei de la Sutherland House, dar în mod special pentru mama sa. Iar el nu fusese acolo ca să le aline durerea, să-i susțină și să-i îmbărbăteze...

— Până se întoarce Cristine, propun să bem ceva, îl smulse vocea lui Ethan din oceanul de amărăciune în care amenința să se înece. Whisky, coniac, vin?

— Coniac, acceptă Nick, zâmbind strâmb.

— Mama?

— Un sherry, te rog, zâmbi contesa cu ochii plini de fericirea de a-și vedea toți fiii strânși laolaltă după atâta timp.

— Pentru mine tot un coniac ar fi bine-venit, se decise și Anthony. Deci, ești în permisie, sau te-ai întors definitiv?

— Definitiv.

— Asta da veste bună! exclamă Ethan, zâmbind vesel. Atunci merită să sărbătorim cum se cuvine și să desfacem una dintre șampaniile de colecție.

— Las-o pentru cină, refuză Nick. Nu sunt în dispoziția necesară. Sincer să fiu, mi s-a cam acrit de câtă șampanie am băut în Franța. Coniacul este cel mai nimerit.

Și deci așa, te-ai hotărât să te însori, se răsuci el spre Tony cu o sprânceană arcuită a maliție. Cine este norocoasa?

— N-o cunoști, făcu Tony cu un zâmbet visător. O cheamă Andreea. Andreea Ross.

— Odrasla contelui de Ross? se miră Nick, acceptând băutura pe care Ethan i-o întindea.

— Nu, este doar o coincidență de nume.

— Este profesoară în sat, interveni Kimberly cu lămuriri. Tony a ridicat o școală pentru copiii celor nevoiași și Andreea s-a prezentat pentru post. Este o tânără fermecătoare, Nick. Mă bucur s-o am ca noră.

— Abia aștept s-o cunosc. Dacă i-a sucit mințile capului ăstuia sec, atunci o fi ceva de ea.

— Ai rămas neschimbat, Nick, observă Tony cu un zâmbet plin de afecțiune fraternă. Ai aceeași limbă plină de miere dintotdeauna.

— Trebuie să existe un echilibru în toate, filosofă Nick cu un rânjet drăcesc. Tu te-ai născut ca să-mi compensezi defectele, Anthony.

— Doamne, Nick, mi-era dor de conversațiile noastre, declară Ethan cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— O să ajungi să mă urăști în scurt timp, prezise Nick, deși plăcerea revederii îi strălucea în ochi. Doar știi că...

— Trădătorule! Ai promis că nu începi fără mine!

Vocea plină de reproș a Cristinei se auzi din prag și Nick își întoarse fața spre ea, urmărind-o cum traversa încăperea, în timp ce mintea lui înregistra rapid o sumedenie de detalii. Felul în care mergea, unduindu-și soldurile. Modul în care poalele rochiei de mătase azurie i se învolburau la fiecare pas, încolăcindu-se în jurul picioarelor, lăsându-te să ghicești forma și suplețea lor. Culoarea frapantă a ochilor migdalați. Tenul fără cusur, de culoarea piersicii rumenite. Gura lată cu buze pline, de un roz întunecat. Părul negru coafat într-un coc bogat pe ceafă. Oare cât de lung îi era? își păstrase onduleurile acelea rebele pe care le avusese în copilărie?...

Surâsul ei începu să pălească și Nick realizează că se zgâia la ea ca un prost. Făcu un efort să zâmbească firesc. Zâmbetul ei de răspuns veni imediat.

Cristine străbătu distanța rămasă și îi dăruie un zâmbet dulce lui Ethan, care țâșnise în picioare, oferindu-i locul său.

— Sherry? o întrebă Ethan, curtenitor.

— Oh, da, te rog. Și deci așa, ați început fără mine! își întoarse ea privirile îngustate și acuzatoare spre noul stăpân de la Sutherland House.

— N-am zis nimic, se apără Nick. Am martori.

— Bafta ta, spuse Ethan, în timp ce turna băutura Cristinei. Altfel te provoca la duel. Este un spadasin

redutabil.

— Zău? Își arcui Nick o sprânceană, măsurând-o pe Cristine cu un aer îndoit. Ai luat lecții de scrimă?

— De la Ethan, recunoscui Cristine.

— Și a fost o elevă tare silitoare, o complimentă acesta, oferindu-i paharul cu sherry.

Cristine îi zâmbi în chip de mulțumire. Ethan îi răspunse la zâmbet visător. Ochii lui Nick se îngustară.

Lui Ethan i se scurgeau ochii după Cristine! Iisuse Cristoase!... Câte șocuri mai avea de încasat până la sfârșitul zilei?

Oare Cristine îi întoarce afecțiunea? se trezi el întrebându-se, în timp ce studia cu atenție figura frumoasă și liniștită a tinerei femei. Nu văzu niciun semn de tulburare pe fața ei, dar asta nu era un lucru relevant. Poate că ea era o fire mult mai rezervată, care nu-și expunea emoțiile în public cu aceeași ușurință ca fratele său, deși nici Ethan nu era un bărbat prea ușor de citit. Îl cunoștea prea bine ca să știe cât de talentat era în arta disimulării. Anii de război îl marcaseră, la fel ca și pe el, făcând din Ethan un bărbat prudent, cinic, periculos chiar.

Însă din viața Cristinei pierduse treisprezece ani, iar acea perioadă o transformase nu doar în sens fizic, ci și mental. Nu își dădea seama prea bine în ce fel o modelase acest timp pe Cristine în forul ei interior, dar remarcase

eleganța cu care manipulasă discuția lor de început, diplomația și îndrăzneala ei, or aceste lucruri erau apanajul unei minți educate și agere.

— Sper că nu te-ai întors numai într-o scurtă permisie, nu-i așa?

Tonul condescendent al Cristinei îl smulse din cugetări și-l făcu să zâmbească.

— Nu, e ceva definitiv.

— Oh, ce bine! exclamă ea, părând ușurată.

— Ne-am făcut o grămadă de griji pentru tine, spuse Tony pe un ton plin de reproș.

— Regret să aud asta.

— Când ai intrat în țară? se interesă Cristine. Te-ai oprit și la Londra? Cum este pe continent?... Ai fost la Paris? L-ai văzut pe împărat?

Nick începu să râdă în fața tirului de întrebări și se apucă să dea răspunsurile în ordine. Discuția alunecă în mod firesc spre subiectul care încingea spiritele în toate cluburile de pe Pall Mall Street: războiul dintre Anglia și Franța.

Acum, când renunțase definitiv la cariera militară, privind în urmă, realizează că nimic nu putea justifica cruzimea cu care luase atâtea vieți, luptând pentru un ideal care nici măcar nu era al lui. Își făcuse datoria, în sinea lui fiind un patriot, dar... oare câte familii mutilase,

câte femei îndoliasse omorându-le tatăl, fratele, soțul sau fiul?...

Până la hotărârea definitivă de a se întoarce acasă nu realizase ce motiv puternic de îngrijorare fusese pentru familia lui. Acum, privindu-le chipurile dragi, fu cuprins de vinovăție și remușcări.

Experiența dobândită pe câmpul de luptă îl căluse și-l formase ca bărbat, dar primii cinci ani petrecuți în cadrul armatei ar fi fost mai mult decât suficienți. S-ar fi întors și ar fi fost lângă familia lui atunci când tatăl său...

Dăduse dovadă de un curaj nebunesc pe front, dar fusese de o lașitate înjositoare în relația cu Daniel. Regretele erau tardive acum. Nu mai putea face nimic. Nu mai putea schimba nimic. Dar putea să-și răscumpere greșelile în care persistase din prostie și orgoliu.

Și prima greșeală pe care urma s-o corecteze era Cristine.

Patru ore mai târziu, stând întins în patul dublu din camera sa, cu mâinile încrucișate sub cap și privirile încruntate ațintite asupra tavanului pictat în stil renescentist, Nick se gândi cu amărăciune la cât de speriată fusese mama sa la gândul că, odată cu întoarcerea lui la Sutherland House, Cristine avea să aibă de suferit din cauza lui.

Pe de o parte, se simțea indignat, pe de cealaltă parte realiza că îngrijorarea mamei sale și a fraților săi fuseseră justificate. Dacă ar fi demonstrat că poseda un dram de demnitate, de maturitate și justețe în toți acei ani, s-ar fi întors la Sutherland House și s-ar fi împăcat cu Cristine.

Dar nu, el lăsase ca buba să coacă treisprezece ani afurisiți!

Însă ceea ce-l surprinsese cel mai tare fusese ușurința cu care-l iertase Cristine. Fusese îngrozitor de crud cu ea atunci, aruncându-i în față un adevăr teribil, când ea era atât de mică și incapabilă să se poată apăra. De fapt, acesta fusese motivul pentru care se ținuse departe de Sutherland House, și, implicit, de ea. Nu avusese curajul să-și recunoască greșeala în fața ei și să-și ceară iertare pentru mârșăvia lui.

Avea să repare acest neajuns într-una dintre zilele următoare, când avea s-o prindă singură, își promise el. Îi datora scuzele sale, chiar dacă ea îi lăsase impresia clară că-i trecuse cu vederea mișelia din trecut.

Așa se cădea și asta trebuia să facă, indiferent cât de greu și de penibil îi venea acum, după atâția ani.

CAPITOLUL 3

Cristine fu cea care-l prinse singur, două zile mai târziu.

Nick o auzise venind pe alee, dar nu se mișcă. Încă mai încerca să-și domolească durerea vie care-i scormonea coșul pieptului.

Stătuse mai bine de un ceas lângă mormântul lui Daniel, privind ținută placa de marmură crem pe care erau gravate data nașterii și a morții celui de-al unsprezecelea conte de Sutherland.

Pur și simplu stătuse acolo, îngenunchat pe pământul încă rece, conștient pentru prima dată de pierderea irevocabilă a tatălui său.

Îl iubise. Îl iubise enorm. Dar amândoi fuseseră mult prea plini de ambiție, mândrie și orgoliu pentru a face primul pas adevărat spre împăcare.

Stătuse lângă lespede lucioasă, pe care o mână de femeie – și Nick o bănuia pe mama sa – așezase un buchet de mărgăritare, incapabil să-și exteriorizeze amărăciunea și suferința care-l striviseră sub călcâiul lor. Inima lui plânsese, dar nicio lacrimă nu-i umezise obrazul. Pur și simplu jelise în tăcere, sfâșiat de remușcări, dorind să întoarcă anii pe care-i irosise degeaba.

Cristine se așeză tăcută pe bancă, lângă el. Nick

aruncă o privire spre ea cu coada ochiului.

Și din nou simți acel spasm din stomac, urmat de tăierea respirației, un fenomen ciudat și neplăcut, care începuse deja să-l irite.

Cristine purta o rochie de muselină de culoarea brândușelor de toamnă, o nuanță foarte pală de mov, și avea părul strâns într-un coc lejer pe ceafă. Nu purta bijuterii, dar nici nu era necesar. Prospețimea tenului ei auriu îi conferea o strălucire aparte.

— Bună, frumoaso.

— Bună, frumosule.

Se priviră amândoi cu coada ochiului și-și zâmbiră amuzați.

— Cum te simți? îl întrebă ea cu blândețe.

— Bine, ridică Nick din umeri cu un aer nepăsător, lăsându-și ochii negri să alunece peste grădinile minunate din fața lui. Tu?

— Ai fost la mormântul lui Daniel.

Vocea ei conținea o notă de duioșie amestecată cu îngrijorare.

— Da.

— Cred că ți-a fost teribil de greu.

— Da.

— Te-a iubit cu adevărat, chiar dacă nu ți-a arătat-o.

— Cred că da.

— Te-a iubit, de asta să nu te îndoiești nicio clipă, răsună vocea ei cu o fermitate și o notă de indignare care-l făcură să-și întoarcă fața spre ea și s-o privească tăcut.

— Nu mă îndoiesc, dar asta nu mă face să mă simt mai bine, replică el cu duritate.

Ochii ei sclipiră când și-i îngustă enervată.

— Și acum, ce ai de gând? Să-ți pui cenușă în cap până mori?... Trezește-te, Nick! Când iubești, întotdeauna ierți. Iar el te-a iertat, numai că avea un orgoliu pe măsura celui pe care-l ai și tu, și fiecare a așteptat de la celălalt un singur gest. Nu l-ați făcut la timpul potrivit, e adevărat, și asta este un lucru greu de îndurat, dar v-ați iertat unul pe celălalt cu mult timp în urmă. Pentru că știați că, mai presus de orice, vă unea dragostea. Restul era doar o... formalitate, ca să zic așa.

— Îți mulțumesc pentru efortul tău de a-mi ușura amarul, scumpo, dar va mai dura ceva vreme până când voi reuși să trec peste asta.

Cristine se încruntă și-și țuguie buzele, nemulțumită.

— Era foarte mândru de tine, șopti ea, după câteva clipe de tăcere.

Nick rânji ironic.

— Nu prea avea motive.

— Ba avea, îl contrazise Cristine. Urmă să fii propus pentru rangul de colonel, or asta înseamnă ceva.

— De unde știi tu lucrul acesta? se miră el, privind-o surprins.

— Păi, Ethan are prieteni, care la rândul lor au alți prieteni... ridică Cristine din umeri. Cunoști și tu caravana bârfei.

— Aha!

— Mereu eram la curent cu activitatea pe care o desfășura regimentul tău.

— Înțeleg.

— N-o mai face pe modestul, îl certă ea, râzând de aerul lui morocănos. Suntem cu toții mândri de tine, să știi.

Nick nu știu ce ar fi fost potrivit să spună, așa că preferă să tacă.

Înregistra absent transformările peisajului din jurul lui. Grădinile își schimbaseră arhitectura în mod radical. Unele dintre statuete fuseseră înlocuite, rețeaua de alei își schimbase traiectoriile. De exemplu, aleea principală, care cândva tăia parcul în două, trasând o linie dreaptă între porțile înalte de la intrarea pe proprietate și ușile duble de la intrarea în conacul vechi, fusese deviată de la jumătate pe lângă latura estică a parcului, trasând un arc de cerc foarte larg, care se oprea în fața intrării. Pietrișul era mai fin și unele dintre alei erau pavate cu piatră cenușie. Grădinile mari fuseseră divizate în altele mai mici, sub

forme geometrice, iar florile fuseseră sădite după culoarea, înălțimea și sezonul de înflorire.

Totul în jurul lor era o încântare de armonie și culoare.

Fără să se gândească, Nick se întinse și rupse o floare liliachie dintr-o tufă de trandafiri timpurii și i-o oferă. Cristine o luă cu un surâs, o duse la nas și o mirosi, apoi o vârî cu un gest absent după ureche.

Nick o privi lung, neputându-și lua ochii de la ea.

Cu floarea aceea de o nuanță care se asorta perfect cu rochia ei, cu părul negru, în care lumina soarelui trezea în mod surprinzător reflexe castanii, cu tenul ca piersica pârguită și ochii ca ametistele, Cristine îi evoca imaginea seducătoare a unei cadâne, nestemata din haremul unui sultan. O frumusețe exotică ce emana o senzualitate care-l intoxica.

Nick simți o slăbiciune ciudată în coșul pieptului. Nu mai întâlnise nicio femeie care să fie atât de ispititoare și amețitoare ca tânăra inocentă de lângă el. Poate că forța acelei senzualități era însăși inocența ei. Faptul că nu părea conștientă de puterea ei de atracție o făcea de o mie de ori mai periculoasă. Și mai irezistibilă.

Nick oftă.

— Ce-i? se încruntă Cristine o idee, simțindu-se stânjenită de intensitatea privirii lui.

— Îți datorez niște scuze, începu el ursuz.

— Serios?

Ochii ei sclipiră jucăuș. Nick se posomorî și mai mult.

— Ai de gând să-mi faci tentativa asta jalnică și penibilă de a-mi cere scuze cât mai grea cu putință?

— Păi, depinde, făcu ea cu un zâmbet reținut, întorcându-și privirea spre pădurea deasă care împrejmua parcul, o barieră naturală, veche de sute de ani, care nu împiedica cerbii și căprioarele să se servească în mod sistematic din straturile ei cu flori.

— Asta ce naiba mai vrea să însemne?

— Nick, dă-mi voie să-ți spun că ești un mare fraier.

Insulta ei, în loc să-l enerveze, îl deconcertă.

— Nu-mi dau seama unde bați, recunosc el fără tragere de inimă.

— Păi nici n-ai cum, din moment ce pui problema complet anapoda. Pentru Dumnezeu, eram niște copii sadici, cu o imaginație care o scotea pe mama ta din răbdări! Tu doar... ți-ai pierdut cumpătul.

— Dar tu erai un copil, Cristine, îi atrase el atenția cu un mârâit. Pe când eu eram un adolescent zurliu de aproape șaisprezece ani, care ar fi trebuit să arate mai mult discernământ și disciplină.

— Păi, mă îndoiesc că ți le-ai fi putut folosi din

moment ce-ți lipisem cizmele favorite de fondul dulapului, se strădui ea să pară serioasă.

Nick se trezi chicotind când își aminti.

— Iisuse, mi-a venit să mor când am tras de ele și am văzut că am rămas fără pingele!... Țineam foarte mult la cizmele alea.

— Știu, zâmbi Cristine răutăcios, urmărind cu privirea zborul diafan al unui fluture, întotdeauna am știut să te articulez acolo unde te doare cel mai tare.

— Dar asta nu-mi scuză cruzimea, Cristine. N-ar fi trebuit să-ți spun toate lucrurile acelea.

Cristine oftă și-l privi serioasă.

— Nick, nu ai de ce să-ți frământâți sufletul. Cumva, în inima mea, am știut dintotdeauna adevărul. Părinții tăi mi-au oferit un cămin minunat, multă dragoste și multă înțelegere. Câteodată, chiar în detrimentul vostru. Știu că o făceau din toată inima, dar, în parte, o făceau și pentru că simțeau datoria să compenseze lipsa părinților mei naturali. Instinctiv, am știut lucrul ăsta. Și am profitat de el în copilărie. Am fost mai rea decât Ethan și Tony la un loc, uneori, chiar și decât tine. Și am meritat cu vârf și îndesat reversul monedei. Și, dacă tot am ajuns la care se simte mai vinovat, atunci cred că eu am simțit povara acestui sentiment oribil la fel de mult ca și voi, poate chiar mai mult. Pentru că eu, care eram intrusa, am generat o

ruptură în sânul familiei căreia îi datoram totul...

— Nu fi proastă! se răsti Nick cu o expresie fioroasă pe figură, care o făcu pe Cristine să tresară și să-l privească cu ochi mari. Niciodată n-ai fost o intrusă în casa asta!

— Și dacă mai repeți vreodată tâmpenia pe care tocmai ai debitat-o, o să te părăsc mamei. Sunt tare curios ce părere are ea despre treaba asta...

Cristine păli și-l privi îngrozită.

— N-ai să-i spui asta, îngăimă ea cu o voce tremurătoare. S-ar simți... aș îndurera-o foarte tare.

— Te asigur că ar dura-o la fel de mult și numai dacă ar ști că o gândești, Cristine!

Cristine îl privi nefericită. Înduioșat, Nick îi luă mâna și i-o duse la buze.

— Găină ameită ce ești, o alintă el. Niciodată să nu mai spui asemenea aberații. Daniel și Kimberly te-au iubit ca pe propriul lor copil. Ești fiica lor în toate sensurile. Și sora mea.

Realiză minciuna încă dinainte de a o spune, dar o rosti totuși. Atât pentru el, cât și pentru ea.

— Da, așa e, nu? murmură Cristine cu un zâmbet slab, contrariată de modul în care inima ei își întetise bătăile.

— Mulțumesc.

— Pentru ce? se miră ea.

— Pentru sprijin și pentru consolare. Aveam nevoie de ele.

— Atunci, cu plăcere, făcu ea stingherită.

Nick sesiză tulburarea ei subită. Roșise, și se întreba care era motivul acelei îmbujorări delicioase.

Cristine își retrase mâna cu un zâmbet încordat, abținându-se să-și maseze locul unde el o sărutase.

Tăcerea care se lăsă deveni oarecum penibilă și amândoi fură salvați de apariția lui Ethan, care veni să-i cheme la masă.

Și, în vreme ce se îndreptau agale spre conac, Nick constată că totul fusese al naibii de simplu și ușor cu Cristine.

Oare de ce dracu' nu făcuse pasul ăsta la vremea potrivită?...

În acea după-amiază Nick se ocupă de registrele contabile ale domeniului pe care Ethan le ținuse la zi și apoi de cele care reflectau adevărata putere financiară a conților de Sutherland.

Averea familiei era considerabilă, susținută cu precădere de fabricile de țesut pe care le aveau în nord și de cele opt vase care străbăteau în lung și-n lat mările și oceanele globului, aducând mărfuri rare și scumpe din

toate colțurile lumii.

Tatăl său sporise numărul achizițiilor în toate domeniile: cumpărase trei moșii prospere, una în Cornwall, alta în Herefordshire și cea de a treia în Yorkshire, unde creșteau oi care le furnizau materie primă pentru cele două fabrici de țesut. Aveau două case în Londra, una la Edinburgh și o alta la Amsterdam. În Herefordshire creșteau cai pursânge, fiecare exemplar fiind deosebit de valoros, prețul celui mai ieftin dintre ei sărind de cinci mii de lire sterline. Cu ocazia asta, Nick descoperi că era acționar majoritar la una dintre cele mai prestigioase bănci londoneze.

Imperiul financiar pe care Daniel îl clădise din aproape nimic era impresionant. Datoria lui Nick era să-i asigure o viață cât mai lungă. Deja avea niște idei în sensul acesta, pe care dorea să le pună în practică.

Nu știa nimic despre afaceri, dar avea să învețe. Fusesse un soldat bine antrenat. Venise vremea să devină un negustor la fel de priceput, dacă nu și mai priceput, își făgădui el, ridicându-se din fotoliul de piele și întinzându-se să-și dezmoștească oasele.

Avea să-l roage pe Ethan să-i mai arate una-alta. Mici subtilități în afaceri pe care era convins că fratele său le știa deja.

Nick avea minte speculativă, excelase la matematică

în timpul anilor dedicați studiului de la Eton, dar nu avea experiență în lumea necruțătoare a afacerilor.

O găsi pe Kimberly în salonul mic. Citea dintr-un volum jerpelit și era atât de concentrată asupra lecturii, încât nu-l auzi când intră.

Nick stătu câteva momente în prag ca s-o contemple. Inima i se umplu de tandrețe când realizează cât de frumoasă era încă mama lui.

Cu excepția unor fire argintii strecurate prin părul negru și a unor riduri fine, ce-i apăreau în colțul ochilor atunci când zâmbea, contesa de Sutherland arăta ca o femeie de treizeci și cinci de ani, adică cu cincisprezece ani mai tânără decât vârsta ei reală.

Nick păși în încăpere și închise ușa. Kimberly își ridică fruntea, îl văzu și ochii i se luminară.

— Scumpul meu, îi zâmbi ea din toată inima, punând semnul de carte la pagina rămasă. Ce părere ai?

Nick știa la ce se referea Kimberly și schiță un zâmbet strâmb.

— Tata a făcut o treabă admirabilă. Sper să mă ridic și eu la valoarea lui.

— O să te ridici, fii fără grijă. Ca temperament și gândire semeni cu tatăl tău mai mult decât frații tăi.

Nick se rezumă să zâmbească, în timp ce traversează încăperea, îndreptându-se spre mama lui. Se aplecă și o

sărută pe frunte.

— Mi-a fost dor de tine, iubita.

— Și mie, dragule, ridică Kimberly o mână pentru a-l mângâia pe obrazul ars de soare.

Nick o privi cu toată inima. Relația cu mama sa fusese întotdeauna una deschisă, lipsită de inhibițiile politetii reci în care erau educați copiii familiilor din aceeași clasă socială cu a lor. Unul dintre lucrurile care-i lipsiseră în anii în care luptase în război fusese tocmai acea legătură strânsă dintre el și Kimberly, care-l cunoștea și-l înțelegea mai bine decât oricine altcineva.

Acum, privindu-i ochii frumoși, Nick observă vălul de durere ascuns sub strălucirea lor veselă.

— Ți-e dor de el.

Kimberly schiță un surâs efemer.

— Întotdeauna o să-mi fie dor de el. A fost un bărbat minunat. Și l-am iubit extraordinar de mult. Încă-l mai iubesc și probabil că o să mor iubindu-l.

— Nu pot să nu-ți admir demnitatea cu care porți durerea pierderii lui în suflet, dar mi se sfâșie inima de mila ta. Aș vrea să am puterea să iau suferința asta asupra mea.

— Știu, dar te-ai canonit destul, Nick. A venit timpul să ne bucurăm de fiecare moment pe care viața asta fragilă îl mai are de oferit. Moartea lui Daniel m-a făcut să

devin conștientă de cât de prețioase sunt clipele pe care le petrecem alături de persoanele dragi inimii noastre. Mă bucur nespun că suntem din nou împreună.

— Și eu, doamnă. Întotdeauna ai fost înțeleaptă.

— Am fost și eu tânără și nechibzuită, Nick. Dar voi toți nu mi-ați dat de ales. A trebuit să fiu înțeleaptă și... șmecheră.

— Și asta, răsă Nick, îndreptându-se spre măsuța cu băuturi. Dorești ceva?

— Am poftă de un ceai, opină contesa. Sun eu după servitori.

Nick dădu din cap în timp ce-și turnă o porție de coniac. Ridică privirea spre ferestrele care dădeau în livadă și încremeni.

Cristine râdea, sprijinită cu o mână de trunchiul unui măr și cu alta presată pe stomac. Lângă ea, Ethan dădea din mâini, explicându-i ceva. Zâmbea și el cu gura până la urechi.

Coniacul depăși marginea paharului și i se vărsă pe mână. Nick înjură scurt, lăsă rapid carafa jos și mută paharul în mâna cealaltă. Se căută de o batistă, dar n-avea niciuna la dispoziție și înjură iarăși. Neavând încotro, își șterse mâna udă de un colț al pânzei brodate care acoperea măsuța cu băuturi.

Sorbi două înghițituri mari din paharul prea plin, cu

ochii pironiți asupra Cristinei, care se amuza de mama focului.

Pentru prima dată în viață, Nick simți mușcătura iute și adâncă a viermelui geloziei. Trăise toată viața cu nestrămutata convingere că era extrem de toxic pentru vietatea cu pricina, dar acum constată cu neplăcere că se înșelase.

Primul impuls a fost acela de a deschide ferestrele și de a sări în grădină, ca s-o scoată pe Cristine din raza de acțiune a farmecului legendar al lui Ethan. Avusese nevoie de toată puterea sa de autocontrol pentru a-și stăvili pornirea.

Ce mama naibii avea?!... se întrebă el, încercând să-și calmeze valul de furie inexplicabilă care-l cuprinsese.

— Cât timp petrece Ethan pe aici? se trezi întrebând.

— În ultimii doi ani, de când Cristine s-a întors de la școala din Westminster, și-a petrecut aproape tot timpul pe aici. Kimberly făcu o pauză. Este îndrăgostit de ea până peste urechi.

Vestea nu-l bucură deloc.

— Și ea? se strădui el ca vocea să-i sune cât mai nepăsătoare.

— Cristine habar n-are de sentimentele lui Ethan, se auzi oftatul prelung al contesei. Iar Ethan este de părere că ar trebui s-o lase să-și facă debutul înainte de a-i cere

mâna. Să-i dea răgazul să se distreze puțin.

— Este un prost, în cazul acesta, replică Nick încruntat. Când Cristine o să-și facă debutul social, o să aibă întreaga Londră la picioarele ei. Oricine i-o poate sufla de sub nas.

— Inclusiv tu?

Nick îngheță. Se răsuca încet spre mama sa și o privi cu o expresie întunecată în ochi.

— Te aștepți să-ți răspund la o asemenea întrebare? Cristine este sora mea, apăsă el cuvintele.

— Și sora lui Ethan, de asemenea, replică Kimberly sec.

Nick își îngustă privirea.

— Asta ce naiba vrea să însemne? se încruntă el, nemulțumit.

— Am văzut cum o privești, Nick, oftă Kimberly. Și nu sunt ochii unui frate.

— Ba sunt! o contrazise el, înverșunându-se. Și ai lui Ethan ar trebui să fie la fel.

— Poate, admise contesa cu un surâs amar. Dar, câteodată, inima alege să bată altfel.

— A mea bate la fel, replică bărbatul sec. Și-și va menține constant ritmul acesta toată viața. Și-n plus, nici măcar nu cred în conceptul de dragoste. Totul nu este decât o aiureală născocită de mințile poezilor și filosofilor

care n-au avut altceva mai bun în viață decât să caște ochii în gol și să se gândească la nemurirea sufletului.

Privirea contesei se aspri.

— Asta înseamnă că nu crezi nici în sentimentele pe care eu și tatăl tău le-am avut unul pentru celălalt de-a lungul vremii. Asta înseamnă că tot ce a fost între mine și Daniel a fost doar o aiureală.

— Între tine și tata a fost ceva special, își împlânzi Nick vocea, privind-o cu regret, însă voi sunteți excepția. Nu am văzut ca mariajul vostru să se repete și în alte case.

— Căsătoria este ca... un joc de cărți, Nick, păru contesa să găsească asocierea corectă. Poți să ai mână proastă din capul locului sau să fii... cum se cheamă în termenii voștri...

— Să fii servit, o ajută el, galant.

— Oh, da, zâmbi Kimberly, să fii servit.

— Ei, dar cine are noroc la cărți nu are-n dragoste, nu așa se spune? continuă Nick cu un zâmbet amuzat. Eu am un noroc chior la masa de joc, mamă, țin eu să subliniez acest aspect, pregătindu-se să pună capăt subiectului.

— Câteodată, norocul se mai și schimbă.

— Aș fi de-a dreptul trist să mi se întâmple asta. Mor după mocofanii care-și deșartă conținutul buzunarelor într-al meu, rânji el malițios.

— Am auzit. Oricum, va trebui să veghezi îndeaproape asupra Cristinei când își va face debutul.

— Firește. Sunt fratele ei mai mare.

— Nu, ești tutorele ei legal, îl corectă contesa cu o voce suavă.

— Poftim?!

Lui Kimberly îi făcu plăcere să repete, înghițindu-și un zâmbet în fața expresiei uluite a fiului ei.

— Părinții ei naturali au încredințat tutela Cristinei contelui de Sutherland. Acum tu ești noul conte de Sutherland, așa că ai moștenit, pe lângă avere și titlu, și această datorie de onoare. Deși Cristine este deja majoră, nu se poate căsători decât cu acordul tău.

— Înțeleg, murmură Nick, încruntându-se o clipă la paharul cu restul de coniac înainte de a-i da drumul la vale pe gât. Ce interesant. Sunt acasă de doar trei zile și se pare că surprizele se țin lanț. Anthony se însoară, lui Ethan i se scurg ochii după Cristine, iar acum aflu că sunt tutorele ei și că-i decid viața socială.

— Nu-i decizi viața socială, ci doar trebuie să-i găsești un bărbat care să fie în stare s-o apere și s-o protejeze, îl corectă Kimberly.

— Păi, va trebui să-și aleagă ea bărbatul cu care va dori să-și împartă viața, nu? gesticulă el larg prin aer cu paharul gol. Important este să fie fericită.

— Important este să fie protejată, sublinie contesa cu gravitate. De fapt, este esențial să-i alegi un bărbat capabil de acest lucru.

— De ce? se încruntă Nick, alertat de expresia încordată de pe fața mamei sale. O amenință cineva?

Deja își simțea sângele învolburându-i-se în vene. Nimeni nu-i amenința familia, fără să aibă testamentul făcut și groapa săpată.

— Deocamdată, nu. Dar, după ce-și va face intrarea în societate, va trebui să veghem asupra ei ca niște cerberi.

— De ce? repetă Nick, îngustându-și ochii, cu simțurile intrate în alertă.

Contesa oftă.

— Răspunsurile o să le afli diseară, după cină, odată cu toți ceilalți. Așa mi se pare cel mai cinstit. Acum te rog să mă scuzi. Am niște invitații la care trebuie să le răspund. Ce-ar fi să ieși și să te alături lor? Îi sugeră contesa cu un zâmbet moale, în timp ce se ridică grațioasă de pe canapea și traversează încăperea într-un foșnet de mătăsurii.

Nick privi în urma mamei sale cu un aer gânditor. Un bărbat care s-o apere pe Cristine?... împotriva cui? Sau a ce?... Avea să afle diseară, își impuse el răbdarea.

Reveni în dreptul ferestrelor, starea de spirit

întunecându-i-se și mai mult. Cristine se așezase pe o bancă, cu tâmpla sprijinită de umărul lui Ethan, al cărui braț se odihnea în jurul umerilor ei. Ea stătea cu ochii închiși, motiv pentru care nu vedea privirea pierdută cu care Ethan o contempla. Erau imposibil de frumoși. Amândoi. Și asta-l deranjă.

Trebuia să-i spună lui Ethan să-și bage mințile în cap. Cristine era sora lor. Chiar dacă nu prin legături de sânge, totuși, din punct de vedere moral, le era soră. Asta trebuia Ethan să înțeleagă și să accepte. Și el, de asemenea, își zise Nick supărat. Mai ales el.

Aruncând o ultimă privire încruntată tabloului din grădină, Nick se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

CAPITOLUL 4

Tăcerea care se instalează în salon era încărcată de stupoare.

Cristine continua să-o privească pe Kimberly cu un aer confuz, respirând cu dificultate.

Mintea ei refuza să accepte implicațiile teribile ale acelor informații incredibile legate de viața și descendența ei, deși o mică parte a adevărului îi fusese dezvăluită accidental cu mulți ani în urmă.

Își ridică ochii, uitându-se năucă la cei din jurul ei. Mama ei o privea cu un zâmbet îngrijorat. Nick îi urmărea succesiunea de emoții de pe chip cu un aer greu de pătruns. Anthony făcuse ochii mari, uluit. Ethan o privea de parcă abia acum ar fi văzut-o pentru prima dată. Pereții păreau să se strângă în jurul ei, amenințând să-o sufocă, să-o strivească.

Cristine se ridică, nesigură, clătinându-se ușor pe picioare.

— Vă rog să mă scuzați, dar am nevoie să... să ies puțin la aer.

Fără să mai aștepte aprobarea celorlalți, Cristine pivotă pe călcâie și părăsi salonul în grabă. Ethan schiță gestul de a o urma, dar Nick îi tăie calea.

— Las-o în pace, Ethan. Are nevoie de timp ca să

asimileze șocul. Și de singurătate. Ca și noi, de altfel.

— Dar suferă...

— N-o să moară din cauza asta, te asigur.

Ethan scrâșni din dinți, încercând să se liniștească. Nick avea dreptate, desigur, dar nu suporta deloc ideea unei Cristine îndurerate. Sau a unei Cristine plângând. Asta stârnea tot ce era mai rău în el.

— Mă duc afară să fumez, vorbi el, într-un acces de inspirație.

Mama lui nu îngăduia nimănui să-i afume încăperile din casă, un obicei vechi de când lumea. Inclusiv Daniel fusese obligat să fumeze pe terasă când îl apuca pofta de tutun. Deși simțea o nevoie acută să fumeze, mai acută era nevoia de a oferi consolare și sprijin moral femeii pe care o iubea.

— Ai acordul meu să o faci aici, îl imită Kimberly cu o voce tranșantă.

Ethan îi aruncă o privire surprinsă, apoi, ostentativ, își scoase tabachera placată cu aur, o deschise tacticos și extrase un trabuc subțire de foi pe care-l aprinse de la flacăra unei lumânări. Anthony îi ținu isonul, iar Nick nu se lăsă nici el mai prejos. Salonul se umplu rapid de aroma iute-dulceagă a tutunului scump, de calitate.

— Și acum, ce naiba facem? se interesă Tony.

— Îi organizăm balul de debut, îi înștiință contesa cu

o voce egală. Cristine trebuie să-și facă afirmarea pe scena londoneză ca moștenitoare a titlului și averii Lancaster. Dar mai întâi de toate, va trebui să-și cunoască bunicii din partea mamei. Este necesar s-o recunoască ei mai întâi, pentru a-i întări poziția și pentru a o susține în momentul debutului.

— Realizezi că, astfel, o expui unui mare pericol? o chestionă Ethan pe un ton încordat.

Kimberly oftă.

— Ethan, nu este vorba numai de faptul că este o Lancaster, ci și de faptul că este și prințesă al Kumpur-Pala. Trebuie să intre în posesia ambelor moșteniri.

— Vrei să spui că până acum nimeni din familia ei din Orient n-a revendicat tronul? se interesă Ethan.

— Nu. Am corespondat cu Orslom, omul de încredere a lui Keith Lancaster, care a fost împuternicit de către tatăl Cristinei să guverneze regatul până când moștenitorul lui direct va fi apt să preia hăturile puterii.

— Îl cunoști pe acest Orslom? o întreabă Nick.

— Nu l-am văzut în viața mea.

— Și cum naiba ai putut să te încrezi într-un individ despre care nu știi nimic? se întunecă Nick la față. Poate că el a fost cel care a pus la cale asasinatul...

— N-am corespondat direct cu el, Nick, îl calmă Kimberly. Scrisorile noastre au urmat întotdeauna un

traseu întortocheat până în Kumpur-Pala, iar pe ale lui le primeam întotdeauna prin oameni diferiți pe care tatăl tău îi trimitea să ridice personal corespondența din mâna lui Orslom. Am păstrat secretă identitatea Cristinei și locul unde se află. Orslom nu știe decât că moștenitoarea tronului din Kumpur-Pala este de sex feminin. În plus, Daniel a infiltrat în Kumpur-Pala doi spioni, care-i raportau odată la câteva luni mișcările care se petreceau acolo. Din rapoartele lor reiese că Orslom este un bărbat corect și de încredere.

— Înseamnă că, după debutul ei, Cristine va fi nevoită să părăsească Anglia pentru a se retrage în acel colț uitat de lume, nu-i așa? trase Ethan concluzia evidentă.

— Bineînțeles. Situația acolo a rămas oarecum în aer. Poporul acela are niște tradiții și obiceiuri ciudate. Cel puțin, asta am înțeles din ce ne-a scris Orslom și-și vor prințesa înapoi. Bunica ei trăiește și-și dorește nepoata lângă ea. Regina Ayleesha a promis supușilor din Kumpur-Pala că o vor avea pe prințesă când aceasta va împlini cea de a douăzeci și una primăvară. Orslom a subliniat în nenumărate rânduri faptul că nerespectarea promisiunii pe care regina a făcut-o neamului ei se va solda cu o răscoală. Așa că timpul ne presează.

Urmară câteva momente de tăcere, fiecare dintre cei

trei bărbați Sutherland reflectând la adevărul cutremurător care marca viața Cristinei.

— O să iasă un balamuc curat la Londra, prezise Anthony, rânjind. O să fim nevoiți să vânăm pețitorii Cristinei ca pe iepuri. Abia aștept. O să fie distractiv.

Nick observă cu coada ochiului crisparea involuntară a lui Ethan.

— O să vii și tu la Londra? îl întrebă Nick pe Tony, știind că fratele său rareori își părăsea moșia pentru a vizita capitala.

— Păi, Cristine e sora noastră, nu? zâmbi acesta cu bunătate. Noi, în calitate de frați mai mari, trebuie să-i stăm alături la un astfel de eveniment social important, nu credeți?

— Absolut, decreta Nick. Este de datoria noastră să o protejăm și să veghem asupra siguranței ei.

Alte momente de tăcere se instalară în salon.

— Oare n-ar trebui să vedem ce face Cristine? zise Ethan. Au trecut...

— Douăzeci de minute, completă Nick, consultându-și ceasul de buzunar. Ai dreptate. Mă duc după ea, adăugă pe un ton condescendent.

Ethan dădu să protesteze, dar Kimberly interveni, cerându-i să sune după servitori să le aducă un ceai și până când acesta era gata, s-o urmeze în cabinetul lui

Daniel ca să scoată din seif caseta cu moștenirea pe care Elisabeth Lancaster i-o lăsase Cristinei.

Nick ieșise.

Cristine stătea nemișcată în întunericul grădinii, fără a simți răcoarea nopții de sfârșit de aprilie.

Banca pe care se așezase era situată într-un loc retras, ascunsă vederii dinspre conac de o tufă de trandafiri agățători. În fața ei, în frunzișul unui liliac pitic, câțiva licurici scânteiau intermitent. Undeva, un greier târâia de mama focului. Câteva clipe mai târziu, auzi tânguirea deprimantă a unei cucuvele, urmată de un fâlfâit de aripi. Chițăitul care urmă îi dădu Cristinei de știre că nocturna pasăre avea să cineze în scurt timp.

Îngropându-și fața în palme, Cristine își ținu respirația.

Se simțea șocată. Confuză. Copleșită. Dar, mai presus de toate, îngrozită.

La opt ani, aflate o parte din misterul care îi învăluia viața. Și se întrebese întotdeauna cum arătau părinții ei naturali. Ce fel de oameni erau.

Mai târziu, o întrebese pe Kimberly toate aceste lucruri, dar contesa îi făgăduise că, într-o bună zi, avea să-i dea toate răspunsurile de care avea nevoie și că nu era încă timpul să grăbească acea zi.

Acum, când cortina căzuse, dezvăluindu-i întreaga

scenă, și-ar fi dorit să dea timpul înapoi și să rămână cufundată în ignoranță și neștiință.

Era o Lancaster! Știuse de la opt ani că nu era o Sutherland, însă cine și-ar fi imaginat că era o... Lancaster? Iisuse, provenea dintr-o familie veche, ale cărei rădăcini se pierdeau în negurile istoriei.

Avusese la Westminster o colegă cu numele de Lancaster, își aminti ea brusc de Lucille Lancaster, o tânără mignonă, cu părul de un blond aproape spre alb, cu ochi albaștri, zâmbet angelic și fire de drăcușor. Oare care era gradul de înrudire dintre ele? Îi era vară... mătușă, poate?...

Totul îi părea... incredibil. Absurd. Nu și-ar fi imaginat niciodată că descendența ei era atât de... ilustră. Nici prin cap nu i-ar fi trecut faptul că în venele ei curgea un sânge atât de nobil. Că era moștenitoarea unei averi fabuloase și urmașa unor regi păgâni.

Așa se explica culoarea pielii ei. Și temperamentul clocotitor, de nestăpânit. Și senzația că lumea în care se născuse și trăise atâția ani nu era de fapt lumea ei. Așa își explica dorința aceea care o chema spre depărtări necunoscute. Un glas care se făcuse auzit încă din clipa în care citise primul ei roman de aventură, în care erau descrise peisaje exotice, cu vegetație luxuriantă, cu popoare, religii și obiceiuri stranii. Glasul sângelui ei.

Cristine închise ochii, cuprinzându-și trupul în brațe și legănându-se înainte și înapoi, cuprinsă de o tristețe teribilă, dublată de o spaimă fără margini. Îi venea să se facă mică, mică de tot, și să dispară.

Gândurile i se învâlmășeau în mintea cuprinsă de șoc într-un haos de idei, care de care mai înspăimântătoare. Avea un regat de condus, un popor de ocârmuit, lucruri despre care nu știa absolut nimic. Responsabilități imense. Care implicau pretenții imense. Era moștenitoarea unei averi colosale, imposibil de cuprins cu mintea. O avere pentru care oricine ar fi... ucis.

Cristine înghiți în sec. Tatăl ei murise din cauza acelei averi blestemată. Mama ei se luptase din răputeri s-o protejeze de sceleratul care-i asasinase soțul. Plecase în toiul iernii, străbătând jumătate de țară, ca să-și ferească pruncul de soarta tristă a tatălui. Kimberly îi spusese că Elisabeth Lancaster ajunsese la Sutherland House în plin travaliu. Și că apăruseră complicații în timpul nașterii.

Peste toate acele emoții, Cristine simți greutatea apăsătoare a vinovăției. Mama ei, îngerul Elisabeth, murise din cauza ei.

Cât trebuie s-o fi iubit ca să pornească pe acel drum fără întoarcere, doar ca s-o păzească de primejdia nevăzută care plana asupra ei!

Cristine simți arsura lacrimilor în gât. Înghiți din nou, cu greutate, îngropându-și fața în palme.

Cincisprezece milioane de lire sterline.

Cristine scânci. Acum două săptămâni, trei sute de lire reprezentau pentru ea o mică avere. Își dorise să aibă acești bani ca să-și poată comanda de la Londra acele specii rare de orhidee pe care le văzuse în catalogul atașat revistei *Paradisul din grădina ta*. Acum constată cu un mic chicotit isteric că și le putea nu doar permite, ci chiar să cumpere toate minunățiile pe care le văzuse în paginile catalogului. Putea să cumpere orice. Oricât.

Dar nu și viețile bieților ei părinți.

Cristine se cutremură. Ochii, care se încăpățânasera să-i rămână uscați, se ațintiră orbi în noapte, în timp ce în inima ei începu să clocotească o nouă emoție, mult mai intensă decât toate celelalte, furia.

Ea simți energia vibrându-i în coșul pieptului, îi simți gustul pe limbă. O furie cumplită, irațională, care-i tăie respirația.

Nu-l putea lăsa pe acel individ odios să scape basma curată!...

Îi distrusese familia. Îi ucisese tatăl și o silise pe mama ei să pornească într-o călătorie primejdioasă, însărcinată fiind, doar pentru a-și proteja pruncul nenăscut. Mama ei murise din cauza durerii cauzată de

pierderea bărbatului pe care-l iubise teribil, și cea provocată de travaliul prelungit. Acel monstru trebuia să plătească pentru toate crimele lui.

Odată stabilită acea direcție pe care viața ei avea să-și urmeze cursul, Cristine simți cum o parte din temeri i se risipesc. Determinarea îi limpezi mintea încețoșată.

Își dorea să intre în legătură cu familia Elisabethei. Din ce-i spusese Kimberly, bunicii din partea mamei ei trăiau încă. Și, pe deasupra, mai avea și două mătuși. Trebuia să le explice ce se întâmplase cu fiica lor cea mică, Elisabeth. Așa era corect.

Și apoi, avea să țină sub observație pe cei din neamul Lancaster. Instinctul îi spunea că ucigașul se ascundea printre ei, că era unul de-al lor. Avea să-i studieze ca pe niște insecte, până când avea să-l descopere pe asasin.

Iar când se va întâmpla asta...

Mintea Cristinei se opri. Nu prea era sigură cum avea să-l pedepsească, dar va găsi ea o metodă prin care să compenseze tragedia care-i lovise ambii părinți. Oricum, intenționa să-i provoace destulă durere...

— Maiestatea Voastră.

Vocea ușor răgușită a lui Nick, care se auzi chiar în spatele ei, o făcu să se încordeze toată și să țâșnească în picioare ca un arc. Se răsuci, înăbușindu-și țipătul de

spaimă.

— Iisuse! Vrei să mă omori? se răsti ea, presându-și o mână în dreptul inimii și privindu-l cu ochi mari.

— Iartă-mă.

Cristine îl privi tăcută, încercând să-și stăvilească bătaile iuți ale inimii. În lumina palidă a lunii, fața lui abia se vedea. Stătea drept, cu mâinile vârâte în buzunare, o siluetă înaltă, masivă și întunecată, care aproape se contopea cu umbrele nopții. Deși știa că nu avea niciun motiv să se simtă amenințată de el, mai ales că diferendele dintre ei se lămuriseră acum, Cristine simți prelingerea rece a unui fior pe șira spinării. Așa cum stătea, nemișcat și tăcut, părea la fel de periculos și letal ca un prădător nocturn.

— Te simți bine?

Cristine ar fi vrut să-l întrebe de ce avea impresia că starea ei fizică ar fi fost una șubredă, dar realizează la ce se referea și imediat sentimentele contradictorii care o stăpâniseră mai devreme își făcură simțită prezența din nou.

Oftând prelung, Cristine clătină din cap.

— Nu prea știu cum mă simt mai exact, mărturisi ea încet. Sunt speriată. Și revoltată. Și extrem de furioasă. Ca să nu mai pomenim faptul că încă mă străduiesc să asimilez șocul de a afla că nu sunt doar Cristine, ci

moștenitoarea averii Lancaster și pe deasupra și... prințesă a unei țărișoare uitată într-un colț al lumii. Este... copleșitor!

— Te cred, râse Nick, un râs cald, fermecător de masculin, care avu un efect reconfortant asupra ei. Și eu m-aș simți puțin zdruncinat dacă aș fi în locul tău. Ești sigură că poți să faci singură față situației?

— Trebuie, n-am încotro, oftă Cristine întretăiat. Doar că... mă îngrozesc responsabilitățile pe care le voi avea de acum înainte!

— N-o să fii singură, Cristine.

— Nu?

— Nu. Ai frați mai mari care să te ajute și să te protejeze.

— Știu că pot conta pe voi toți, dar n-o să puteți face asta la nesfârșit.

— Crezi? se miră el pe un ton sec.

— Da. Ai auzit ce-a spus Kimberly. După debut, va trebui să plec spre micul meu regat. Nu vă pot târî după mine în capătul celălalt al lumii. În plus, Anthony se însoară peste două luni, tu de abia te-ai întors de pe front și ai la rândul tău anumite obligații, așa că nu mai rămâne decât Ethan. Dar și Ethan are viața lui. Așa că...

Cristine ridică din umeri într-un gest grăitor.

Nick încercă să plesnească mental degetele nevăzute

care-i apucară capătul fiecărui nerv din corp, trăgându-l scurt. Își suprimă iritarea cu un efort.

— Cred că Ethan va fi mai mult decât bucuros să te însoțească, se decise el să pescuiască în ape încă tulburi.

— Oh, da, dragul de Ethan. Întotdeauna își face griji din orice pentru mine, dădu Cristine din cap cu un aer vag amuzat.

Nick încercă să descopere ceva urme de afecțiune în vocea ei, altele decât cele pe care o soră ar trebui să le simtă pentru fratele ei.

— Anul trecut, continuă ea, aproape că a făcut o criză de apoplexie când Neptun m-a azvârlit de pe el. Pur și simplu și-a ieșit din minți. Mi-a tras un perdaf de n-am avut ce culege de pe jos. Și mi-a interzis să-l mai încălesc pe Neptun. Desigur, asta n-a durat mult. L-am convins să-și revoce sentința după nicio zi.

Bătăile inimii lui plecară pentru scurt timp în vacanță. Neptun era un pursânge superb, un animal iute și grațios, cu picioare lungi și nervoase. Și extrem de nă râvaș, după spusele lui Tony. Ideea că s-ar fi putut ca ea să-și rupă gâtul sau ceva la fel de grav îi strânse stomacul.

— Ai avut noroc, rosti el pe un ton scăzut. Dacă ai fi fost cu mine nu te-ai fi ales doar cu o simplă muștruluială.

Cristine îl privi lung, gânditoare.

— Fericita de mine, rosti ea într-un târziu. Și totuși,

tu ce-ai fi făcut în locul lui Ethan? n-o răbdă inima să tacă.

— Nu știu precis, dar aş fi fost mai aspru în orice caz.

Realizând că deviau de la subiectul inițial spre unul nu tocmai plăcut, Nick îl schimbă printr-o glumă:

— Oricum, indiferent cum te-aş fi pedepsit, un lucru este cert: aş fi regretat amarnic în clipa de față.

— De ce? făcu Cristine, curioasă.

— Păi, eu sunt un simplu conte, pe când tu ești un vlăstar regal, făcu el cu o voce fals umilă. Acum, dispui de suficientă bogăție, influență și putere ca să pui câțiva sclavi să mă biciuiască pentru impertinență.

— Nu-i adevărat! izbucni Cristine, revoltată, simțindu-se profund jignită de vorbele lui.

Îi trebură trei secunde ca să realizeze că el o tachinează și se relaxă, chicotind ușor.

— Ești un nesuferit, Înălțimea Ta, dă-mi voie să-ți mărturisesc.

— Ești o poezie întreagă, Maiestatea Ta, dacă-mi permiți, desigur.

— Cristine, îl corectă ea, încă indecisă dacă-i plăcea într-adevăr această formulă, pe care cu siguranță că avea s-o audă pentru toată viața din gura unor străini.

— Tu ai început prima, râse Nick cu acel sunet grav care-i făcea stomacul să tresară ori de câte ori îl auzea.

Cristine îl văzu făcând un pas, și-ncă unul, ieșind astfel din conul de umbră. Trăsăturile feței lui erau amuzate, iar în ochi îi licărea ceva nedefinit.

— Dacă ești în regulă, atunci cred că ar trebui să ne întoarcem, propuse el cu blândețe. Cu toții sunt îngrijorați din pricina ta.

Cristine oftă și încuviință tăcută, simțindu-se obosită. Nick îi întinse galant brațul și ea își strecură mâna pe sub cotul lui, lăsându-l s-o conducă până în salon.

La vederea lor, Ethan făcu ochii mici, dar nu comentă nimic. Kimberly surâse cu blândețe, Anthony o studie pe Cristine cu atenție.

— Ești bine? se interesă Ethan, studiind-o pe tânăra femeie cu un aer îngrijorat.

Cristine schiță un zâmbet anemic.

— Năucită, presupun. O să-mi revin, îl asigură ea cu o voce tremurătoare. Doamne, totul îmi pare atât de... ireal!

— Vino aici, scumpa mea, o invită contesa cu un zâmbet înțelegător, bătând ușor cu palma locul liber de pe canapeaua unde stătea.

Cristine se conformă, așezându-și cu grijă pliurile rochiei de mătase galben lămâie. Caseta din lemn delicat sculptat din poala lui Kimberly îi atrase atenția.

— Aici ai toate dovezile de care ai nevoie pentru a

revendica moștenirea Lancasterilor și tronul din Kumpur-Pala, rosti contesa pe un ton emoționat, întinzându-i caseta.

Cristine o luă, minunându-se de cât de grea era. Curiozitatea o făcu să înalțe capacul încrustat cu plăci înguste de sedef. Făcu ochii mari-mari, uitând să respire cu totul, apoi trânti capacul la loc, ridicându-și privirile buimăcite spre Kimberly.

— Oh, Doamne, Dumnezeuule mare! exclamă ea, clipind des.

Contesa râse.

— Toată lumea are exact reacția asta când le privește pentru prima dată. Deși le-am admirat de atâtea ori de-a lungul anilor, niciodată nu m-am obișnuit cu frumusețea lor. Sunt ale tale, Cristine.

Nick se apropie, curios să vadă ce anume provocase acel aer de adâncă stupefacție de pe chipul Cristinei.

— Îmi dai voie?

Cristine dădu prosteste din cap și-i întinse caseta fără să-l privească. Nick zâmbi amuzat și o deschise. În secunda următoare, zâmbetul i se șterse complet de pe față.

Câteva secunde, nu făcu decât să se holbeze nătâng la șuvoaiele de pietre scânteietoare, mari cât oul de prigorie, care se odihneau pe un pat de catifea vișinie.

Apoi se forță să respire. Știa că acele nestemate tăiate octogonal, a căror văpăi multicolore îi furau ochii, erau diamante veritabile. Fiecare piatră în parte valora o avere. Și erau zeci de pietre, prinse într-un colier triplu, într-un set de trei brățări triple și într-o pereche de cercei prelungi. Bijuterii demne doar de o regină.

Își ridică ochii și întâlni privirea buimăcită a Cristinei.

— Iisuse, reuși el să articuleze, forțându-se să zâmbească.

O femeie care poseda asemenea bijuterii nu mai putea fi cucerită cu ajutorul altora. Pur și simplu nu existau alte nestemate care măcar să le egaleze pe cele fabuloase de sub ochii lui, nicidecum să le mai și întreacă. Nici ca valoare și nici ca frumusețe. Refuză să se gândească de ce acest fapt îl irita atât de tare.

— Cred că ar trebui să ți le pui, sugeră Ethan Cristinei.

Tânăra femeie vru să-l refuze, dar înainte de a apuca să deschidă gura s-o facă, Ethan pescui colierul, înconjură canapeaua și, cu gesturi sigure, îi prinse nestematele în jurul gâtului subțire.

Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui Nick. Nici asta n-ar fi trebuit să-l irite. Și totuși gestul nevinovat al fratelui său îl enervă.

Cristine își duse mâna tremurătoare la gât, copleșită. Pietrele erau reci la atingere și păreau să atârne fiecare câte o tonă. Trase adânc aer în piept, înfrânându-și impulsul de a și le scoate. Se simțea înfricoșată, nu atât de valoarea cât de simbolul lor. Abia putea să mai respire sub povara lor.

— Arăți minunat, prințesă, o complimentă Ethan, admirându-i chipul frumos, scăldat în licărirea învăpăiată a nestematelor.

Cristine înghiți în sec, copleșită. Kimberly se întinse și îi luă mâna într-a ei, strângându-i-o ușor, cu înțelegere, încurajând-o. Ochii ei se plimbară confuzi de la Ethan, care o privea fascinat, la Tony, care o studia cu un aer amuzat, apoi spre contesă, care surâdea cu blândețe. Și zăboviră întrebători asupra lui Nick, care o privea neclintit, filtrându-i imaginea printre gene.

Nu-și dădu seama că aștepta aprobarea lui, decât în clipa în care Nick îi zâmbi. Iar când buzele i se curbară leneș, Cristine își îngădui să respire. Și să spere că avea să se descurce cu noua ei viață și identitate.

CAPITOLUL 5

Nick încerca să se concentreze asupra lecturii. În urmă cu o jumătate de oră, se retrăsese în cabinetul său de lucru, cu o carte despre *Viața fermierului* în față, încercând să înțeleagă de ce anumite perioade ale primăverii erau mai bune pentru însămânțat ogoarele și cum să țină seama de semnele naturii pentru a avea o recoltă bogată peste an.

Ethan plecase în Devonshire să-i contacteze pe bunicii Cristinei, urmând să se întoarcă peste două zile, Anthony se dusese la nu se știe ce târg de vite, mama sa avusese de onorat o vizită amânată la preotul din sat. Cristine nu coborâse la micul dejun, iar Nick bănuia că încă se mai străduia să-și revină după șocul primit în ajun.

Închizând cartea cu un pocnet sec, Nick își sprijini ceafa de spătarul fotoliului, lăsându-se în voia gândurilor care nu-i dădeau pace.

Cristine.

Imaginea chipului ei răsări fără efort în spatele pleoapelor închise. Era absolut uimitoare transformarea ei din fetița durdulie și nesuferită, care-i făcuse copilăria și o bună parte din adolescență un adevărat iad, în acea grație desăvârșită, care-i tăia respirația ori de câte ori o vedea. Atâtea lucruri se schimbaseră în toți acei ani!... Iar unele îl

afectau într-un mod cât se poate de neplăcut. Era neplăcut să se gândească la sora lui ca la o femeie în toată firea, senzuală și nespus de ispititoare, era enervant să-și dea seama că era gelos pe Ethan pentru că și el o privea pe Cristine astfel.

Și apoi, mai era și descendența nobiliară a Cristinei. Era moștenitoarea unei averi fabuloase, provenea din una dintre cele mai vechi familii aristocratice ale Angliei și, în plus, prințesă a unui regat uitat într-un colț al lumii, un regat mic dar care, după spusele mamei sale, ascundea în pământurile sale bogății nemaiîntâlnite. În ansamblu, averea ce i se cuvenea Cristinei prin naștere era calculată, la ora actuală, în milioane. Un bun motiv pentru crimă, gândi el îngrijorat.

Nick nu putea să nu se gândească la împrejurările prin care Cristine ajunsese să facă parte din familia lui. Tatăl ei natural fusese asasinat. Mama ei fugise în chinurile facerii, pentru a-și pune copilul la adăpost, apoi se stinsese din viață. Nick încercă să-și amintească de noaptea aceea din Ajunul Crăciunului, în care se trezise cu o surioară pe cap. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de atunci. Memoria nu-l ajuta deloc.

Un lucru era cert: debutul Cristinei în societate avea să fie răsunător. Și avea să mestece în noroiul trecutului, scoțând la iveală lucruri care...

Detunătura de armă îl făcu să sară în picioare, încordat ca un arc, cu inima bătându-i dureros în coaste. Gâtul i se uscă, palmele îi transpirară, stomacul i se strânse.

Cristine!

A doua detunătură îi opri inima în loc. Împuşcătura se auzise din spatele conacului, destul de aproape de casă. Nu avea timp să iasă pe coridor, să-l străbată, să iasă pe uşile principale, ca apoi să dea ocol conacului.

Blestemând, Nick deschise fereastra şi sări în curte, înconjurând conacul în fugă. Imagini de coşmar îi fulgerară prin minte, provocându-i o groază de nedescris.

Derapă uşor când luă colţul casei şi reuşi cumva să evite tufa de trandafiri de Damasc, înaltă de peste un metru, pe care nu avu încotro decât s-o sară. Şi apoi, frână atât de brusc, încât îşi auzi genunchii trosnind.

Uşurarea se descărcă prin coloana lui ca un fulger, amortindu-l. După care urmă furia.

Cristine şedea calmă pe un trepied aflat în faţa lui la nici zece metri, încărcând concentrată un pistol. Pe creanga cea mai de jos a unui măr se aflau atârinate de bucăţi lungi de sfoară şase sticle şi un borcan. După toate aparenţele, până în acel moment, consumase muniţia degeaba.

— Ce mama naibii faci?! răcni Nick, pornind spre ea

cu pași mari, apăsăți și furioși.

Cristine țâșni în picioare, privindu-l cu ochi mari, lividă.

— Oh, Doamne, de ce naiba trebuie să mă sperii în halul ăsta? bolborosi ea, frecându-și cu podul palmei locul unde inima ei cocheta vitejește cu infarctul.

Nick se opri, impunându-și să se calmeze. Inspiră și expiră aerul cu lentoare de câteva ori, fără succes.

— Eu te-am speriat pe tine? reuși el să articuleze rar printre dinții încleștați, cu o voce suspect de blândă.

Cristine clipi nedumerită și făcu prudentă un pas în spate. Nick părea la un fir de păr de a-și pierde cumpătul.

— Imaginează-ți, prințesă, cam la ce m-a dus pe mine mintea în clipa în care am auzit focuri de armă, mai ales după seara informativă de ieri! o invită el cu o voce răgușită de o enervare abia ținută în frâu. Închipuie-ți clipele de iad prin care m-ai făcut să trec înainte de a-mi da seama că nu tu ai fost ținta în acest caz. Și dă-mi un motiv, unul al naibii de bun, pentru a nu-ți învineți fundul drăgălaș pentru spaima pe care mi-ai pricinuit-o!

Cristine îl privi încremenită, în timp ce rușinea și vinovăția îi pătau obrajii. Dacă ochii lui ar fi fost ciocane, în acel moment ar fi fost plină de vânătași.

— Îmi pare rău, vorbi ea cu o voce tremurătoare, clipind des pentru a-și păstra ochii uscați. Nu m-am gândit

că... n-am vrut decât să învăț... Ethan a refuzat categoric să mă ajute și atunci...

Realiza că se bâlbâia ca o proastă și lucrul acesta o înfurie.

— Îmi pare rău, repetă Cristine, de data aceasta cu o voce perfect controlată, privindu-l pe sub sprâncenele adunate într-o încruntătură nemulțumită. Trebuie să învăț să-mi apăr singură viața, asta dacă voi fi pusă vreodată în această situație neplăcută, și, având în vedere că sunt cine am devenit peste noapte, e mai bine să-mi iau toate măsurile de precauție. Așa că... am de gând să exersezi până voi atinge niște performanțe cât de cât satisfăcătoare în această direcție. Și dacă încerci să-mi vâri pe gât aceleași prostii pe care mi le-a îndesat Ethan azi dimineață, cum că sunt femeie și că nu trebuie să mă preocupe acest aspect pentru că va fi el întotdeauna lângă mine ca să mă apere, atunci mută-ți gândul, Nick! Îl preveni ea înversunată. O să învăț să trag cu drăcia asta la fel de bine ca oricare dintre voi!

Nick o privi lung, cu ochii îngustați, părând să mediteze la logica vorbelor ei.

— Și zici că Ethan te-a refuzat? o întrebă el într-un târziu.

— Da, se țuguia ră buzele ei într-o bosumflare comică și nespus de dulce.

— Pentru că ești femeie, concluzionează el amuzat.

— Da, fir-ar să fie! fulgerară ochii ei închiudați. Urăsc atunci când mă izbesc de limite pe care sexul vostru ni le impune ca pe niște legi sfinte, ce nu trebuie încălcate nici măcar în gând! Își aruncă ea mâinile spre cer într-un gest exasperat.

— De ce n-ai venit la mine?

Cristine nu-și putu ascunde licărul de neîncredere și ironie din ochi.

— M-ai fi ajutat? Își arcui ea sceptică o sprânceană.

— Firește, rosti Nick fără să ezite. Viitorul tău se anunță complicat și nesigur, Cristine. N-o să te menajez, spunându-ți că nu ai de ce să-ți faci griji, că vei fi întotdeauna protejată de către unul dintre noi, că existența ta va fi dulce ca nectarul. Iar tu ești suficient de isteată ca să-ți dai seama că viața îți va fi pusă în primejdie, și poate nu doar o singură dată. Ești ridicol de bogată și ai suficiente rude din partea lui taică-tău natural care vor dori să taie o felie zdravănă din tort. Sau vor dori să ți-l sufle de sub nas cu totul. Așa că logica ta mi se pare de bun-simț. Ba mai mult, ai obligația de a învăța cum să te aperi și să încerci să rămâi în viață, fie și numai pentru a le da peste nas. Prin urmare, te voi învăța să spulberi creierii oricui îndrăznește să te amenințe în vreun fel.

— Eu nu intenționez să ucid, ci doar să-mi țin

eventualii dușmani la distanță, declară tânăra femeie, privindu-l cu un zâmbet surprins și amuzat. Mulțumesc, Nick. Trebuie să recunosc faptul că nu m-aș fi așteptat să-mi înțelegi punctele de vedere atât de bine.

— Eu sunt cel mai mare dintre frați, așa că la mine ar fi indicat să vii când mai ai nelămuriri pe viitor. Mi-ar plăcea să am certitudinea că ai încredere în mine, Cristine, adăugă el cu o voce cu două tonuri mai coborâtă, privind-o grav.

Cristine îi susținu privirea cu un aer cântăritor.

— Am încredere în tine, Nick. Chiar am încredere în tine, accentuă ea solemn fiecare cuvânt în parte.

— Mulțumesc, schiță bărbatul un zâmbet strâmb în colțul gurii, având sentimentul vag și totodată supărător că ea nu i-ar fi acordat acest lucru fragil și neprețuit dacă el nu s-ar fi arătat atât de deschis acolo unde Ethan o sclintise atât de rău, prin modul neinspirat și misogin cu care-i tratase problema. Bun, adăugă el, trecându-și limba peste dinți în timp ce studia țintele care se legănau ușor în bătaia vântului, ce-ar fi să-mi arăți ce știi?

Cristine trase adânc aer în piept și-și îngustă ochii în timp ce-și alegea ținta numărul trei. Sticla era la mijloc, destul de aproape de suratele ei, așa că dacă n-o nimerea pe ea, poate avea norocul să o spulbere pe cea din stânga sau pe cea din dreapta și astfel... nu s-ar fi făcut de râs

chiar de tot.

În timp ce Cristine își lua poziția de tragere, Nick avu răgazul s-o studieze pe îndelete.

Când năvălise în curtea din spate, fusese atât de îngrozit, încât nici măcar nu avusese timp să observe cu ce era îmbrăcată.

Ținuta ei n-ar fi trebuit să-i tulbure mințile. Văzuse femei superbe, îmbrăcate în neglijouri vapoaze și provocatoare, dar nu-și amintea ca vreuna să-i fi stârnit simțurile atât de rapid precum cea din fața lui, o femeie pentru care nu ar fi trebuit să nutrească decât sentimente platonice și totuși, costumația ei îi stimula imaginația și nu numai.

Cristine purta o pereche de pantaloni de stofă neagră, croiți strâns pe ea, care-i subliniau picioarele lungi, posteriorul drăgălaș și șoldurile înguste. Jacheta asortată pe care o purta peste o cămașă de mătase albă, cu jabou de dantelă fină, era mulată ca o mânășă peste bustul generos. Talia îi era ridicol de mică în comparație cu restul măsurilor ei. Părul și-l strânsese în obișnuitul coc lejer pe ceafă, nu purta bijuterii și nici alte artificii estetice. Emană o senzualitate subtilă, însă amețitoare. Asta poate și din cauza îmbujorării cauzate de emoții sau nervozitate.

Mișcările ei erau grațioase în timp ce ridica pistolul, ținându-l cu ambele mâini și luând în cătare ținta, îi văzu

pieptul umflându-se și ridicându-se în timp ce-și ținea respirația. Detunătura armei reverberă în văzduh, în timp ce fumul albicios se împrăștie în aer, umplându-l de mirosul acru al prafului de pușcă. Toate sticlele erau întregi.

Dezamăgirea ei vizibilă, secondată de o înjurătură înăbușită, îi smulseră un zâmbet, dar avu inspirația să și-l înghită când ea se răsuci să-l privească necăjită.

Frecându-și vârful nasului, Nick porni spre ea.

— Nu fi supărată, dulceață, o consolă el. Te pricepi la tras cu pistolul cum mă pricep eu la brodat. Dar, în fine, orice se învață pe lumea asta. Poziția de tragere nu este tocmai corectă și ideal ar fi să nu închizi ochii când apeși pe trăgaci. Pierzi ținta din vedere.

Îi luă pistolul încă fumegând din mână și îl încarcă cu gesturi rapide și sigure.

— Vino încoace. Ești stângace sau dreptace?

— Dreptace.

— Bine. Întoarce-te.

Cristine se răsuci cu spatele la el și Nick îi puse arma în mâna dreaptă, așezându-i-o pe cea stângă astfel încât să o cuprindă pe cealaltă cu tot cu patul pistolului. Cu vârful cizmei îi corectă distanța dintre picioare, apoi îi împinse umerii rigizi în jos, scuturându-i ușor până îi simți relaxându-se. Petrecându-și brațele pe după ea, îi acoperi

măinile cu ale lui și o ajută să-și poziționeze arma la nivelul ochilor.

— Pe care o omorâm?

Respirația lui caldă îi mângâie urechea, făcându-i stomacul să palpite.

— A treia, se încăpățână Cristine în alegerea ei, străduindu-se să-și ignore tremurul din abdomen.

— Perfect. Acum va trebui să-mi urmezi instrucțiunile pas cu pas. Focalizează sticla în centru și privește-o fără să clipești până când simți că se apropie ușor de tine. Nu te concentrezi decât asupra ei. O să ai senzația că parcă s-ar dilata. Toată atenția ți-o concentrezi doar asupra ei, repetă el. Când ai reușit toate astea, apeși pe trăgaci. Și ține ochii deschiși când o faci, bine?

Cristine dădu ușor din cap, conformându-se, Nick se concentră odată cu ea, deși îi era dificil s-o facă. Părul ei mirosea a primăvară. A flori și a aer curat. Și se potrivea absurd de bine în brațele lui. Creștetul ei abia dacă-i atingea bărbia...

Gâtul i se uscă, măruntaiele i se strânseseră într-un pumn de dorință vinovată. Fusesse o idee al naibii de proastă să se ofere s-o ajute. Aproximarea de ea îi făcea judecata praf. Maxilarul i se încleștă, un șir de cuvinte murdare îi zvâcniră pe vârful limbii.

Cristine își mușcă buzele, impunându-și să nu țină

cont de prezența lui, care o tulbura ridicol de mult, fără să înțeleagă de ce. Nick era fratele ei. Și totuși... un străin.

Nu-l cunoștea pe bărbatul acela, care mânua o armă cu o asemenea lejeritate și vorbea cu nonșalanță despre necesitatea de a curma vieți dacă a ta se află în pericol. Iar bărbatul care devenise acum îi amintea extrem de puțin de băiețelul și, mai târziu, de adolescentul care o chinuise cu atâta cruzime, dar pe care-l iubise până aproape de adorație. Trăsăturile feței i se aspriseră, privirea avea o anumită duritate în ea. Se înălțase cu cel puțin un cap de când plecase la Eton pentru studii, iar trupul i se călise în anii lungi de război care urmaseră după aceea. Se întorsese acasă schimbat. Atât de schimbat!...

Ochii i se îngustară, în timp ce focaliza mijlocul sticlei, respectând întocmai sfaturile lui. Și când se simți pregătită, trase.

Sticla explodează în cioburi mici. Șocul produs de descărcarea pistolului îi împinse trupul într-al lui. Strigătul de uimire și victorie îi țâșni de pe buze, transformându-se apoi în hohote de râs. Sărind în sus, Cristine se răsucii și-și aruncă entuziasmată și fericită brațele în jurul gâtului lui.

— Am reușit! Oh, Doamne, am reușit!

Pradă unui acces de bună-dispoziție, îl țocăi apăsând pe gură. Nick încremeni. Presiunea buzelor ei calde și moi peste ale lui îi produse un val de plăcere crudă,

cutremurătoare tocmai prin intensitatea ei. Brațele lui se strânseseră cu putere în jurul ei.

Nick prelungi doar o clipă contactul. Pur și simplu nu se putu abține. Ochiul ei se lărgiră șocați, iar Nick îi simți trupul înfiorându-se. Apoi îi dădu drumul, făcând un pas în spate și ținând-o de coate când ea se clătină pe picioare, roșie la față ca sfecla.

— Iartă-mă! îngăimă Cristine cu o voce sufocată, plecându-și îngrozită privirea. N-am... eu...

Nick o privi lung, asaltat de un amestec de emoții tulburătoare. Era furios pe ea, pentru că-l luase prin surprindere și-l prinsese cu garda la podea. Furios pe el, pentru că-i cedase fie chiar și pentru o clipă. Furios pentru faptul că acel sărut, absolut nevinovat până la un anumit punct, mai precis cu o fracțiune de secundă înainte de a se sfârși, îl excitase mai mult decât un preludiu rafinat cu o inițiată în arta amorului. Dezgustat de faptul că, deși Cristine îi era interzisă, cu greu reușea să-și înfrâneze dorința de a o trage înapoi în brațele lui pentru a-și potoli o foame absurdă, chinuitoare, ce se trezise înăuntrul lui.

Pe de altă parte, era conștient că gestul ei fusese unul spontan și inocent, fără intenții ascunse. Însă ceea ce se întâmplase îl răscolise peste măsură. Încercând să depășească penibilul momentului, Nick îi cuprinse bărbia între două degete și o sili să-l privească în ochi. Lacrimile

din ochii ei îl loviră drept în plex.

— Grozavă lovitură, puștoaico! o complimentă el, silindu-se să pară dezinvolt, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și eu m-aș fi simțit dator să pup pe cineva. Singurul lucru care mă bucură este că n-a fost Ethan în locul tău. Oricât de mult l-aș iubi, nu cred că aș fi suportat să-mi împărtășească bucuria lui în asemenea mod, se strâmbă el cu un aer chinuit și comic, cutremurându-se de silă.

Un chicotit tremură pe buzele ei, care se transformă curând în hohote înăbușite de râs.

Nick își înghiți ușurarea și-i luă pistolul din mână, reîncărcându-l.

— Acum, treci să văd ce-ai învățat, o pofti el ceremonios.

Se descurca bine, constată el douăzeci de minute mai târziu, când Cristine spulberă restul de ținte. Nu ratase decât de două ori și acest lucru îl umpluse de mândrie.

— Eu aș vrea să mai exersezi, îl informă Cristine în timp ce-și turna limonada într-un pahar dintr-o carafă de cristal. Așa că, dacă ai treabă, n-aș vrea să te rețin.

— Ești sigură?

Voia să plece de lângă ea, să pună cât mai mult spațiu între ei. De fapt, simțea nevoia să fugă. Dacă se mai

zgâia mult la formele ei, avea s-o ia razna cu totul.

— Absolut. De aici mă descurc și singură, îi zâmbi ea forțat.

— Bine, dădu el din cap, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor, în timp ce se legăna pe călcâie. Ne vedem la masă.

Cristine aprobă tăcută, iar Nick se retrase doi pași, îi răspunse la zâmbet, după care îi întoarse spatele și porni agale spre aleea care înconjura casa. Ronțăindu-și gânditoare obrazul pe dinăuntru, Cristine îl urmări cum se îndepărtează, simțindu-se ușor amețită. Și mâhnită.

Sărutul acela schimbase ceva în interiorul ei și încă nu-și dădea seama ce. Pur și simplu o lăsase fără suflu, cu genunchii îngrozitor de moi și pulsul gata să-și ia zborul.

Nu intenționase să-l sărute. Însă acest lucru se întâmplase și acum nu mai putea schimba nimic, oricât de mult și-ar fi dorit. Rușinea încă-i mai ardea inima. Felul în care el o privise după aceea, mânia de o clipă din ochii lui (sau fusese silă?), tăcerea grea care urmasse, toate acestea îi îngrămădiseră în suflet atâta umilință și deznădejde, că se mira cum de nu sucombasese pe loc.

Îl strigă când îl văzu la doi pași de a trece de colțul conacului. Bărbatul se întoarse, ridicându-și sprâncenele groase cu un aer întrebător. Vântul îi răvășea părul peste chipul bronzat și ea îl asemui cu unul din pirații care

trăiseră în urmă cu mai bine de un secol: chipeș, senzual, periculos cât cuprinde. Numai bun de sucit mințile oricărei femei.

— Nu ți-am mulțumit, spuse Cristine, forțându-se să zâmbească.

— Oricând, Maiestatea Voastră, îi răspunse el, făcându-i cu ochiul șmecherește în timp ce efectua o plecăciune exagerat de ceremonioasă și teatrală, dispărând apoi din raza ei vizuală.

Cristine expiră tremurător aerul pe care-l ținuse în piept și-și atinse absentă buzele care încă mai continuau s-o furnice.

— Oh, la naiba! bombăni ea, golind pe nerăsuflăte paharul cu limonadă.

În următoarea oră, nu rată nicio sticlă. De fiecare dată când țintea, în mintea ei își imagina că distruge iar și iar acel moment în care îl sărutase pe Nick, acel gest spontan și absolut nesăbuit din partea ei, despre care simțea că distrusese ceva important și fragil în relația lor. Îi era ciudă pe ea, pe temperamentul ei nesuferit, pe firea-i ușor iresponsabilă, care o băgase în bucluc de atâtea ori de-a lungul anilor.

De ce nu se gândise înainte de a da frâu liber bucuriei de o clipă?

Echilibrul relației ei cu Nick era și așa destul de

delicat, cu toate că făceau amândoi eforturi să consolideze o temelie care şubrezise îngrozitor de-a lungul celor treisprezece ani cât fusese lăsată în paragină. Sărutul acela fusese unul inocent, dar, la naiba! cumva, reuşise să distrugă toată munca lor din ultima săptămână.

Cristine simţea acest lucru într-un fel acut, de netăgăduit, o senzaţie adâncă şi intensă, localizată undeva în viscere. Ştia că ceea ce se întâmplase mai devreme între ea şi Nick modificase radical natura legăturii lor. O schimbase pe ea, deşi îi era neclar în ce fel.

Simţindu-se nefericită şi confuză, Cristine lăsa totul baltă şi porni spre conac.

În cabinetul său, Nick dădea pe gât al doilea pahar de coniac, trântindu-l gol pe suprafaţa lăcuită a biroului.

Mâinile îi tremurau. Şi nu numai ele. Tremura tot.

Blestemând, îşi luă capul în mâini, respirând adânc de câteva ori, chinuindu-se să-şi desfacă nodurile din stomac.

Era absurd. Nicio femeie nu-l mai răscolise atât de tare doar cu un sărut! Şi nici măcar nu fusese unul adevărat, ci o împreunare caraghioasă a gurilor, moale, ridicol de scurtă şi... umedă.

Vina era a lui. N-ar fi trebuit să prelungească momentul acelui gest absolut spontan din partea ei. Dar, în

clipa în care îi simțise buzele catifelate peste ale lui, pur și simplu i se suciseră mințile.

Era *sora* lui, la naiba! Chiar dacă în venele lor nu curgea același sânge, era totuși sora lui! Crescuseră împreună, împărțiseră opt ani din viață...

Atunci de ce mama pocnetului nu reușea să se gândească la ea în termeni pur platonici?!

Ce avea *ea* de reușea să-l întoarcă pe dos în felul acesta?

Era frumoasă. Și ce?... Pierduse șirul femeilor frumoase care trecuseră prin viața și patul lui. Avea o minte ageră și un temperament asortat. Impresionant, dar întâlnise destule femei inteligente și focoase în ultima jumătate a vieții lui. Poseda franchețe. Aprecia și asta, însă mai cunoscuse această calitate și la câteva din fostele lui amante...

Dumnezeule! Nick strânse din ochi cu putere, gemând prelung dezgustat. Sufletul avea să-i ardă în iad pentru o veșnicie fiindcă se gândea la ea într-o postură atât de... jignitoare, comparând-o cu femeile care-i încălziseră patul în ultimii paisprezece ani!

Bine cel puțin că nu-și vârâse limba în gura ei, așa cum avusese pornirea reflexă de a o face, gândi el apoi, îngrozit. Însă îi lipsise atât de puțin, atât de puțin!

Dacă ea ar fi știut ce demoni îl chinuiau în acele

clipe, ar fi fugit oripilată și urlând de spaimă.

Trebuia să facă ceva să iasă din starea asta și, dacă n-ar fi fost atât de răscolit, Nick ar fi râs cu poftă.

El, bărbatul care sedusese atâtea femei, fusese făcut una cu pământul de către o puștoaică care putea să pună pariu pe orice! – habar n-avea ce-i acela un sărut adevărat, dar care avea destul instinct ca să sesizeze că ultima parte a sărutului lor maculase inocența unui act care, în alte condiții, ar fi fost absolut firesc între frați.

Se gândi la Ethan, care-și petrecuse ultimii doi ani la Sutherland House. Îndrăgostit de Cristine. Visând la ea, dorind-o neîncetat și așteptând momentul în care ea avea să-și facă debutul în societate pentru a-i cere mâna.

Dacă era să fie cinstit și să ignore faptul că, din punct de vedere spiritual, Cristine era sora lor, atunci Ethan era cel mai îndreptățit s-o curteze.

El era fiul rătăcitor care abia se întorsese acasă, însă Ethan îi stătuse alături toată viața...

Cum mama naibii intrase în încurcătura asta? gândi el disperat, strângându-și pumnii furios și aproape smulgându-și părul din cap. De ce, Iisuse, nu rămăsese în continuare în armată, făcând ce știa cel mai bine, în loc să se întoarcă aici, unde-l aștepta un domeniu despre a cărui administrare știa atât de puțin, și o tânără inocentă și senzuală, care-i sucise mințile de la prima otheadă?

Trebuie să încetez să-mi mai plâng de milă, își zise el, așezându-se vlăguit pe fotoliu.

Se întorsese pentru că trebuia și pentru că avea niște datorii de onorat. Era de datoria lui să se îngrijească de moștenirea sa, să învețe să-și conducă afacerile cu aceeași pricepere cu care o făcuse tatăl lui, să se îngrijească de bunăstarea familiei sale. Și, de asemenea, era de datoria lui s-o ajute pe Cristine să reintre în drepturile de care fusese privată la naștere, să-i aleagă un soț care să fie în stare să o apere de primejdia nevăzută ce o amenința din negurile trecutului. Să-i ofere un viitor sigur și lipsit de griji, alături de un bărbat onorabil, care s-o facă fericită și care s-o merite.

Ultimul gând îi trimise un junghi prin stomac, dar îl ignoră.

Avea să-i selecteze el însuși претендентii și să se oprească doar asupra celui care prezenta cu adevărat garanția siguranței și fericirii ei. Avea să-i aleagă ca soț un bărbat puternic, matur, destul de bogat pentru ca averea în sine a Cristinei să nu reprezinte o tentație pentru el. Un bărbat responsabil și capabil să ocrotească.

Cu această hotărâre în minte, deschise *Viața fermierului* și se apucă să citească din primul capitol cu un aer încrâncenat.

Era ferm decis să-și atingă scopul.

Cristine descălecă de pe Neptun imediat ce intră pe porțile conacului și, apucându-l de dârlogi, îl conduse pe aleea care înconjură parcul, îndreptându-se spre grajduri.

Plimbarea fusese nemaipomenită. Și-i mai ridicase moralul.

În ultimele două zile îl văzuse pe Nick doar la micul dejun și la cină, și abia dacă schimbaseră două vorbe. Își petrecea toată ziua în cabinetul de lucru al lui Daniel... Ba nu, se corectă ea, simțind un mic junghi de durere în inimă, acum era cabinetul de lucru al lui Nick. Acum, el era noul conte de Sutherland. Și-și lua foarte în serios îndatoririle, gândi ea, mușcându-și încruntată buza de jos.

Dar nu înțelegea ce Dumnezeu făcea toată ziua, încuiat între pereții ăia! Din câte știa ea, registrele contabile erau la zi și în bună ordine. Doar ea le ținuse evidența până în ziua în care Nick se întorsese acasă. Desigur, fusese ajutată și de Ethan, iar Cristine considerase întotdeauna că două capete fac mai bine decât unul.

Deci, ce făcea?!

Părea s-o evite, iar lucrul acesta o neliniștea. Cristine bănuia că acel sărut stătea la baza atitudinii lui distante, rezervate și extrem de politicoase. Dar el o asigurase că totul era în regulă, nu?...

Pe cine păcălea ea? oftă Cristine, posomorâtă. Sărutul acela o sâcăia și pe ea, amintirea lui făcându-i stomacul să palpite.

Ieri seară, la cină, se pomenise în vreo două rânduri că-i fixează gura. Pur și simplu se trezise contemplându-i forma gurii cu un aer nătâng, atrasă de linia senzuală dar fermă a buzelor lui, de modul irezistibil în care se curbau atunci când zâmbea cu acel zâmbet iute, precis și fermecător. Și se simțise cumplit de jenată atunci când el o surprinsese asupra faptului. Roșise ca o bleagă, se fâstâcise toată, iar restul serii și-l petrecuse cu nasul în farfurie, participând la conversație doar atunci când era necesar.

Când ajunse în dreptul grajdurilor se întâlni cu Sean, unul dintre argați, care se oferă să-i ducă el calul în boxă. Îi mulțumi, zâmbindu-i, iar tânărul roși până la rădăcina firelor de păr. Cristine abia dacă observă. Se îndreptă spre intrarea principală, traversă holul imens, pardosit cu marmură, și intră în salonul mic sperând s-o găsească pe Kimberly acasă.

După primii doi pași se opri, făcând ochii mari, surprinsă. Înăuntru se afla strânsă toată familia, plus încă două femei și un bărbat. Cei trei străini se ridicară la vederea ei, privind-o încremeniți.

Cristine avu nevoie de o fracțiune de secundă să

înțeleagă cine erau acele femei și inima începu să-i lovească în coaste cu putere. Una dintre ele era înaltă și bine făcută, cealaltă, de statură medie și cu o siluetă firavă. Amândouă păreau să aibă în jur de patruzeci de ani, amândouă erau blonde și aveau ochii de aceeași culoare, pe care o recunoscuseră fără nicio umbră de îndoială, că doar îi văzuse în oglindă de atâtea ori în ultimii douăzeci și unu de ani: erau violete... la fel ca ai ei! Acea culoare limpede; luminoasă, acum strălucitoare din cauza lacrimilor care se iviseră pe neașteptate în ei.

Femeia mai înaltă făcu un pas în față, dar se opri în loc șovăitoare, de parcă n-ar fi fost sigură pe picioarele ei, și-și duse mâna la gură, presându-și buzele tremurătoare și privind-o cu un aer tulburat și neîncrezător. Cealaltă se apropie încet de ea, cercetându-i trăsăturile feței cu ochi mari, plini de recunoaștere, de speranță și de o bucurie cu greu stăpânită.

Când ajunse în dreptul ei, Cristine constată că era cu aproape un cap mai scundă decât ea.

Femeia stătu o clipă nemișcată, apoi ridică o mână mică, nesigură, și o atinse cu vârfurile degetelor pe sprânceană, pe tâmplă, apoi pe obraz. Cristine se forță să stea nemișcată, nefiind încă sigură dacă mângâierea aceea delicată îi plăcea sau nu. Era copleșită de emoțiile pe care le citea în ochii acelei femei: durere, fericire, surpriză și

speranță, toate adunate la un loc.

— Semenii cu mama ta atât de mult, șopti ea cu o voce răgușită de lacrimi. Părul... pielea... forma ochilor sunt ale lui Keith, dar în rest, ești leită Elisabeth. Oh, Doamne! mai reuși ea să spună, înainte de a-și strânge nepoata într-o îmbrățișare aprigă, a cărei forță contrasta radical cu aspectul firav al constituției ei.

Cristine încremeni pentru o clipă, luată complet prin surprindere. Nu se așteptase la o astfel de... recunoaștere și acceptare spontană și necondiționată, plină de afecțiune.

În ultimele zile încercase să-și imagineze cum avea să fie întâlnirea cu familia lui Elisabeth.

Știa că are două mătuși și că ambii bunici trăiau. Amândouă erau măritate, una dintre ele avea trei copii, iar cealaltă se căsătorise destul de târziu cu vicarul din satul unde locuiau.

Își închipuise tot felul de scenarii: ce aveau să-și spună, cum aveau să fie de rezervați și de stingheriți la început, însă, pe măsură ce aveau să se cunoască...

Ei bine, nimic din ce crezuse că avea să trăiască nu semăna cu ceea ce i se întâmpla acum. Pur și simplu se simți copleșită.

Își ridică privirile zăpăcite spre Kimberly, care îi zâmbi printre lacrimi, apoi se uită la Tony care se mulțumi să surâdă. Ethan o privea cu ochii lui gravi și blânzi, cu o

expresie melancolică pe față, Nick... ei bine, aerul de pe fața lui era asemenea unei cărți închise.

Cristine își plecă ochii spre creștetul blond al mătușii ei.

Nu realizează când brațele i se mișcă, așezându-se pe umerii femeii care plângea încet la pieptul ei și o strângea aproape cu disperare.

— Iartă-mă!... Iartă-mă, te rog!... N-am crezut... n-am îndrăznit să... să sper că... atâția ani fără nicio... veste și... Iată-te! se retrase ea, cuprinzându-i fața între palmele calde și privind-o cu o nețărmurită dragoste. Ești mare și... atât de frumoasă!

Cristine schiță un zâmbet nesigur, simțind în gât un nod cât toate zilele.

— Îmi pare rău, rosti femeia, coborându-și mâinile pentru a i le cuprinde pe ale ei într-o strânsoare fermă. Îmi dau seama că te-am luat cam repede și... și nici măcar nu am făcut prezentările. Eu sunt mătușa ta, Chloe. Iar ea, se răsuci zâmbitoare spre femeia care rămăsese încremenită în mijlocul camerei, cealaltă mătușă a ta, Annabelle. Poți să-i zici Belle, așa îi spune toată lumea, clarifică ea acest aspect printr-o fluturare nepăsătoare a mâinii. Și soțul meu, Gerald. Damian, soțul Bellei, este plecat cu afaceri pe continent și ai să-l cunoști peste câteva săptămâni, când se va întoarce în țară. Două mătuși și doi unchi dintr-un

singur foc, plus trei veri pe cinste, ciripi ea cu un entuziasm sub care încerca să-și ascundă stânjeneala de a fi reacționat atât de nestăpânit. Pe bunicii tăi o să-i întâlnești la Londra săptămâna viitoare. Sunt plecați la băi, în Bath. Le-am trimis o scrisoare ca să-și scurteze șederea acolo și să vină în capitală. Nu le-am spus de ce, continuă Chloe să turuie, în timp ce o trăgea după ea spre sora ei Belle. Sănătatea tatii s-a cam șubrezit în ultimii ani. Medicii spun că i s-a slăbit inima și... sper că îți dai seama că nu le puteam da vestea asta minunată prin intermediul unei scrisori.

Cristine se trezi în fața Bellei și, neștiind ce să facă, schiță intenția de a o saluta printr-o plecăciune ușoară. Fu oprită la jumătatea ei, când Belle o apucă de umeri. Cristine se trezi sărutată pe frunte cu delicatețe.

— Bine te-am regăsit, copila mea, îi ură Belle cu o voce profundă și gravă. O să-mi rezerv dreptul la o îmbrățișare doar atunci când te vei simți pregătită s-o primești.

Din nu se știe care motiv, gestul simplu al Bellei o emoționează mult mai tare decât îmbrățișarea înfocată a Chloe.

— Mă bucur nespus să te cunosc.

Gerard Greithon se înclină adânc în fața ei, sărutându-i mâna. Cristine îi studie o clipă ochii blânzi și

trăsăturile bonome, și-l plăcu pe loc.

— Cred că ar trebui să ne așezăm cu toții, se auzi vocea caldă a contesei de Sutherland.

Toată lumea se conformă.

Cristine se așeză lângă mama ei pe canapeaua îngustă. În mod inconștient, îi căută mâna.

Kimberly i-o prinse și i-o strânse scurt. Simțea în coșul pieptului o apăsare neplăcută. Deși știa că acesta era cursul firesc al lucrurilor, constată îngrijorată că încă nu se simțea pregătită să-i dea drumul Cristinei și nici s-o împartă cu altcineva. Chiar dacă era vorba despre familia ei pierdută în împrejurări atât de triste!...

Cristine era copilul ei. Întotdeauna avea să fie fiica ei.

Kimberly descoperi cu o strângere de inimă ceva ce nu simțise pentru niciunul dintre băieții ei: cu Cristine devenise extrem de geloasă și de posesivă, aidoa unei leoaice care-și apără puiul.

Poate și pentru că era singura ei fică. Poate pentru că era atât de tânără, pentru că sub toată tăria firii ei era totuși atât de vulnerabilă și de sensibilă.

Trebuia să se împace cu gândul că n-o putea păstra lângă ea pentru totdeauna. Cristine avea un destin de urmat, iar ea, contesa de Sutherland, avea de îndeplinit o veche datorie de onoare.

Trebuia să-și respecte jurământul pe care i-l făcuse Elisabethei Lancaster pe patul de moarte.

Dar, Doamne, ce greu îi era!

Două ore mai târziu, Cristine stătea rezemată cu spatele de trunchiul unui măr, rotind între degete rămurica înflorită pe care o rupsesese cu câteva clipe în urmă. O duse absentă la nas și o mirosi, aruncându-i o privire lui Ethan.

— Cum te simți? o iscodi acesta, fixând-o cu o mină zâmbitoare.

Cristine oftă, plimbându-și privirea violetă peste grădini.

— Copleșită, mărturisi ea, încruntată și zăpăcită. Nu în fiecare zi te îmbogățești cu doi unchi, două mătuși și doi bunici. Și trei veri, își aminti.

— Au insistat să vină imediat ce au aflat că ești în viață, rosti Ethan cu un zâmbet strâmb în colțul gurii. Știu că ar fi trebuit să te anunț mai întâi, dar... lady Chloe, ei bine, este o persoană atât de plină de inițiativă. Pur și simplu nu mi-au dat de ales.

— Nu te condamn, râse Cristine, cu gândul la mătușa ei cea plină de entuziasm. Câteodată, este mai bine să te arunci direct în apă decât să o iei cu binișorul. Și, oricum, nu cred că m-aș fi simțit mai pregătită mai încolo decât mă simt pregătită acum.

— Sunt niște persoane foarte amabile și plăcute.

— Mi-am dat seama. Și mă simt ușurată că sunt așa. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă ar fi trebuit să înfrunt un zid de neîncredere sau de suspiciune.

— Te-ai fi descurcat. Ai darul de a te descurca în orice situație.

— Mulțumesc, surâse fata. Pentru tot, Ethan. Sincer.

— N-ai pentru ce, frumoaso. Nick spune că te-a învățat să tragi cu pistolul, schimbă el brusc subiectul.

Cristine îl privi cercetătoare. Nu știa dacă să interpreteze nota de încordare din vocea lui drept dezaprobare sau reproș.

— Ți-am explicat motivele mele, Eth, încercă Cristine să-l împace. Viața mea este... ei bine, părinții mei au fost asasinați pentru ceea ce erau, pentru ceea ce aveau. Eu am moștenit totul și trebuie să mă descurc cu asta. Nu-mi place ceea ce sunt silită să devin, dar nu am încotro și de aceea trebuie să învăț să stau singură pe picioare și să fiu pregătită... pentru orice.

— Cristine, fu rândul lui să ofteze și s-o privească încruntat, știi foarte bine că niciodată n-o să te las să înfrunți totul de una singură. Sunt aici pentru tine și o să fiu întotdeauna, adăugă el pe un ton scăzut, încercând să-și dea seama dacă nu era prea devreme să o lase să ghicească care-i erau adevăratele sentimente pe care le

nutrea pentru ea.

— Oh, Ethan, tu ai viața ta, rosti tânăra femeie cu o voce plină de duioșie. Îți mulțumesc pentru grijă, dar promit să nu te dezamăgesc.

— Tu n-ai reuși să mă dezamăgești niciodată, Cristine, oricât ai încerca, declară el cu sobrietate, simțind un soi de disperare în coșul pieptului.

Ea continua să vadă în el fratele care-i fusese întotdeauna. La o adică, nici nu-i dăduse motive s-o facă să-l privească ca pe un bărbat. Un bărbat profund îndrăgostit de ea, un bărbat a cărui inimă ofta de dorul ei de aproape cinci ani. Iar răbdarea lui se afla la o distanță de un fir de păr de a se năru. Cinci ani de așteptare erau prea mult. Mult prea mult.

Cristine zâmbi.

— Nu sunt perfectă, Ethan, și știu că pot fi câteodată o adevărată pacoste la casa omului. Ar trebui să te simți ușurat pentru faptul că în curând junghiul din coastele tale o să te părăsească.

Junghiul nu-l avea în coaste, ci în inimă, și în acel moment, îl resimțea acut.

— Iubesc junghiul acesta, frumoaso, încercă el să glumească, deși simțea pe limbă un val de amărăciune.

El privi gura, tânjind dureros să-i simtă conturul sub buzele sale. Oare ce s-ar întâmpla dacă ar săruta-o acum?

Perspectiva era pe cât de ademenitoare, pe atât de înfricoșătoare. De fapt, reacția ei îl umplea de groază. Dacă l-ar fi respins...

Trebuia să mai aibă răbdare încă un pic, își zise el iritat. Trebuia să-i lase răgazul să-și asume destinul, să-și facă debutul, să primească recunoașterea socială, și pe urmă, când apele aveau să se liniștească, urma să facă primul pas. Pasul decisiv. Și trebuia să-l gândească cu multă grijă. Nu putea risca s-o sperie și s-o pună pe fugă.

— Până la deschiderea sezonului mai sunt trei săptămâni, spuse Ethan, scoțând din buzunarul interior al jachetei tabachera elegantă, placată cu aur. Ar trebui să ne îngrijim de garderoba ta.

— Săptămâna viitoare plecăm la Londra, dădu Cristine din cap, studiind preocupată buchetul de flori trandafirii. Mama a programat deja întâlnirile cu modistele, stilistele și croitoresele. Trase adânc aer în piept și-și ridică ochii spre Ethan. Trebuie să mărturisesc că sunt un pic cam speriată.

— Aș vrea să-ți spun că nu ai niciun motiv de îngrijorare, pentru că o să fim cu toții alături de tine și o să te susținem, dar e o prostie. Ești o Lancaster și, pe deasupra, moștenitoarea unui regat prosper din nordul Indiei. Ești îngrozitor de bogată, iar banii înseamnă putere, o putere imensă, pe care mulți o vor râvni. Vei fi

înconjurată de primejdii și de tentații la tot pasul, Cristine. Aceasta este o realitate pe care nu avem cum s-o negăm. Debutul tău va răvăși întreaga Londră. Vei fi poate cel mai mare eveniment din ultimii zece ani. Așa că va trebui să fim atenți. Extrem de atenți. Cu toții. Prin urmare, ai tot dreptul să fii speriată. Făcu o pauză, oftând resemnat, fixând-o cu intensitate. Nici nu știi cât mi-aș fi dorit să fi oricine altcineva, și nu o Lancaster!

Cristine îl privi cu un zâmbet înduioșat. Își ridică o mână și-l mângâie pe obraz.

— Eu mi-aș fi dorit să rămân doar o simplă Sutherland, Ethan. Zău că da!

Bărbatul îi acoperi mâna cu a lui, tentat până la nesăbuiță să-și întoarcă fața și să depună un sărut înfocat în palma ei.

Se mulțumi să-i zâmbească, în timp ce-i răsucea degetele și-i sărută cast monturile fine.

Nick surprinse scena de la fereastra salonului. Se străduia să fie detașat, dar...

Cum de putea o femeie cu o minte atât de perspicace să fie atât de oarbă la sentimentele bărbatului din fața ei? Se vedea de la o milă cât de înamorat era Ethan de ea!

Sau Kimberly se înșelase, iar Cristine era pe deplin conștientă că atenția și interesul lui Ethan pentru ea nu

erau de natură fraternă și îi făcea plăcere să se joace cu el. Nu, se răzgândi el imediat. Pentru asta îți trebuia o doză de viclenie și răutate, iar Cristine putea fi acuzată de orice, numai de ipocrizie și meschinărie nu.

De fapt, era o fire directă, generoasă și onestă, virtuți pe care le întâlnise la puține femei.

Lui Nick nu-i era greu să-și imagineze ce impact avea să aibă debutul ei asupra întregii societăți. Chiar și dacă ar fi fost o tânără de condiție modestă, Cristine tot ar fi făcut furori în rândurile sexului tare. Era inteligentă, veselă, spirituală. Temperamentală, puțin cam prea încăpățânată. Avea umor. Unul rafinat, subtil. Și era frumoasă. O frumusețe exotică, orbitoare, care te lovea în moalele capului. Numai și pentru frumusețea ei avea să fie râvnită. Dar mai era în joc și averea ei colosală. Un factor care complica totul extrem de mult.

Zornăindu-și mărunțișul în buzunar, Nick îi privi cum se îndepărtau braț la braț printre copacii care-și scuturau albul și trandafiriul florilor.

Teoretic, Ethan era din capul locului alegerea cea mai bună pentru Cristine. O cunoștea foarte bine, o iubea, iar sentimentele lui erau complet dezinteresate. Ar fi urmat-o până la capătul pământului și dincolo de el. Și-ar fi dat viața pentru ea fără să ezite.

Pentru Ethan, moștenirea ei era complet lipsită de

orice valoare. El o dorea pe ea și atât. În plus, era un bărbat călit de viață, matur, puternic și cinstit. Era un bărbat curajos și loial. De un astfel de bărbat avea ea nevoie.

Avea să-l pună în capul listei cu pretendenți atunci când va sosi timpul ca ea să-și aleagă viitorul soț, gândi Nick, ignorând cu înverșunare iritarea adâncă pe care această perspectivă i-o provoca. Și după aceea, totul nu avea să depindă decât de Cristine.

CAPITOLUL 6

Prima săptămână la Londra fu o adevărată nebunie, consumată prin ceasuri interminabile programate cu modistele, croitoresele și bijutierii.

Numele îi fusese trecut deja în catalogul tinerelor debutante de la Almack's, însă fără a se face o rezervare propriu-zisă pentru una dintre sălile care ar fi urmat să adăpostească balul afirmării ei în societate.

Era o Lancaster. Și, pe deasupra, moștenitoarea unui regat prosper. Un astfel de eveniment nu putea avea loc într-una din sălile de la Almack's. Apariția ei pe firmamentul londonez trebuia să aibă loc într-un decor mai potrivit statutului și rangului ei social. În plus, Kimberly căzuse de acord cu mătușa Chloe ca debutul ei să se petreacă în cadrul unuia dintre cele mai importante baluri, în casa unei familii vechi, puternice și influente, care să-i susțină și să-i întărească poziția în societate. Acceptul unei astfel de familii ar fi spulberat orice umbră de îndoială asupra identității Cristinei de Lancaster, impunându-le și celorlalți aceeași atitudine.

Nu că ar fi contat. Cristine avea dovezile care să-i ateste originea nobiliară și drepturile sociale și financiare. Avocații tatălui ei fuseseră contactați deja și, după unele verificări de rutină se declarară ușurați că, în sfârșit

puteau să le dea peste nas celor din familia Lancaster, care făcuseră nenumărate presiuni asupra lor de-a lungul timpului, cerându-le să treacă peste clauzele testamentare ale fostului conte pe motiv că moștenitorul direct al acestuia era mort și îngropat.

Dar Kimberly dorea să facă totul cu grație și rafinament.

Cristine se simțea amețită, copleșită și nervoasă. Numai și gândul la balul în care trebuia să-și facă intrarea în societate îi provoca crampe la stomac. Pentru că știa, simțea că, undeva, poate nu în acea seară, dar într-una din cele care aveau să urmeze, avea să privească în ochii celui care-i ucisese tatăl. Avea să privească în ochii lui și să nu știe că el era cel care-i schimbase viața.

Singura ei nădejde era ca cel care o lăsase orfană cu atâta cruzime să nu fi murit între timp. În fond, trecuseră mai bine de douăzeci de ani de atunci. Dar, cumva, intuiția îi șoptea că asasinul trăia. Și că avea să-l întâlnească.

Mai erau mai puțin de două săptămâni până la deschiderea sezonului, iar așteptarea o înnebunea. Asta și pentru că ieșirile ei din casă erau extrem de rare și aveau loc numai dacă era strict necesar. Până la debut, era condamnată să stea la adăpostul pereților, unde era în siguranță.

Încerca să-și umple timpul dintre istovitoarele probe

ale croitoreselor citind sau jucând cărți sau șah cu Tony sau Ethan. Dar nu avea stare. Agitația orașului de dinaintea sezonului era molipsitoare, cuprinzând fiecare suflet aidoma unei epidemii.

În plus, deși Nick era în Capitală, nu-l văzuse decât de două ori. Era mai tot timpul plecat, iar serile și cea mai mare a nopților și le petrecea în cluburi sau Dumnezeu știa pe unde.

Cristine era ferm convinsă că o evita și asta o umplea de tristețe și amărăciune.

Sărutul acela blestemat! Din cauza lui se întâmpla asta. Dacă nu ar fi existat acel sărut, Nick și-ar fi petrecut serile acasă, cu familia, glumind și povestind relaxat. N-ar mai fi avut pe chip acel permanent aer sumbru și încordat, și nici zâmbetul nu i-ar fi fost politicoș, îngrozitor de formal, ca în rarele ocazii în care i se adresase de când ajunseseră în Capitală.

Situația o enerva îngrozitor. Voia să discute cu el, să-l lămurească, dar se temea ca el să nu interpreteze totul greșit și s-o trateze și mai rece decât o făcea acum. Pentru că dacă nu acesta era motivul care stătea la baza comportamentului lui distant, atunci se făcea de râs în fața lui, dând o importanță deosebită unui fapt care pentru el poate că nici nu avea vreo valoare și pe care poate că-l și uitase. Posibilitatea aceasta însă îi provoca o reacție

contradictorie: pe de o parte s-ar fi simțit ușurată, pe de altă parte, dezamăgită.

Coborând scările și cotind spre bibliotecă, Cristine era atât de cufundată în gânduri, încât nu-l văzu decât cu o fracțiune de secundă înainte să se izbească de el. Era ca și cum s-ar fi ciocnit de un zid: dinții îi clănțăniră și inerția o aruncă înapoi.

Nick o prinse de brațe și o redresă.

— Scuză-mă, nu te-am văzut.

— Nici eu, zâmbi el scurt.

Cristine îl privi. Era îmbrăcat de oraș într-o jachetă cafenie, cămașă albă, cu eșarfa înnodată simplu, pantaloni de stofă maro și cizme de culoarea cafelei, lungi până la genunchi. Își strânsese părul la ceafă. Rubinul din urechea lui scânteie scurt. Mirosea a citrice și a mosc. Se răsesse impecabil. Era frumos.

Cristine simți un gol în stomac și un nod în gât cât toate zilele.

— Ieși? făcu ea, schițând un zâmbet nesigur.

— Da. Am ceva treburi de rezolvat. Vreau să achiziționez niște cai de tracțiune, se trezi el detaliind.

— Te întorci la cină?

Ochii ei erau imenși, limpezi și amețitori. Se îneca în ei. Cu un efort, trase aer în piept.

— Nu știu. Am lipsit atâta timp și s-au adunat o

mulțime de chestii la care trebuie să le dau de capăt.

— Înțeleg.

El se îndoia. De fapt nu avea nimic de rezolvat urgent, dar ajunsese să-l dispere fiecare secundă în care stătea în compania ei și mai ales, începuse să-l irite îngrozitor modul în care Ethan părea vrăjit de ea. Cel mai bine era să stea cât mai departe de ea și se ruga ca totul să se termine cât mai repede, deși știa că-și face iluzii degeaba. Când avea să se lanseze, el avea datoria să o supravegheze îndeaproape în permanență. Și abia atunci avea să înceapă coșmarul cu adevărat. Dar până în acel moment, nici nu voia să se gândească la asta. Nu dorea decât să-și omoare timpul făcând ce se pricepea cel mai bine când nu se afla pe front: să joace cărți umflând banii altora, și să se bucure de compania sexului frumos.

— Atunci, îți urez succes cu achiziția și... mă rog, cu restul, rosti ea încet, ocolindu-l cu ochii în pământ și îndreptându-se spre camera de lectură.

N-ar fi trebuit să se simtă vinovat. Atunci de ce mama naibii se simțea așa? închizând ochii, înjură spurcat în gând, apoi se răsuci pe călcâie.

— Cristine?

— Da? se întoarse ea, cu mâna pe clanță, privindu-l seriosă și oarecum tristă.

— O să fac tot posibilul să ajung la cină.

Nu voise să promită asta. Pur și simplu cuvintele îi ieșiră pe gură. Dar zâmbetul ei, spontan și cald, fu ca un balsam pentru sufletul său agitat.

— Da? îl privi Cristine, însuflețită.

— O să mă strădui.

— M-aș bucura.

— Și eu.

În timp ce ieșea în stradă, își dădu seama că acesta era adevărul. Îi dorea prezența, chiar dacă acesta era un lucru dificil de îndurat pentru el. Brusc, realizează că nu peste multă vreme Cristine avea să părăsească Anglia și va pleca departe. Iar el avea să regrete că nu petrecuseră mai mult timp împreună.

În plus, nu era vina ei că el se simțea atras de ea. Asta era problema lui și numai a lui, și așa avea să rămână. Iar el știa că în ultimele două săptămâni o amărâse cu atitudinea lui distantă și politicoasă.

Putea să treacă peste acea atracție și să se comporte normal și... Putea oare? Trebuia să poată! Își făgădui el încruntat.

Avea un autocontrol de invidiat, știa asta. Și avea să-l folosească.

A doua zi, la amiază, Cristine își întâlnește bunicii.

Winston Leygton, un bărbat trecut de șaiszeci de

ani, cu o constituție firavă în ciuda înălțimii sale, păruse să îmbătrânească și mai mult sub ochii ei. Pur și simplu, se gârbovea privind-o. Și plângea tăcut. Șiroaie de lacrimi îi umezeau chipul plin de riduri.

Bunica ei, Dorothea, o femeie micuță și delicată, își frângea mâinile și hohotea nestăvilit.

Cristine nu știa ce să facă sau să spună pentru a le ușura chinul. Strângea cu putere mâna mamei sale, împărțită între un sentiment absurd de vinovăție și o emoție teribilă.

Era pentru prima dată când îi vedea pe acești oameni, niște străini practic, dar pe care, în mod straniu, avea senzația că-i cunoaște dintotdeauna.

Păreau atât de neputincioși și plini de durere!...

Mănată de un impuls, Cristine se desprinsese de Kimberly și îngenunche în fața lor, acoperind mâinile lor cu ale ei.

— Îmi pare rău, fu tot ce reuși să spună. Îmi pare teribil de rău.

Dorothea suspină și-i prinse mâna strâns într-a ei. Ochii femeii, ochii ei, gândi Cristine, o priviră cu o intensitate cutremurătoare.

— Și mie, rosti bunica ei. Oh, Doamne, și mie îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat!... Mi-am pierdut fiica cu mult timp în urmă, iar asta este o durere peste care

niciodată n-am trecut cu adevărat. A fost cumplit pentru noi să nu mai știm nimic de ea. Nicio veste, nimic... Să nu știm cu adevărat ce s-a întâmplat cu ea după noaptea aceea de coșmar în care Keith a fost împușcat. Dar astăzi... făcu o pauză, inspirând prelung în timp ce privirile ei îi colindau chipul... Este pentru prima dată în toți acești ani, când durerea pare să fie mai suportabilă. Pentru că am regăsit-o pe Lizzie în tine. Și pentru asta sunt recunoscătoare cerului. Și mă simt... amândoi ne-am simțit binecuvântați când am aflat că avem o nepoată. Că trăiești. Și, Dumnezeule! uită-te la tine!... Ești minunată, șopti Dorothea emoționată, netezindu-i o sprânceană, mângâindu-i delicat obrazul neted, așa cum făcuse și Chloe. Ți-ai moștenit ambii părinți. Erau atât de frumoși și de tineri. Și se iubeau atât de mult!... Vocea i se frânse din nou și-și ascunse fața în palme, în timp ce umerii firavi i se scuturau neconținut.

Winston încercui umerii soției lui cu brațul, prinzând strâns degetele Cristinei cu mâna liberă, de parcă s-ar fi temut ca tânăra să nu dispară.

Cristine se văzu nevoită să rămână în acea poziție ghemuită până când bunica ei încetă să mai hohotească. Amorțise, dar era vag conștientă de acest lucru. Nu mai simțea decât furia fierbinte, arzătoare, care o mistuia cu totul. Aproape că nici nu mai vedea în fața ochilor.

Cel care făcuse asta trebuia să plătească. Negreșit. Trebuia să-l găsească pe acel individ laș și mârșav care-i ucisese mișelește tatăl și-i silise mama să străbată jumătate din țară pe o vreme câinoasă, drumul sleind-o într-atât de energie, încât nici măcar nu mai avusese puterea s-o nască. Trebuia să-l dibuie pe acel vierme infect care-i lovise familia, destrămand-o și semănând în sânul ei ani de durere și disperare...

Winston și Dorothea plecară abia spre seară, neîndurându-se, parcă, să se despartă de ea. Erau niște oameni într-adevăr cumsecade și Cristine se gândi cât de binecuvântată era cu asemenea bunici.

Cu toate că fusese o zi tumultuoasă pentru toată lumea, Cristine nu se simțea obosită. Sau, în fine, cugetă ea, fizic poate că se resimțea, dar în mintea și sufletul ei clocoteau sentimente care o încărcau de energie, dar o și speriau: furie, revoltă, neputință, indignare și un soi de determinare rece, aceea de a-l dibui pe asasinul părinților ei.

— Cum te simți? o întreabă Ethan, rotind încet coniacul în pahar.

Cristine așteaptă ca trăsura bunicilor ei să se piardă în lumina palidă a înserării, apoi, când traficul străzii îi înghiți, se răsuca spre Ethan și-l privi încruntată.

— Mă simt... am senzația că o să plesnesc! își presă

ea tâmpilele cu podul palmelor, aruncând o privire goală în jurul ei. N-am crezut niciodată că o să înțeleg ce simt cei care urăsc. Întotdeauna am crezut despre mine că sunt o ființă tolerantă, calmă, incapabilă de sentimente mărunte și josnice. Incapabilă de cruzime... își ridică ea ochii îngustați pentru a-i întâlni pe ai lui. Dar, adăugă ea după o pauză în timp ce privirea i se tulbura, dacă în acest moment m-aș găsi în fața celui care mi-a lovit așa familia, îți jur că singurul lucru pentru care i-aș cruța viața ar fi acela că nu merită moartea. L-aș băga într-o pivniță, complet lipsit de lumină, și l-aș hrăni doar. L-aș lăsa să-și ducă zilele într-o gaură rece, ca un vierme scârbos ce este...

— Merită asta, și-ncă mult mai mult decât atât; o să te ajut să-l chinui, dacă vrei. Am niște idei interesante despre cum se torturează viermii.

Deși n-ar fi crezut că este posibil în acel moment, și mai ales în starea în care se afla, Cristine se trezi zâmbind.

— Chiar așa?

— Mhm! Ce pot face pentru tine, scumpa mea?

— M-ai putea ajuta să ies din pasa asta idioată. Ceva care să-mi consume excesul de zel. Nu știu. Ceva...

— În sala de antrenament? sugeră Ethan amabil.

Ochii ei sclipiră. Efortul cu pricina ar mai fi domolit-o.

— Ar fi o idee. Într-un sfert de oră, până mă schimb?

— La dispoziția ta, Maiestate.

Cristine se strâmbă la el peste umăr, în timp ce se grăbea către camera ei.

— Cincisprezece minute și o să-mi implori mila, amenință ea în glumă.

— Da, da, am mai auzit d-astea.

Și așa îi găsi Nick când se întoarse acasă. Duelându-se.

Câteva minute bune, niciunul dintre ei nu-i băgă de seamă prezența, lucru de care se gândi să profite.

Erau îmbrăcați amândoi în pantaloni negri și cămașă albă, cu cizme înalte până sub genunchi. Eleganți, supli și de o vitalitate debordantă.

Cristine se mișca cu grație și era de o agilitate surprinzătoare. Retragerile și atacurile ei erau iuți și bine gândite și avea o dexteritate remarcabilă în a mânui floreta de antrenament.

Parcă ar fi asistat la un dans, gândi el, urmărind evoluția lor din pragul ușii. Din sunetul scrâșnit pe care-l făcea oțelul alunecând pe oțel deduse că nu era câtuși de puțin doar o formă de omorât timpul. Își măsurau forțele de-adevăratelea. De fapt, zgomotul fusese acela care-l atrăsese acolo.

Nu se așteptase s-o vadă pe Cristine ținându-i piept lui Ethan și mai ales cu atâta îndârjire. Iar Ethan era un bărbat de a cărui forță era mai cuminte să ții seama.

Nick ar fi putut să jure că era furioasă după modul în care își ținea ochii mijiți, după cuta dintre sprâncene și după buzele țuguiate de concentrare. Oare era furioasă pe Ethan? se întreabă Nick. Posibilitatea aceasta îi produse un mic și meschin fior de satisfacție, fapt care-l făcu să se încrunte stingherit.

Își iubea fratele. Ținea și la Cristine... într-o oarecare măsură. De fapt, se corectă el în sinea lui, îi era dragă și ceva pe deasupra, se strădui tânărul conte să ignore fierbințeala pur sexuală care i se încolăcea în șale la vederea fundului mic al Cristinei, peste care pantalonii se mulau ațățător, a taliei zvelte și a sânilor care tresăltau pe sub cămașa de mătase fină.

N-avea ce face, reflectă el amar, decât să se resemneze. Crezuse că noaptea pe care o petrecuse în patul toridei Victoria Lamb îi mai potolise febra care-l stăpânea în ultimele săptămâni. Făcuseră amor ca apucații ore-ntregi, iar în zori, când o părăsise, se simțise sătul. Sau aproape. Pentru ca atunci când se întorsese acasă, în drum spre dormitorul lui, să zăbovească în fața camerei Cristinei aproape un sfert de oră, cu mintea plină de fantezii. Fantezii care acum prindeau viață în mintea lui, în timp ce

o urmărea executând o fandare și străpungând garda lui Ethan, care se trezi cu vârful floretei ei sub nas. Fratele său clipi surprins și buzele i se arcuiră ușor.

— Ești mort! declară Cristine, rânjindu-i victorioasă, zăbovind încă o clipă cu vârful bont al armei elegante sub nasul lui, înainte de a se retrage și de a-l saluta ceremonios.

— Asta pentru că sunt un gentleman și educația îmi impune să las doamnele să câștige, replică bărbatul, înclinându-se la rândul lui.

— Da, da, vezi să nu! i-o întoarse ea râzând.

Aplauzele lente care se auziră din prag îi făcură pe amândoi să se întoarcă.

— Impresionant, declară Nick, desprinzându-se din cadrul ușii cu privirile întunecate ațintite asupra ei.

Cristine îl privi și inima îi tresări. Îmbujorarea cauzată de efortul fizic spori. Brusc, se simți nesigură și emoționată.

— Ești la fel de ageră și de necruțătoare ca o amazoană, o linguși el. Ai antrenat-o bine, se răsuci spre Ethan cu un zâmbet moale.

— A fost o elevă silitoare, dădu Ethan din cap mulțumit.

— Ar trebui să încerci într-una din zile și cu mine, o invită Nick, privind-o amuzat. Eu nu sunt chiar atât de

gentleman ca Ethan.

Cristine își înălță sprâncenele surprinsă.

— O să te am în vedere, promise ea ștergându-și fruntea umezită de transpirație cu mâneca. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă pregătesc de cină. Îmi vin amândouă mătușile și nu vreau să le fac o impresie proastă lăsându-le să mă aștepte.

Nick privi lung în urmă ei, apoi se răsuci spre Ethan.

— Ce-i cu ea?

— A avut o zi plină de emoții. Ethan făcu o pauză, oftând. I-a întâlnit pe părinții Elisabethei.

— Înțeleg! făcu el, simțindu-se oarecum vinovat că nu fusese prezent ca să-i susțină moralul. Și cum a suportat?

— Teoretic, a trecut cu bine peste tot. Pe urmă au apucat-o dracii. Făcu o altă pauză, ronțându-și obrazul pe dinăuntru, gânditor. Mă îngrijorează, Nick, mărturisi el, într-un târziu.

— În ce sens?

— Cred că i-a intrat în cap ideea de a-l prinde pe cel care i-a ucis tatăl. Din cauza asta era furioasă. Vrea să-l facă să plătească pentru ceea ce s-a întâmplat atunci.

— Ți-a zis ea asta? își îngustă Nick ochii, rumegând informația pe toate părțile.

— Nu trebuie să-mi zică, că doar o cunosc. Știu cum

îi lucrează mintea.

Nick se încruntă. Nu-i plăcea deloc ideea pe care Ethan tocmai i-o vârâse în cap. Pe de altă parte, nici nu-l surprindea prea tare acest fapt. Nici el n-ar fi lăsat lucrurile așa dacă ar fi fost în locul Cristinei.

— Va trebui să stăm cu ochii pe ea, dădu Ethan glas gândului care-i preocupa pe amândoi.

— Mda, așa trebuie, și să ne rugăm Celui de sus să nu facă ceva singură, de capul ei.

— Cam greu, mormăi Ethan. Este loială familiei și întotdeauna va pune siguranța noastră mai presus de a ei. Îl vom pune în gardă și pe Tony.

Nick dădu din cap și amândoi părăsiră tăcuți sala de antrenament.

CAPITOLUL 7

Debutul social al Cristinei urma să aibă loc în casa ducelui de Cambridge, care avea să adăpostească cel de-al doilea bal important al sezonului ce începea la Londra în mai puțin de o săptămână.

Lady Georgiana, soția ducelui, o femeie înaltă și impunătoare, insistase s-o cunoască personal pe protejată înaintea marelui eveniment. Ar fi fost o greșeală teribilă, fatală chiar pentru statutul ei în societate, să prezinte lumii întregi o impostoare. Nimeni nu i-ar fi iertat gafa vreodată și nici nu i-ar fi uitat-o. Pur și simplu ar fi fost ruinată pe viață și silită să se retragă undeva în provincie pentru tot restul zilelor ei, condamnată la rușine și dizgrație veșnică. Așa că trebuia să se convingă că tânăra debutantă era cine susținea lady Kimberly că era: o Lancaster.

Deși contesa de Sutherland se simțise insultată de această dovadă cât se poate de clară de neîncredere și suspiciune din partea ducesei, se strădui să-și lase mândria deoparte și să-i facă pe plac. În fond, nimeni din înalta societate nu ar fi crezut că moștenitorul averii Lancaster mai era în viață după atâția ani de tăcere și mister. Drept pentru care se înfățișă lui lady Cambridge însoțită de Cristine și de cei patru avocați ai răposatului Keith Lancaster, care îi prezentară toate documentele

necesare spulberării oricărei urme de îndoială care ar mai fi putut să planeze asupra originii nobiliare a ficei ei adoptive.

În fața acestor dovezi de netăgăduit, lady Georgiana se simți încurcată, rușinată și, totodată, copleșită de gratitudine. Atitudinea ei rezervată se transformă într-una plină de sollicitudine. Nu mai știa ce să facă ca să reentre în grațiile contesei de Sutherland. Era pe deplin conștientă că avea să găzduiască cel mai important eveniment din ultimii douăzeci de ani și că acesta avea să fie dezbătut pentru multă vreme după aceea. Că numele ei avea să fie prezent pe buzele tuturor, rostit cu admirație și invidie, că prestigiul avea să-i crească în societate și că petrecerile ei aveau să fie cele mai căutate pentru mulți ani de acum înainte. Și că era foarte important ca pregătirile pentru acest eveniment să fie minuțios puse la punct pentru ca seara cu pricina să fie un succes răsunător. Și să-i asigure partea *ei* de glorie.

Cristine privea totul cu o detașare stranie. Pentru ea, debutul și recunoașterea societății nu i se păreau chiar atât de importante. Erau necesare, dar nu realmente importante. Reprezentau doar un pas înainte pe drumul care avea s-o conducă la asasinul tatălui ei. Pentru că știa că niciodată nu avea să-și găsească liniștea, nicicând nu avea să se bucure cu adevărat de ceea ce viața avea să-i

ofere până când nu-l găsea pe cel care-i destrămase familia.

Veni și seara mult așteptată. Societatea fremăta de nerăbdare s-o cunoască pe moștenitoarea averii Lancaster și invitații, care fuseseră aleși pe sprânceană, soseau într-un flux continuu la balul găzduit de lady Georgiana.

Totul era aranjat cu un bun gust desăvârșit. Imense buchete de trandafiri și crini imperiali albi tronau maiestuoși pe postamente de marmură crem și câteva aranjamente cu delicate flori de iasomie și camelii decorau mesele încărcate cu aperitive etalate într-un fel exotic. Cele trei candelabre uriașe din sala principală aruncau o lumină vie peste mulțimea invitaților, aprinzând văpăi în nestematele ce împodobeau ținuta doamnelor prezente și în cristalurile fine în care era servită cea mai scumpă șampanie franțuzească. Ușile care dădeau spre terase și grădini erau larg deschise, lăsând răcoarea înmiresmată a nopții să pătrundă înăuntru. Orchestra, așezată într-un balconaș, încânta oaspeții cu un repertoriu ales.

Cristine șovăi în fața ultimelor două trepte care ducea în sala de bal. Stomacul i se făcu ghem, palmele i se umeziseră sub mănușile de satin, pulsul îi lovea tâmplile într-un fel asurzitor. Totul părea s-o strângă și s-o apese: corsetul nemilos, pereții orbitor de albi, diamantele grele, fabuloase, care-i completau ținuta magnifică...

— Respiră!

Vocea gravă și poruncitoare a lui Nick o făcu să deschidă ochii brusc și să-l privească zăpăcită.

— Poftim? clipi ea nedumerită.

— Trage aer în piept, la naiba! îi comandă el încruntat, strângându-i brațul cu fermitate, abia abținându-se să n-o zgâlțâie.

Sau s-o ia de acolo pe sus și s-o ducă departe, într-un loc care să nu-i mai aducă în ochi acea teroare adâncă, care-l scotea din minți.

Cristine se încruntă la el, enervarea făcându-și loc în sufletul ei, dar se conformă, luând o gură zdravănă de aer.

— Acum ești mulțumit? bolborosi ea. Și nu-i cazul să mă învinețești pentru un lucru atât de banal ca respiratul!

— Ba e, dacă ai uitat cum se face. Încă odată, îi ceru, slăbindu-și totuși strânsoarea.

Cristine își dădu ochii peste cap, dar se supuse. Se simți mai bine, punctele dispărură cu totul și ceva culoare i se înfiripă în obraji.

— Și acum, zâmbește!

— Ce-s eu, un soldat aflat sub comanda ta? se burzului ea. O să zâmbesc când am chef.

Seara începuse prost pentru toată lumea. Rochia ei ajunsese de la croitoreasă cu întârziere și toți fuseseră agitați din această cauză. Când, în sfârșit fusese gata și

coborâse în salon, dornică să-l impresioneze, el îi aruncase o privire rapidă, dăduse scurt și aprobator din cap, îi curmase cu bruschete complimentele lui Ethan la adresa ținutei ei și-i zorise pe toți spre trăsura care-i aștepta în față.

Atitudinea lui Nick o indispusese grozav. Ce, îl duruse gura să-i zică ceva drăguț?... Și tot drumul fusese tăcut și posomorât ca un urs. Nu putea decât să tragă concluzia evidentă că rolul ce-i fusese atribuit îl plictisea de moarte. Și ea ce vină avea?...

Nu-i nimic, își zisese Cristine îndurerată, în curând avea să-l scutească de această corvoadă. Imediat ce-și atingea scopul, avea să-și aleagă un soț și să plece în Kumpur-Pala pentru tot restul vieții ei. Habar n-avea de ce acest gând îi năștea în suflet o jale de nedescris. Dar nici nu se strădui să afle cauza. Pur și simplu acesta era destinul ei și trebuia să-l accepte ca atare. Nu avea de ales.

Vocea maestrului de ceremonii, care le anunța sosirea, o smulse din cugetări. Simți mâna lui Kimberly strecurându-se într-a ei și strângându-i-o încurajator. Ridicând privirea, îi văzu zâmbetul plin de emoții și ochii strălucitori și-i zâmbi la rândul ei. În spatele contesei, Ethan îi făcu complice cu ochiul. Anthony îi dăruî un surâs blând, care avu darul de a o calma subit.

Trăgând aer în piept, Cristine își îndreptă spatele, își înălță bărbia și trase adânc aer în piept.

Acum e-acum! gândi ea cu un freamăt în stomac.

Și pași mândră și maiestuoasă ca o regină în sala de bal, flancată de escorta ei, reducând totul la tăcere.

O oră mai târziu, cu o cupă de șampanie în mână, Nick îi urmărea evoluția cu un aer îngândurat.

Nu se-ndoise nicio clipă că n-avea să facă față cu brio acestei încercări, deși scurta ei ezitare în fața sălii de bal îi cam dăduse emoții. Însă totul se desfășurase cum nu se poate mai bine și întreaga societate i se gudura acum la picioare. Toată lumea se zbătea să-i opteze atenția și să-i intre pe sub piele, iar Cristine le primea favorurile cu grația și demnitatea unui adevărat vlăstar regal.

Era mândru de ea. Cristine se ridicase la înălțimea noului ei statut social cu o admirabilă eleganță. Deși nu se arătase câtuși de puțin trufașă, ceva din atitudinea ei o făcea să pară misterioasă și intangibilă. Frumoasă, rafinată, spirituală și cultă.

Londra era fascinată. Și sedusă de acea apariție de vis.

Admiratorii se îngrămădiseră în jurul ei, roind ca niște fluturi prinși de mrejele strălucitoare frumuseți... sau atrași de promisiunea irezistibilei ei averi.

Nick bănuia că ambele motivele se situau pe picior de egalitate. Cristine era superbă, amețitoare chiar. Croiul simplu al rochiei de mătase albă îi puna în evidență silueta voluptoasă, decolteul generos evidențiindu-i rotunjimea delicată a umerilor și zveltețea gâtului. Părul îi fusese prins într-un coc lejer pe ceafă și împodobit cu o singură camelie albă, prinsă lateral în spatele urechii. Diamantele din Kumpur-Pala confereau ținutei strălucirea necesară. Arăta proaspătă și sofisticată în același timp.

Când o văzuse pășind în salon, o creatură exotică desprinsă parcă dintr-un basm oriental, puțin îi mai lipsise să-și înghită limba. Pentru o clipă, încremenise, mut de uimire. În acea secundă realizase cu o strângere de inimă că avea să îngenuncheze toți bărbații prezenți în seara aceea și că n-avea să ducă deloc lipsă de curtezani.

Încă de la început, toate dansurile Cristinei fuseseră rezervate. El însuși se ocupase cu selectarea atentă a partenerilor ei de dans, primul set fiindu-i deja destinat lui, tutorele ei legal. De cel de-al doilea set avea să se bucure Ethan, care o însoțea peste tot, alături de Kimberly și de lady Georgiana, veghind asupra ei ca un vultur.

Nick se retrăsese într-un colț al sălii și-i supraveghea pe toți Lancasterii prezenți, așa cum stabilise cu Ethan și Tony cu o zi în urmă. O sarcină lesne de îndeplinit dacă privirile nu i-ar fi fost atrase în permanență ca un magnet

de către favorita serii.

Numărase până acum cinci dintre verii ei primari și doi unchi cu soțiile lor, plus două mătuși văduve. Reacția lor la vederea Cristinei fusese împărțită între șoc, surpriză și neîncredere. Atitudinea Cristinei față de ei îl pusese în gardă, făcându-l să se gândească la discuția pe care o avusese cu Ethan cu nicio săptămână în urmă. Cristine le dăruise zâmbete largi, pline de căldură, de parcă și-ar fi revăzut familia iubitoare după o vacanță lungă în străinătate.

Atenția Cristinei se concentrase în special asupra unei anumite verișoare, Lucille Lancaster, o blondă drăgălașă cu care se părea că fusese colegă la școala din Westminster. Și blonda păruse încântată la rândul ei de regăsire și turuise ca o moară stricăță despre neașteptatele circumstanțe în care se reîntâlniseră. Deși Lucille părea inofensivă și categoric fără niciun amestec în evenimentul tragic care marcase viața părinților naturali ai Cristinei în urmă cu douăzeci și unu de ani, fiind ea însăși de aceeași vârstă cu a Cristinei, Nick era ferm decis să o țină și pe ea sub o atentă observație, că doar sângele apă nu se face.

Cu restul Lancasterilor era altă poveste.

Richard Lancaster, un bărbat încă frumos, care se apropia de cincizeci de ani, păruse cel mai zguduit la

vederea Cristinei. Fusesse văr primar cu tatăl ei și susținuse că între el și Keith existase o relație strânsă de prietenie, tragica moarte a acestuia lăsându-i în inimă o durere vie, de netrecut. Era un împătimit al jocurilor de noroc și toată lumea știa că situația lui financiară era la pământ de ani buni. Se însurase târziu, luându-și o soție mai tânără cu el cu aproape treizeci de ani, a cărei dotă o tocuse în primele șase luni de mariaj. Nu aveau copii.

Matthew Lancaster, cel mai vârstnic dintre Lancasteri, cel de-al doilea unchi al Cristinei, era un individ masiv și stângaci în mișcări, care te ducea cu gândul la un urs. Urmând tradiția familiei, se însurase și el destul de târziu. Alegerea lui matrimonială îi provocase o tresărire de milă lui Nick. Lady Pauline Lancaster era o femeie cu o înfățișare acră și o privire semeață, care o studiasse pe Cristine cu răceală și dezaprobare, susținând că această întâlnire cu nepoata soțului ei ar fi trebuit să aibă loc într-un cadru mult mai intim și, bineînțeles, de preferat cu ceva ani în urmă. Avuseseră un singur copil, Edmond, care sucombuse în urma unui accident de echitație în urmă cu cinci ani, la vârsta de treizeci și opt de ani, lăsând în urmă o văduvă și un orfan.

Stuart Lancaster, fiul lui Geraldine și al lui Edmond Lancaster, un tânăr abia ieșit de pe băncile facultății, păruse realmente vrăjit de frumusețea verișoarei lui. Lui

Nick nu-i plăcuse defel modul în care i se scurgeau ochii la ea, dar pe de altă parte nici nu-l putea condamna. Moștenise de la mama sa părul auriu și gropițe în obraji, iar de la rudele din partea tatălui înălțimea impresionantă și ochii azurii. Era un bărbat chipeș, dacă era să te iei după standardele societății: îmbrăcat după ultima modă, ferchezuit și cu o spoială de stil în atitudine. Cristine îi primise avalanșa de complimente cu bunăvoință, deși numai cei care o cunoșteau foarte bine ar fi putut observa licărul de jenă și exasperare din ochii ei.

Mama sa, lady Geraldine, o femeie încă tânără și frumoasă, făcuse ochii mari la vederea Cristinei și singurele ei cuvinte fuseseră adresate asemănării remarcabile cu Elisabeth Lancaster. Apoi se cufundase într-o tăcere de neclintit.

Garth Lancaster, cel de-al doilea văr al Cristinei, era oaia neagră a familiei. Avea aproape treizeci de ani și o reputație la fel de neagră ca iadul. Moștenise o moșie pe undeva în comitatul Dorset și titlul de baron de Ingleby. Singurul bărbat dintre Lancasteri cu adevărat arătos, se mulțumise să-și arcuiască o sprânceană, măsurând-o pe Cristine cu o privire lungă, apreciativă, și să declare ironic, în timp ce se înclina ușor deasupra mâinii ei întinse:

— Bine te-ai întors dintre morți, draga mea. Era și vremea să curmi balamucul care domnește în familia

noastră de peste două decenii.

— Mă tem că nu înțeleg, zâmbise Cristine încordată, în timp ce o roșeață trădătoare i se ridica spre obraji.

— Ei, haide, vară dragă, doar știi cât ești de bogată. În locul tău aș fi cu ochii-n patru. Singurul lucru pe care nu avem cum să ni-l alegem în viață sunt rudele. Și ale tale sunt extrem de lacome, scumpa mea.

— Ingleby!

Vocea lui lady Pauline plesnise ca o lovitură de bici. Baronul se mulțumise să zâmbească și să-i facă grosolan cu ochiul Cristinei, care-și mușcă buzele, străduindu-se să afișeze un aer nedumerit.

Roxeanne Bradley, născută Lancaster, văduvă de mai bine de cincisprezece ani, venise însoțită de cei doi fii ai ei, Richmond și Jonathan. Erau gemeni, aveau patruzeci și doi de ani și erau amândoi neînsurați. Nick cunoștea motivul pentru care cei doi nu-și întemeiaseră o familie până la acea vârstă: sub aspectul angelic, lady Bradley era o ființă egoistă, cu o personalitate tiranică și cu o voință de fier, care le dictase viața ambilor ei copii.

Lucille Lancaster, blonda mignonă, venise însoțită de mama ei, lady Amanda, care fusese căsătorită pentru un scurt timp cu William Lancaster. Soțul ei ar fi fost primul din șirul de Lancasteri cu dreptul la averea și titlul de conte după moartea lui Keith Lancaster.

Teoretic, lista cu suspecti se reducea la cei doi unchi ai Cristinei și la gemeni, restul fiind prea tineri sau încă nenăscuți la vremea când avusese loc asasinatul. Dar Nick nu le putea exclude nici pe văduve.

Golindu-și șampania, Nick se întreabă dacă nu cumva era cazul să angajeze oameni din afară ca să întărească paza asupra Cristinei. Oameni care să-i țină pe Lancasteri sub strictă observație și să-i raporteze zilnic activitățile cotidiene ale acestora. Era mai bine să fie pregătit decât să fie luat prin surprindere de o situație neplăcută sau, și mai rău, de un tragic deznodământ, pe care ar fi putut să-l evite cu un minimum de vigilență. Nu se știa niciodată. Așa avea să facă, își promise el. Era cea mai înțeleaptă mișcare, atât pentru Cristine cât și pentru ei. În plus, nu-i plăcuse deloc privirea atentă și speculativă cu care Cristine își studiase rudele. Cocea ea ceva și se temea că Ethan avea dreptate...

— Cine e nefericitul?

Nick se răsuci spre Victoria, care se materializase lângă el într-o feerie de mătăsurii verzi.

— Poftim? făcu el, măsurând-o cu apreciere din cap și până-n vârful pantofilor de satin verde-smarald.

— Îmi pari a fi pe punctul de a curma viața cuiva, surâse lady Lamb amuzată. Îl cunosc?

— Nu cred. Arăți minunat, Vicky. Ești singură?

— Am venit cu Daren Kincaid, mărturisi ea cu un surâs, apoi se aplecă ușor spre el, șoptindu-i conspirativ: este înamorat lulea de Louisa Templeton și știa că va fi aici în seara asta. Dar cum nu a primit invitație, m-a rugat să-i fac o favoare. Așa că, iată-mă în postura de îngerăș salvator al inimilor nefericite.

— O, tu, inimă de aur, o tachină el, cu o drăgăstoasă maliție. Ce să-ți aduc de băut?

— Ce beau de obicei. Ce faci după aceea? îl întrebă direct, în stilu-i caracteristic.

— Îmi faci vreo propunere? se interesă Nick, privind-o zâmbitor.

— S-ar putea, își fâlfâi ea genele seducător.

Era ora patru dimineța și orașul părea să nu-și fi găsit încă liniștea. Străzile continuau să fie aglomerate de trăsurile care-și transportau pasagerii acasă.

Nu era obișnuită să piardă nopțile sau să fie în centrul atenției. Și nici să converseze susținut și plină de spiritualitate cu un șir nesfârșit de străini, care o îngropaseră de vie sub un munte de platitudini și lingușeli. O dureau buzele și maxilarul de cât de des își etalase dantura. Pe lângă asta, o durea și spatele, iar picioarele o omorâseră efectiv din cauza celor patru ore în care dansase aproape continuu.

La un moment dat fusese copleșită de disperare.

Oare toată viața ei avea să fie supusă acestui supliciu? Oare acesta era destinul ei: să fie osândită la o existență superficială, înconjurată de oameni care socializau cu ea doar pentru că era moștenitoarea unei averi colosale? Sau pentru că dădea bine în ochii snobi ai societății să te numeri printre cei care formau anturajul unui cap încoronat?

Cristine înțelesese atunci un adevăr crud: de acum înainte, puțini oameni aveau să-i fie cu adevărat prieteni. În plus, în minte îi încolțise o întrebare îngrijorătoare. Trebuia să-și aleagă un soț înainte de a părăsi Anglia. Oare bărbatul cu care se va mărita o va iubi pe ea sau va fi îndrăgostit de impresionanta ei moștenire?

Pe lângă acele nemulțumiri și suferințe, mai existase una, pe care preferase s-o ignore până în acel moment. Aproape toată seara, Nick fusese în compania unei roșcate înalte și zvelte, înveșmântată într-o rochie fabuloasă din mătase de culoarea mentei, care se gudurase pe lângă el și-i făcuse ochi dulci în neștire. Judecând după modul în care o privea și în care-i zâmbea Nick, între ei doi clar fusese ceva. Și poate încă mai era...

Cristine încercă să-și dea seama de ce acest lucru o necăjea atât de mult. Nick era fratele ei și avea tot dreptul să-și trăiască viața după bunu-i plac. N-o priveau relațiile lui cu alte femei. Și totuși...

Cel mai tare o necăjise faptul că el nu venise acasă împreună cu ei. O condusesse la trăsură, o ajutase să se instaleze, apoi îi ceruse lui Ethan să-i transmită valetului său să nu-l aștepte. Asta nu putea să însemne decât două lucruri: ori se ducea să-și întâlnească prietenii la vreun club, ori intenționa să-și sfârșească seara în brațele unei femei. A doua variantă părea cea mai probabilă.

N-ar fi fost de bun simț din partea lui să vină acasă și să ciocnească cu toții o ultimă cupă de șampanie în cinstea acestei seri speciale? Nu, el preferase să și-o încheie în altă parte! gândi ea cu ciudă și mâhnire.

Ajunși acasă mai zăboviră puțin în salon, Cristine urmărindu-i obosită și nervoasă pe Ethan și Kimberly care discutau entuziasmați pe marginea succesului aceluia bal. Tony își bea tăcut coniacul, dar avea pe față o expresie profund mulțumită. Bunicii și mătușile ei laudau magnificul bal. În seara aceea, îl cunoscuse și pe soțul Bellei, Damian, un bărbat masiv, tăcut și impunător, precum și pe cel mai mare dintre copiii lor, Joachim, un tânăr deșirat, cu doi ani mai mare ca ea, care semăna leit cu tatăl său.

Când în cele din urmă se retrase în camera ei, Cristine se simțea epuizată și cât se poate de nefericit!

Somnul o ocoli până-n zori, când auzi pașii lui Nick străbătând coridorul.

Bărbatul stătea prăbușit în fotoliul uzat din fața șemineului, privind țință jarul care murea încet sub ochii lui. Dar ceea ce vedea în fața lui nu erau tăciunii roșietici ci imaginea unei femei uluitor de frumoasă.

Bărbatul gemu și o picătură de sudoare i se prelinse pe tâmpla dreaptă, brăzdându-i obrazul livid. O altă picătură se strecură prin sprânceana groasă și-i pătrunse în ochi, usturimea ei făcându-l să tresară și să înjure. Își șterse nădușeala cu dosul mânecii, apoi își frecă fața rece și amorțită cu ambele mâini.

Lacrimile îl luară pe nepregătite. O secundă mai târziu plângea înăbușit, durerea vie scormonindu-i sufletul cu o violență devastatoare. Iar când lacrimile îi secară, rămase nemișcat, mușcându-și pumnii și tânguindu-se ca un copil.

Amintirile se deșteptau cu o claritate nimicitoare, rând pe rând, ca niște spectre ale infernului, defilându-i în spatele pleoapelor închise, trezindu-i din nou acea foame, acea dorință viscerală, nestăpânită și obsesivă de a poseda.

Tremura fără a se putea stăpâni, cuprins de o febră ciudată, ce-i zvâcnea în tâmples și-i pulsa dureros în măruntaie. În spatele pleoapelor strânse cu putere se unduia imaginea încețoșată a femeii.

Chipul acela... Acea femeie... de data asta *trebuia* să

fie a lui!

CAPITOLUL 8

A doua zi când coborî să ia micul dejun, Cristine se simțea ca și cum o herghelie întreagă trecuse peste ea. Dormise puțin și prost și visase numai tâmpenii. O dureau toate cele și nu era convinsă care era cauza: petrecerea și dansurile nesfârșite pe care trebuise să le onoreze noaptea precedentă sau faptul că mai mult frământase patul decât îl folosisese în scopul lui de bază?

În salon era prezentă toată lumea. Cristine se strădui să zâmbească, dar mai mult reuși să se strâmbe.

— Bună dimineața, iubito, o întâmpină Kimberly cu un zâmbet larg, dar imediat îngrijorarea își făcu loc în ochii ei când văzu paloarea din obrazul Cristinei. Ce s-a întâmplat, draga mea, nu te simți bine?

— Nu prea, mormăi ea, îndreptându-se spre platourile cu mâncare. Mă dor toate, în special picioarele. Oare nu există o lege care să interzică pantofii cu toc? Ce-s alea, invitații? arătă ea spre mormanul de scrisori care stătea în fața lui Nick, străduindu-se să arate cât mai indiferentă.

— Intenții, îi răspunse el cu o grimasă, lăsându-se pe spate cu scaunul și privind-o cu un aer ciudat.

— Intenții? făcu ea nedumerită, în timp ce sălta capacele care acopereau tăvile cu mâncare. Mâncarea

arăta delicios, dar stomacul ei era recalcitrant deocamdată. Intenții de ce...

Se opri brusc când înțelese despre ce era vorba și se răsuci spre Nick, privindu-l cu gura căscată.

— De căsătorie, evident, bombăni Ethan posac. Sunt cincizeci și trei la număr. Un adevărat record. Nu-mi amintesc ca vreo tânără domnișoară să fi primit atâtea cereri imediat după balul de debut!

— Nu se poate! bolborosi Cristine, simțind nevoia să se așeze. Așa de multe?

— I-ai făcut grămadă, drăgălașo, chicoti Anthony.

— Eu sau averea mea? îl întrebă Cristine ironică, revenindu-și din șoc.

— Nu fi cinică, draga mea, o muștră contesa, încruntându-se nemulțumită. O parte dintre ei sunt destul de bine așezați material. Iar tu nu ești deloc o femeie lipsită de farmec sau virtuți personale. Ce-ar fi să te uiți peste ele și să-ți dai o părere?

Cristine o privi, simțind cum i se strânge stomacul. Nu voia să se uite peste toată acea... maculatură. Nu-și putea închipui cine erau toți acei bărbați dornici să-i ofere numele lor, când nici măcar n-o cunoșteau, și nu se simțea încă pregătită să le afle identitatea. Îndemnul mamei ei îi pică foarte prost. Ca și cum ar fi zorit-o să-și pună pirostriile în cap...

— Pot s-o fac mai târziu? Întrebă ea cu o voce sufocată.

— Bineînțeles, nu-i nicio grabă, scumpa mea. Din partea mea, poți s-o faci și la anul. Mă gândeam că poate ești curioasă, zâmbi Kimberly cu duioșie, apoi redeveni serioasă. Draga mea, sper că știi că toți te iubim foarte mult și că, dacă ar fi după dorința noastră, niciodată nu te-am lăsa să pleci. Scrisori de genul acesta o să tot primești de acum înainte. Dar tu va trebui s-o accepți doar pe cea a bărbatului lângă care simți că vei fi cu adevărat fericită. După cum am spus mai devreme, nu-i nicio grabă.

Ușurarea pe care o simți Cristine aproape că-i tăie genunchii.

— Așa voi face, făgădui ea zâbind, apropiindu-se de ea și sărutând-o pe obraz.

Se așează încruntându-se la farfuria aproape goală. Cele două felii de șuncă erau transparente ca sticla și păreau leșinate de-a dreptul lângă jumătatea de ou pe care nu-și amintea când o luase de pe platou.

— Ții cură de slăbire? o întepă Ethan cu un zâmbet răutăcios.

— Așa s-ar părea, se amuză Cristine, simțindu-se dintr-odată foarte bine dispusă.

Ridică colțul șervetului de pe coșul de pâine și luă o felie. Câteva clipe mai târziu, Nick îi luă farfuria din față,

înlocuindu-i-o cu o alta plină până la refuz cu omletă, șuncă, brânză și cârnați.

— Mănâncă! îi porunci el. Ai nevoie de energie.

Cristine îl privi cu o sprânceană arcuită.

— Sper că nu ți-ai propus să mă tai de Crăciun, îl luă ea peste picior.

— La Sutherland, mâncai de două ori mai mult decât ai acum sub nas, replică el suav.

— Ei, bine, pe atunci nu-mi era stomacul strâns de emoția a cincizeci și două de cereri în căsătorie, oftă Cristine teatral.

— Sunt cincizeci și trei, iar tu o să termini tot ce ai în farfurie.

— Da, să trăiți!

Nick zâmbi și se așeză la locul lui, în capul mesei. Ar fi vrut să-și aprindă o țigară, dar Kimberly s-ar fi burzuluiit la el. Se mulțumi să ia o gură de cafea și s-o privească pe Cristine cum mesteca gânditoare. Era ușor încercănată și cam palidă, dar asta nu-i afecta frumusețea în niciun fel.

— În seara asta mergem la familia Lundum? se interesă ea după câteva momente.

— Da, răspunse Ethan în locul lui Nick. După operă.

— Mmm, zâmbi ea încântată. De abia aștept.

Se auzi un ciocănit în ușa salonului și un buchet imens de trandafiri pe două picioare intră în încăpere.

Cristine făcu ochii mari în fața aranjamentului floral. Culoarea bobocilor era de un mov stins, pusă în evidență de mici buchețele albe de floarea miresei care erau strecurate meșteșugit printre tulpinile înfrunzite ale rozelor. Fața lui Larkin, majordomul lor de la Sutherland House, se iți de după florile îngrămădite într-o vază superbă de cristal.

— Pe astea unde trăsnetul să le mai pun? se adresă el direct contesei, privind-o exasperat. Salonul, camera de zi și sufrageria arată ca o junglă! Coniță, tare mult i-ai vrăjit de sunt așa de dornici să te răsfețe, se răsuci el spre Cristine, care admira tăcută mândrețea de flori.

— Oh! făcu ea într-un târziu, pricepând totul. Astea-s pentru mine? se împunse ea cu degetul în piept, pentru a fi sigură că despre ea era vorba.

— Da' pentru cine crezi mata? se arătă Larkin mirat. Îi plină casa de ele!

— Oh! repetă ea, de data aceasta zâmbind încântată și, ridicându-se în picioare, se duse spre buchetul pe care Larkin, obosit să-l mai tot care, îl așezase pe podea. Ia te uită, exclamă ea, vârând mâna în trandafiri, am și un răvaș!

Deschise micul dreptunghi de hârtie cartonată și citi mesajul din interior. O roșeață puternică îi irupse în obraji.

— Mhm! făcu ea, rotunjindu-și buzele, Citindu-l încă

odată înainte de a-l vârî în mâneca rochiei și de a-și relua locul la masă.

— De la cine e? nu se putu abține Ethan să întrebe, străduindu-se să pară indiferent. Mulțimea de flori și de cereri pe care le primise Cristine încă de la primele ceasuri ale dimineții îl scosese rădăcină din minți și-l umpluseră de gelozie. Ar fi sucit cu plăcere gâtul fiecărui individ din seara precedentă care o privise și râvnise la ea.

— De la Garth Lancaster, declară ea, simțindu-se stânjenită.

— Și ce ți-a scris?

— Ethan, Cristine are dreptul la intimitate, nu crezi? îl dojeni contesa cu blândețe.

— Ingleby este o canalie infectă, mârâi el, înăbușindu-și furia. Cristine nu-i de nasul lui!

— Cristine o să decidă singură cine e de nasul ei sau nu! replică Kimberly cu asprime. Are atâta bun-simț și inteligență.

Se făcu liniște. Cristine se foi stingherită în scaun, mutându-și privirile de la unul la celălalt, apoi oftă.

— Este un fragment dintr-un sonet de Shakespeare, murmură ea, plimbând mâncarea prin farfurie.

Apoi începu să recite pe de rost și fără tragere de inimă conținutul biletului:

*„Iubirea-i un fum ce din suspine crește.
Aprinsă-i foc ce-n ochii dragi zbucesce.
Gustată, e izvor de armonie
Ce-ngână-aurul; dar înăbușită
E val clocotitor de mare-adâncă
De lacrimi... Ah, și ce mai este încă?
Sminteală înțeleaptă! Dulce fiere!”*

— *Romeo și Julieta*, rosti Nick cu un ușor dispreț, făcând-o pe Cristine să tresară și să-l privească surprinsă.

— Da, așa este, confirmă ea, zâmbind ușor.

— Nesimțitul, bombăni Ethan posac. Cristine îi este rudă. N-ar trebui să întindă coarda cu ea!

— Sunt veri de gradul doi, comentă Tony liniștit, punând paie pe foc. O alianță între ei nu este interzisă de biserică. Așa cum nu este interzisă căsătoria între frații vitregi, acolo unde nu există legături de sânge.

Ethan se făcu grena la față și îi aruncă acestuia o privire urâtă, strângând din dinți. Cristine își arcui sprâncenele nedumerită.

— Ce-i cu tine, Eth? îl întreabă ea, sincer îngrijorată. Ai dormit prost azi-noapte?

Ethan mormăi în barbă ceva ininteligibil.

După câteva clipe, Cristine abandonează furculița și împinse farfuria în față, apoi se ridică și-și turnă niște

cafea. Nu înțelegea brusca tensiune din salon. Tony părea cel mai relaxat dintre toți și avea o expresie în ochi care-i dădea de bănuț că se amuză de ceva.

Mama ei urmărea dialogul tăcută, Nick afișa un aer întunecat. Ethan era cel mai nervos dintre toți.

Probabil că pe toți îi preocupa siguranța ei. Evidența lor dezaprobare față de răvașul lui Ingleby își regăsea ecoul în simțămintele ei. Cu toate că dintre toți Lancasterii, pe el îl găsisese cel mai agreabil, admirația înfocată cu care acesta o regalase i se păruse într-un anume fel jignitoare, fără a-și putea explica însă motivul.

Nick o privi încruntat, întrebându-se cum de unele persoane, înzestrate cu o inteligență pătrunzătoare cum era cea a Cristinei, puteau fi, în anumite aspecte ale vieții, atât de oarbe. Apoi își mută privirile spre teancul de cereri din stânga lui și fu încercat de aceleași sentimente nedemne pe care le nutrea și Ethan. Noaptea trecută, cincizeci și trei de bărbați adormiseră cu gândul la Cristine. Nu se îndoia că numărul lor era mult mai mare și că în câteva zile avea să primească și alte cereri. Gândul acesta era la fel de savuros ca și carnea stricăță. Își dorea ca ea să se hotărască repede asupra unuia dintre pretendenți, să se mărite cu acesta și să părăsească Anglia, fapt care l-ar fi ajutat să-și redobândească tihna pe care și-o pierduse în clipa în care o revăzuse la Sutherland

House. Pe de altă parte, și-ar fi dorit s-o închidă într-un turn și să o păstreze lângă el, ferită de ochii altor bărbați. Aceste sentimente contradictorii, ambele la fel de puternice, îl derutau și mai mult. Îi era dragă, dar nu așa cum o soră ar trebui să fie dragă fratelui ei. Și mai era și Ethan, a cărui dragoste pentru ea complica lucrurile și mai mult.

Seara, familia Lundum o întâmpină cu toată căldura. Cristine așteptase cu multă nerăbdare această petrecere, pentru că sir George și lady Amalia se numărau printre puținii prieteni ai mamei ei, și întotdeauna îi făcea plăcere revederea cu ei. El – un bărbat îndesat și greoi, cu o figură jovială și de o inteligență remarcabilă, ea – o doamnă micuță și subțire, cu un umor fin și un suflet plin de sensibilitate și generozitate. Cristine îi iubea și-i stima pe amândoi. Șederile lor la Sutherland constituiau întotdeauna o reală plăcere. Conversațiile cu ei erau delicioase. Pentru fiul lor, Alex, Cristine făcuse o mică pasiune în jurul vârstei de paisprezece ani, care se transformase într-o mare de deznădejde când acesta se căsătorise cu unica fică a lordului Thane. Nu-l iertase timp de doi ani. Apoi se resemnase. Acum, privindu-l, Cristine își aminti cu o dulce nostalgie de vremurile când inima ei tresărea la vederea lui.

— Ce mai faci, Alex? îl întreabă ea veselă, luându-l de

braț. Ce face Sophia? Copiii?

— Nemaipomenit, Maiestatea Voastră, o tachină el, rânjind când o văzu cum se încruntă la el. Tu?

— Acceptabil, oftă ea. Încerc să mă obișnuiesc și să mă adaptez capriciilor Londrei.

— Nu *tu* ar trebui să te supui Londrei, ci invers. Am auzit noutățile și am rămas uluit. Chiar ești o Lancaster?

— Da, ghinionul naibii, ce să-i faci! se strâmbă ea, făcându-l să râdă. Mi-e dor de viața de dinainte, adăugă apoi, numai pentru urechile lui.

— Te cred, spuse viconte pe un ton serios. Nu pot spune că-ți invidiez situația și nici că...

Se întrerupse, deoarece o parte din musafirii prezenți începură să defileze prin fața lor. Pe o parte dintre ei Cristine îi întâlnise la balul de ieri. O altă parte îi fu prezentată acum. Printre ei se aflau mai bine de două duzini dintre bărbații care se declaraseră a fi mai mult decât onorați să-i ofere numele lor. Pentru Cristine, ideea unei căsătorii era tentantă numai pentru simplul fapt că după ce avea să se mărite, numele ei avea să fie altul decât Lancaster. Își detesta actuala identitate, deși era conștientă că tatăl ei fusese *un Lancaster*.

O jumătate de oră mai târziu își promisese toate dansurile, dar de data aceasta avu libertatea de a-și alege singură partenerii. În adâncul inimii, se simțea măgulită de

atenția cu care sexul opus o copleșea, dar refuza să se gândească la ei ca la niște adoratori sinceri. În opinia ei, Cristine nu înțelegea cum un bărbat ar fi putut fi doborât de pe picioare de farmecul unei femei, când nu avusese suficient timp să-i cunoască firea și caracterul. În plus, în acea după-amiază, împreună cu Kimberly studiasse lista pretendenților și constatasse dezamăgită că numai cinci dintre aceștia erau niște bărbați cu o situație financiară destul de stabilă încât să nu fie tentați doar de averea ei. Restul erau faliți sau posedau un venit modest, toți nutrind speranța absurdă să contracteze o căsătorie deosebit de profitabilă. Și, dintre cei cinci mai merituoși, doar doi dintre ei erau considerați de către societate cu adevărat atrăgători: ducele de Meldrum, un bărbat distins și chipeș, de treizeci și doi de ani, a cărui avere fusese moștenită și pe care acesta reușise s-o sporească prin intermediul unor afaceri inspirate, și domnul Adam Krown, un individ cu o constituție athletică, a cărui avere colosală se ridicase din comerțul cu diamantele pe care i le furnizau minele sale din sudul Africii. Primul corespundea perfect pretențiilor rangului Cristinei, celălalt nu. Desigur, lista mai număra și alți câțiva nobili scăpătați pe care i-ar fi putut lua în considerație, dar tocmai situația lor financiară precară îi elimina din competiție. Totuși, pentru niciunul dintre ei tânăra femeie nu simțea vreo simpatie deosebită.

În acea seară, îi dădu târcoale și Ingleby. Cristine, care-l trată tot timpul cu răceală, se văzu nevoită să recunoască în sinea ei că acel individ avea totuși stil. Era original în idei, poseda un umor ucigător de sec, era de un sarcasm usturător și plin de dispreț la adresa propriei familii. Cristine încă mai încerca să-și dea seama dacă aceasta era o tactică pentru a-i câștiga încrederea în el sau doar realitatea pe care acesta o simțea. Oricum, era un bărbat inteligent, chipeș și deloc lipsit de carismă.

Mai târziu, Lucille Lancaster stăruie cu ardoare să-i facă plăcerea unui prânz cu mama ei într-una din zile, iar Cristine acceptă. Dacă dorea să-l descopere pe asasinul tatălui ei, trebuia să înceapă de undeva.

Cu excepția dansurilor pe care trebuise să le onoreze, Cristine își petrecu seara alături de bunicii și familia ei, ascultând amuzată cum mătușa Chloe o pune la curent cu ultimele bârfe cu un entuziasm debordant. Ajunsese să-și îndrăgească mătușile din partea mamei și abia aștepta să-și întâlnească verii din această ramură a familiei.

Pe Nick nu-l văzuse decât puțin, și doar la începutul serii, și presupuse că acesta dispăruse în sala de jocuri, unde intenționa să-și omoare plictiseala, lăsând-o în grija unui Ethan morocănos și vigilant, și a unui Tony mereu afabil.

Desigur, nu avea ce să-i reproșeze lui Nick. O trata cu deferință și întotdeauna era gentil cu ea, dar dincolo de această atitudine calmă și liniștită, Cristine simțea distanța pe care el se străduia s-o pună între ei. Iar asta o sâcâia teribil.

Sărutul acela blestemat! bombăni în sinea ei, cu ciudă și amărăciune, pentru a nu se știe câta oară în ultimele săptămâni. Dacă nu ar fi fost acel incident neplăcut, relația ei cu Nick ar fi fost cu totul alta. Revederea lor începuse în termeni atât de minunați!...

Cristine începuse să se întrebe dacă nu cumva atitudinea lui era influențată și de reacțiile ei. De cele mai multe ori atunci când își vorbeau, se intimida sub privirea lui întunecată, roșea fără motiv și sfârșea prin a se adresa cu precădere nodului elaborat al eșarfei de la gâtul lui. Era o situație cât se poate de ridicolă. *Ea* era ridicolă!

Poate că ar fi trebuit să redeschidă subiectul acesta cu el și să se lămurească definitiv. Dar nu știa cum să-l abordeze fără ca el să nu tragă o concluzie eronată pe marginea lui.

Mai târziu, când petrecerea se încinsese și dansurile curgeau neîntrerupt, Cristine simți nevoia unui moment de respiro. Profitând de un moment de neatenție din partea lui Ethan, care era angajat într-un dans cu o miss Harriet Lesley, și de absența lui Tony, care era prins într-o discuție

însuflețită cu lordul Bruce în celălalt capăt al sălii de bal, Cristine se strecurase spre terase și ieșise în grădina din spatele casei, refugiindu-se în spatele unui chioșc care o ascundea privirilor. Își scoase pantofii de satin și-și masă degetele îndurerate de la picioare, oftând sub plăcerea nespusă.

Noaptea era caldă și deasupra capului ei cerul își etala vastitatea diamantată cu stele. Venus strălucea în toată splendoarea ei, acompaniată de un sfert de lună. Vântul șoptea prin frunziș, aducând cu el miros de roze și sevă. Era un decor minunat și Cristine se lăsă pe speteaza băncii de marmură, ațintindu-și ochii spre infinit.

Pierdu noțiunea timpului când, la un moment dat, auzi pașii pe pietrișul aleii. Se încordă. La urechile ei ajunseră șoapte, urmate de un râs scăzut și senzual. Râsul unei femei, acompaniat de vocea joasă a unui bărbat. Doi îndrăgostiți care căutau intimitatea, gândi ea, stânjenită și alarmată.

Cristine cercetă cu priviri iuți împrejurimile, încercând să-și dea seama pe unde ar fi putut să se strecoare fără să-i deranjeze. Drumul era barat de gardul care mărginea grădina și de câteva tufișuri atât de dese, încât n-ar fi avut cum să-și croiască drum prin ele fără a ieși cu rochia sfâșiată de partea cealaltă. Nu avea de ales decât să le iasă în față, conștientă că dacă ar fi zăbovit

prea mult Ethan sau Tony i-ar fi sesizat absența - dacă nu cumva între timp se și întâmplase asta - și ar fi venit s-o caute. Îndrăgostiții ar fi fost expuși unor perechi de ochi în plus și Cristine se văzu datoare să-i salveze de penibilul unei asemenea situații.

Strecurându-și picioarele în pantofi, Cristine se ridică și ieși în lumina blândă a lampioanelor chinezești care îngrădeau aleile. Și frână brusc, amuțită de șocul produs de scena din fața ochilor ei.

Nick și lady Lamb se aflau atât de strâns îmbrățișați, că i-ar fi fost imposibil să declare unde începea unul și unde se sfârșea celălalt. Femeia avea capul răsturnat pe spate iar fața lui era pe jumătate îngropată în decolteul ei. Mâna bărbatului se odihnea pe talia femeii iar cealaltă era coborâtă posesiv pe piciorul arcuit al acesteia și lipit sugestiv de coapsa lui.

În primul moment, niciunul nu-i sesiză prezența. Lady Lamb gânguri când gura lui se mută mai sus, trasând sărutări ușoare de-a lungul gâtului zvelt, și, din proprie inițiativă, mută mâna bărbatului care-i mângâia piciorul spre unul dintre sânii care se sumețeau din decolteul scandalos al rochiei. El nu păru să fie deranjat. Din contră, mormăi ceva aprobator, în timp ce degetele lui trăgeau de marginile decolteului în jos.

Speriată, de-a dreptul îngrozită că dintr-o secundă

într-alta avea să vadă în fața ochilor sâinii dezgoliți ai altei femei, conștientă fiind că nu avea cum să se strecoare pe lângă ei... fără să-i înșface de păr și să-i dea cap în cap, Cristine trase aer în piept și înainte de a apuca să facă sau să spună ceva, ochii celeilalte se deschiseră și se ațintiră într-ai ei.

Urmă o clipă de nemișcare, apoi lady Lamb avu destulă decență încât să roșească și să se smulgă din brațele amantului.

— Ce... începu Nick, încruntat și nedumerit, dar urmări privirea concubinei sale și încremeni. Cristine!

Era atâta șoc, stupoare și groază în expresia lui! Ar fi trebuit să se simtă satisfăcută de aerul lui livid, sau încurcată și teribil de rușinată că fusese martora indiscretă a acestui eveniment neplăcut, dar ea nu simțea decât o durere adâncă, vie și usturătoare în coșul pieptului. Se simțea... *trădată*.

— Vă rog să mă scuzați! declară Cristine rece, ridicându-și bărbia disprețuitoare și dând să treacă semeață pe lângă ei.

— Cristine, repetă el moale, apucând-o de braț și încercând să dreagă... nici el nu știa prea bine ce.

Privirea ei era rănită și furioasă atunci când își întoarse fața spre el cu un aer princiar. El se strâmbă neputincios și mâna îi căzu moale, iar ea-și continuă

drumul, dreaptă și rigidă ca o sulică, îndreptându-se spre casă.

Îi venea s-o ia la sănătoasa. Sau să moară. Amândouă dorințele i-ar fi fost pe plac. Dar se strădui să-și păstreze calmul până în sala de bal, unde-i ceru lui Ethan s-o ducă acasă, pretextând o durere cumplită de cap. Și nu era o minciună. Acea scenă îi procurase o migrenă cât toate zilele.

Trăsura fu trasă în fața casei în mai puțin de zece minute și, luându-și grăbită rămas bun de la gazdele ei, Cristine se strecură în interiorul luxos al atelajului, cu inima bătându-i ca o nebună în piept. Îi era groază ca nu cumva lui Nick să-i vină ideea de a-i însoți. N-ar fi rezistat unei asemenea încercări. Îl ura de moarte. Și regreta amarnic. Îi părea rău că nu fusese destul de puternică să treacă de acel incident cu fruntea sus și era frământată de gândul că el ar fi putut să considere plecarea ei intempestivă drept ceea ce și era de fapt – fugă iepurească și lașă.

Dar Nick nu veni după ei. Spre marea ei ușurare și dezamăgire. Pe de o parte, nu se simțea în stare să dea ochii cu el, pe de altă parte, nutrea o curiozitate morbidă să vadă care ar fi fost atitudinea lui vizavi de situația grotescă în care o pusese. Cum s-ar fi scuzat pentru...

Brusc, realizează că el nu avea de ce să se simtă vinovat

ci doar, cel mult, jenat că fusese surprins în acea postură indecentă. Însă își dorea cu fiecare celulă a trupului ei, cu fiecare strop de energie a ființei ei ca el să sufere îngrozitor pentru... pentru ce-i făcuse!

Ajunsă în dormitorul ei, Cristine se dezbracă apatică și-și concedie apoi camerista. Rămase mult timp cu ochii ațintiți în fața imaginii ei din oglindă.

Și abia atunci îndrăzni să privească în față adevărul: era îndrăgostită de el. Total, profund și iremediabil. Era îndrăgostită de singurul bărbat pe care nu-l putea avea și certitudinea aceasta o făcu să verse lacrimi amare.

CAPITOLUL 9

Următoarele două săptămâni au fost îngrozitoare. Dacă Nick ar fi avut intenția să-și prezinte vreo scuză în fața Cristinei pentru ceea ce se întâmplase, ei bine, ea nu-i acordase șansa de a o face.

Acum Cristine era cea care-l evita. Nu dorea să rămână singură cu el, nu i se adresa decât dacă era strict necesar și se lupta cu sine să nu se trădeze în fața lui. Avea grijă ca la mesele la care se întâmpla să șadă cu el să nu-l negligeze, tratându-l în aceeași manieră ca pe toți ceilalți ai casei. Se străduia să pară veselă, să fie spirituală și lipsită de orice resentimente. Resentimente care clocoteau totuși în sufletul ei.

Cum putuse să fie atât de proastă să renunțe la inima ei într-un mod atât de neinspirat?! se muștra ea cu amărăciune. Dintre toți bărbații din univers, inima ei alesese să bată pentru singurul care-i era refuzat. Un bărbat care, deși prezenta calitățile necesare pentru a-i fi soț, nu avea ochi pentru ea.

Cristine trăia cu ferma convingere că dacă el ar fi îndrăgit-o, fie și numai pe jumătate cât îl îndrăgea ea, atunci nu ar fi avut de ce să-l surprindă în brațele lui lady Lamb. S-ar fi gândit la ea și s-ar fi mulțumit s-o adore în tăcere, asta în cazul în care ar fi manifestat un minimum

de bun-simț care să-l facă să realizeze că, deși nu exista niciun motiv pentru care o relație sentimentală să nu se înfiripeze între ei, existau atâtea altele care să-i fie potrivnică.

Așa că nu avea de ales decât să-și țină buzele lipite și să-și poarte singură crucea dragostei nemărturisite și lipsită de orice speranță.

Aceasta suferință absolut inutilă era tocmai ce-i lipsea! reflectase tânăra femeie cu amărăciune de sute de ori în ultimele zile. Avea un țel de atins înainte de a-și alege un soț și de a părăsi pământurile natale pentru totdeauna. Trebuia să-și ducă sarcina la bun sfârșit. Or numai la asta nu-i mai stătea gândul. Visa cu ochii deschiși, ca o nătângă, la o dorință imposibilă. Un vis absurd, un viitor lipsit de temeii. Și suferea teribil. Atât de mult, încât somnul începuse s-o ocolească și pofta de mâncare să-i râdă-n nas.

În cele cincisprezece zile de la incidentul din grădina soților Lundum pierduse patru kilograme. Garderoba ei avu nevoie urgentă de modificări. Kimberly începuse să fie îngrijorată, Ethan o cicălea, silind-o să mănânce, Tony o studia în tăcere. Iar Nick, dacă în primele zile încercase să-i vorbească și ea invocase tot felul de pretexte ca să amâne acest lucru, acum renunțase la orice tentativă de a lămuri lucrurile între ei și se retrăsese într-o atitudine

indiferentă. Când era cu el, îl ura pentru ce o făcea să simtă, iar când nu-l vedea, o usca dorul de el și o măcinau tot felul de gânduri legate de locul unde se afla el în acel moment, dacă era sau nu cu vreo femeie. Acele frământări o îmbolnăveau și se străduia să și le înăbușe prin intermediul rațiunii și a bunului-simț, impunându-și să nu se mai gândească la el, dar victoriile erau atât de rare și de mărunte!...

Cristine simțea nevoia acută să se confeseze cuiva, să se elibereze de o parte din chinul care-i măcina sufletul și-i răpea liniștea, dar singura persoană în care avea o totală încredere și pe al cărei sfat putuse întotdeauna pune bază era mama ei. Și cum Kimberly era și mama lui Nick, acest lucru era exclus. Nu avea de ales decât să-și înăbușe sentimentele sau să încerce să conviețuiască împreună cu ele. Dar, Doamne, era atât de greu! Când îl vedea pe Nick, era împărțită între furie și disperare, când nu-l vedea, era mistuită de dorul lui și plină de neliniști.

Diminețile care urmau balurilor aduceau alte cereri în căsătorie, iar Cristine, deși încerca să fie practică și să acorde mai multă atenție acelor gentilomi care-și mărturiseau focul arzător al iubirii pe care le-o trezise în suflet prin intermediul răvașelor strecurate în buchete impresionante de flori sau în alte mici cadouri, constată că niciunul nu îi stârnea vreo emoție. Acceptase în fiecare zi

invitația de a merge la o plimbare prin Hyde Park sau de a vizita câte un muzeu în compania unuia dintre pretendenți, însoțită desigur de unul dintre frații ei care să-i asigure protecția și să-i apere reputația (de cele mai multe ori Ethan își asuma acest rol), în speranța că poate avea să descopere la vreunul dintre ei un lucru care s-o atragă sau să-i facă plăcere. Cei care ar fi putut s-o încante cu înfățișarea lor, se dovedeau a fi posesorii unei minți superficiale și, de cele mai multe ori, misogine și egoiste. Prostia îmbrăca forme variate, iar Cristine nu știa dacă să râdă sau să-și smulgă părul din cap. Unii dintre ei aveau un mod de a gândi de-a dreptul absurd. Îi explicau în fraze pompoase avantajele unei căsătorii din punctul lor de vedere, întipăririndu-i Cristinei în cap imaginea unui viitor trist și lipsit de culoare. Cei care făceau dovada unei minți educate și a unei firi blajine erau fie prea în vârstă, fie lipsiți de farmec personal, fie dezagreabili ca înfățișare. Cea mai mare parte a plimbărilor îi lăsaseră un gust amar. Încercase să și-i închipuie pe fiecare dintre ei nu neapărat în calitate de soț, ci de viitor rege. Kumpur-Pala avea nevoie de un ocârmuitor drept și generos. Or niciunul dintre curtezani nu-i inspirase acea imagine ci cu totul altele: tiranul, desfrânatul, fricosul, excentricul, imbecilul și așa mai departe.

Datoria ei era aceea de a oferi poporului său un lider

adevărat, un bărbat vertical, înțelept, care să-l conducă spre o viață îmbelșugată și lipsită de războaie. Deși nu-și cunoscuse încă supușii, Cristine dorea din toată inima să le câștige dragostea, stima și loialitatea. Și pentru asta era nevoie de doi oameni care să formeze împreună o entitate.

Desigur, ducele de Meldrum era favoritul, dacă putea spune așa. Acesta se bucurase de întreaga aprobare a ducesei de Sutherland, deși mai erau încă patru bărbați care-l urmau îndeaproape, dintre care un baron, un marchiz și doi conți. Ultimii doi tocmai sosiseră de pe continent și prezentau toate avantajele unui soț: erau frumoși, tineri și bogați. Desigur, și reputația lor amoroasă era un pic îndoielnică, dar Kimberly îi spusese:

— Și Daniel a fost așa când ne-am cunoscut. Avea reputația unui afemeiat, era frumos ca un diavol și la fel de seducător. M-am îndrăgostit de el în clipa în care l-am văzut. Niciunul dintre prietenii mei de atunci nu a dat vreo șansă căsătoriei noastre, pentru că Daniel era caracterizat și de o perpetuă inconstanță în dragoste. Dar ține minte, draga mea, ceea ce-ți voi spune acum: bărbații sunt născuți, crescuți și educați de femei. De noi depinde să-i păstrăm alături. Tu ești o femeie frumoasă, blândă și, pe deasupra, inteligentă, perfect capabilă să păstrezi la picioarele tale un bărbat pentru tot restul vieții.

Cristine, care-i văzuse pe cei doi bărbați, se gândise

la acest aspect cu toată atenția. Contele de St. John, mai cu seamă, era un bărbat care îți tăia răsuflarea, asta dacă era să se ia după comentariul Lucillei Lancaster, în a cărei companie o găsisse pentru prima dată prezența acestui bărbat. La început, nu văzuse decât interes și admirație în ochii lui de culoarea cobaltului. Apoi, altceva îi luase locul, ceva ce îi producea frisoane Cristinei ori de câte ori o privea: bărbatul o dorea cu ardoare. Se simțea măgulită, dar și înspăimântată. Dacă totuși ajungea să se mărite cu vreunul dintre curtezani, nu i se părea cinstit să-și lege destinul de cel al unui bărbat care s-o sufoce cu dragostea lui și căruia nu i-ar fi putut întoarce decât un sentiment călduț de... simpatie. Nimeni nu avea vreo vină pentru că inima ei era deja ocupată. Dar nu i se părea drept ca cineva să aspire la ea fără speranță.

Prin urmare, luă nestrămutata hotărâre de a-și oferi mâna unui bărbat cumpătat, cu șira spinării, bogat sufletește în primul rând, fiind dispusă să treacă peste o pretenție care nu era a ei, ci a societății în care se învârtea: alesul putea să aibă și o condiție umilă, la urma urmei, important era să fie un om adevărat. Iar acest bărbat să-i acorde mai întâi de toate respectul și încrederea lui, și nu inima.

Lucru greu de înfăptuit, din moment ce претенții care roiau în jurul ei păreau mai mult decât dornici să-i

acorde un loc privilegiat în inima lor.

În tot acest timp, rămase cu un ochi ațintit asupra familiei Lancaster.

Cei doi gemeni Lancaster îi făceau o curte asiduă și stângace, încurajați, desigur, de mama lor, lady Bradley, care se arăta plină de *bunăvoință* și *afecțiune*. Cum cei doi aveau vârsta la care ar fi putut cu ușurință comite o crimă, acceptă să fie însoțită pe rând de câte unul din ei, și-i trase de limbă cât de delicat putu, în speranța de a aduna fie și frânturi de informații despre viața părinților ei înainte de asasinat. Dar se izbise de o tăcere de neclintit. Jonathan, la vremea respectivă, se afla în Italia, iar Richmond contactase o răceală păcătoasă, pe care fusese nevoit s-o trateze luni de zile la Bath.

De asemenea onoră o invitație la cină din partea lui Richard Lancaster și a soției lui, Miranda, alături de care petrecu o seară întreagă, împărțită între dezgust și consternare. Unchiul ei își trata soția ca pe un bun personal, lipsit complet de valoare. Biata femeie nu era lăsată să-și ducă o idee până la capăt fără ca soțul ei să-i taie elanul. Grija cu care se comporta față de Cristine și lipsa de considerație cu care-și „cinstea” soția făceau un contrast atât de puternic, încât o umplură pe musafiră de silă și dispreț. Mai cu seamă cu cât biata femeie era nevoită să-i suporte mojiția și în fața altor invitați,

înghițind umilințele soțului ei fără să crâcnească.

Ceea ce era cel mai dificil de îndurat pentru Cristine îl constituia faptul că Nick făcea parte din escorta ei de fiecare dată când se întâlnea cu vreun Lancaster. În asemenea condiții nu-și putea continua cercetările, cu el suflându-i în ceafă. I-ar fi trezit suspiciunea dacă ar fi prins-o interogându-și rudele cu privire la împrejurările în care tatăl ei fusese asasinat și nu dorea încă să-și facă publice intențiile în fața familiei ei adoptive.

Nick fusese prezent inclusiv la prânzul pe care-l luase cu Lucille și mama ei, lady Amanda, singurele dintre Lancasteri care păreau a fi realmente fericite că se înrudeau cu ea și care păreau realmente inofensive.

Pe Lucille, Cristine o cunoștea foarte bine din anii petrecuți la școala din Westminster, pentru a ști dacă era sau nu o prefăcută și nu era. De fapt, Lucille era o prezență cât se poate de tonică, sinceră și drăgălașă, care niciodată nu-i oferise suspiciunea vreunei lingușeli deplasate. Ducea o viață modestă alături de mama ei și niciodată nu se plânsese de neajunsurile acesteia, spre deosebire de restul rudelor comune care mereu făceau aluzie la situația privilegiată a Cristinei. Deși trecuseră trei ani de la debutul ei în societate, Lucille nu beneficiase de nicio cerere în căsătorie datorită faptului că nu prezenta o dotă cât de cât atrăgătoare. Din acest motiv, Cristine dori

să deschidă un cont pe numele Lucillei, în care să verse o sumă substanțială.

— Nu te cam pripești? o întrebase Nick, atunci când ajunseseră acasă și Cristine își făcuse cunoscută intenția în fața familiei.

— Nu cred, replicase ea, privindu-l pe sub genele moi. Lucille ar fi putut să se așeze la casa ei până acum dacă ar fi beneficiat de o zestre ca lumea.

— S-ar putea ca gestul tău s-o jignească, sugeră el grav.

— Nu afirmi tu, zilele trecute, că orice Lancaster mi-ar săruta și poalele dacă i-aș flutura un teanc de bani pe sub nas? i-o întoarce Cristine cu un zâmbet vag ironic.

— Poate, dar Lucille îmi face impresia unei tinere cu mult bun-simț. În plus, nu ți-a cerut bani, sublinie Nick serios.

— Tocmai de aceea vreau să fac asta, răspunse Cristine încruntată. Va fi singurul Lancaster ce va beneficia de simpatia și generozitatea mea fără să mi-o ceară sau, mai rău, să mi-o pretindă.

— Tu decizi.

— Firește, îi adresă ea cu un zâmbet suav ultimul cuvânt din acea seară.

Următoarea zi și-o petrecu împreună cu Ethan și Kimberly, cernându-și curtezanii printr-o sită deasă și apoi

făcu două liste: una cu cei respinși și alta cu cei pe care urma să-i aibă mai mult în vedere. Îi prezentă lista cu cei mai puțin norocoși lui Nick și-l rugă să redacteze el scrisorile de refuz, având în vedere că-i era tutore.

Dădu să plece, însă Nick o opri, ridicând un deget mut dar poruncitor, în timp ce parcurgea lista cu atenție. Curiozitatea îi dădu ghes.

— Cu ce ți-a greșit Montrose? se interesă el, ridicându-și ochii spre ea.

— A încercat să mă sărute împotriva voinței mele, acum două seri, la Carlton Place.

Ochii lui se îngustară, informația căzându-i pe dos. Gelozia și încă un sentiment nedefinit îi arseră stomacul.

— Și lordul Makepeace? se strădui el să-și păstreze cumpătul.

— Maniere îndoielnice.

— Wordsworth?

— Prea bătrân.

— Callifax?

— Așijderea.

— Elderson?

— Îngrozitor de stupid.

— Gouldyng?

— Și-a îngropat două neveste tinere. Mă gândesc că n-are sens să-mi forțez norocul.

— Wilmot? încercă Nick să-și înghită râsul.

— Îmi ajunge până la bărbie și are o reală fascinație pentru... decolteul meu. M-aș fi încumetat să afirm că-i sfios și că nu îndrăznește să mă privească în ochi, dar l-am văzut dansând cu doamne mai în vârstă și handicapul cu pricina întârzia să se manifeste.

— Lockwood? nu se putu el abține să citească numele altui nefericit, al cărui defect oftalmic și exprimări alambicate erau un adevărat prilej de haz pentru interlocutorii săi.

— Privirea lui mă amețește și mă derutează. Niciodată nu-mi dau seama când vorbește cu mine sau cu pereții, lucru care-mi distruge concentrarea.

Nick zâmbi, dar zâmbetul îi pieri o clipă mai târziu și o cută i se adânci între sprâncene când citi următoarele trei nume de pe listă. Nu-și amintea să fi văzut printre cereri semnăturile acelor indivizi.

— Când naiba te-au cerut Lancasterii de nevastă? o privi el iritat.

— Cererile lor au fost făcute verbal și adresate direct. Gemenii m-au cerut săptămâna asta la început, Stuart abia ieri și-a făcut curaj.

— Și-i refuzi pentru că...? lăsă el întrebarea neterminată, oferindu-i ei posibilitatea de a o completa cu motivul respingerii.

— Stuart este prea tânăr pentru obligațiile care mă așteaptă în Kumpur-Pala, ceilalți doi sunt complet lipsiți de șira spinării. În plus, eu vreau să scap de numele Lancaster, nu să mi-l bat în cuie pe frunte pentru toată viața.

Se opri și oftă, apoi îl privi pe bărbatul din fața ei cu toată seriozitatea.

— Nick, fiecare din domnii pe care i-am eliminat din cursă are câte un defect major, o știi și tu foarte bine. Posibil să aibă și calități, dar sunt foarte bine tănuite și nu am timp de irosit în încercarea de a le afla. Așa că am făcut o listă cu cei asupra cărora ar trebui să insist mai mult pe viitor.

— Vreau să văd lista aceea.

— De ce? se încruntă Cristine.

— În primul rând pentru că îți sunt tutore, și am dreptul de a-ți aproba sau nu hotărârea finală în ceea ce privește viitorul tău. Și-n al doilea rând, ca să-mi fac o idee despre ce anume cauți și, poate, să pun o vorbă bună pentru ei, încercă el să glumească.

Cristine îl privi, încercând să-și ignore tresărirea de durere a propriei inimi. Faptul că el părea atât de dornic să-i găsească un soț îi întărea convingerea că nu simțea pentru ea mai mult decât o afecțiune fraternă. Naiba să-l ia? Era un arogant și un nesuferit!

— Desigur, zâmbi ea dulce, răsucindu-se pe călcâie și ieșind din cabinet.

Câteva clipe mai târziu, Nick studia încruntat cealaltă listă.

— Kensington n-are ce să caute printre ei, își exprimă el prima nemulțumire. Este un excentric.

— Posibil, dar mă face să râd, spre deosebire de alții. În plus, are vârsta și rangul potrivit.

— St. John este un afemeiat notoriu, continuă el cu dispreț. Ți dorești un bărbat care să te înșele cu prima ocazie? își ridică ochii spre ea, privind-o printre gene.

— Kim susține că dragostea adevărată poate cuminți până și pe cel mai nestatornic bărbat. Asta depinde de femeie, nu crezi?

Nick mormăi ceva ininteligibil, apoi îl luă în colimator pe următorul.

— Sir Alfred? făcu el ironic. Este la fel de bătrân ca Wordsworth.

— Este fermecător, cult, are niște maniere ireproșabile și pare un bărbat cumpătat, cu mult bun-simț și putere de discernământ. Conversațiile cu el îmi măgulesc întotdeauna inteligența și-mi fac o reală plăcere.

— Ți dorești un bărbat care să-ți încânte spiritul și nu inima? remarcă el cu o voce iritată și nedumerită.

Cristine se enervă subit și intens. Criticile lui la

adresa curtezanilor ei o enervau.

— Nu mă aflu în postura și nici nu am timpul necesar pentru a-mi permite să stau și să aștept ca marea mea iubire să se hotărască! i-o trânti ea cu năduf. În secunda următoare deveni lividă, venindu-i să se dea cu capul de biroul masiv din fața ei. Nu-i venea să creadă că o luase gura pe dinainte, că spusese ceea ce spusese.

Îl văzu pe Nick privind-o nemișcat, fără expresie.

— Deci, există totuși un bărbat care-ți stăpânește inima! articulă el într-un târziu, părând mai degrabă supărat decât ușurat să constate că în scurt timp ar fi putut fi scutit de obligația pe care o avea față de ea sau fericit pentru minunea care i se întâmplase.

— Nu te pripri să tragi o concluzie greșită, vorbi Cristine cu suflarea tăiată, dar roșeața din obraji ei îi dezminți vorbele. Nu există nimeni care să...

— Numele lui este pe listă? Cine e? răpăi vocea lui.

— Nu, nu e pe lis... începu ea repede, dar se opri când realizează că în loc să iasă la suprafață, se afunda și mai rău.

Privirea lui părea s-o sfredelească până în fundul sufletului. Simțea că se sufocă și era conștientă că el n-avea s-o lase să plece până nu scotea tot adevărul de la ea. Înnebunită, căută o cale prin care să-și salveze măcar mândria, dacă nu și inima.

— El este... însurat, articulă ea, plecându-și ochii cu un aer învins și rușinat, sperând ca acest răspuns să-i stăvilească curiozitatea, iar pe fața ei să nu se citească culoarea obraznică a minciunii.

De fapt, în sinea ei, Cristine nu considera că spusese chiar un neadevăr. Nick chiar era un bărbat însurat, dar nu la propriu, ci la figurat.

— Cine e? insistă el, încercând prin tonul folosit s-o determine să-l privească în ochi.

Cristine se înarmă cu tot curajul pe care fu în stare să-l adune și-i înfruntă privirea, încercând să glumească:

— O să-l provoci la duel pentru mine?

— Numele lui, Cristine! se arătă bărbatul neînduplecat.

— O să fie cam dificil să-l afli din moment ce mi-am jurat să păstrez tăcerea asupra lui.

— Ți-a făcut vreun avans?

— Doamne ferește, nu! râse ea, dar sunetul acelui râs era plin de amărăciune. S-a comportat ireproșabil cu mine.

— Îl cunosc?

Cristine își țuguie buzele. Discuția era absurdă. Dacă n-ar fi fost atât de îngrozită, s-ar fi distrat teribil pe marginea ei. În plus, nu înțelegea de ce Nick insista atât să afle adevărul și de ce părea atât de enervat de

răspunsurile ei evazive.

— Uite ce e, Nick, nu sunt în nicio primejdie din partea lui. Sunt convinsă că nici măcar nu are ochi pentru mine și, chiar de ar avea, ar fi în van, pentru că este sigur că nu aş accepta... prețuirea sau afecțiunea lui. În plus, nici nu sunt sigură ce simt cu adevărat. S-ar putea să confund dragostea cu atracția.

— Mă îndoiesc, se arată el sceptic, continuând s-o studieze cu un aer sfredelitor. Ești o femeie cu capul pe umeri, intuitivă, care știe să facă diferența între două noțiuni atât de diferite.

— Orice-ar fi, sper c-o să-mi treacă, se chinui ea să zâmbească.

O tăcere grea se lăsă în cabinet, apăsându-i pe amândoi. Nick fu cel care îi puse capăt.

— Uite ce-i, Cristine, poate că n-ar trebui să te pripești cu alegerea unui soț. Poate că ar fi mai înțelept să pleci să-ți vizitezi țara și să lași timpul să-ți vindece inima...

— Este exclus! ripostă ea vehement. Îmi trebuie un soț!

— Ba nu-ți trebuie! o contrazise el cu duritate. Ești o femeie înțeleaptă, dreaptă, generoasă și puternică. Poți să conduci o mână de oameni și singură, indiferent cât de barbari sunt.

— Nu pot! strigă ea disperată. Sunt femeie și trăiesc într-o lume a bărbaților. Așa că-mi trebuie unul cu care să mă sfătuiesc și cu care să împart grijile și nevoile acelor oameni. Poporul acela, oricât de mic și barbar ar fi el, n-ar accepta o femeie care să-l conducă! gesticulă ea cu furie.

— Asta n-ai de unde să știi, replică Nick pe un ton ceva mai moale. Poate că vor fi mai încântați de ideea de a ști că-i ocârmuiește cineva prin venele căruia curge un sânge amestecat cu al lor, decât cea a unui străin care nu le înțelege religia și nici tradițiile, și care va dori să se impună în fața lor.

Cristine tăcu, asimilându-i cuvintele. Exista o oarecare logică în vorbele lui.

— Va trebui să mă gândesc la acest aspect, murmură ea, simțindu-se dintr-odată parcă eliberată de o povară pe care nu o conștientizase până acum. Va trebui să-i scriu lui Orslom să vină în Anglia cât de curând, gândi ea cu voce tare. Am nevoie de cunoștințele și priceperea acestui om. El este cel mai în măsură să mă ajute și să mă sfătuiască. Își ridică ochii spre Nick și, pentru prima oară în ultimele săptămâni, îi zâmbi sincer și cu toată afecțiunea. Îți mulțumesc, Nick.

— Cu multă plăcere, scumpa mea, se înclină el galant, întorcându-i zâmbetul.

— Mă duc chiar acum să-i scriu lui Orslom, rosti

Cristine cu o voce veselă. El îmi cunoaște poporul, îi știe nevoile și îi înțelege gândirea, și va ști cum să mă îndrume cel mai bine. Cum de nu m-am gândit la asta până acum? adăugă ca pentru sine.

— Pentru asta există frați mai mari, se strâmbă Nick, urmărind-o cum mergea de-a îndărătul spre ușă, întreaga ei expresie fiind luminată de o nouă speranță.

— Mda, s-ar părea că așa e, zâmbi ea, întorcându-se și părăsind încăperea.

Multă vreme, Nick stătu nemișcat, cu privirile pierdute în gol, reluând iar și iar discuția lor, asaltat de sentimente tulburi.

Cristine era îndrăgostită! De un bărbat *însurat*. Avea o armată de adoratori la picioarele ei și, dintre toți, se înamorase de unul care nu avea cum s-o facă fericită!...

Încercă să ghicească cine ar fi putut fi acel individ. Trebuia să fie un bărbat tânăr, cu un fizic atrăgător și cu o minte cultivată, altfel atenția nu i s-ar fi putut opri asupra lui și nici nu i-ar fi inspirat sentimente atât de puternice. Dar cine? La o primă analiză, ar fi putut alcătui o listă consistentă de nume ale unor bărbați care corespundeau acelui profil.

Nu știa ce-l irita cel mai tare în toată situația: faptul că se îndrăgostise de un individ care probabil nici n-o merita, sau simplul fapt că se îndrăgostise?

Ar fi trebuit să insiste mai mult asupra identității aceluia domn. Dar se îndoia că ar fi putut să smulgă adevărul de la ea. Și, oricum, chiar și dacă ar fi reușit acest lucru, la ce i-ar fi ajutat? Individul era căsătorit și, după afirmația ei, nu avea ochi pentru ea. Punct.

Cum naiba venea asta? reflectă el posomorât. Cristine însuma toate calitățile fizice necesare unei femei dezirabile: orbitor de frumoasă, de o grație nespusă, senzuală, inocentă și cu o minte educată. Pur și simplu îți tăia respirația. El unul trecea prin această stare zilnic și-i venea greu să înțeleagă faptul că un bărbat dotat cu o pereche de ochi sănătoși și ceva viață în trup era complet imun farmecului ei. Sau poate că nu. Poate că și aceluia individ îi căzuse dragă Cristine și, pentru că situația lui era cea pe care i-o descrisese ea, evita să dea curs unei relații fără viitor care i-ar fi distrus reputația tinerei femei. Sau, mai exista și o altă variantă, cea mai dezastruoasă dintre toate: cea în care individul încă nu apucase să acționeze în direcția ei. În acest caz, Cristine, oricât de virtuoasă ar fi fost, era expusă unui pericol teribil iar datoria lui de tutore era să vegheze asupra ei și să preîntâmpine un asemenea deznodământ.

Asta avea să facă, hotărî el cu fermitate. De acum încolo avea să stea cu ochii pe ea și să-i supravegheze toate mișcările. Brusc, tot elanul îi muri. Știa ce risc își

asuma.

Avea să-l ia naiba! gemu el descurajat, luându-se cu mâinile de cap.

CAPITOLUL 10

Trei zile mai târziu primi o invitație de la marchizul de Kensington, prin care acesta o implora să-i onoreze casa din provincie pe durata unui întreg weekend.

Cristine nu s-ar fi gândit să-i dea curs dacă Lucille nu i-ar fi adus la cunoștință faptul că niciun Lancaster nu fusese omis de pe lista oaspeților de la Kensington Place. Nu putea spera o ocazie mai bună să-i prindă pe toți grămadă și mai ales să i se ofere răgazul a trei zile pentru a-i studia pe fiecare în parte.

Se sfătui cu toți, inclusiv cu bunicii și mătușile ei și, deși Ethan făcu mofturi iar Nick nu păru foarte încântat să părăsească Londra, într-un final se hotărâră să-i facă Cristinei pe plac. Două zile mai târziu, cu excepția lui Tony, care se întorsese în Birmingham după Andreea, se aflau cu toții în drum spre Kensington Place.

Domeniul marchizului nu era ceea ce Cristine se așteptase să găsească. Desigur, auzise numai cuvinte de laudă și de admirație la adresa lui, dar realitatea întrecea orice imaginație și vorbea despre resursele financiare, aparent nelimitate, ale proprietarului.

Clădirea era enormă, un vechi castel în stil elisabetan căruia, de-a lungul timpului, generațiile de marchizi de Kensington îi extinseseră aripile, atașând

construcției zeci de camere și îmbinând totul cu grijă, astfel încât arhitectura să nu-și modifice liniile și totul să se contopească într-un mod armonios cu originalul. Fastul din interior era copleșitor, tavanele înalte, pictate în stilul renascentist, etalau scene biblice și mitologice zugrăvite într-o manieră a detaliului de-a dreptul uluitoare. Pereții erau acoperiți de tapet din cea mai fină mătase, ferestrele largi erau încadrate de draperii grele de catifea și perdele din dantelă brodată manual, la fel de delicată ca pânza de păianjen. Zeci de metri pătrați de parchet impecabil ceruit străluceau sub covoarele Aubusson, piesele de mobilier erau din cele mai scumpe esențe, galerii nesfârșite cu obiecte de artă de o valoare inestimabilă, inclusiv o bibliotecă foarte bine aprovizionată, ce cuprindea cărți rare și prețioase.

Însă cu adevărat fabuloase erau grădinile și parcul ce se întindeau pe sute de acri în jurul castelului, mărginite fiind de bariera naturală a unei păduri de stejari seculari. Gazonul, tuns exemplar, era presărat cu statui de marmură ce înfățișau nimfe și satiri, zei și eroi ai antichității. Fântânile arteziene umpleau văzduhul cu susurul lor, reflectând lumina soarelui în mii de curcubeie. Din loc în loc răsăreau, într-o dantelărie de lemn lăcuit, chioșcuri ce îmbiau oaspeții la umbră sau la intimitate. Parfumul florilor îmbălsăma aerul, încântând ochiul cu

frumusețea lor gingașă. Din când în când, țipătul unui păun tulbura liniștea.

Era paradisul reprodus la scară mică.

Cristine se plimba pe o alee la brațul lui Ethan, încercând să nu caște gura la frumusețile din jur. Simțul ei înnăscut pentru estetic era răscolit de minunățiile pe care privirea putea să le cuprindă.

— Nu mi-aș fi putut imagina asemenea grandoare, îi mărturisi lui Ethan aproape cu venerație în glas. Este atât de frumos!... O adevărată încântare a inimii și a ochiului.

Bărbatul zâmbi ușor în fața uimirii aproape copilăroase ce se oglindea pe chipul ei.

— N-am cunoscut pe nimeni care să fi pus piciorul aici fără să fi cunoscut altă emoție decât cea care te încearcă pe tine în această clipă.

— Emoție? repetă Cristine râzând, în timp ce-și potrivea pașii cu ai lui. Ce simt eu nu este doar o emoție, ci mult mai mult decât atât. Este extaz pur.

— Ești suficient de bogată încât să-ți permiți o asemenea nestemată, rosti Ethan cu o strâmbătură ușoară. Mai bogată chiar decât Kensington.

Cristine tăcu preț de câteva momente, reflectând. Apoi spuse cu o voce aproape tristă:

— Ethan, mă crezi când îți spun, și o mărturisesc din toată inima, că aș da orice ca numele meu să fi rămas cel

pe care l-am cunoscut până acum două luni, cel pe care-l știa toată lumea? Sau, mă rog, să fi fost altul și nu cel de Lancaster?... Banii nu mă atrag și nu m-au atras niciodată. Oh, desigur, îți conferă putere, stabilitate, influență, gesticulă ea cu ironie. Că doar am avut ocazia s-o constat personal. Nu știu câți din cei care mă privesc văd omul sau femeia din mine și nu grămezile de aur și pietre prețioase care mă înconjoară. Este derutant și cumva umilitor să trăiesc în permanență cu groaznica incertitudine că toți acei necunoscuți care se strâng în jurul meu sufocându-mă cu amabilitatea lor nu mă văd pe mine, ci viața de huzur care se întrezărește într-un viitor alături de mine. Că printre ei aș putea afla și prieteni sinceri, dar pe care s-ar putea să nu am șansa să-i recunosc din cauza propriilor demoni. Și că s-ar putea să fac o alegere greșită și cel pe care-l voi accepta ca tovarăș de viață să nu-mi fie devotat mie ci averii mele?!... Banii îți oferă posibilitatea unui lux opulent, îți satisfac o sumedenie de capricii, dar aduc cu ei și foarte multă suspiciune și, implicit, singurătate. Vreau prieteni în viața mea, oameni de a căror afecțiune să nu mă îndoiesc niciodată!... Vreau un bărbat care să mă vadă pe mine și să fie orb în fața avantajelor pecuniare pe care căsătoria cu moștenitoarea Lancaster, prințesă a unui regat cu nume exotic, i le poate oferi. Un om care să mă ajute să aduc pace și bunăstare poporului meu. Cristine

făcu o pauză, plimbându-și ochii peste grădinile din fața ei și oftă. Proprietatea aceasta este, într-adevăr, absolut splendidă, îți încântă ochiul și inima, dar nu râvnesc la ea și nici la ceva asemănător. Nu-mi doresc decât o viață simplă, dar cum nu mi s-a dat șansa de a alege, voi încerca să mi-o simplific cât pot de mult.

Ethan o asculta gânditor. Era pentru prima dată de când părăsiseră Sutherland când tânăra femeie i se confesa. În el se dădea o luptă între ce știa că așteaptă Cristine să găsească în el, un confident și un prieten sincer, și sentimentele mistuitoare care-l chinuiau de atâția amar de ani. Iar dorința de a-i cădea în genunchi și de a-i mărturisi pe nerăsuflăte fixul mistuitor al pasiunii pe care i-o trezise era mai coplesitoare ca oricând.

Era o adevărată tortură să-și impună să păstreze distanța și să nu se repeadă la cohorta de admiratori care o înconjurau, vărsându-le sângele doar și pentru simplul fapt că o *priveau* ca pe un obiect al dorințelor lor. Gelozia devenise prietena lui nelipsită și nu-i mai suporta compania. În plus, nu suporta s-o vadă pe Cristine cum suferă.

— Ești nefericită.

Cristine zâmbi fără chef.

— Mai degrabă îngrozită! Toată lumea așteaptă de la mine atât de mult! Mi se impune o imagine a perfecțiunii

ce nu mă caracterizează deloc și care a ajuns să mă exaspereze.

— Poate că ar fi timpul să nu mai scrutezi zărilor și să privești oamenii de lângă tine, sugerează el molcom. Oameni care te cunosc și care nu-ți pretind iluzia unei ființe care nu ești în realitate.

— Mă tem că nu înțeleg, declară tânăra femeie, privindu-l cu un aer confuz.

El observă ezitarea, dar ceea ce o surprinse cel mai tare fu să-l vadă roșind. Ethan pe care-l cunoștea ea de o viață nu roșea *niciodată*. Vedea cât este de tulburat și încerca să-și dea seama ce anume îl emoționa atât de tare.

Tânărul se opri pentru un moment și o privi cu o expresie care îi făcu inima să se oprească în loc. Vălul căzu de pe ochii ei și, într-o clipă, privi în față un adevăr pe care nu și-l imaginase niciodată: el o iubea. Și nu cu acel sentiment calm și duios de frate mai mare, ci cu pasiunea unui bărbat în toată firea. Șocul descoperirii o amuți.

Cristine făcu un pas în spate, luată prin surprindere și profund consternată. Era absurd. Ridicol de-a dreptul!... Era îndrăgostită de unul dintre frații ei și adorată în secret de altul.

— Oh! Oh, Doamne! bâigui ea, năucită.

Gura lui se arcui într-un zâmbet amar.

— E multă vreme de când am încetat să te mai

privesc ca pe o soră, rosti el pe un ton reținut. Sunt ani de atunci. Și fiecare zi reprezintă o nouă provocare pentru mine și pentru stăpânirea mea. Un fel de test pe care m-am saturat să-l tot trec. Pur și simplu nu mai am nervi s-o fac. Mi-am tot zis că nu erai pregătită și că trebuia să am răbdare cu tine, amăgindu-mă cu gândul că poate, într-o bună zi, mă vei privi la fel. Sunt conștient că nu o faci și că poate nu ai s-o faci niciodată. Dar dacă îți dorești un soț care să-ți fie devotat și care să nu te facă vreodată să te îndoiești de adevăratele motive care l-au îndemnat să-ți ceară mâna, atunci îl ai în fața ta, șopti el răgușit, luându-i mâna stângă și ducându-i-o la gură pentru a-i săruta apăsând rădăcina degetului inelar. Gândește-te la ceea ce ți-am spus și insist să ai în vedere faptul că nu accept un răspuns favorabil din partea ta decât dacă vei simți că el nu este izvorât din milă sau dintr-un soi de obligație. Pentru că aș primi mai demn un refuz direct, determinat de convingerea-ți neclintită că nu sunt bărbatul pe care-l cauți, indiferent cât m-ar îndurera, decât o acceptare palidă, născută din compasiune și teama de a nu-mi răni sentimentele.

Cristine clipi buimăcită, incapabilă să articuleze un sunet. Vocea lui era calmă și stăpânită, dar numai cine-l cunoștea foarte bine își dădea seama de furtuna din sufletul lui. Ducându-și o mână la gura căscată de uimire,

Cristine continuă să-l privească amuțită de șocanta destăinuire.

— Dumnezeule! fu tot ce putu să spună, simțind cum i se înmoaie genunchii. Oh, cred... cred că trebuia să mă așez...

Bărbatul zâmbi strâmb în fața aerului ei de adorabilă fâstâcire, apoi o conduse la umbra unui chioșc, lăsându-i să aleagă una din cele două bănci. Se așează pe cealaltă bancă, în fața ei, conștient că trebuia să-i lase un oarecare timp de gândire.

Câteva minute, Cristine nu făcu decât să se legene înainte și înapoi, cu brațele în jurul trupului și ochii pierduți în gol. Era atât de copleșită de declarația lui arzătoare și neașteptată, încât mintea refuza să-i lucreze. Avea o adevărată harababură între urechi, gândurile amestecându-se într-un vârtej amețitor, lipsit de coerență.

— Oh, Ethan, nu știu ce să zic! se jelui ea într-un sfârșit. Sunt... absolut șocată!

— Nu trebuie să te grăbești, o asigură el repede. Doar gândește-te la ceea ce ți-am spus ca la o... posibilă alternativă.

Nesuferite cuvinte și prost alese, gândi el. Dar pe moment nu găsisese altele mai nimerite. Nu voia s-o zorească, însă pe de altă parte îl neliniștea perioada nedefinită de timp pe care era silit s-o parcurgă până când

ea se hotăra să-i dea răspunsul final. Un răspuns pe care-l aștepta cu nerăbdare și cu tot atâta groază.

— Am... oh, Ethan, n-aș putea să-ți fac asta! murmură Cristine într-un târziu, și lacrimi mari îi apărură în ochi, pătându-i obraji. Pur și simplu nu pot!

Expresia lui se descompuse. Își încleștă maxilarele, acordându-și câteva clipe până când fu sigur că vocea avea să-i sune liniștit!

— Ce anume să-mi faci? reuși el să articuleze.

— Nu pot să te despart de familie... de prieteni... de Anglia, pentru a te sili să mă urmezi pe un drum la capătul căruia nu știu nici eu ce mă așteaptă!

— Este un risc pe care trebuie să ți-l asumi. Și eu de asemenea. Indiferent ce anume vei găsi la capătul acestui drum, eu îți voi fi alături, gata să te apăr. Sper că știi asta!

— Sunt convinsă, dădu ea din cap, venindu-i să-și smulgă părul de disperare. Sunt absolut convinsă de acest lucru, repetă ea, luptându-se cu lacrimile. Doar că... doar că...

— Cristine, uită-te la mine! îi ceru el blând, așteptând până când tânăra femeie își ridică ochii spre el. Nu trebuie să te grăbești. Hai să lăsăm timpul să decidă. Acum ești bulversată și într-o stare nu tocmai prielnică unei analize obiective. Îmi dau prea bine seama că te-am dat peste cap. Acordă-ți câțva timp ca să te obișnuiești cu

ideea. Totodată, acordă-mi șansa de a te curta. Poate că voi reuși să-ți inspir și alte sentimente decât cele... fraterne, pronunță el ultimul cuvânt cu dificultate.

Cristine îl privi simțindu-și inima teribil de grea. Niciodată nu avea să fie în stare să-i întoarcă dragostea. Cel puțin, nu așa cum își dorea el. Și, în timp, oricâtă afecțiune și încredere i-ar fi dăruit de-a lungul căsnicieilor, Ethan avea să sfârșească prin a suferi poate mai mult decât dacă l-ar fi refuzat acum, pentru că ar fi realizat într-un târziu că ea era incapabilă să i se dăruiască complet. Iar el niciodată nu fusese omul jumătăților de măsură.

Cum Dumnezeu putuse să fie atât de oarbă încât să nu observe faptul că sentimentele lui pentru ea erau atât de... profunde?!

Semne existaseră, își dădu ea seama năucită aruncând o privire scurtă unui trecut nu prea îndepărtat, însă refuzase să le bage în seamă.

Avea să-l facă nefericit, gândi ea cu durere. Conștiința o îndemna să-l refuze atunci, pe loc, dar speranța nebună din ochii lui o făcu să ezite.

— Ethan... începu ea, dar o voce gravă îi curmă avântul.

— Aici erați!

Cristine își întoarse fața repede și-și șterse lacrimile înainte ca Nick să apuce să i le vadă. Acum îi venea și mai

greu să le stăpânească. Lângă ea se aflau doi bărbați care-i răneau inima în două moduri diferite: pe unul îl iubea, dar nu-l putea avea, pe celălalt l-ar fi putut avea, dar nu-l iubea așa cum își dorea el. Situația o umplea de groază și disperare. Ar fi vrut să lase totul baltă și să fugă... sau să se călugărească!

Compunându-și cu greu o mină veselă, se răsuci spre Nick.

— Ne căutai? se miră tânăra femeie cu o voce răgușită, străduindu-se să zâmbescă.

Ochii lui se îngustară un milimetru în clipa în care îi observă genele ude. Automat, privirea i se întoarse spre Ethan, care afișa un aer nepăsător, dar expresia tulburată din ochii lui nu-i scăpă lui Nick. Își plimbă privirea de la unul la celălalt de câteva ori. Oare ce întrerupsese mai devreme? se întrebă el. Judecând după umbra de vinovăție din ochii lor, nu putea fi vorba decât despre ceva delicat.

— Mi s-a cerut să vă aduc la masă.

— Deja? făcu Cristine ochii mari surprinsă, în timp ce se ridica grațioasă. Dar cât este ceasul?

— Puțin trecut de unu, o lămuri Nick, oferindu-i galant brațul.

Tânăra își strecură mâna pe sub cotul lui aproape fără să se gândească, simțindu-se cumva ușurată de faptul că prezența lui neașteptată îi oferise un scurt răgaz pentru

a reflecta pe îndelete la Ethan, la declarația lui și la propunerea pe care i-o înaintase.

Când Ethan ajunsese în dreptul ei, Cristine îl luă și pe el de braț și buzele îi tresăriră când el îi zâmbi șmecherește și-i făcu complice cu ochiul. Gestul lui însă, în loc s-o liniștească, avu un efect invers.

În apropierea intrării principale o întâlniră pe Kimberly, care se întreținea cu o pereche între două vârste. Cristine nu-și amintea să-i fi cunoscut și acest lucru i se confirmă când mama ei o chemă, făcând prezentările și antrenând-o în discuția lor.

Ethan, profitând de ocazie, îl trase pe Nick deoparte.

— Vreau să mă ai în vedere pe viitor, rosti el pe un ton scăzut.

— În legătură cu ce? făcu Nick, încercând să ignore clopotele de alarmă care începură brusc să sune în capul lui.

— I-am cerut mâna Cristinei puțin mai devreme.

Vestea, deși o așteptase, știind că mai devreme sau mai târziu, avea să o audă din gura lui Ethan și chiar se pregătise s-o primească cât mai normal cu putință, căzu asupra lui cu forța trăsnet. Îl lăsă fără răsuflare, încremenit și... cu o senzație îngrozitoare de gol în coșul pieptului.

Câteva momente nu fu în stare să articuleze niciun

cuvânt. Știa că ar fi fost firesc să-și felicite fratele, să-i ureze fericire și toate cele cuvenite unui asemenea eveniment important, și în niciun caz să se holbeze la el ca un imbecil și să nutrească gânduri sângeroase la adresa lui. Dar pur și simplu nu se putea aduna. Anunțul îl prinsese cu garda jos și-l pusese la pământ.

— Știu că te-am șocat, continuă Ethan cu mâinile vârâte adânc în buzunare și privirile îndreptate spre copacii care mărgineau latura estică a parcului, dar mi-am zis că, indiferent cum ți-aș fi adus asta la cunoștință, rezultatul ar fi fost același, iar eu nu sunt omul care să facă menuete verbale.

— Cristine ce răspuns ți-a dat? izbuti Nick să articuleze printre fălcile încleștate.

Ethan surâse amar și oftă, apoi își întoarse fața și-l privi în ochi.

— Am luat-o din scurt și cred c-am zdruncinat-o destul de tare: Am hotărât de comun acord să-i las un oarecare timp de gândire.

— Și dacă te refuză? își îngustă Nick ochii.

— Sper să n-o facă, răspunse Ethan, privindu-l serios. Mă rog la Dumnezeu să n-o facă! surâse el fără veselie. Este singura femeie care-mi hrănește inima, înțelegi?... Fără ea, sensul vieții mele s-ar pierde, s-ar duce dracului. Probabil îți vine greu să pricepi ce vreau să spun,

din moment ce n-ai întâlnit încă femeia care să-ți taie respirația fie și numai cu o privire...

Nick se temea serios că pricepea exact, dureros de exact, tot ceea ce fratele său mai mic îi spunea.

— ... Că numai și gândul la ea îți întetește bătăile inimii, sfârși Ethan cu un zâmbet visător. Știu că nu mă iubește, cel puțin nu așa cum îmi doresc, dar nădăjduiesc să-i câștig inima într-o bună zi. Acum, ceea ce vreau să știu este dacă am acordul tău.

Nick își forță plămânii să se dilate și aerul să pătrundă în ei. Nu-și putu privi în ochi fratele atunci când spuse pe un ton abrupt:

— Dacă ea te acceptă, eu nu am nimic împotrivă. Acum, te rog să mă scuzi.

Și se îndreptă spre castel cu pași mari, fără să mai privească înapoi, simțindu-se ca un naufragiat abia ajuns la mal: sleit, amortit pe dinăuntru, cu ochii încețoșați și plămânii arzându-i sub efortul de a respira.

Ethan îl urmări încruntat, cu privirea îngustată și gânditoare. O bănuială neplăcută încolți în mintea lui, dar o respinse cu vehemență o clipă mai târziu și se răsuci pe călcâie, alăturându-se mamei lui și Cristinei.

Nick se îndreptă spre scările duble care duceau la etaj, ajunse în camera lui și se înfipse direct în sticla cu coniac. Trase două gâturi prelungi, apoi o smulse de la

gură și, pradă unui acces de furie, o izbi de piatra cenușie a șemineului. Cioburile se împrăștiară peste tot, iar zgomotul îl atrase pe valetul său în cameră, care făcu ochii mari la vederea sticlei sparte.

— Ieși afară! lătră Nick la el, privindu-l cu ochi scăpărători.

— Dar, milord, cioburile... bâigui Blixen cu o voce consternată, ezitând în prag.

— Ieși dracului afară sau îți faci bagajele și pleci!

Fața lui Blixen se goli de sânge. Niciodată nu-și văzuse stăpânul în halul acela: cu obrazul palid și ochii sălbatici, arzându-i în cap ca focurile iadului. Găsi că este mai cuminte să se retragă din calea taifunului, cât mai avea timp. Se înclină rigid în fața stăpânului său și se retrase, închizând ușa dintre camere cu multă grijă.

Nick fu cuprins de remușcări în secunda următoare. Își încheștă pumnii pe lângă trup și închise ochii strâns, încercând să se calmeze. Se străduia să-și dea seama de ce discuția dintre el și Ethan îl adusesese în halul acela de furie, frustrare și neputință. Știuse încă din clipa în care mama sa îi destăinuise adevărul despre sentimentele lui Ethan pentru Cristine că se va ajunge în acest punct, că lucrurile vor evolua spre acest final, dar... acum realiza cu amărăciune că în adâncul inimii lui nădăjduse ca acest fapt să nu se întâmple niciodată. Și, pentru că se găsea

Într-un moment de sinceritate absolută cu sine, fu nevoit să recunoască un alt adevăr tulburător: o dorea pe Cristine așa cum nu mai dorise nicicând o altă femeie! Ba mai mult, tânăra trezise în el un soi de jind, o neliniște care-l măcina zi și noapte.

Degeaba se luptase cu el, degeaba se încrâncenase să reziste acelei atracții. Cristine îl vrăjise, îl subjugase și-i sucise mințile. O dorea cu o intensitate care-l îngrozea. Nicio altă femeie nu mai avusese o asemenea putere asupra lui. În ultimele două săptămâni nu trecuse nici măcar o afurisită de noapte fără s-o viseze. Iar acele plăsmuiri ale întunericului erau încărcate de un erotism crud și atât de intens, că se trezea transpirat, cu inima bubuindu-i în piept și excitat până la durere. Apoi îl copleșeau rușinea și dezgustul.

Ceea ce i se întâmpla era umilitor! Se simțea oribil pentru că se gândea la ea în felul acela. Și dacă ziua reușea să nege și să refuze adevărul, după lăsarea întunericului fantezmele nopții se strecurau perverse în mintea lui, îi pătrundeau în subconștient și-i nimiceau zidurile pe care el se străduia să le dureze în fața acelui magnetism care-l târa necruțător spre Cristine, plăsmuind miraje cu el gustând din dulceața trupului ei, împreunându-se magnific.

Acum, după discuția cu Ethan, ajunse la concluzia

tardivă că toată acea strădanie a sa fusese în van și-l obosise teribil. Nu mai putea să lupte cu ceva ce, în mod categoric și absolut, era mult mai puternic decât voința lui. O dorea pe Cristine mai presus de tăria cu care-l stăpâneau educația, decența și bunul-simț. Acesta era un fapt cert.

Ironia ironiilor consta în faptul că atât el cât și Ethan jinduiau la o femeie care nu avea ochi pentru niciunul din ei. Cristine era îndrăgostită de un bărbat însurat, cum singură lăsase să-i scape acest adevăr într-un moment de slăbiciune, și Nick era aproape convins că tânăra femeie avea să zdrobească inima fratelui său printr-un refuz, așa cum avea s-o zdrobească și pe a lui...

— Rahat! gemu el, lăsându-se șocat pe marginea patului, strecurându-și tulburat mâinile în păr. Oh, la naiba!... Asta era chiar culmea culmilor!... Nestemata cea mai de preț din cununa prostiei! Când mama naibii îl mușcase filoxera amorului?!...

Îi venea să se dea cu capul de pereți. Înjurăturile îi zburau din gură ca un roi de albine furioase. Nu înțelegea! ... Nu pricepea când anume îi fugise pământul de sub picioare. Poate în clipa în care o revăzuse după atâția ani și o găsisese pârguită și ademenitoare ca un fruct exotic și rar? Sau când îi simțise buzele sub ale sale, mai dulci și mai irezistibile decât nectarul fermecat băut de zei din

cupa nemuririi? Ori poate în seara debutului, când frumusețea ei îl orbise și-l lăsase fără suflare? Habar n-avea, cert era că dezastrul se întâmplase, iar el nu putea face nimic. Nimic, la naiba! Se afla în aceeași căruță cu Ethan.

Cine afirmase că roata e rotundă, fusese profet. Blestemele îl ajunseseră din urmă. Prin viața lui trecuseră o sumă de femei frumoase, talentate și spirituale. Pe unele le îndrăgise, cu unele rămăsese în termeni amicali, iar pe restul le uitase. Cele mai multe îl iubiseră și-și declaraseră dragostea în fața lui fără rezerve. Iar el le întorsese spatele. În parte pentru că nu credea în noțiunea de iubire, privind termenul ca pe ceva abstract, pe de altă parte pentru că orice manifestare emoțională care nu-și găsea ecou în sufletul lui îl sufoca și-l făcea să se simtă ca și cum ar fi fost închis într-o cușcă. Îl obliga la ceva ce el se simțea incapabil să dăruiască. Și atunci, cel mai bun lucru pe care-l putea face era să pună capăt relației și să meargă mai departe.

Până în urmă cu zece minute, fusese ferm convins că femeile confundau dragostea cu atracția fizică sau cu compatibilitatea sexuală. Iubirea era doar o iluzie menită să hrănească sensibilitatea și romantismul feminin. Acum totul se răsturnase în cugetul lui, noțiunile abstracte căpătând un sens și o consistență care-l striveau. Revelația

Îl năucise, îl întorsese pe dos și-l lăsase confuz și furios.

Iubea o femeie pe care n-o putea avea pentru că inima ei aparținea altuia! Punct. Și trebuia să învețe să trăiască de acum încolo cu acea rană în suflet până când timpul avea să i-o vindece. Pentru că nimic nu era făcut să dureze veșnic și, odată și-odată, tot avea să-și regăsească liniștea.

Cel puțin, așa spera. Dar până atunci avea să-l ia naiba! Garantat.

CAPITOLUL 11

La masa de seară, Cristine se pomeni așezată lângă marchizul de Kensington, avându-l în dreapta ei pe lordul Cavendish, prieten apropiat al gazdei. În fața ei se afla mama ei, probabil că marchizul aranjase lucrurile astfel încât ea să se afle în compania unuia dintre membrii familiei, fapt care să-i confere un oarecare confort spiritual. Două scaune mai la stânga contesei se afla Ethan, încadrat de gemenele Collins care se hlizeau prosteste la el și se luptau să-i acapareze atenția. Între mama ei și prima domnișoară Collins se afla un Nick plictisit și distant.

Cele două ceasuri cât dură cina au fost un adevărat coșmar pentru Cristine. Lordul Cavendish o copleșea cu complimente îndrăznețe, Kensington bârfea pe toată lumea fără nerușinare, flatând-o cu îndemânare, mama ei părea să se amuze pe seama lor, iar Nick o fixa cu o privire ciudată, de parcă ar fi fost o insectă aflată sub lupă.

Singurul care se comporta normal era Ethan. Cristine se întreba dacă declarația lui pățimașă din ajun nu fusese o festă pe care imaginația ei i-o jucase în plină zi. În ochii lui nu vedea niciun semn care să-i trădeze dragostea pentru ea. Îi zâmbea calm, fără insinuări, iar privirile îi erau calde și deschise, ca ale unui frate mai mare. Însă,

știind acum adevărul despre ceea ce se întâmpla în sufletul lui, Cristine nu reușea să se detașeze emoțional. Pur și simplu se simțea încolțită și nu mai îndrăznea să se uite deloc în ochii lui.

Prima dată când piciorul lordului Cavendish se atinse de al ei, Cristine puse asta pe seama neatenției vecinului ei de masă. Omul își schimbase poziția și calculase prost distanța dintre scaunele lor. A doua oară însă, o luă pe nepregătite și o prinse tocmai când gusta din vin. Tresări și aproape se înecă. Reuși să înghită cu un efort și-și întoarse fața spre bărbatul care studia absent filigranul ce împodobește coada furculiței pentru servit pește. Simțindu-i privirea, acesta ridicase spre ea o pereche de ochi inocenți și-i zâmbi catifelat, spunându-i:

— Nu-i așa că lucrătura este absolut splendidă?

Cristine se forță să zâmbească și aprobă tăcută, încercând să se convingă de faptul că i se păruse doar. Totuși, pentru mai multă siguranță, cât mai discret cu putință se retrase cu tot cu scaun mai aproape de marchiz. Zece minute mai târziu, nu se știe cum, șervetul bărbatului alunecă între scaunele lor. Cavendish își împinse scaunul în spate, făcu o glumă la adresa șervetului plimbăreț, îl culese de pe jos, iar când își trase scaunul lângă masă, aproape că-l lipi de al ei.

Cristine aruncă o privire spre fețele din jurul ei,

încercând să descopere dacă cineva se prinsese de manevra lui Cavendish. Mama ei îi spunea ceva lui Nick care, minune! zâmbea pentru prima dată în acea seară. Marchizul degusta friptura de miel cu un aer extaziat, iar gemenele puneau la grea încercare răbdarea lui Ethan.

Cristine era în încurcătură. Dacă se mai retrăgea odată cu tot cu scaun, ajungea să se urce pe gazdă. Pofta de mâncare, și așa destul de anemică, îi pieri cu totul. Tocmai se întreba ce să facă în continuare, când piciorul barbarului se frecă de al ei într-un mod cât se poate de sugestiv. Îngheță, profund uluită de îndrăzneala individului. Indignarea îi explodează în obraji și furia îi zvâcni pe sub piele.

Nesimțitul! Bădăran libidinos! Cum își permitea asta!?

Își întoarse brusc fața spre el, revoltată, privindu-l cu răceală. Individul nici nu clipi, ba mai mult, avu tupeul să-i zâmbească într-un fel pe care Cristine îl găsi absolut dezgustător.

— Domnule, rosti abia mișcându-și buzele, sperând ca numai urechile lui să audă ce avea de zis, te rog să te dai puțin mai încolo cu scaunul. Și odată cu asta, ia-ți și picioarele cu dumneata. Sunt sigură c-or să-ți trebuiască mai târziu, în sala de bal!

— Absolut! râse bărbatul neafectat. Mi s-a spus că

sunt un dansator foarte bun și aș fi onorat să-mi faceți favoarea unui dans în cursul serii.

Dumnezeule, individul era și prost și lăudăros pe deasupra! Se și vedea pipăită în toată regula, dacă ar fi avut sminteala să-i accepte invitația. Numai și gândul îi producea greață...

— Nu prea cred! replică tânăra sec. Deja toate dansurile îmi sunt ocupate.

— Poate mâine seară?

Degetele lui poposiră pe coapsa ei, strângându-i-o ușor. Fața ei deveni grenă. Găsi forța să-i zâmbească suav și se aplecă ușor spre el, în timp ce cu o mână pescui furculița pentru desert de pe masă.

Nick, deși părea concentrat asupra conversației cu Kimberly, observase roșeața din obrajii Cristinei și toată atenția i se mută asupra ei. O văzu spunându-i ceva lui Cavendish și după felul în care i se mișcau buzele își dădu seama că ceva o enervase, poate chiar specimenul de lângă ea. Insul stătea prea aproape de Cristine și-i zâmbea acesteia într-un fel nerușinat, care-i trezea lui Nick pofta nebună de a-i goli gura de dinți.

Auzise vorbe nu tocmai drăguțe la adresa manierelor sau mai degrabă a lipsei de maniere a lui Cavendish. Când se așezase la masă, singurul motiv pentru care nu intervenise în rearanjarea locurilor fusese gândul că acel

individ cu reputație de vierme era suficient de întreg la minte încât să păstreze distanța față de Cristine. Evident, se înșelase.

Se pregătea să intervină când ceva îi atrase atenția. Văzu mâna fină a Cristinei închizându-se peste furculița de desert și apoi dispărând cu ea sub masă. Pentru o clipă, Nick refuză să creadă ceea ce se petrecea sub ochii lui, intuind motivul supărării ei, motiv care-i declanșă și lui mânia. Dar în secunda următoare toată furia i se evaporă când individul tresări puternic și fața i se crispă de durere.

Cristine își îndreptă spatele netulburată și puse discret furculița la locul ei, apoi începu să se joace cu cerceul, prefăcându-se a fi atentă la modul ingenios în care gazda lor îl determinase pe actualul maestru bucătar de la Kensington Place să-și părăsească vechea slujbă pentru a veni să lucreze în serviciul lui. Cavendish, care părea la un pas de lacrimi, se retrase mult cu scaunul spre vecinul din dreapta, chinuindu-se să răspundă la o întrebare pe care acesta se grăbise să i-o pună, interpretând greșit apropierea lui.

Mai târziu, pe ringul de dans, în timp ce o conducea printre perechile de dansatori, Nick se aplecă spre ea și-i declară amuzat:

— Ești o femeie plină de surprize, Maiestate.

Cristine se încruntă nedumerită.

— Despre ce vorbești, Înălțimea Ta?

— Ești un spadassin talentat. Ai învățat să tragi cu pistolul remarcabil de bine și asta într-un timp foarte scurt.

Fu surprins s-o vadă roșind. Deși nu avusese intenția să-i amintească sărutul lor, realizează că nici ea nu uitase intimitatea stranie a acelui moment. Se simți stupid pentru faptul c-o stingherise.

— Astă seară am avut surpriza să constat că stăpânești o artă străveche, continuă el, dorind din tot sufletul să-i însenineze fruntea.

— Chiar? făcu tânăra femeie, fixându-și tulburată atenția asupra bărbiei lui.

— Păi, îți trebuie mult rafinament și ingeniozitate să mânuiești furculița de desert cu atâta eleganță.

De data asta, obrajii îi luară foc. Ochii Cristinei tâșniră îngroziți spre ai lui. Nick izbucni în râs.

— Doamne, ai fost splendidă! Bănuiesc că individul a îndrăznit mai mult decât să-ți facă ochi dulci, adăugă apoi pe un ton normal.

Cristine își mușcă buzele, încercând să-și stăpânească zâmbetul. Acum, privind în urmă, realizează hazul situației privite din postura de simplu observator.

— Spune-mi cu ce te-a deranjat, îi ceru Nick, redevenind serios.

— Nu mai contează.

— Ba contează.

— Nick, am rezolvat singură problema. Nesimțitul acela n-o să se mai apropie de mine nici dacă îi ții pistolul la tâmplă.

— S-ar putea să te înșeli. Am auzit că ia refuzurile drept încurajări.

— Doamne ferește! Păi, ce-i cu el, e bolnav la cap?

— Așa se pare. Te-a atins?

Obrajii ei se pârguiră din nou.

— Nick, te rog, las-o baltă!

— Spune-mi sau o să ne certăm toată noaptea...

Cum dansul se sfârșise, o luă de cot și o scoase forțat pe una din terase, apoi o trase după el pe o alee mai puțin populată. Mergea cu pași mari, Cristine abia putând ține ritmul cu el.

— Facem condiție fizică? îl înțepă ea, încercând să pună frână cu călcâiele.

— Numai dacă mă rogi frumos.

— Ești un nesuferit!

— Și tu ești încăpățânată!

Se opri în loc și o privi.

— Răspunde-mi: te-a atins?

— Ce mai contează? Problema e rezolvată.

— Nu și din punctul meu de vedere.

— Dintr-al meu este! se enervă Cristine.

Nick nu spuse nimic ci se rezumă să-și încrucișeze brațele pe piept și să tacă. Trecură un minut, două, trei. Cristine știa că n-avea să cedeze până nu afla ce-l interesa.

— O să-l provoci la duel? îl chestiona ironică.

— Firește.

— Ai de gând să-l omori?

— Poate. Nu știu încă. Depinde de ce o să aud de la tine.

— Ești ridicol! mai devreme mi-ai lăudat talentele ascunse. Nu mina complimentul făcut.

— Cristine, sunt tutorele tău, începu el să-i explice răbdător. Datoria mea este să am grijă de tine și să te protejez. Știu că te-a atins, dar cum masa nu era transparentă, va trebui să-mi spui tu ce s-a întâmplat mai exact. Dacă n-o faci, o să-l informez și pe Ethan despre asta și o să-l încolțim amândoi pe Cavendish.

Amenințarea își făcu efectul instantaneu. Dacă Nick era furios în calitate de tutore pentru insulta adusă, Ethan avea să facă prăpăd.

— Și-a frecat p... piciorul de al meu și pe urmă și-a pus mâna pe... pe șoldul meu... și...

Faptul că se bâlbâise o umplu de nervi. Începu să se rățoiască la el:

— Ești nebun și prost dacă te coborî la nivelul

imbecilului acela. Nu poți să-l omori numai pentru că este tâmpit!

— Nu, n-ar fi cinstit, dar o lecție tot trebuie să primească.

— Dar a primit-o de la mine!

— Nu, o contrazise el cu blândețe, aia a fost doar o introducere delicată.

— I-a dat sângele! explodează Cristine exasperat! Asta numești tu delicatețe?!... La naiba, câteva minute am tremurat de spaimă să nu-i fi secționat vreo nenorocită de venă!

Îi venea să plângă. Sau să-i ardă una lui Nick pentru că făcea din țânțar armăsar.

— Dacă îndrăznești să te iei de Cavendish, jur pe ce am mai sfânt că ai terminat orice dialog cu mine pentru toată viața! Și vorbesc foarte serios.

Nick se aplecă, apropiindu-și fața de a ei și o privi în ochi.

— Lasă-mă să pricep un lucru: tu iei acum apărarea gușterului ăluia?

Cristine clipi, derutată atât de vorbele lui cât și de parfumul de santal și tutun pe care pielea obrazului lui îl emana. Brusc, o luă cu amețeală.

— Nu. Doar că... își ridică ea o mână la tâmplă, masându-și-o ușor, circular.

Ce naiba avea? se certă ea. Îi era dificil să se uite în ochii lui. Se simțea slăbită. Iar slăbiciunea îi venea... din inimă, realizează oarecum în ciudat!

— Cristine, reluă bărbatul cu o voce mai domoală, niciun nenorocit nu pune mana pe vreuna din femeile mele fără să regrete amarnic.

— Una din femeile tale? repetă Cristine, împărțită între indignare, amărăciune și o altă emoție nedefinită.

Dacă ar fi putut, i-ar fi ars un pumn drept în nas.

— Tu și mama, specifică el grav. Gestul lui ți-a adus o gravă ofensă și a lovit în onoarea mea.

— Uiți că sunt o Lancaster acum! îl informă Cristine cu o voce înecată de furie. Nu mă mai număr printre femeile Sutherland. Nu ai nicio obligație față de mine. Nu mai sunt sora ta, la naiba! îi zbieră în față.

Vehemența din tonul ei îl făcu pe Nick să se îndrepte de spate și s-o privească fix. Enervarea îi făcea ochii să strălucească în întuneric, sporindu-i frumusețea, accentuându-i senzualitatea. Dorința îi zvâcni în vintre cu o intensitate care-l făcu să tresară. Fu nevoit să-și încheșteze pumnii pentru a nu întinde mâinile spre ea, înșfăcând-o pentru a-i înăbuși temperamentul cu un sărut de toată frumusețea. Unul adevărat, care s-o țină trează nopțile. Unul pentru care să-l cârpească de să-i sară ochii.

— Nu, ai dreptate, nu mai ești sora mea, rosti el într-

un târziu, cu un glas răgușit. Dar o să fii pupila mea până când o să te hotărăști, dracului, cine va fi nefericitul cu care o să te măriți și care o să-ți îndure firea asta afurisită pentru tot restul zilelor lui amărâte!

Cristine încremeni, privindu-l perplexă. Respira sacadat, de parcă vorbele lui i-ar fi strivit diafragma. Când reuși să-și revină, nu fu în stare să spună decât atât:

— Să te ia naiba, Nick! Ești un nemernic.

Pivotă pe călcâie și porni grăbită spre castel, simțind usturimea lacrimilor în gât.

Gura lui se schimonosi când lansă o înjurătură colorată printre dinți. Porni după ea și o luă de mână, forțând-o să se întoarcă spre el.

— Iartă-mă. Am fost măgar. N-am vrut să spun asta. Te rog, iartă-mă!

Fără să se gândească, o trase în brațele lui, ținând-o strâns și legănând-o încetișor, pentru a-i oferi alinare. Se simțea ca un șobolan: mic și josnic.

— N-am vrut să te rănesc, scumpo. Nici măcar nu am gândit ce mi-a ieșit pe gură, ți-o jur. Mi-am pierdut cumpătul. Nu suport nici măcar ideea că un libidinos sinistru cum e Cavendish a putut să te atingă astfel.

Cristine își mușcă buzele, cu nasul îngropat în jacheta lui. Brusc, se simți epuizată. Toată agitația de peste zi, călătoria, Ethan, cina îngrozitoare, cearta cu el,

toate astea își cerură tributul. Lacrimile, pe care se străduise din răputeri să și le înghită, izbucniră șiroaie.

— Nu plânge! îi porunci alarmat, simțind că i se strânge stomacul. Fir-ar să fie, nu plânge!

— Să... să nu... îndrăznești... să-mi ordoni... să nu... plâng! izbuti ea să articuleze printre suspine cu o voce sugrumată. Am tot... dreptul! Am avut o zi... împruțită... Dacă nu plâng, o să-mi... crape capul...

— Bine, plângi atunci! Descarcă-te. Dacă asta te ajută, dă-i drumul.

Își îndoi genunchii și o luă pe sus, îndreptându-se spre un chioșc acoperit de glicină. Spera din tot sufletul să nu fie ocupat. Norocul îi surâse. Locul era gol. Se așeză cu ea în brațe pe o bancă, mângâindu-i spatele cu mișcări line, circulare, așteptând să se liniștească. Ghicea motivul din spatele acelei crize, dar își impuse să aibă răbdare ca să i-l spună ea. Cristine nu-l dezamăgi. Câteva minute mai târziu, când se mai potoli, îi povesti printre sughițuri despre discuția ei cu Ethan.

— Nu pot să mă mărit cu el, se tângui cu o voce plină de suferință. Pur și simplu nu pot! Știu, sunt absolut sigură, că niciodată, dar absolut *niciodată* n-am să-i pot răspunde așa cum se așteaptă el s-o fac. Îl iubesc foarte mult și mă doare îngrozitor faptul că o să-l rănesc cu refuzul meu. Își trase nasul zgomotos și acceptă

recunoscătoare batista pe care el i-o întinse. O să-l fac nefericit.

— Așa e, nu poți să te măriți cu el, îi dădu Nick dreptate, simțindu-se mizerabil, ca și cum și-ar fi trădat fratele. Nu are niciun rost să-i accepți cererea dacă simți că nu ai să fii fericită lângă el. Pentru că dacă tu nu o să fii fericită, n-o să fie nici el.

Câteva minute, tăcură amândoi. Apoi Cristine își înălță fruntea.

— De ce nu pari șocat de ceea ce ți-am spus? îl întrebă, privindu-l nedumerită.

Sprânceana lui se arcui ușor, gura i se strâmbă într-o grimasă.

— Știam care sunt sentimentele lui încă de la Sutherland.

— Ți-a spus Ethan asta? făcu ea ochii mari.

— Nu, Kim a fost aceea care m-a luminat.

— Mama ți-a spus? îngăimă pierită. Oh!... Oh, Dumnezeuule mare! țâșni ea panicată drept în capul oaselor. Doamne, ce mă fac?!

— Cristine, calmează-te. Vino aici, bătut Nick cu palma locul liber de lângă el.

— Nu pot! gemu Cristine, ducându-și mâinile la gură. Mama știa, tu știai, presupun că și Tony e la curent, Ethan este personajul principal, numai eu habar n-aveam,

gesticulă ea înnebunit! La naiba, cum de-am putut fi atât de oarbă?!...

— O vreme și eu m-am întrebat asta, replică el amuzat. Dar vreau să te întreb ceva.

— Ce?

— Te-ai mărita cu Ethan dacă ai ști că, procedând astfel, ai ferici-o pe contesă?

Cristine nici măcar nu ezită.

— Da.

— Doamne, ești înduioșător de generoasă, de loială... și incredibil de proastă!!!

— Ascultă...

— Nu, tu ascultă la mine! se enervă Nick, ridicându-se în picioare și privind-o de sus. Kimberly te iubește. Vrea să te știe fericită. Ești fiica ei în aceeași măsură în care și Ethan este fiul ei. O va dura, într-adevăr, să-și vadă unul dintre copii suferind, dar o va pune la pământ să vă vadă pe amândoi nefericiți. Și va fi dezamăgită știind că ai luat această hotărâre doar pentru a-i face ei o bucurie. Sau asta ar fi, în opinia ta, recunoștința ori răsplata pe care i le datorezi pentru faptul că ți-a oferit un cămin? adăugă sarcastic.

După expresia de pe fața ei își dădu seama că nimerise ținta fix în mijloc.

— Nici măcar să n-o spui! o avertiză el pe un ton

scăzut, îndreptând un deget autoritar spre ea. O să trec cu vederea faptul că ai putut gândi măcar asta!

— *Ei* îi datorez *totul*, șopti Cristine răgușit, presându-și pieptul cu mâinile.

— Singura datorie pe care o ai față de ea este să-i demonstrezi că toată dragostea și educația pe care ți le-a oferit până acum nu au fost prost investite!... Nu-ți alege un destin de martir, Cristine. Tu ești o femeie tânără, frumoasă, puternică și inteligentă. Loială. Ai o viață și un destin de împlinit. O să ai destule poveri de dus pe umeri. Nu ți-i încărca inutil.

— Ethan va suferi. Și ea la fel.

— Ethan va supraviețui, iar mama va înțelege hotărârea ta, o va respecta și nu te va judeca niciodată pentru asta. O cunoști, știi că am dreptate!

Cristine își îngropă chipul în palme, conștientă de adevărul pur al vorbelor lui.

— De ce viața trebuie să fie atât de complicată? oftă ea prelung, lăsându-și mâinile să-i cadă și privindu-l profund nefericită.

— Ar putea fi și mai complicată de atât.

— Mai complicată? râse ea cu amărăciune.

Nick n-ar fi știut să spună mai târziu ce demon îl împinsese să acționeze astfel. Poate instinctul, poate dorința de a-i testa pur și simplu reacția. O privi extrem de

serios și spuse grav:

— Păi, da. Cum ar fi, de exemplu, să ai în fața ta trei frați înamorați lulea de tine.

Cristine îl privi cu gura căscați. Se făcuse albă ca hârtia. Părea la un pas de leșin.

— Hei, am glumit! râse el. Nu-ți da ochii peste cap.

— Nu glumi pe tema asta cu mine, rosti ea cu o voce tremurătoare.

— Doar voiam să-ți ofer o imagine mult mai rea, ca să-ți dai seama că situația în care te afli este acceptabilă. Dar ar fi fost o chestie cu moț, nu?

— Iisuse, pentru o clipă chiar te-am crezut. Ar fi trebuit să-mi dau seama că bați câmpii. Tony este topit după Andreea, iar tu o ai pe lady La...

Se opri brusc, făcându-se ca sfecla când își aminti ipostaza compromițătoare în care-l surprinsese în grădina familiei Lundum.

Nick își împinse vârful limbii în obraz, apoi și-l trecu peste dinți, străduindu-se să rămână sobru. Cristine arăta de parcă tocmai înghițise o ladă plină cu bolduri. În cele din urmă oftă și spuse:

— Presupun că ar trebui să mai lămurim un lucru.

— Nu-i nimic de lămurit! se grăbi Cristine să-l asigure. Zău că nu!

— Ba trebuie să discutăm problema. Pentru tine a

fost o experiență dacă nu șocantă, cel puțin ciudată, iar pentru mine a fost un moment al naibii de stânjenitor. M-am simțit penibil și vinovat... gesticulă el abrupt. Crede-mă, dacă aș fi bănuir că erai acolo, în veci nu... ei bine, aș fi știut că erai prin preajmă și aș... aș fi fost foarte... decent. Oh, la naiba, am început să mă bâlbâi. Nu?

— Mhm, îngână Cristine, încercând să-și dea seama de ce asta o amuza atât de tare.

Pentru Dumnezeu, în seara aceea trăise revelația care-i întorsese viața cu adevărat pe dos! N-ar fi crezut niciodată că avea să discute despre ceea ce se întâmplase atunci, și mai ales cu el, fără să-i vină să-și smulgă părul din cap. Acum, văzându-l cât era de jenat, încurcat și oarecum neajutorat, aproape că-l iertă pentru suferința pricinuită!

— Lady Lamb este doar o veche cunoștință, preciză el cu o voce reținută. Nu e ceva serios.

— Nick, nu trebuie să te scuzi pentru cum alegi să-ți trăiești viața, ridică ea o mână împăciuitoare. Vina a fost a mea. Am auzit pași pe alee și, dacă m-aș fi grăbit puțin, aș fi scutit pe toată lumea de neplăceri. Sincer, cred că ar trebui să lăsăm lucrurile așa.

— Ai fost furioasă pe mine mult timp după aceea. M-ai evitat.

Tonul lui era plin de reproș, dar și de suspiciune.

Cristine se forță să-l privească în față. Dacă ezita acum, s-ar fi dat de gol. El ar fi *știut* adevărul.

Vocea îi sună surprinzător de liniștită atunci când i se adresa:

— Eram supărată pe tine pentru modul în care te-ai expus. Putea să vă surprindă, să vă vadă altcineva...

— Da. Am avut mare noroc cu tine.

Cristine își îngustă ochii, având senzația că o lua peste picior. Că o provoacă. Că o încolțește.

— Discuția asta este ridicolă! declară tânăra femeie, abia stăpânindu-și impulsul de a da un șut băncii de lemn.

— Tu ai deschis-o, comentă el laconic.

— Eu n-am... Bine, eu am deschis-o și e bine că ne-am lămurit. Acum, cred că ar trebui să ne întoarcem.

— Eu cred că ar trebui să te retragi în camera ta și eu să te scuz față de gazdă, sugerează el amabil.

— De ce? se arată nedumerită.

— Am lipsit aproape două ceasuri. N-ar fi înțelept să fim văzuți apărând împreună din întunericul nopții.

— Oh! exclamă Cristine, roșind. Oh!... Atât de mult?

— Mda. Vino, o să te conduc pe căi ocolite, ca să nu dăm nas în nas cu vreo limbă slobodă.

O luă de mână, conducând-o prin umbrele nopții și ocolind locurile luminate. Intrară prin spatele castelului printr-o ușă dosnică, traversând un șir de culoare

cufundate în semiobscuritate, suind scări și străbătând tăcuți pasaje lungi. O aduse fix în fața camerei ei.

— Noapte bună, îi ură, înclinându-se ușor în fața ei.

— Asemenea.

— Nick?

— Da?

— Mulțumesc. Pentru tot. Trec printr-o perioadă dificilă acum.

— Da, așa e, zâmbi el scurt.

— Bine, respiră ea adânc. Ne vedem mâine.

— Sigur.

Intră în camera ei și se lipi de ușă, ținându-și respirația. De ce avea impresia că nu reușise să-l convingă de faptul că episodul din grădina familiei Lundum nu însemnase nimic pentru ea?

Se desprinse de ușă și traversă mica anticameră, intrând în dormitor. Kitty moțăia pe un fotoliu și țâșni în picioare imediat ce auzi ușa închizându-se. Imediat după ce-i slăbi șireturile la corset, Cristine o concedie.

Așezându-se în fața toaletei elegante, începu să-și scoată bijuteriile fără grabă, așezându-le în casetă în locurile lor. Apoi își scoase agrafele și își desfăcu părul, periindu-l cu mișcări lungi, ritmice.

Reluă mintal discuția cu Nick, încercând să-și amintească fiecare cuvânt pe care-l rostise el și ce răspuns

îi dăduse ea. Încercă să-și amintească tonul vocilor și nuanța gesturilor lor, pauzele dintre replici.

Amândoi se comportaseră ciudat în anumite momente și, cu excepția crizei ei de plâns, se certaseră tot timpul.

Tânăra femeie zâmbi, când își aminti cât de adorabil arătase atunci când încercase să se justifice pentru scena din grădină. Se simțise penibil și vinovat, acestea fuseseră cuvintele lui. Iar tonul pe care i se adresase nu fusese cel al unui frate mai mare care ar fi trebuit să-i explice răbdător și calm surorii lui mai mici scena în cauză, ci tonul unui bărbat... care a fost prins înșelând. Se bâlbâise într-un fel delicios. Să-l vadă pe Nick atât de încurcat și nesigur, ei bine, asta o unsese la suflet. Și de ce ținuse mortîș să sublinieze faptul că relația lui cu Victoria Lamb era doar o aventură trecătoare? Asta era problema lui, nu? ...

Punând peria pe măsută, începu să-și împletească părul într-o coadă laterală. O durere de cap se insinua parșivă în spatele frunții și a tâmplilor. Întotdeauna pățea asta după o descărcare lacrimogenă. Cristine plângea foarte rar, dar când o făcea, își dădea toată silința.

Cinci minute mai târziu, se vâri în așternuturile răcoroase de mătase, se răsuci pe burtă și luă perna în brațe. Se gândi la Ethan, la mama ei, la ea însăși și la

situația ingrată în care se aflau toți trei. Nick avea dreptate. Contesa n-ar fi iertat-o dacă s-ar fi măritat cu Ethan doar din simțul datoriei și al recunoștinței pentru ce-i oferise: o viață minunată și un cămin fericit.

Kimberly cunoscuse zbuciumul din inima lui Ethan și tăcuse tot timpul. De ce? se întrebă Cristine posomorâtă. N-ar fi fost normal să-i deschidă ochii, să intervină cumva? Ethan era fiul ei!... Cristine bănuia de ce mama ei nu suflase vreo vorbă în privința asta. Contesa era o femeie discretă și înțeleaptă, care respecta intimitatea celorlalți. Ethan era un bărbat în toată firea, care trebuia să-și rezolve singur problema. Amândoi o trataseră cu delicatețe, niciunul nedorind s-o împovăreze cu un adevăr pe care nu era pregătită să-l accepte. La drept vorbind, niciodată nu ar fi fost cu adevărat pregătită pentru asta.

Faptul că Ethan o privea acum cu ochii unui bărbat în toată firea era ceva de neînchipuit. Când începuse s-o privească astfel?...

Doamne! gemu ea, când își aminti la câte plimbări o însoțise Ethan atunci când ea accepta invitațiile curtezanilor ei. Cât de greu trebuie să-i fi fost văzând-o flirtând cu alți bărbați! Și întotdeauna se comportase impecabil.

Ethan își mărturisise iubirea în fața ei cu o voce echilibrată. Cuvintele lui fuseseră directe, simple și

concise. Un bărbat cu o asemenea stăpânire de sine, calm și liniștit ascundea adâncimi nebănuite ale sufletului. Afirmase că sentimentele lui pentru ea durau de ani buni. De ce naiba i se destăinuise atât de târziu?!... Măcar s-o fi făcut înainte ca Nick să se întoarcă acasă. Pe atunci, inima ei nu-și pierduse libertatea și era convinsă că i-ar fi putut-o dăruia lui Ethan în totalitate. Ar fi putut să convertească afecțiunea fraternă într-o emoție mai puternică...

Cristine simți din nou înțepătura lacrimilor pe sub pleoape.

Ethan era un bărbat minunat. Frumos, educat, generos, loial și blând. Echilibrat și devotat familiei. Un bărbat pe care te puteai bizui în orice clipă. De un astfel de bărbat avea ea nevoie. Dintre toți bărbații care o curtau, Ethan era de departe cea mai inspirată alegere. I-ar fi fost credincios, Cristine nu se-ndoaia de asta. Ar fi protejat-o și i-ar fi dăruit totul, fără rezerve.

Ethan o iubea. Iar ea era îndrăgostită de Nick. Viața ei se transformase într-o farsă.

Cristine avea impresia că orbecăiește printr-un labirint cufunda în întuneric. O încerca un sentiment straniu, ca și cum ar fi avut sub nas soluția tuturor problemelor ei, dar n-o vedea pentru că... trebuia să se mai întâmple ceva. Instinctul o îndemna să aibă răbdare, să aștepte...

În clipa următoare o fură somnul.

Bărbatul stătea în salon, ținând în poală ultimul număr din *The Times*, dar nu era în stare să se concentreze asupra ultimelor cotații ale Bursei. Conversațiile din jurul său se transformaseră într-un zumzet de fundal, pe care-l înregistra vag.

În fața ochilor se unduia imaginea unei tinere femei de o frumusețe fără cusur.

O urmărise întreaga seară. Vorbise cu ea. Dansase cu ea. O atinsese. Se bucurase de râsul ei, de vocea ei, de gingășia și candoarea ei. Și ea îl privise senină cu acei ochi magnifici, ochi în care nu zărise niciun licăr de recunoaștere.

Oare-l uitase?... Desigur, trecuseră peste douăzeci de ani...

În mintea sa tulburată, trecutul începu să-și piardă forma. Iar el îl reclădi, ștergând din paginile lui capitole întregi, păstrându-le doar pe cele care-i aduceau zâmbet pe buze și calm în suflet.

Filele goale nu aveau să rămână așa. Urma să le umple cu lucrurile minunate pe care ea avea să i le dăruiască.

Oh, da, avea să-i aducă nespuse de multă fericire, surâse el, cuprins de exaltare. Iar el îi va dovedi cât de mult o adora.

Curând, își făgădui el. Curând aveau să fie împreună.

CAPITOLUL 12

O casă. Avea nevoie de o casă a ei.

Cristine deschise ochii larg, perfect trează, fixând tavanul pictat al dormitorului, în timp ce mintea îi întorcea ideea pe toate părțile.

Era cea mai bună soluție în situația ei. O casă în Mayfair, cu etaj și multe dormitoare. Avea să-și cheme bunicii să locuiască acolo cu ea, să-și invite mătușile, unchii și verii din partea mamei. Ar fi avut astfel ocazia să-i cunoască pe toți mai bine și, totodată, ar fi luat distanță față de Ethan și... de Nick.

Aruncând cearșafurile deoparte, se ridică din pat. Ceasul de pe consolă indica puțin peste ora opt dimineța. Surescitată, se duse la fereastră și aruncă o privire parcului care se întindea sub ea cât vedeai cu ochii. Aleile erau pustii, liniștea îmbrățișa domeniul încă adormit. Pe cer se îngrămădiseră câțiva norișori, albi și drăguți ca niște oițe.

Se anunța o vreme frumoasă iar Cristine își dădu seama că avea chef să călărească.

Își făcu toaleta într-un timp record, își împleti părul lung cu dexteritate și-l răsuci într-un coc pe ceafă fixându-l zdravăn cu agrafe, apoi îmbrăcă fusta largă și jacheta de lână purpurie. Kensington îi spusese că poate face absolut

orice-și dorește, de la echitație până la vânătoare, iar ea avea de gând să profite.

Până la grajduri nu întâlnești țiipenie de om. Totul părea încremenit. Se strecură pe culoarul care separa boxele, inhalând mirosul înțepător de animal, piele argăsită și fân proaspăt cosit. Trase cu ochiul în fiecare separeu, făcând ochii mari la vederea animalelor magnifice, bine îngrijite.

— Vă ajut cu ceva, coniață? tună o voce în spatele ei.

Cristine se răsuci în loc speriată și întâlnește privirea amuzată a unui bărbat înalt cât un munte. Era atât de lat în umeri, că părea să ocupe tot locul. Era îmbrăcat într-o cămașă descheiată în dreptul pieptului larg, o vestă ponosită din piele și... fustă!

Cristine avu nevoie de câteva secunde să realizeze că avea în fața ei un scoțian veritabil. Un muntean. Nu-l văzuse aseară printre musafiri. L-ar fi remarcat, era sigură de asta. Avea părul lung și sur, revărsat pe umeri, și ochii de un albastru-oțel. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani.

— Eu mă ocup de caii boierului, bubui din nou vocea lui, făcând-o să tresară. Douglas m-a botezat maică-mea.

— Cristine, se prezintă tânăra, schițând o reverență.

Bărbatul zâmbi larg, etalând o dantură impecabilă.

— Coniață, io-s slujbaş aicea, nu tre' să te înclini în fața mea. Îți place vreunul din demonii ăștia?

— N... nu m-am putut hotărî încă, mărturisi Cristine,

încercând să-și dea seama ce anume avea omul din fața ei de o intimida în halul acela.

— Atunci să fie un vlăstar regal pentru alt vlăstar regal, murmură bărbatul, zâmbind oblic.

— Știi cine sunt? își arcui Cristine o sprânceană, privindu-l amuzată.

— Toată lumea știe, dădu scoțianul din cap, fără a părea impresionat, făcându-i semn să-l urmeze.

Se opriră în dreptul unei boxe. Armăsarul dinăuntru era o splendoare, mai negru ca smoala și lucios ca o piatră de onix. Deși era masiv, liniile grațioase-i trădau noblețea.

— Dumnealui este Ahmed. E iute ca vântul și-i puternic. Puțini la viața lor au reușit să îl strunească. Boierul l-a adus de la curtea unui prinț arab. Este neprețuit.

— Sunt impresionată. Mă așteptam să-mi recomanzi o iapă micuță și blândă. De ce l-ai ales pe Ahmed? nu-și putu ea ascunde curiozitatea.

Bărbatul își sprijini coatele de ușile boxei și-și plimbă limba peste dinți. Apoi îi aruncă o privire peste umăr, măsurând-o din cap și până în picioare. Privirea lui era cântăritoare. Și cumva visătoare, îi păru tinerei femei. Însă n-o stânjenea. Descoperi uimită că-l plăcea pe acel scoțian cu vocea aspră și privire adâncă, scormonitoare.

— Cine se uită la mata nu-ți vede decât gingășia și

boiul dulce. Dar eu văz dincolo de el.

— Serios? zâmbi Cristine neîncrezătoare.

— Ie dară, dădu scoțianul serios din cap. Nu sângele te înnobilează pe mata, ci tăria inimii. Ai un spirit puternic și un simț al cinstei care te va călăuzi bine în viață. Numai că nu te-ncrezi destul în forțele matală. Făcu o pauză. De ce?

Cristine tăcu, realizând că uriașul de lângă ea, în mod ciudat, avea dreptate.

— Nu știu, șopti ea, plecându-și ochii descumpănită.

— Nu curajul îți lipsește, ci tihna. Ți-e inima plină de frământări.

— De unde știi asta? se încruntă tânăra femeie, privindu-l surprinsă.

Scoțianul zâmbi în colțul gurii.

— Maică-mea era cititoare în stele. Cunoștea descântece și vrăji. Lecuia orice boală. Și citea în inimile tuturor. M-a învățat și pe mine câte ceva. Matală ești tare tristă.

— Și ai vreun leac pentru asta?

— Poate vreun sfat.

Cristine rămase în așteptare.

— Fericirea e un lucru prețios și la îndemână, dar nu-l poți câștiga dacă-i tăinuiești pricina în inima dumitale. Dumnezeu a dat grai oamenilor ca să-l folosească precum

se cuvine, rosti uriașul, apucând o șa din cui și intrând cu ea în boxă. Fă asta și ai să-ți liniștești zbuciumul sufletului.

— Nu-i chiar așa de simplu, bombăni ea încruntată.

— Nimic nu este simplu pe lumea asta, dar nu știi până nu încerci, nu? zise bărbatul în timp ce scotea armăsarul din boxă.

Cristine zâmbi. Nu știa ce să înțeleagă mai exact din vorbele munteanului.

Cinci minute mai târziu, îl mâna la trap pe Ahmed spre marginea pădurii. Avea de gând să facă un înconjur al parcului și să-și limpezească mintea. Ahmed, deși în primele secunde după ce-l încălecase făcuse mofturi, acum îi urma îndemnurile fără să protesteze.

Discuția cu scoțianul o pusese pe gânduri. Era atât de cufundată-n ele, încât aproape că urlă de spaimă când văzu călărețul răsărind în fața ei de nicăieri.

— Bună dimineața, vară dragă.

Ingleby călărea un murg cu fruntea ținată, ce frământa nervos sub copite iarba înrourată. Cristine îl salută tăcută, înclinându-și o idee capul.

— Te-am văzut mai devreme în curte, îndreptându-te spre grajduri, rosti baronul, potolindu-și armăsarul și aliniindu-l cu cel al tinerei femei. M-am gândit că n-ar fi înțelept să călărești singură.

— Nu aveam de gând să părăsesc perimetrul

parcului, așa că nu era niciun pericol, se încruntă Cristine, încercând să-și reprime iritarea care o încercă.

Se dusesse naibii plăcerea unei plimbări tihnite și a unei cugetări pe îndelete!

— Te simți mai bine?

Cristine deschise gura să-l întrebe de ce credea contrariul, dar își aminti faptul că seara trecută se retrăsese în camera ei cu puțin înainte de miezul nopții, când petrecerea era probabil în toi. În mod sigur Nick pretextase un disconfort fizic atunci când o scuzase față de gazdă și de ceilalți musafiri.

— Da, mult mai bine.

Un minut, niciunul nu scoase o vorbă.

— Nu-ți prea place de mine, așa-i? o atacă Ingleby fără niciun preambul. De fapt, cred că niciunul dintre Lancasteri nu-ți este agreabil.

Cristine îl privi cu coada ochiului amuzată, relaxându-se. Franchețea lui brutală îl distingea net de celelalte rude din partea tatălui ei.

— Te-nșeli, replică ea suav. Lucille mi-e foarte dragă iar tu, dragă vere, s-ar putea să-mi câștigi simpatia.

— Da? se mira el sceptic. Cum? Ucigând dragoni? Aducându-ți elixirul nemuririi?

— Nu, doar păstrându-ți neîntinat sarcasmul. Cu excepția Lucillei, ești singurul care nu a încercat să mă

doboare de pe picioare cu lingușeli. Sau să-mi stârnească mila și compasiunea pentru vitregiile sorții.

— Oh! rânji el cu maliție. Nu se dezmint deloc. Ți-au cerut bani, nu-i așa?

— Să spunem doar că mi s-a sugerat cum că aș avea prea mulți și că n-ar fi rău să-i împart.

— Sunt niște idioți păguboși. Dacă nu ar fi încercat să se întindă fiecare mai mult decât îi era plapuma, ar fi avut cu toții o situație stabilă. Știi, cea mai mare parte a banilor și-au tocat-o încercând să anuleze clauzele din testamentul tatălui tău.

— Și tu?

Ingleby surâse, aruncându-i o privire amuzată

— Eu, draga mea, spre deosebire de ei, am o natură mai realistă. Consider că dacă mi-e sorocit să dobândesc ceva în viață, acel ceva va ajunge la mine... mai devreme sau mai târziu. În plus, sunt comod din fire. Nu mă tentează să alerg după himere... decât dacă într-adevăr merită efortul, sfârși târăgănat.

— Înțeleg.

— Sunt îndrăgostit de tine.

Cristine își întoarse brusc fața spre el, crezând că auzul îi joacă feste. Tonul cu care-i declarase afecțiunea era cel folosit de obicei de oameni pentru a discuta banalități cu care să umple golurile dintr-o conversație. El

o privea fără să zâmbescă. Ochii îi erau arzători ca două făclii. Individul părea extrem de serios.

Oh, Doamne, încă unul! gândi ea șocată.

— De mine sau de banii mei?

Cuvintele zburară de pe buzele ei fără să le gândească. Îl văzu devenind livid și-și regretă imediat vorbele. Ochii lui sclipiră furioși iar armăsarul de sub el, simțind iritarea călărețului, zvâcni într-o parte, sforăind. El îl redresă imediat, fără să-și desprindă ochii de ai ei.

— A fost foarte urât din partea ta să spui asta, articulă el încet.

Cristine își mușcă buzele, știind că scuzele erau de prisos. Rușinea îi păta obrazii.

— Și totuși nu te pot condamna pentru că gândești astfel, adăugă posomorât. Este ghinionul și blestemul meu că sunt totuși un Lancaster. N-am să...

Nu mai avu ocazia să sfârșească ideea. Un ropot de copite se auzi în spatele lor și amândoi se întoarseră în același timp. Richard, Mattew și Stuart Lancaster galopau întins spre ei.

Cristine se trezi înconjurată de neamuri și asaltată de întrebări privind starea sănătății ei. Deși realiza că nu i se putea întâmpla nimic, o încerca totuși un fior de teamă. Și în același timp se simțea ușurată că apariția lor pusese capăt unei conversații penibile.

Câteva clipe mai târziu, grupului i se alătură unchiul Damian și Joachim, a căror prezență îi dădu Cristinei un sentiment de siguranță.

Imediat după sosirea celor doi, Ingleby se scuză, aruncă Cristinei o privire indescifrabilă și, întorcându-și calul, o porni în direcție opusă.

Plimbarea îi lăsă Cristinei un gust amar. Se simțea extrem de prost față de baron și se ruga să nu mai fie niciodată pusă în situația de a se mai afla singură cu el. Fusese nedreaptă cu el și-l jignise. Bărbatul își deschisese sufletul în fața ei și ea-i răsese în nas. Indiferent dacă sentimentele lui erau reale sau nu, ea se comportase ca o bicisnică. Și asta nu avea să și-o ierte prea lesne.

La întoarcere, Ethan îi tăiasse calea, o luase deoparte și-i trăsese un perdaf scurt și usturător la adresa inconștienței ei, cerându-i să-i promită că niciodată nu avea să mai iasă la plimbare dacă el sau Nick sau Tony n-o însoțeau. Cristine făgădui și se retrase în dormitorul ei bombănind, schimbându-și costumul cu o rochie de zi de culoarea lavandei.

La micul dejun, află cu totul întâmplător că lordul Cavendish părăsise domeniul încă din zorii zilei, chemat cu treburi urgente la Londra.

— Bietul de el, continuă s-o informeze lady Holand. A fost urmărit numai de ghinioane încă dinainte să ajungă

aici. La venire i s-a stricat trăsura, apoi valetul său a răcit foarte tare, iar aseară a alunecat pe scări, a căzut și și-a rupt mâna stângă.

Cristine îngheță. Privirea i se îndreptă automat spre Nick, care era așezat la masă în fața ei și care era imposibil să nu fi auzit discuția ei cu lady Holand.

Bărbatul mușcă dintr-un corn uns cu unt și o privi cu un aer inocent. Cristine își îngustă ochii. El își arcui o sprânceană ironic. Buzele ei se strânseseră dezaprobator. El îi făcu cu ochiul. Ea se îmbujoră ca un mac și se decise să-l ignore.

Afurisitul. Sadicul. Băgăcios tiranic. Îl avertizase că dacă nu-l lasă pe bădăranul acela în pace, n-avea să-i mai vorbească pentru tot restul vieții ei!... Dacă nu ar fi fost atâta lume de față, i-ar fi răsturnat ceainicul plin drept în cap.

Cristine începuse deja să regrete că acceptase invitația marchizului. Se întâmplaseră atâtea lucruri de când sosise la Kensington Place... Și asta numai în douăzeci și patru de ore! Or mai avea înaintea încă două zile încheiate de stat acolo, realiză ea cu o strângere de inimă. Poate că cel mai înțelept era să pretexteze o indigestie și să rămână în camera ei până la plecare. În ultima vreme atrăgea necazurile ca un magnet.

Dacă ar fi avut puteri supranaturale, ar fi bătut din

palme și l-ar fi adus cât ai clipi pe Orslom în Anglia. Avea nevoie de sfatul lui, de ajutorul lui. Era ciudat faptul că avea atâta încredere într-un om pe care nu-l văzuse în viața ei, un om pentru care nu avea nici cea mai mică garanție că nu era implicat în asasinarea tatălui ei. Însă instinctul îi șoptea să se încreadă în acest bărbat. Scrisoarea prin care-i cerea să vină în Anglia luase deja drumul apelor, dar era conștientă că avea să dureze cel puțin trei săptămâni până când mesajul ajungea în Kumpur-Pala și tot atât până când Orslom avea să pășească pe insulă. Asta dacă o lua din loc imediat ce primea scrisoarea ei.

Cristine începu să împingă mâncarea prin farfurie, concentrându-se asupra ideii cu care se trezise dimineață în minte.

Nick o privea întrebându-se ce anume muncea creierul ei atât de intens de părea atât de... pierdută. Mai devreme, Ethan îl informase despre plimbarea ei, subliniind faptul că fusese însoțită de trei dintre Lancasteri, asta fără a-l pune la socoteală pe Ingleby. Ceea ce-i spusese Ethan îl umpluse de draci. Dacă ar fi văzut-o el primul, nu era sigur că nu i-ar fi învinețit fundul.

Trebuia să stea cu ochii pe ea mai abitir decât înainte. Ori asta era problema: cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât se încurca mai rău în plasa farmecelor

ei.

Ieri seară, când o ținuse în brațe și-i ascultase plânsul sfâșietor, își dorise ca timpul să încremenească și ei să rămână așa pentru eternitate. Acolo, în adăpostul nopții și a paravanului de glicină, ea fusese doar a lui. Într-un fel straniu, o simțise aparținându-i. Parfumul ei, ceva floral și dulce, îi rămăsese impregnat în nări pentru tot restul nopții. Căldura trupului ei îi pătrunsese în haine, dogorindu-i pielea preț de mai multe ceasuri. Se perpelise ca un bou la proțap întreaga noapte, chinuit de amintirea ei. Nu prea era sigur când reușise să adoarmă, oricum spre dimineață, și nici așa nu avusese parte de intimitate. Cristine îi apăruse-n somn sub chipul unei bacante, ce-l îmbătase cu licoarea parfumată a Afroditei. Se trezise excitat ca un armăsar în călduri și nici acum, după aproape patru ore, nu-și revenise complet la normal.

Și de ce mama dracului, se așezase la masă în fața ei? Ce naiba era cu el, avea tendințe masochiste? Nu era suficient că se zbătea ca un păstrăv în undiță, mai trebuia să se și rumenească în propriul suc?!

Se lăsă pe speteaza scaunului, dorindu-și o țigară. O studie cu privirea îngustată. Cristine continua să mute încruntată bucățile de cârnat afumat prin farfurie, urmărindu-și mișcările cu un aer absent.

Era uluitor de frumoasă. Avea un ten neted și

arămiu, fără cusur. Ochi superbi. Și o gură irezistibilă. Umerii rotunzi, gâtul subțire, delicat, și claviculele fine îi dădeau un aer de fragilitate. Era de o gingășie rară. Perfecțiunea acelu chip îți tăia respirația. Îți era imposibil s-o privești fără să... nu-ți dorești să o răpești și s-o închizi într-un donjon.

Iisuse, am început s-o iau razna! își zise, punând șervetul pe masă și ridicându-se.

Trebuia să ia un pic de aer.

Mai târziu se organizară concursuri cu premii și jocuri de societate în aer liber.

Cristine nu avea dispoziția necesară să participe. Cum Nick și Ethan păreau cusuți de ea, se gândi să deschidă față de ei subiectul care o preocupase întreaga dimineață. Îi atrase într-o plimbare spre o alee mai ferită, încadrată de copaci tineri și tufișuri înflorite, și le spuse ce avea în minte.

— La ce, Dumnezeule, îți trebuie o casă? mârâi Ethan printre dinți.

— Vreau să am o casă a mea, unde să-mi invit rudele din partea mamei, să petrec un timp cu ei, să ajung să le cunosc înainte de a pleca, îi explică tânăra cu răbdare. Stau cu toții într-o casă închiriată și nici măcar nu mă lasă să le plătesc șederea acolo...

— Invită-i pe toți la noi, îi sugera Nick. Avem destule

camere.

— Nick, ție nu ți se pare ciudat că locuiesc cu trei burlaci sub același acoperiș și că societatea încă nu m-a răstignit pe crucea promiscuității? îl întreabă Cristine dulce, străduindu-se să-și păstreze cumpătul. Sunt o Lancaster, indiferent că-ți place sau nu.

— Toată lumea știe că ai crescut în familia noastră și că, practic, îți suntem ca niște frați, i-o întoarce el.

— Poate, dar vine o vreme a transformărilor. Am nevoie de un loc al meu.

— O să-l ai în Kumpur-Pala! decretă el cu o voce ultimativă. Sunt tutorele tău și fără aprobarea mea nu miști un deget. Așa că mută-ți gândul.

— Nu mi-l mut și, oricum, o să discut cu avocații mei ca să mă dumiresc exact care-ți sunt atribuțiile în calitate de tutore, i-o întoarce ea acid. Ah, și ca să nu uit: nu mai vorbesc cu tine în viața mea!

— De ce? făcu el sincer nedumerit.

— De ce?! șuieră Cristine, indignată. Ai promis să-l lași în pace pe Cavendish.

— N-am promis asta.

— Pentru Dumnezeu, i-ai rupt mâna!

— Ce-i cu Cavendish? se amestecă și Ethan în discuție.

— S-a dat la ea, îl informă Nick peste umăr, în

treacăt. Și de unde știi tu că eu am fost autorul? reveni el cu atenția asupra Cristinei. Poate că într-adevăr a alunecat pe scări și...

— Tu singur ai spus că nu poți lăsa lucrurile așa! i-o tăie Cristine, privindu-l supărată și ce-am rugat doar...

— ***Ce-a făcut?!!*** zbieră Ethan dintr-odată, luându-i pe toți prin surprindere.

Cristine tresări, privindu-l speriată. Fața lui Ethan atinsese punctul de fierbere. În plus, ridicase vocea, el care nu-și pierdea niciodată cumpătul.

Ethan o luă de umeri și-și apropie fața de a ei. Furia îi dilatase nările și-i injectase ochii. Pentru prima dată în viața ei, Cristinei îi fu frică de el.

— Te-a rănit? o întreabă el cu o voce îngrozitor de calmă.

— Nu, scutură ea din cap. De fapt, eu l-am rănit pe el, se grăbi să-l liniștească.

— Cu furculița de desert, completă Nick, părând să găsească situației un haz absurd.

Cristine își întoarse smucit fața spre el și-i aruncă o privire neagră.

— Gură spartă! scuipă ea cu ciudă.

— Eu sunt gură spartă?!... își desfăcu el brațele, legănându-se pe călcâie și privind-o lezat.

— Da, tu! Ai promis să nu-i spui nimic lui Ethan.

— Prințesă, nu eu am deschis discuția despre Cavendish, rosti el tărăgănat.

— La dracu', tăceți amândoi! îi repezi Ethan. Cristine, vreau să aud cu amănunte ce anume s-a întâmplat.

— O să-ți spună Nick, îi dădu ea mâinile la o parte, retrăgându-se un pas și privindu-i pe amândoi cu un aer suveran. Pun pariu că moare de nerăbdare să se dea mare în fața ta. Până una alta, sunteți amândoi niște ȋicniȋi. Ah, Ethan, ca să nu uit, dacă aflu că și tu te-ai simȋit dator să-mi aperi onoarea, o să-i ȋii companie lui Nick în aceeași luntre, pentru că nici ȋie n-o să-ȋi mai vorbesc câte zile oi avea.

Se răsuci pe călcăie și porni grăbită pe alee, lăsându-i pe amândoi fără replică.

— Cred că vorbea serios, își dădu Nick cu părerea într-un târziu.

— Mda, și eu cred asta, confirmă Ethan, petrecând-o cu privirea până când n-o mai văzu. Deci, se răsuci el spre fratele său, ai de gâd să te dai mare sau nu?

O atinsese. O tratase fără pic de respect. O rănise și o făcuse să sufere.

Mânia îi înceȋoșa privirea, îi otrăvea judecata, îi făcea sângele să-i fiarbă în vene.

Viermele acela îndrăznise să se atingă de ce era a lui.

Nimeni nu se atingea de ceea ce era a lui!

Bărbatul tremura în spatele tufei înalte de iasomie, mușcându-și pumnii ca să nu urle sub valul ucigător de ură care-l zguduia, străduindu-se să-și păstreze cumpătul și să-i asculte pe cei doi.

Cavendish nu fusese pedepsit după măsura faptei lui. O mână ruptă nu era destul, nici pe departe. Sutherland fusese prea blând cu acel nemernic. Și asta pentru că ea-i ceruse să-l cruce...

Dar lui nu-i ceruse asta, nu? cugetă el, în timp ce un rânjel diabolic și crud i se întindea încet pe față. Și, fiindcă nu i-o ceruse, nici nu avea să fie supărată pe el. În plus, la vremea cuvenită, avea să-i mărturisească că o făcuse numai din dragoste pentru ea. Și ea avea să înțeleagă și să-l adore pentru asta.

Când cei doi Sutherland încheiară discuția și se depărtară, el era perfect liniștit.

Hotărârea era deja luată.

Știa exact ce avea de făcut.

CAPITOLUL 13

O săptămână mai târziu. Londra era zguduită din temelii. Ziarele vuiau, descriind cu lux de amănunte modul în care lordul Cavendish fusese găsit măcelărit în propria casă.

Polițiștii de pe Bow Street nu aveau nicio pistă. Cavendish își făcuse mulți dușmani în ultimii ani, oameni care-l creditaseră și care nu-și recuperaseră banii. Se specula că asasinul ar fi fost chiar un soț înșelat, care dorise să se răzbune.

Cristine ședea încremenită pe canapea, mult prea șocată să vorbească. Ceea ce se întâmplase era absurd... aberant. Câtă ură putea să adune cineva în suflet, încât să masacreze un semen al său cu atâta sânge rece și cruzime?

Ethan se lăsă pe vine în fața ei și, fără s-o atingă, așteptă ca ea să-și ridice ochii și să-l privească.

— N-am făcut-o eu, Cristine. Îți jur!...

— Doamne, Ethan, nicio clipă n-am crezut asta! se revoltă ea, întinzându-se pentru a-și lăsa mâna pe brațul lui. Cine a făcut asta este... un monstru!

— Da, așa este.

Cristine își mușcă buzele, simțindu-se vinovată.

— Îmi pare rău, șopti ea cu o voce răgușită. Știu că

este o tâmpenie... dar mă simt rău pentru că... pentru că i-am înfipt furculița aia în mână!

— Nu fi prostuță, o certă Ethan cu blândețe, așezându-se lângă ea și încercuindu-i umerii cu brațul, obligând-o să-și pună capul pe umărul lui. Furculița aia a meritat-o cu vârf și îndesat. Și în mod sigur n-ai fi avut nicio remușcare dacă nefericitul de Cavendish ar mai fi fost în viață acum.

— Da, oftă ea prelung, cred că ai dreptate. Dar asta nu mă ajută cu nimic.

Nick fuma în tăcere, întors cu spatele la ei, urmărind gânditor traficul de pe stradă. Îl încerca o senzație ciudată, un soi de presentiment, că acea crimă abominabilă avea totuși o legătură cu Cristine. Nu-și putea explica de unde și până unde îi venise acea idee, însă o simțea instinctiv, undeva în adâncul măruntaielor. Iar pe el instinctul nu-l înșelase niciodată.

Cine îl omorâse pe Cavendish era un individ bolnav mintal, un psihopat. Nimeni nu ucidea cu atâta bestialitate un individ doar pentru că-i datora bani sau pentru că-i tăvălise nevasta în fân. Era ceva ce-l neliniștea în toată treaba asta. Cavendish fusese ciopârțit. Din ceea ce aflate de la prietenul său, Grayson, care lucra pe Bow Street, bărbatul fusese castrat și eviscerat, iar măruntaiele fuseseră împrăștiate prin toată camera. Ochii îi fuseseră

scoși din orbite, limba smulsă, iar degetele de la mâna stângă fuseseră tocate mărunț și aruncate în oala de noapte.

De ce numai degetele de la mâna stângă? reflectă el, simțind un frison pe șira spinării. De ce nu și cele de la mâna dreaptă? Dacă tot fusese pus pe măcelărit, de ce naiba nu terminase treaba?

— Avusese o noapte întreagă la dispoziție. Odată pe săptămână, personalul avea liberă o seară și tocmai atunci se întâmplase tragedia.

Asta-l ducea cu gândul la faptul că sceleratul care-l hăcuise pe nefericit nu era un străin. Îl cunoștea pe Cavendish și era la curent cu programul casei. Poate că-i deschisese cu mâna lui ușa și-l poftise-n casă. Individul îi zâmbise, intrase, poate că băuseră un păhărel înainte. Îl privise pe Cavendish în ochi cu seninătate, discutaseră banalități, și-n tot acest timp nu se gândise decât la ceea ce avea de făcut.

Și totuși, de ce numai degetele de la mâna stângă îi fuseseră tranșate? Mâna cu care o atinsese pe Cristine. Mâna pe care el i-o rupsese la Kensington Place în prima seară, atunci când îi explicase calm că dacă se mai apropie de Cristine o să fie incapabil să se mai reproducă pe viitor.

Această întrebare nu-i dădea pace. În plus, nu era convins că acea crimă fusese executată cu sânge rece de la

început și până la sfârșit. Cel care-l căsăpise pe Cavendish fusese mânat nu doar de ură sau nebunie, ci de ceva mult mai profund. Fusese ceva personal. Ceva mai important decât banii sau onoarea. Altfel nu s-ar fi deranjat să facă atâta mizerie, ci l-ar fi împușcat sau l-ar fi sugrumat. Rapid și curat.

Nu, fusese o crimă făcută din pasiune. Premeditată. Cumplită. Fără regrete. Iar individul nici măcar nu se deranjase să o ascundă, ci o expusese lumii-ntregi. Altfel s-ar fi străduit ca totul să pară un accident, nu?

Și ceea ce era frustrant era că nici măcar nu știa spre cine să-și îndrepte bănuielile. La Kensington fuseseră prezenți peste șase sute de invitați. Excluzând femeile, s-ar fi înjumătățit numărul suspectilor. Și, pe considerente de vârstă, probabil c-ar mai fi putut elimina încă vreo cincizeci, poate o sută de bărbați. Dar ar fi rămas al dracului de mulți, oricum.

Nick trase un fum din trabucul subțire și tresări când simți arsura jarului pe degete. Înjură și dădu drumul restului în scrumieră, apoi își aprinse alta, continuând să facă alte raționamente, să lege alte fire.

Nick se întrebă dacă nu cumva începuse să devină paranoic. Poate că, în realitate, Cavendish călcase pe cineva pe bățături foarte tare, iar individul se hotărâse să-i dea o lecție. Defunctul avusese o reputație proastă în mai

multe privințe. Se zvonea că era implicat și în ceva afaceri necurate, că avea legături cu persoane cam dubioase.

Poate că-și făcea griji degeaba.

Poate nu.

A doua zi, bunicii Cristinei, împreună cu cele două mătuși și soții lor, se mutară în casa contelui de Sutherland la insistențele acestuia.

În condițiile actuale, Nick prefera să nu riște inutil. Avându-i pe bunicii Cristinei și pe mătușile ei aproape, aceasta nu mai era nevoită să iasă din casă pentru a face acele vizite zilnice, nelipsite. Angajă personal în plus, fără să spună nimănui că dintre cei șase servitori patru lucrau pe Bow Street.

La rugămintea gazdei, nimeni din familie nu mai aborda subiectul Cavendish în fața Cristinei. Deși societatea era consternată și continua să dezbată cu înfrigurare crima atroce, în casa contelui de Sutherland subiectul era interzis.

Din sezon nu mai rămăseseră decât două săptămâni. Nick abia aștepta sfârșitul lor, pentru a se retrage cu toții la țară și să aștepte sosirea lui Orslom.

Pețitorii, inclusiv cei respinși, își reînnoiau cererile pentru mâna Cristinei cu o tenacitate care ajunsese să-l irite pe Nick. Gelozia mușca adânc din inima lui și-i otrăvea zilele. Nu suporta să-l vadă nici măcar pe Ethan

sorbind-o din ochi. Fu ușurat în ziua când Departamentul îi dădu lui Ethan o misiune pe continent.

Spre deosebire de el, Ethan rămăsese activ în serviciul coroanei. Iar țara avea nevoie de abilitățile lui așa că fratele său părăsi Londra cu zece zile înainte ca sezonul petrecerilor să ia sfârșit, punându-l pe Nick să jure că avea să aibă grijă de Cristine ca de ochii din cap.

La o zi după plecarea lui Ethan, Tony sosise în Capitală, însoțit de logodnica sa.

Lui Nick îi plăcu viitoarea cumnată. Era o tânără mignonă, subțirică și plină de nerv. Avea un păr ca văpaia, ochii verzi ca marea și o puzderie de pistrui. Era fermecătoare și Nick înțelese de ce Tony își pierduse capul după ea. Urmau să facă nunta la jumătatea lunii iulie, acasă, în Dorset.

Zilele se scurgeau una după alta, în casă domnind o atmosferă veselă și caldă. Cristine era înconjurată în permanență de cel puțin patru dintre membrii familiei. Aproape toată lumea își reglase programul după al ei. Ieșeau împreună la cumpărături, vizitau muzee și galerii, se plimbau prin parcuri, luau prânzul la Vauxhall și în fiecare seară mergeau la operă.

Mai erau trei zile până la sfârșitul sezonului și Nick abia aștepta să lase Londra în urmă, când se întâmplă un lucru care avea să le schimbe cursul vieții.

Fuseseră invitați la balul dat de ducesa de Devonshire la Manchester House.

Toată lumea bună aștepta evenimentul cu nerăbdare, știind că balurile organizate de ducesă cu greu puteau fi egaleate, nicidecum întrecute. Cele mai fabuloase toalete fuseseră rezervate pentru acest eveniment. Se zvonea că aveau să fie prezente acolo alte două capete încoronate, moștenitori ai unor case puternice în Europa: prințul Austriei și cel al Danemarcei.

Bunica ei chiar glumise pe tema asta, spunând că amândoi sunt chipeși, tineri și burlaci, și că vor fi îngenuncheați de frumusețea ei și îi vor cere mâna negreșit.

— Ar fi bine să n-o facă, răsese Cristine. Amândoi au deja câte un regat de condus, nu le mai trebuie încă unul.

În acea seară Cristine se hotărî să poarte nestematele Kumpur-Palei. Era pentru a doua oară când le purta de la balul debutului ei și spera să fie pentru ultima dată. Acele pietre cântăreau mai mult decât în realitate, erau un simbol al regalității sângelui ei și... erau atât de valoroase încât îi era teamă să le poarte în public.

Rochia pe care Kimberly i-o comandase pentru acea seară era superbă. Fusesse croită dintr-un satin ivoriu, peste care era aplicat un voal străveziu, brodat cu flori delicate. În țesătura aceea, mai fină decât pânza de

păianjen, erau strecurate fire aurii, subțiri, ce înconjurau broderiile, accentuând motivele florale. Modelul era unicat și fusese creat special pentru ea de către patroana unei prestigioase case de modă din Roma.

Când o văzuse, Cristine rămăsese cu gura căscată. Ținuta era fabuloasă. Avea umerii goi și fusta bogată. Rochia nu respecta tendințele modei actuale, ci pe cele a epocii trecute. Cu toate acestea, era o ținută absolut magnifică. Mai ales că era completată de către o tiară bătută-n diamante cât bobul de fasole.

Nick tocmai își turna un coniac când ea pătrunse în salon, anunțând că este gata de plecare și scuzându-se pentru întârziere. Încremeni cu paharul la jumătatea drumului spre gură, simțind cum creierul i se lichefiază și i se scurge prin urechi. Pur și simplu i se goli mintea.

Tony îi spusese ceva, dar nu-l auzi. În cap îi suna un zumzăit care acoperea toate zgomotele din jur. Într-un colț al minții sale amortite, realiza că se zgâia la ea ca un prost, dar îi era imposibil să-și resusciteze voința intrată în comă. Simțurile îi ieșiră din amnezie abia când cotul lui Tony i se înfipse dureros în coaste.

— Ce naiba! se răsuca spre fratele său, privindu-l încruntat și masându-și locul lovit.

— Bagă-ți limba în gură, Nick, îl tachină Tony rânjind. Lași bale pe covor.

— Tâmpitule, îl bodogăni Nick, ofticat.

— Cap sec, îi întoarse Tony complimentul cu un zâmbet larg.

Jumătate de oră mai târziu păseau în lumina puternică a candelabrelor imense din sala de bal de la Manchester House. Crema societății londoneze își etala plictisită toaletele strălucitoare și elegante, subiectul conversațiilor varia de la teme filosofice până la ultimele bârfe și cancan-uri. Lachei cu peruci pudrate și costume cu fireturi păseau tăcuți ca niște umbre pe lângă distinșii musafiri, servindu-i ceremonioși cu șampanie din cea mai scumpă și cu aperitive frumos ornate. O mică formație de violoniști, așezată în centrul sălii, picura din arcușuri melodii suave, creând un fundal minunat pentru acel decor fastuos. Nick îi explică Cristinei că formația avea să-și execute repertoriul până la orele unsprezece fix, oră la care toți invitații trebuiau să ajungă deja deoarece, atunci când ultima bătaie a orologiului avea să se stingă, ușile de la intrare urmau să se închidă iar întârziații să rămână afară. Apoi îi arată podiumul aflat în colțul opus al sălii, unde orchestra, alcătuită din peste douăzeci de instrumentiști, avea să deschidă balul la orele unsprezece și un minut fix.

— Sunt două reguli pe care nu le-a încălcat niciodată. Însuși regentul a fost lăsat afară mai acum vreo

doi-trei ani.

— Serios? râse Cristine, privindu-l neîncrezătoare.

— Da, confirmă Nick, culegând două cupe de șampanie și oferindu-i una ei. A fost foarte revoltat și, beat fiind, a insistat vreun sfert de oră, până când ducesa a ieșit și i-a zis clar și răspicat să plece și să aibă grijă să nu-i rateze balul pe care avea să-l dea sezonul următor. El a implorat-o, dar ducesa i-a întors spatele și i-a trântit ușile-n nas. Din câte știu, niciun bal dat de ea vreodată nu a început mai devreme de ora unsprezece sau mai târziu de ora unsprezece și un minut.

Cătă spre ea și avu senzația că se îneacă în adâncurile ochilor ei. Cristine îi susținu privirea câteva clipe, apoi își plecă genele intimidată. Avea senzația că o străpunge cu ochii lui întunecați, aproape negri, până în miezul inimii ei.

— Ești încântătoare în seara asta, îi mărturisi Nick într-un târziu, vocea sunându-i ca nisipul scrâșnit sub tălpi.

— Mulțumesc, șopti ea, îmbujorându-se.

— Vorbesc serios.

Cristine înghiți în sec. El *era* serios. Faptul că o găsea încântătoare nu era sinonim cu ceea ce și-ar fi dorit să audă de la el, dar era totuși o... evoluție, nu?

— Te stingheresc, rosti bărbatul, mișcându-se ușor spre ea.

— Da.

— Iartă-mă.

Simțea că începe să se sufoce. Îi era cald. Și frig. Îi venea greu să-l privească, mai ales că se apropiase atât de mult încât îi simțea căldura obrazului ras și parfumul aspru, masculin. Știa că dacă ar fi făcut-o, ochii ar fi dat-o de gol. Pur și simplu nu se simțea în stare să-i țină piept. O prinsese într-un moment vulnerabil... sau el îi indusese acea stare de slăbiciune cu acel compliment banal și... poate sincer? Era prima lui dovadă de admirație de când sosiseră în Capitală... Îi venea să plângă, deși nu simțea tristețe în inima ei.

Secundele se scurgeau, așa că se forță să-l privească, fără a avea vreo replică pregătită. Și-i întâlni privirea arzătoare. Ceva se clătină în ea.

— Cris, eu... Începu el șovăitor.

— Da? șopti tânăra, cu sufletul la gură.

— Alteță, ce plăcere să vă avem printre noi!

Vocea tunătoare din spatele ei o făcu să tresară și vraja momentului se rupse. Tânăra femeie se răsuci spre ducele de Atholl, forțându-se să zâmbească. Ducele era un bărbat înalt, robust, care se apropia de șaptezeci de ani. Un om de o sinceritate brutală și un nonconformist până-n măduva oaselor. Cristine îl plăcea foarte mult. Lângă el se afla un tânăr bărbat cât un munte, brunet, a cărui față

fusese desfigurată pe jumătate: o cicatrice vineție îi brăzda obrazul drept de la tâmplă spre colțul gurii. Era nepotul ducelui și se întorsese de curând de pe front. Cristine se înclină ușor în fața vicontelui, încercată de un sentiment de compasiune. Înainte de accident fusese, cu siguranță, un bărbat tare chipeș. După câteva fraze de complezență, tânărul viconte îi ceru favoarea unui dans și ea acceptă cu grație.

Când cei doi se depărtară, Cristine observă ușorul schiopătat al vicontelui și un frison i se prelinse pe șira spinării, cuibărimdu-i-se în inimă. Și Nick s-ar fi putut întoarce de pe front marcat astfel. Și poate că era, numai că cicatricile, dacă le avea, le purta în suflet.

Emoționată, se răsuci spre Nick, sperând să poată continua discuția din punctul în care rămăseseră, dar fu încercată de o totală dezamăgire. Bărbatul dispăruse. În locul lui se aflau bunica ei, mătușa Chloe și unchiul Damian.

Tânăra femeie își mușcă buzele, înghițindu-și amărăciunea. În momentul în care Atholl îi întrerupsese, Nick se pregătea să-i spună ceva. Un lucru important, dacă era să se ia după tulburarea pe care i-o citise-n ochi. Cristine avea senzația neplăcută că ratase un moment unic, cu care n-avea să se întâlnească prea curând... sau poate niciodată.

La orele unsprezece fix, ușile de la Manchester House se închiseră, violoniștii se retraseră din mijlocul încăperii și orchestra deschise balul cu acordurile fermecătoare ale unui vals lent.

Onoarea primului dans i-o acordă bunicului ei. Winston Leyghton abia-și mai încăpea în piele de mândrie și fericire. Următorul dans îi fusese rezervat lui Nick, dar sfârșitul acestuia o lăsă pe Cristine confuză, tristă și nedumerită. Bărbatul fusese sobru tot timpul, iar Cristine aproape smulsese cuvintele cu cleștele din gura lui. Cu niciun ceas în urmă, fusese curtenitor și atent cu ea, iar acum se transformase într-un bărbat distant și plictisit. Nu-l înțelegea.

Dansă cu tăcutul Tony și apoi cu unchiul Damian, care reuși să o scoată din pasa proastă în care intrase și o făcu să râdă. Următoarele două seturi de dansuri îi mai ridicară moralul. Era delicios modul în care unii bărbați se bâlbâiau în fața ei, făcându-i complimente stângace sau pur și simplu contemplând-o cu un aer nătâng.

Admirația masculină îi legăna vanitatea pe brațe de aur, însă umbrele din inima ei nu dispăruseră complet. Nick părea s-o evite. Ba mai mult, în ultima oră îl văzuse în compania unor femei frumoase, printre care și lady Lamb. Gelozia îi înflăcăra imaginația. Se vedea târând de plete prin mocirlele Londrei pe acele demoazele sclipicioase.

Inventa tot felul de scenarii, care de care mai dramatice.

Cheful de distracție, reanimat de către unchiul Damian cu câteva ceasuri în urmă, intrase într-o criză severă.

Supărată pe ea, încinsă de pe urma dansurilor, o idee amețită din pricina șampaniei băute, Cristine se îndreptă spre terasele care dădeau în grădina din spatele casei. Voia să se răcorească, să-și limpezească mintea și să se liniștească. Dar și aleile erau pline de invitați.

Bombănind în sinea ei, dădu să revină în sala de bal, dar o umbră îi tăie calea.

— Maiestate.

— Lord Ayton, zâmbi ea surprinsă.

Bărbatul avea în jur de treizeci de ani, era văduv de curând, nu avea moștenitori și-și căuta o nevastă. Din câte auzise Cristine, dorința de a se recăsători era izvorâtă nu din sila de singurătate, ci din nevoia de a-și achita rapid niște datorii uriașe pe care le făcuse pe pistele de la Newmarket.

Ce Dumnezeu au toți bărbații ăștia de-și toacă banii pe iluzii, în felul acesta nehibzuit? gândi Cristine, aruncându-i o privire contrariată. Bărbați tineri, fermecători, inteligenți, ca Ayton, de cele mai multe ori își calculau prost șansele de câștig sau făceau investiții proaste. De ce nu încercau să fie mai cumpătați? De ce

trebuiau să ajungă în situația disperată de a-și căuta drept soție o moștenitoare bogată, numai ca să nu ajungă în închisoarea celor îndatorați?

Cristine înțelegea ghinionul, dar nu și prostia. Dintre toți curtezanii ei, jumătate intrau în categoria lordului Ayton, bărbați ale căror atenții, în loc să o fleteze, mai degrabă o insultau, pentru că știa cu certitudine că aceștia nu erau atât de atrași de feminitatea cât de grămezile ei cu aur. Cristine fusese tentată la un moment dat să-i tragă deoparte pe fiecare, să-i întrebe exact ce datorii au, ca ea să le plătească și *ei, toți*, să nu-i mai stea în drum.

— Cam aglomerat pe aici, făcu bărbatul o observație inutilă.

— Da.

— Cunoscut un loc ascuns în grădina asta, unde o să puteți privi stelele-n liniște, fără ca nimeni să vă deranjeze.

Cristine își arcui o sprânceană, uimită de cutezanța lui. Propunerea acestuia nu viza un loc unde ea să-și poată trage sufletul, ci o intimitate forțată cu el care ar fi putut avea urmări nedorite. Deschise gura să-l refuze politicos, dar în clipa următoare îl văzu pe Nick îndreptându-se spre ei. La brațu-i, languroasă, lady Lovat îi spunea ceva pe un ton scăzut, ceva ce aduse un zâmbet distrat pe buzele lui. Nick n-o văzuse încă și Cristine constată că nici nu dorea să-și intersecteze traiectoria cu a lui. Și cum nu s-ar fi

putut întoarce în sala de bal fără să dea nas în nas cu cei doi amorezi, singura ei retragere era acum grădina. Revenind cu atenția asupra bărbatului de lângă ea, îl întrebă grăbită, pe un ton de o veselie forțată:

— Și unde spuneți că se află acest loc minunat?

Pe fața bărbatului se așternu o imensă ușurare.

— Dați-mi voie să vă conduc, rosti el pe un ton ceremonios.

Cristine îi acceptă brațul și se lăsă condusă spre treptele largi care legau terasele de grădină, rugându-se ca Nick să n-o observe și să dorească să li se alăture.

Lordul Ayton, ca și cum i-ar fi ghicit dorința, o ghidă pe o alee laterală, mai puțin luminată, străbătând-o cu pași grăbiți. Un semn care ar fi trebuit s-o alerteze pe tânăra femeie, dacă n-ar fi fost atât de dornică să-l evite pe Nick și pe fermecătoarea lui parteneră. Mai târziu, avea să se mustre amarnic pentru că-l urmăse atât de orbește pe acel bărbat, a cărui cerere în căsătorie o respinsese cu fermitate cu nicio lună în urmă.

Lordul o conduse pe lângă zidurile care mărgineau grădina, îndrugând verzi și uscate. Când ajunseră aproape de capătul ei, bărbatul se opri și o rugă să aștepte, apoi se răsuci spre zidurile acoperite de iederă și începu să înlăture perdeaua înfrunzită, dezvelind o ușă din fier ruginit.

— Ușa dă spre grădina veche, o informă bărbatul cu o voce ciudată. A fost închisă acum aproape trei decenii pentru că era mult mai mică decât surata ei și nu i s-a mai văzut utilitatea.

Balamalele nu protestară defel când bărbatul deschise poarta, fapt care trase primul semnal de alarmă în capul Cristinei. Dacă poarta zăcuse încuiată atâta vreme, n-ar fi fost normal să fie ruginită, să scârțâie din încheieturi?

Dădu să se retragă, însă Ayton o înșfăcă strâns de braț și o împinse prin deschizătură drept într-o străduță îngustă, în fața unei trăsurii care aștepta lângă bordură.

Totul se petrecu atât de repede încât tânăra femeie nici măcar nu avu răgazul să țipe. Portierele trăsurii se deschiseră și Ayton, fără niciun ceremonial, o luă pe sus și o catapultă în interior, urmând-o imediat. Trăsura se urni înainte ca portierele să fi fost închise complet, pierzându-se ca o furtună în noapte.

Bărbatul care rămăsese în stradă era îmbrăcat identic cu lacheii care fuseseră angajați de ducesă pentru a-i servi musafirii. Intră în grădină, închise poarta și o încuie cu cheia pe care o avea în buzunar, apoi rearanjă perdeaua de vegetație la locul ei.

Străbătu grădina cât mai neobservat, se strecură în camera de aprovizionare, înșfăcă un platou cu dulciuri și

apoi se amestecă printre invitații de la Manchester House.

CAPITOLUL 14

Nick scrută grădina pentru a doua oară, atent doar pe jumătate la bârfa spumoasă a Michaeliei Lovat.

Putuse să jure c-o văzuse mai devreme pe Cristine stând în dreptul ușilor de la terasă. Nu era sigur cine fusese însoțitorul ei, pentru că bărbatul fusese întors cu spatele la el, dar avea o vagă bănuială. Poate că intrase în sală și el scăpase momentul, încercă tânărul bărbat să se calmeze. Și totuși, ceva se răsucea în măruntaiele lui, dându-i o stare de neliniște.

— Nu dorești niște șampanie? se adresă el brusc contesei, întrerupând-o în mijlocul frazei.

— Da, cred că aș vrea, acceptă ea, privindu-l mirată.

— Așteaptă-mă aici, îi surâse el fermecător. Mă întorc repede.

Se depărtă grăbit și intră în sala de bal, oprindu-se în dreptul ușilor terasei pentru a avea o vedere mai bună asupra mulțimii. Erau prezenți peste opt sute de invitați, dar el își concentrează atenția doar asupra brunetelor care purtau tiară. Era un lucru dificil de înfăptuit. Oamenii se mișcau de colo-colo, ca valurile mării, ringul de dans era arhiplin și stăpânit de agitația plină de vervă a unui dans scoțian. Mătură mulțimea de capete de două ori, dar n-o zări. Corzile nervoase din măruntaiele lui se mai strânseseră

puțin.

Trebuie să fie pe aici, pe undeva, își zise el, respirând adânc și încercând să-și calmeze bătaile inimii, în timp ce ochii îi alunecau cu încetinitorul peste invitați. Pur și simplu n-o văzuse încă. Îl localizează însă pe Tony și începu să-și croiască drum spre el.

— Ai văzut-o pe Cristine? îl întrebă imediat ce ajunse lângă el.

— Era pe aici acum câteva minute, răspunse Tony liniștit.

— Eu n-o găsesc. Am cercetat de trei ori sala și n-am văzut-o nicăieri.

— Liniștește-te, îl bătu Tony încet pe braț. Poate s-a dus în camera doamnelor.

Pumnul din jurul inimii lui se deschise puțin.

— Da, poate că ai dreptate. Poate s-a dus în camera doamnelor.

— Nu avea unde să dispară, Nick, continuă Tony amuzat. Doar știi că ușile de la intrare sunt încuiate până la trei dimineața. N-avea pe unde să iasă de aici.

— Mă duc să verific camera doamnelor, se oferi Andreea.

— Ai vrea? se arătă Nick ușurat. Ți-aș rămâne recunoscător.

— Firește, zâmbi ea răutăcioasă. Și să știi că-mi plac

smaraldele, îi aruncă peste umăr, pierzându-se în mulțime.

Nick rânji răutăcios și se răsuci spre Tony.

— Ești sigur că te ia din dragoste? îl tachină el.

— Absolut, dădu Tony din cap. E nebună după mine de când a aflat că am cumpărat o mină de nestemate.

Rânjetul lui Nick deveni amuzat. Pescuind o cupă de șampanie de pe o tavă umblătoare, își îngustă ochii continuând să scruteze mulțimea. Lady Lovat îi ieșise complet din minte și, tocmai când își aminti de ea într-un târziu, simți o mână ușoară atingându-i brațul. Se răsuci și nodul de nervi din stomac se strânse cu putere, tăindu-i respirația. Expresia îngrijorată de pe chipul logodnicei lui Tony era cât se poate de grăitoare.

— Nu era acolo, nu-i așa? reuși el să-și miște maxilarele înțepenite.

— Nu, clătină Andreea din cap, umezindu-și buzele.

— Poate că a ieșit înainte ca tu să ajungi acolo...

— Nick, lady Bell și-a petrecut ultima oră în toaleta doamnelor. A făcut o indigestie de la caviar sau mai știu eu ce, și a... În fine, cât a stat acolo a susținut că nu a văzut-o deloc pe Cristine.

Câteva secunde, Nick rămase nemișcat, încercând să prindă sensul acelor cuvinte. Teama își croi drum spre intestinele lui, provocându-i crampe puternice.

Era absurd!... Cristine n-avusese cum să dispară așa,

fără urmă. Era pe undeva, își zise el înnebunit, scormonind prin marea de chipuri în căutarea celui drag, ocărându-se pentru nechibzuința de a fi crezut, fie și pentru o clipă, că aici, în spatele ușilor închise și cu atâta lume prezentă, cineva ar fi încercat... să o ia de lângă el!

Trăsura gonea ca o nălucă pe străzile pustii ale Londrei, înghițind străzile sub copitele lacome ale celor patru armăsari negri ca smoala. Părăsi orașul în mai puțin de o jumătate de oră și o luă spre nord, înscriindu-se pe un drum prăfuit de țară.

Cristine își încleștase mâinile de banchetă, încremenită de spaimă. Modul în care vizitiul mâna caii era de-a dreptul sinucigaș și, într-un colț al minții, se rugă ca nimeni să nu le iasă-n cale. Niciun vizitiu, oricât de experimentat ar fi fost, nu ar fi reușit să oprească atelajul la o asemenea viteză.

Într-un colț al minții realiza grozăvia, însă refuza s-o creadă.

Nu i se întâmpla *ei* asta! Era un vis. Avea să se trezească până la urmă și să constate că totul nu fusese decât un coșmar. Dar se întâmpla aieva... Pentru că o dureau mușchii de atâta încordare, pentru că vedea fulgerând în întunericul din interiorul trăsurii, sub lumina felinarelor stradale, chipul liniștit al răpitorului ei.

Curând, străzile începură să fie tot mai slab luminate, apoi se așternu un întuneric total în interiorul vehiculului. Cu coada ochiului, Cristine zărea câte o fereastră luminată la vreo casă, dar curând nici acelea nu mai apăărură. Drumul deveni din ce în ce mai prost. Trăsura trecea peste gropi, gemând din încheieturi. Cristine cu greu reușea să se țină dreaptă. Brusc, își recăpătă graiul.

— Domnule, ce Dumnezeu îți închipui că faci?!...

Din cauza hurducăielilor puternice, vocea îi sună ezitantă și dinții îi clănțăniră în gură.

— Cred că este evident, draga mea, sosi din întuneric răspunsul liniștit al lordului.

— Sir, sunteți nebun! Nu puteți face asta!... O să declanșați un scandal monstruos!

— Da, dar mi s-a spus că voi fi un bărbat extrem de bogat, așa că-mi voi putea permite această mică neplăcere.

Cristine amuți. O bănuială cumplită încolți în mintea ei.

— Unde mă duceți, lord Ayton?

— La Gretna Green, o informă el vesel. Am aranjat să ne aștepte un preot acolo. Ne va căsători de îndată ce vom ajunge.

— Sir, nu puteți fi serios! exclamă Cristine, plină de indignare. Niciodată nu mă voi mărita cu dumneata!

— Te vei răzgândi, scumpa mea. Oricum, îți sunt recunoscător.

— Recunoscător? repetă tânăra nedumerită. Pentru ce, Doamne iartă-mă?!...

— Pentru că mi-ai ușurat sarcina foarte mult, rosti bărbatul cu însuflețire în glas. Nu-ți dai seama?... A fost ca un semn ceresc. Îmi frământam mintea cum să fac să te scot în grădină și să te conving să mă urmezi. Desigur, aveam un plan inițial, îi explică el, stăpânindu-și entuziasmul. O mică doză dintr-o pulbere care te-ar fi adormit, turnată în șampanie. Dar existau atâtea riscuri! Cum te-aș fi scos din sală dacă și-ar fi făcut efectul prea devreme? Sau, presupunând că aș fi reușit să te aduc la timp în grădină, cum m-aș fi descurcat cu tine, dacă-mi adormeai în brațe?... Mă bucur că am reușit să evit toate aceste complicații. Sincer, te prefer trează când ne vom rosti jurămintele.

— Sir, nu pot să mă mărit cu dumneata, te rog să înțelegi!

Făcu o pauză, mintea căutându-i febrilă o soluție de ieșire din acea catastrofă.

— Ascultați-mă! Încă nu e timpul pierdut. Duceți-mă înapoi și aveți cuvântul meu că voi uita totul. Mai mult, ziua de mâine vă va găsi mai bogat cu cinci sute de mii de guinee. V-o promit.

Bărbatul tăcu mult timp, părând că reflectează la propunerea ei. În cele din urmă declară, cu o voce ce părea oarecum amuzată:

— Cam puțin îți prețuiești libertatea, prințesă. Cinci sute de mii de guinee din aproape cincisprezece milioane.

— Un milion!

Bărbatul tăcu.

— Un milion și jumătate, plusă ea disperată.

Niciun răspuns.

— Sir, vă rog să înțelegeți că nu vă pot oferi mai mult. Și așa nu am cum să justific în fața tutorelui și a avocaților mei o asemenea sumă, fără să le dezvălui adevărul!

— Scumpa mea, este adevărat că sunt într-o situație financiară... jenantă și, dacă ai fi fost mai bătrână și poate mai dezagreabilă la înfățișare, m-aș fi mulțumit și numai cu un mic procent din suma pe care mi-ai oferit-o inițial. Dar, subliniez Ayton apăsător, nu ești nici bătrână și nici neatrăgătoare. Iar eu te doresc. Foarte mult și cu ardoare. Te doresc mai mult decât îți doresc banii, acest lucru mă văd dator să ți-l clarific de pe acum. Nu mă cunoști, pentru că nu mi-ai oferit ocazia asta, dar vei constata cu timpul că sunt un bărbat lângă care îți va face plăcere să conviețuiești.

— Domnule, cred că glumiți! strigă tână femeie în

culmea consternării. Niciodată, rețineți: *niciodată*! nu vă voi accepta ca soț.

— Mă tem că nu ai niciun cuvânt de spus în această chestiune, doamnă, rosti bărbatul pe un ton clar și răspicat. Am primit acordul familiei dumitale în această privință. Așa că ați face bine să vă obișnuiți cu gândul că mâine, pe vremea asta, îmi veți fi soție...

— Acordul familiei mele? repetă ea perplexă. Familia mea nu și-ar da niciodată consimțământul în fața acestei mârșavii! Sunteți nebun și, categoric, un închipuit, milord. Mâine, pe vremea asta, nu o să fiți un bărbat însurat, ci unul mort de-a binelea!... Chiar credeți că frații mei vor trece cu vederea această infamie? Că se vor resemna în fața acestei situații teribile? Mi-ați insultat familia, sir, și mi-ați compromis reputația. Frații mei or să se răzbune cumplit pentru afrontul adus...

— Destul! tună vocea bărbatului, făcând-o pe Cristine să înghețe și să se lipească speriată cu spatele de banchetă. Uiți un lucru important, doamnă: te afli la mila unui bărbat disperat, suficient de nebun încât să-și primejduiască viața pentru a obține femeia adorată. Te sfătuiesc să nu mă faci să-mi pierd răbdarea cu dumneata!

Cristine își mușcă buzele până la sânge. Individul nu era în toate mințile. Era smintit și periculos.

Îi venea să-și smulgă părul din cap pentru cât de

proastă fusese atunci când acceptase să-l urmeze în grădină. Nu-și imaginase că cineva ar fi putut vreodată să cuteze un asemenea act lipsit de orice umbră de onoare. Că ea ar fi putut ajunge într-o asemenea situație dezastruoasă. Se simțea umilită, distrusă, neputincioasă și îngrozită.

Mintea, amortită de șocul celor întâmplare, refuza să lucreze. Groaza o paraliza. Instinctiv, știa că trebuia să nu-l provoace. Bărbatul din fața ei era aidoma unui butoi plin cu pulbere. O mișcare greșită din partea ei și individul și-ar fi pierdut total controlul.

Trebuia să se adune și să se forțeze să gândească. Încercase să apeleze la decența lui și să-l convingă să se răzgândească, încercase chiar să-l mituiască. Ambele metode dăduseră greș. El afirmase că o dorea pe ea mai mult decât îi dorea banii.

Brusc, realiză la care dintre familii se referise el atunci când susținuse că primise aprobarea acelui fapt incalificabil și îngheță. Simți cum o cuprinde furia și disperarea.

Până la urmă, Lancasterii își dezvăluiseră adevărata natură...

Grație memoriei uluitoare a ducesei de Devonshire, Nick descoperi poarta secretă din fundul grădinii.

După ce o căutase peste tot și se convinsese că într-adevăr Cristine dispăruse, Nick convenise cu Tony ca nimeni din afara familiei, cu excepția gazdei, să nu fie pus la curent cu dispariția tinerei femei. Apoi o trăsese ră pe ducese deoparte și o informară despre ce se întâmplase. Lacheii care păzeau ușile de la intrare fură interogați separat. Nimeni nu ieșise și nici nu intrase după ora unsprezece. Cheia care deschidea ușile de la Manchester House se afla în posesia ducesei. Pe Nick începuse deja să-l cuprindă disperarea când ducesa își aminti brusc că, în vremea tinereții ei, exista o intrare secretă în grădina din spatele clădirii.

Fură nevoiți să pipăie zidurile de piatră prin cortina deasă de iederă, centimetru cu centimetru, până ce descoperiră ușa din fier. Cu ajutorul unui stilet subțire, Nick meșteri încuietoearea și reuși s-o deschidă. Maxilarele i se încordară când observă că balamalele erau proaspăt unse. În plus, în dreptul porții, tulpinile de iederă fuseseră retezate de la sol, pentru a înlesni accesul prin poartă și pentru a acoperi existența acelei intrări secrete. Ieși pe o străduță întunecată și pustie. Tony adusese o torță cu el și Nick cercetă locul cu atenție. Strada era îngustă, dar destul de încăpătoare pentru a adăposti o trăsură sau un vehicul de viteză.

— Și acum, ce naiba facem?! se interesă Tony, cu o

voce din care răzbăteau teama, îngrijorarea și furia nimicitoare.

Nick se ridică din poziția ghemuită și-și îngustă ochii, privind în lungul străduței. Prin minte, iureșul gândurilor era amețitor. Indiferent cine se făcea răspunzător de asta, avea să-l ucidă pe nemernic!

— Rămâi cu mama și cu bunicii Cristinei. Unchii ei să se ducă să-i alerteze pe cei din Bow Street. Făcu o mică pauză, ezitând. Numără-i pe Lancasteri și dacă-ți ies cu toții la socoteală, atunci informează-l pe Ingleby despre ce s-a întâmplat și zi-i să-și țină gura ferecată și ochii ațintiți pe neamurile lui până când se termină totul. Dacă iese urât, o să avem nevoie de ajutorul lui. Nu mă așteptați.

Și se pierdu în noapte, înainte ca Tony să apuce să mai spună ceva. O luă la fugă, ocolind un șir de clădiri elegante, coti la dreapta și ieși chiar lângă șirul de trăsuri care așteptau aliniate lângă bordură sfârșitul petrecerii de la Manchester House. Își caută propriul vehicul și deshămă unul dintre cai, apoi îl încălecă și o porni galop pe străzile pietruite.

Cristine dispăruse de cel mult un ceas. Poate și mai bine. Dacă intuiția lui se dovedea a fi corectă și dacă forța animalul de sub el, s-ar fi putut să aibă noroc și s-o ajungă din urmă în câteva ore.

Urmându-și instinctul, tânărul bărbat traversă orașul

și o luă pe drumul care ducea spre granița cu Scoția.

— Tu m-ai silit să fac asta! se auzi dintr-odată vocea lui în întuneric, curmând tăcerea care părăsise să se prelungească la nesfârșit. Nu ar fi trebuit să mă refuzi, Cristine. Ar fi trebuit să-mi acorzi o șansă de a-ți dovedi ce însemni pentru mine.

Cristine se lipi și mai mult de banchetă, cu ochii ațintiți asupra răpitorului ei. Inima începu să-i bată în piept cu putere. Pierduse demult noțiunea timpului. Părea că trecuseră ore-ntregi de când părăsiseră Londra și o apucaseră pe acel drum desfundat de țară.

Deși la început tăcerea lui îi zdrobise nervii, treptat, realizează că o prefera dialogului imposibil cu acel individ odios. Și, tocmai când credea c-o s-o lase-n pace, bărbatului îi revenise cheful de vorbă.

— Nu eu te-am refuzat, ci tutorele meu, minți ea, ca să nu-l stârnească inutil.

— Chiar așa? făcu el batjocoritor. După o pauză, adăugă ironic: te-am urmărit cu atenție la balul dat de Hoddington. În seara aceea ți-am cerut favoarea unui dans. Ai afirmat că toate dansurile îți erau deja promise. Dar, mult mai târziu, a apărut Meldrum. Cu el ai dansat, sfârși el pe un ton acuzator și greu.

Cristine își amintea episodul. Într-adevăr, îl refuzase.

Numai că nu-l mințise în privința disponibilității ei, pentru că realmente avusese toate dansurile promise. Meldrum îi ceruse să-i rezerve un dans la serata marchizului de Hoddington încă de cu o seară înainte. Și chiar i-o spuse bărbatului din fața ei.

— Bine, să admitem că ceea ce spui este adevărat, însă m-ai refuzat și la balul de la Nashwood. Să nu-mi spui că și acolo aveai toate dansurile promise din seara precedentă, pentru că nu te cred. Am fost printre primii bărbați cu care ai vorbit imediat ce ai ajuns.

Cristine tăcu vinovată. Își amintea și de balul cu pricina. Îl refuzase pentru că ajunsese la concluzia că este mai înțelept să-și îndrepte atenția doar asupra bărbaților care mai rămăseseră pe lista potențialilor candidați la mâna ei, decât asupra acelor pe care deja îi eliminase din competiție.

— Nu spui nimic, doamnă? o provocă el cu o voce sarcastică.

— Ce-ai vrea să auzi, domnule? se revoltă tânăra femeie. O confirmare a spuselor dumitale?... Da, este adevărat tot ce ai afirmat mai devreme. Și nu pot spune că-mi regret faptele. Nu-mi pare rău că am respins invitația unui bărbat pe care acum îl găsesc complet lipsit de orice urmă de bun simț, de decență și de onoare.

— Ai grijă, doamnă, cum folosești anumite cuvinte, o

preveni bărbatul cu răceală. Ai putea să te rănești cu ele.

— Îmi asum riscul, replică tânăra femeie cu suveranitate. Și poate că greșesc, milord, dar nu văd cum un bărbat care adoră o femeie, vreau să zic o adoră *cu adevărat*, poate să-i facă atâta rău, dezonorând-o în fața lumii întregi.

— Măine vei fi o femeie decentă și respectabilă!

— Măine voi fi o femeie distrusă, pângărită și umilită!

Bărbatul se mișcă atât de iute, încât fata nici nu apucă să se ferească. Se pomeni trântită pe banchetă, cu el deasupra ei, strivind-o.

— Păi, de ce dracu' să mai aștept până mâine, dacă tot o să se întâmple asta oricum? mârâi cu gura lângă urechea ei. Poate așa, vei deveni mai binevoitoare în fața altarului...

— Nu, te rog! se arcui Cristine încercând să-l împingă la o parte încetează! țipă, când îi simți mâinile încercând să-i ridice fustele spre talie.

Se zvârcoli, încercând să se ferească din calea mâinilor și a gurii care-o macula, dar cum bărbatul părea hotărât să-și ducă intenția până la capăt, își încleștă degetele în părul lui și smuci cu putere în lături. Ayton mârâi de durere, însă nu-i dădu drumul. Își schimbă doar poziția.

— Te-am prevenit, şuierea el, încălecând-o şi prinzându-i mâinile care încercau să-i sfâşie obrazul. Târfă nenorocită! Toate sunteţi nişte târfe ipocrite, îi scuipe el în faţă. Va plimbaţi farmecele pe sub nasul nostru, ne aţâţaţi cu frumuseţea voastră şi pe urmă vă retrageţi şi faceţi pe virtuoaşele. Ziceai că-ţi asumi riscul? răsese el răguşit, sinistru. Atunci, asumă-ţi-l!

Din pieptul ei izvorî un vaiet, pe jumătate plâns, pe jumătate groază, când bărbatul îi apucă strâns partea din faţă a rochiei şi trase cu forţă în jos. Țesătura delicată se sfâşie cu un sunet surd şi tânăra femeie simţi aerul răcoros al nopţii direct pe piele. Şi apoi, atingerea lacomă şi vătămătoare a mâinii lui pe sâni.

— Nu!

Urletul irupse din adâncul fiinţei ei, prelung şi dureros, ca al unei fiare rănite.

— Țipă cât vrei, chicoti bărbatul, aplecându-se spre ea. Nu-i nimeni să te audă!... Nimeni nu-ţi va sări în ajutor. Eşti numai tu... şi cu mine, pronunţă el rar cuvintele, cu o voce trudită de efortul de a o ține nemişcată.

— Te rog, șopti Cristine răguşit, cu o voce plină de oroare. Te rog, nu face asta... Te rog!

Bărbatul ezită. Întinse mâna spre geamul portierei şi smulse perdeaua cafenie care acoperea ferestruica. Lumina argintie a lunii pătrunse înăuntru, poleind sâni

frumoși ce tremurau sub respirația poticnită a tinerei femei. Îl fascină nu atât perfecțiunea lor, cât culoarea minunată a pielii ei. Era ca mierea: aurie, netedă... dulce și parfumată. Pietrele din colierul fabulos pe care-l purta la gât captau razele lunii, aruncând văpăi în întuneric. Frumusețea tabloului din fața ochilor săi îi tăie respirația.

— Îmi pare rău, șopti el cu o voce alterată, lumina palidă ce pătrundea înăuntru dezvăluindu-i privirea plină de patimă și de dorință. Nu mă mai pot opri acum... Dar voi încerca să fiu bun cu tine... dacă și tu vei fi la fel.

Se aplecă și încercă să o sărute pe gură, dar Cristine se feri, cabrându-se sub el și încercând din răspuțeri să-l împingă de pe ea.

Dar nu-și putea măsura forțele cu bărbatul care o siluia. Era mai mare, mai greu și mai puternic decât ea. Se luptă cu el orbește, plângând, plină de disperare și de groază.

Țipă, se zvârcoli și-l imploră să înceteze. Atingerile lui erau brutale, nemiloase, și-o vătămau nu doar în sens fizic. Sila se împletea strâns cu teroarea și cu deznădejdea. De la atâta urlat îi pierise vocea și energia îi secase.

La un moment dat reuși să-și elibereze mâinile și să-și înfigă unghiile adânc în obrajii lui. Bărbatul urlă de durere și în clipa următoare o palmui cu sete peste față. Forța acelei lovituri o ameți atât de tare încât, preț de

câteva secunde, Cristine nu mai văzu nimic înaintea ochilor. Iar Ayton profită. Îi ridică fustele-n cap și-i sfâșie lenjeria intimă, desfăcându-i coapsele larg.

— N-ar fi trebuit să-mi pui răbdarea la încercare, scrâșni el, ducând mâna la betelia pantalonilor. Vei învăța ce-nseamnă obediența, doamnă. Și-mi vei mulțumi după aceea, râse el cu o voce aspră, eliberându-se din pantaloni.

Epuizată, plângând năbușit, cu rezistența frântă și mintea rătăcită, Cristine căzu într-o stare de amorțeală. Nu mai avea puterea să lupte cu el, să i se împotrivească...

Trăsura mâna în noapte, sărind peste gropi, tăind sălbăticia în două.

Ayton înjura murdar, încercând să-și găsească o poziție cât de cât confortabilă pentru a lua femeia pe jumătate leșinată din fața lui, hurducăielile trăsurii aruncându-l dintr-o parte într-alta. Se lăsă deasupra fetei, ignorându-i suspinele când, brusc, trăsura se opinti, dezechilibrându-l. Dădu cu tâmpla de peretele vehiculului și blestemă printre dinți. Se auzi nechezatul puternic al cailor și trăsura se smuci din nou, ca după câteva clipe să se oprească.

— Ce naiba!?... mormăi el, furios.

Detunătura răsună în noapte, făcându-l să-ncremenească. În clipa următoare, portiera fu smulsă și o mână îl înșfăcă de ceafă, catapultându-l în mijlocul

drumului.

Cristine rămase nemișcată câteva momente, ascultând năucită sunetele luptei care se dădea afară.

Erau atacați de tâlhari, fu gândul care-i fulgeră mintea paralizată de șoc. Auzise că drumurile erau împânzite de nelegiuiți și că atacau în grup. Ideea oribilă că ar fi putut ajunge la mila unor asemenea neisprăviți îi dădu puteri. Cu ochii dilatați de groază, pironiți pe portiera deschisă, rugându-se ca niciunuia dintre proscriși să nu-i treacă prin cap să urce în trăsură, bâjbâi după zăvorul celeilalte portiere și se împinse cu toată forța în ea. Ușa cedă cu ușurință și Cristine, dezechilibrându-se, alunecă din trăsură și căzu pe spate. Se lovi la ceafă de colțul unei pietre, durerea tăindu-i respirația și lăsând-o fără vlagă câteva secunde. De cealaltă parte a trăsurii, răsunau zgomote înfundate și gemete.

Buimacă și dezorientată, amețită din cauza durerii, se ridică în șezut, tremurând necontrolat. Îi era greață și se simțea atât de slăbită, încât nu-și putea coordona mișcările. Aerul nopții îi atingea pielea dezgolită cu degete reci, dându-i frisoane. Din corsajul rochiei nu mai rămăsese nimic. Adunând bucățile de mătase sfâșiată care-i atârnavu peste talie, le strânse la piept și se chinu să se ridice în picioare, cu urechea ciulită. Lupta de cealaltă parte a trăsurii continua. În lumina lunii, văzu tufișurile și

copacii care mărgineau latura ei de drum. Fără să stea pe gânduri, se strecură printre trunchiurile groase și începu să alerge fără țință, punând tot mai mult distanță între ea și cei care puteau s-o rănească mult mai rău decât Ayton. Era vag conștientă că pericolul care o pândea acum era să fie atacată de fiarele sălbatice, dar prefera să moară astfel decât să îndure degradarea, umilința și rușinea unui viol.

Desculță, alergând orbește, fără să ia în seamă semnele pe care crengile tufișurilor i le lăsau pe brațe, Cristine se avântă în noapte. La un moment dat, își prinse piciorul de rădăcina unui copac, inerția o propulsă înainte și ateriză pe burtă. Dădu să se ridice, dar o durere ascuțită îi săgetă glezna, tăindu-i respirația. Scâncind, reuși cu chiu cu vai să se ridice în capul oaselor. Făcu doi pași, dar genunchii i se înmuiară și căzu în patru labe. Își luxase articulația sau, poate mai rău, își rupsesse piciorul. Deznădăjduită, începu să se târască, dar după un timp, o părăsiră și ultimele puteri și știu că era pierdută.

Mușcându-și buzele, se forță să înainteze și izbuti să se strecoare sub un tufiș, ajutată doar de brațe, punându-se la adăpost. Își adună fustele făcându-se ghem, prea obosită ca să plângă. Prea obosită pentru orice. Și-și dori să moară. Să moară și totul să se termine.

CAPITOLUL 15

Ultimul pumn pe care Ayton îl încasă în stomac îi întoarse mațele pe dos. Căzu vlăguit în praful din mijlocul drumului, se chirci, vărsându-și sufletul amestecat cu propriul sânge. Apoi leșină.

Nick îl privi în silă, nici pe departe mulțumit. Furia încă mai continua să-i întunece mintea. Niciodată în viața lui nu lovise pe cineva cu atâta ură și sălbăticie. Îi zdrobise oasele feței, câteva coaste și-i rupsese probabil splina și ficatul. Se asigurase că niciodată în viața lui acel ticălos n-avea să-și mai folosească testiculele. L-ar fi ucis, dar ucigându-l, n-ar fi simțit nicio satisfacție ulterioară. Și el ar fi rămas teribil de frustrat. Voia să-l facă să sufere pe acel jeg nenorocit, să se târască precum un vierme...

Mai târziu, își promise el pășind peste trupul inert al bărbatului și îndreptându-se spre trăsura. Se întări în fața inevitabilului, neștiind la ce să se aștepte, la cum avea să găsească pe Cristine.

Îi auzise strigătele cu mult înainte să vadă trăsura care mâna dement în noapte. Nu avea să uite nicicând senzația oribilă care-l încercase în acele momente...

Interiorul atelajului era pustiu și Nick simți cum îi fuge tot sângele din cap. Pe podeaua trăsurii văzu tiara pe care Cristine o purtase în acea seară. Portiera cealaltă era

deschisă și, dincolo de ea, se întindea desișul verde al pădurii. Nu-i era greu să-și imagineze ce se întâmplase.

Ocolind trăsura, intră în desișuri și începu s-o strige. Pădurea se întindea de jur împrejur și coroanele bogate ale copacilor împiedicau razele lunii să pătrundă până jos.

Nick începu s-o strige, blestemând întunericul care-l împiedica s-o vadă și reproșându-și că nu-l luase și pe Tony cu el.

Cristine nu-și dădu seama că adormise.

Visa că se plimba printr-o pădure ciudată, în care copacii creșteau drepți și înalți, țintind genunile. Pe trunchiurile lor se răsuceau liane și flori albe, pătate cu macule purpurii, se ițeau printre frunzele mari ale arborilor. Lumina filtrată prin frunzișul bogat avea o culoare verde-aurie. Simțea în nări mirosul aspru al pământului reavăn, mirosul sevei și pe cel al frunzelor descompuse. Era înconjurată de frumusețe și farmec, și inima îi cânta de fericire. O încerca o senzație plăcută, de calm și siguranță, senzația că se află, în sfârșit, acasă.

Cineva o strigă. La început, vocea sunase îndepărtată și neclară. Apoi deveni din ce în ce mai puternică, din ce în ce mai aproape.

Cristine tresări și se trezi. Preț de câteva secunde, nu-și dădu seama unde se află. Încercă să se miște, dar își simțea toți mușchii înțepeniți și dureroși. Îi era frig. Și se

afla întinsă pe pământul tare, asaltată de mirosul lui prăfuit.

Derutată și mai ales surprinsă, dădu să-și ridice capul, dar ceva o împiedică să-și ducă intenția până la capăt. Întinse o mână, bâjbâind, și întâlni în calea ei frunziș uscat și spini care-i răniră degetele.

Amintirile acelei nopți de coșmar năvăliră brusc în mintea ei. Și, odată cu ele, conștiința faptului că, printr-un miracol, reușise să se salveze.

Fugise. Orbește, fără direcție. Și se împiedicase. Ocazie cu care-și aminti și cum de ajunsese să se vâre sub tufa aceea...

Ușor, cu prudență, se răsuci pe spate. Glezna dreaptă îi pulsa dureros. Mușcându-și buzele, își mișcă încet, cu grijă, degetele de la piciorul rănit. Ușurarea îi aduse lacrimi în ochi când realizează că nu-l avea rupt, ci numai scrântit. Asta însemna că putea să meargă. Se răsuci din nou pe burtă și dădu să se împingă în brațe pentru a ieși cu spatele de sub tufiș, când auzi o voce puternică răsunând la o mică distanță de ea.

Cristine îngheță. Inima începu să-i bubuie în gât, în tâmples și-n urechi, asurzind-o. Nu îndrăznea nici să respire. Se auzi din nou strigată, de data aceasta vocea răsunând mai aproape și închise ochii strâns, copleșită de o teroare adâncă, paralizantă. Isteria începu să-i curteze

agresiv nervii. Ayton reușise cumva să scape de tâlhari și venea acum după ea...

Își astupă urechile și-și strânse pleoapele și mai mult, spunându-și că dacă nu-l auzea și nici nu avea să-l vadă, că dacă nu se mișca, el n-avea s-o găsească niciodată și nici să-i mai facă rău.

Albul rochiei fusese cel care-i atrăsese atenția.

Ar fi putut să treacă pe lângă ea fără s-o observe, dacă întunericul nopții n-ar fi început să se destrame: Inima-i bătea în piept cu putere când se lăsă pe vine lângă tufișurile încâlcite de măceș și o strigă încetișor pe nume. Teamă îi strânse măruntaiele într-un pumn dureros când ea nu îi răspunse, nici măcar nu se mișcă.

— Cristine, repetă el încet, vocea sunându-i răgușită de spaimă.

Tânăra nu se mișcă nici de data aceasta. Sângele îi îngheță în vene. Nu voia să se gândească la faptul că ajunsese prea târziu, că vreo sălbăticiune o atacase și-o târâse în acele tufișuri... Panica îl izbi în plex, tăindu-i răsuflarea. Inima i se opri. Câteva secunde, nu fu în stare să se miște. Livid, se întinse și o apucă de picior, cu intenția de a o trage afară, întărindu-se pentru orice i-ar fi fost dat să vadă, dar în secunda următoare trupul ei se smuci și urletul fetei izbucni, sfâșiind liniștea pădurii, prelung și strident:

— Nuuuu!

— Cristine...

— Nu mă atinge! țipă ea, trăgându-și picioarele și începând să se târască pe sub tufișurile pline de spini, scoțând sunete mici, gâtuite, tânguitoare. Nu... mă... atinge... te rog, nu... te rog...

Nick fu împărțit între furia nimicitoare pentru cel care o adusese-n halul acela de groază și isterie, imensa ușurare că ea era totuși în viață și teribila vinovăție că toată acea grozăvie se întâmplase numai din cauza lui. Imaginea i se încețoșă sub lacrimile care se iviră pe neașteptate în ochii lui. Lacrimi de neputință, de deznădejde, lacrimi izvorâte din durerea de a o vedea astfel rănită.

— Cristine, sunt eu, Nick... șopti el cum glas șovăitor.

Cristine continua să scâncească, luptându-se să se strecoare pe sub crengile care-i răneau brațele. Nick avu nevoie de un moment ca să înțeleagă că ea ori nu-i recunoscuse vocea, ori refuza să accepte acest lucru. Îl seca la inimă s-o vadă cum se zbate, cum se rănește singură din dorința instinctivă, necontrolată, de a se retrage din fața primejdiei. Îl scoteau din minți sunetele acelea sugrumate pe care le scotea din gât, ca un animal lovit de moarte. Voia s-o scoată de sub tufe, să o ia în brațe

și s-o aline, dar realiza că nu asta era calea prin care trebuia să ajungă la ea.

Începu să-i vorbească cu acea voce calmă și liniștită pe care o folosisese deseori față de soldații tineri, proaspăt sosiți pe front, cuprinși de isterie în fața primei lupte din viața lor, povestindu-i cum o găsisese, asigurându-o în mod repetat că era în siguranță, că nimeni nu avea să-i mai facă rău și nici nu avea să se mai atingă de ea vreodată. Într-un târziu, o văzu cum se oprește și-l ascultă nemișcată.

Minutele treceau unul după altul, el vorbindu-i potolit, ea ascultând împietrită ce-i spunea.

Zorii zilei începură să brăzdeze cerul în nuanțe de albastru, purpuriu și roz.

Nick continua să-i vorbească, deși acest lucru îi venea din ce în ce mai greu. I-ar fi fost mult mai ușor să se lupte cu demonii din infern. Tocmai când începuse să-și piardă speranța că va reuși s-o convingă de faptul că se afla în afara oricărui pericol, Cristine se mișcă. Vocea ei, răgușită și ezitantă, răzbătu până la el, nu cu mult mai ridicată decât o șoaptă:

— Nick?...

— Eu sunt, scumpa mea, Nick. Sunt aici, cu tine. Nu plec nicăieri.

— Nu... nu cred că... p... pot să ies singură...

— Te ajut eu. Nu te mișca. Te scot imediat de acolo.

O luă cu blândețe de gambe și o trase ușurel afară. Cristine se răsuci spre el, se ridică în șezut și-l privi. Lui Nick i se făcu negru în fața ochilor. Era murdară și plină de zgârieturi pe față, pe umeri și pe brațe. Unul dintre pomeți îi era tumefiat. Părul i se desfăcuse pe jumătate din coc, era încâlcit și avea frunze și crenguțe prinse în el. Își pierduse un cercl. Partea de sus a rochiei era sfâșiata până-n talie, dezgolindu-i sânii acoperiți de vânătași și urme de pământ. La vederea acelor semne, urmele clare ale mârșăviei lui Ayton, măruntaiele se răsuciră-n el.

Câteva secunde, niciunul dintre ei nu se mișcă. Nick nu cuteza nici să respire. Cristine părea la fel de fragilă ca sticla, era palidă și îl privea cu ochi mari, goliți de orice expresie. Dacă ar fi atins-o în acel moment, ea s-ar fi spart în mii de cioburi...

Îi veni să plângă. Nici când în viața lui nu se simțise mai neputincios și mai slab ca în acel moment, când privea spre chipul femeii pe care o iubea cu disperare, dar pe care nu reușise s-o apere sau măcar s-o salveze la timp...

Dintr-odată, fața ei se schimonosi și în secunda următoare i se aruncă în brațe, dezechilibrându-l, agățându-se de el, tremurând violent, cu fața îngropată în gâtul lui. Brațele i se închiseră automat în jurul ei, strângându-o cu putere.

— Ai venit... după mine, șopti ea cu un glas

tremurător. M-ai găsit...

— Te-aș fi găsit oriunde! rosti el răgușit. Oriunde!... Indiferent cât de departe ai fi ajuns, te-aș fi găsit până la urmă!

— Vreau... acasă. Te rog du-mă acasă! îi ceru ea stins.

— Te duc acasă, îi făgădui Nick.

Îi venea să-și dea capul pe spate și să urle prelung sinistru, precum un lup flămând în miezul iernii. Să dea afară toată acea frustrare, jale și durere care-i sfredeleau sufletul până-n străfunduri. Avea să-l ucidă pe nemernic, să-i bea sângele!...

Cristine continua să tremure și Nick își dădu haina jos și i-o puse pe umeri, desprinzându-i cu greu mâinile din jurul gâtului său pentru a i le vârî pe mâneci. Apoi o luă din nou în brațe, mângâindu-i spatele, încercând s-o încălzească.

Statură mult timp astfel înlănțuiți, fără cuvinte, scăldați în lumina palidă a răsăritului. Prin mintea lui se roteau zeci de întrebări, al căror răspuns se îngrozea să-l afle. Dar trebuia să știe. Avea nevoie să știe cât de rău fusese lovită... cât de adânc.

— E... mort?

Vocea ei era firavă. Maxilarele lui se încleștară cu putere, privirea i se injectă.

— Nu încă. Dar îl voi ucide! Îți jur că...

— Nu! clătină Cristine din cap cu hotărâre. Nu merită, adăugă apoi, înălțându-și fruntea și privindu-l rugătoare. Nu merită să-ți pătezi mâinile cu sângele lui, Nick. Nu te înjosi astfel! Eu vreau ca... vreau doar să fie pedepsit după lege.

Bărbatul o privi tăcut câteva clipe. Ochii ei își recăpătaseră suflul, strălucirea. Obrazul nu-i mai era livid. Începea să-și revină.

— Este un aristocrat, asemeni nouă, glăsui el rar, într-un târziu, făcând pauze între cuvinte, ca înțelesul lor să-i pătrundă mintea. Cazul lui va fi judecat în Camera Lorzilor. Va ieși un scandal oribil, iar reputația-ți va fi făcută praf. Asta vrei?

— Nu-mi pasă ce va fi... Ochii i se umplură brusc de lacrimi. Îi vreau moartea! suspină ea, mușcându-și buzele ca să-și stăpânească tremurul necontrolat al bărbiei. Oh, Doamne Dumnezeule, cât aș vrea să-l văd... murind!

— Orice te face să te simți mai bine, nu trebuie decât să-mi spui! rosti Nick cu o voce asprită de furie. L-am lăsat inconștient în mijlocul drumului când am plecat să te caut. Ne putem întoarce să isprăvesc ce-am început.

Cristine se împotrivi, clătină încet din cap, cu fața îngropată în palme.

— Nu, șopti ea cu o voce răgușită. Oricât de mult îmi

doresc acest lucru, nu pot. Voi îndura rușinea mai ușor, decât să te las să faci asta...

— Cristine, uită-te la mine, îi ceru Nick, cu inima zdrobită de jalea din glasul ei. Nimeni din cei ce au fost acolo, cu excepția ducesei, nu știu ce s-a întâmplat în realitate. Putem rezolva problema asta fără să tulburăm apele...

— Nu vreau să-ți pătezi mâinile cu sângele lui! strigă ea cu o voce surprinzător de puternică. Nu vreau s-o faci! Îl izbi cu pumnii în piept, încruntându-se la el. N-ai s-o faci!

— De ce naiba nu?! Își pierdu Nick cumpătul, retrăgându-se un pas, încleștându-și mâinile pe umerii ei și privind-o cu ochi sălbatici. *Te-a violat*, pentru numele lui Dumnezeu!... Vocea i se frânse de durere și disperare, lacrimile se iviră pe neașteptate în ochii lui. Nimeni... niciodată... nu ar fi trebuit să te rănească în felul acesta! șopti el distrus. Eu am permis să ți se întâmple asta. Și niciodată, niciodată nu-mi voi putea ierta greșeala asta, înțelege?!... *Niciodată!*

Cristine își acoperi gura cu mâna, privindu-l cu ochi mari, șocată. Reacția lui o amuțise. Era atâta deznădejde și suferință în glasul lui! Nicicând nu-l mai văzuse atât de nefericit, de devastat...

Brusc i se ridică un vâl de pe ochi. Privirea i se limpezi, la fel și mintea. Abia acum realizează cu adevărat că,

prin cine știe ce miracol, el se afla în fața ei. Nu mai conta nimic, decât faptul că el era acolo, cu ea... Nick venise după ea. Nu se mai putea gândi la nimic, decât la acest fapt uluitor, inexplicabil, ce i se învârtea amețitor prin minte, dându-i o stare ciudată de liniște interioară. Toată oroarea acelei nopți se estompă în mintea ei, se înceteșă, de parcă totul nu ar fi fost decât un coșmar ce se destramă în primele clipe ale dimineții, când lumina zilei alungă demonii ce-și au culcuș la adăpostul întunericului. Nu mai exista decât el, bărbatul pe care-l iubea din tot sufletul. Bărbatul care venise după ea...

— M-ai salvat, Nick, șopti tulburată, într-un târziu. *Asta nu poți să-ți ierți? apăsă ea cuvintele.*

— Am ajuns prea târziu, gemu bărbatul, presându-și fruntea-n pumni, cu umerii căzuți, învinși sub povara propriei vinovății, torturat de remușcări și suferință.

— Te-nșeli, îl contrazise Cristine cu o voce blândă.

Îl văzu deveni rigid.

— Ce-ai spus? bâigui Nick cu neîncredere, lăsându-și mâinile să cadă și privind-o cu chipul descompus.

— M-ai auzit bine. Făcu nesigură un pas spre el, apropiindu-și fața de a lui la o distanță de o suflare, și-l privi cu ochi mari și limpezi. E numai vina mea, Nick. Toate astea s-au întâmplat numai din cauza nechibzuinței mele. M-am încrezut în el ca o neroadă. Și l-am urmat

orbește, fără să-mi treacă prin cap că un bărbat poate fi atât de lipsit de cinste încât să acționeze atât de mârșav. Nu știu ce forță ți-a călăuzit pașii spre mine, dar... ai împiedicat ceva ce eu n-aș fi reușit de una singură, sfârși ea încet, cutremurându-se.

Pe fața lui răvășită își croi treptat drum înțelegerea și, mai apoi, ușurarea. Îl văzu inspirând adânc, de câteva ori, încercând parcă să se adune.

— Nu s-a întâmplat nimic, repetă Cristine, privindu-l în ochi stăruitoare. Nimic. Pentru că *tu* m-ai salvat.

El o privi lung, apoi își ridică o mână spre fața ei și-i atinse vânătaia de pe obraz cu vârfurile degetelor, la fel de blând ca adierea unui vânt.

— Numai și pentru că te-a lovit astfel ar fi trebuit să-lucid, mărturisi el cu un glas aspru. Numai și pentru asta.

Se aplecă și-și lăsă gura pe fruntea ei, îmbrățișându-o cu grijă. Apoi îi sărută julitura de deasupra sprâncenei, mișcându-și buzele calde peste tâmpla ei, lunecând spre obrazul vătămat, alinându-i-l.

Cristinei i se tăie răsuflarea. Ceva cald, delicios, i se sparse în stomac, indicându-i o stare de amorțeală a membrilor. Părea că o vrajă minunată se țese-n jurul lor, oprind timpul în loc. Fără să se gândească, se înalță ușor pe vârfuli și-și întoarse fața, lipindu-și buzele reci de ale lui. Îl văzu încremenind și îngheț. Se priviră câteva clipe

lungi în ochi, nemișcați, cu gurile sudate, el - surprins peste măsură, ea înfrigurată.

Spaima începu să-și croiască drum spre inima ei. Dădu să se retragă, moartă de rușine, dar brațele lui se închiseră ferm în jurul ei, trăgând-o mai aproape.

Și-o sărută. Așa cum nu crezuse că era posibil ca el s-o facă vreodată. Prelung, răscolitor, incredibil de dulce. Îi dezmiarda gura cu nespusă gingășie, mișcându-și buzele fierbinți peste ale ei, gustând-o fără grabă. Tânăra femeie reacționează instinctiv. Își întredeschise buzele, ademenindu-l dincolo de ele, și un oftat îi tremură în piept când limba-i alunecă fierbinte și mătăsoasă în cavitatea gurii, împletindu-se strâns cu a ei. Pleoapele-i căzură grele, trupul ei se moleși, mlădiindu-se după conturul trupului lui.

Sărutul se adâncea, devenind stăruitor, febril și minunat. Ceea ce începuse cercetător, sfios și tandru, se transformase în ceva arzător și pătimaș. Când Nick puse capăt acelei dulci nebunii, abia mai respirau. Se priviră lung, cu răsuflările poticnite și inimile galopându-le în piept.

— N-ar fi trebui să facem asta, gemu el, rezemându-și fruntea de a ei.

— Nu, răspunse Cristine, simțindu-se într-un anume fel dezamăgită.

— Dar amândoi am dorit-o, continuă Nick cu o voce

răgușită.

— Da.

— Regreți? o întreabă după o mică pauză.

— Cătuși de puțin, replică ea fără să ezite. Tu?

— Nicidecum, râse el scurt, abrupt.

Rămaseră așa, cu frunțile lipite, înconjurați de aburul ce se ridica din pământul umed în dimineața răcoroasă. Într-un târziu, Nick se desprinsese de ea și o privi în ochi cu un zâmbet ușor, indescifrabil. O mângâie pe obraz cu nodurile degetelor și oftă:

— Haide. Te duc acasă.

Și, fără niciun avertisment, se aplecă, își strecură un braț pe sub genunchii ei, o ridică ca pe un fulg și porni cu ea la piept printre trunchiurile copacilor, într-o direcție doar de el știută.

Cristine își strecură brațele pe după gâtul lui și-și îngropă fața în scobitura dintre umărul și maxilarul lui, inhalându-i mirosul aspru, incitant, savurând căldura acelui trup călit de lupte, care acum îi dădea o stare de siguranță și liniște interioară.

El dorise s-o sărute! Și fusese ceva magic, absolut minunat. O căldură stranie i se ondulă în piept și tânăra femeie realiză cu uimire că se simțea fericită. Mai fericită decât fusese vreodată până atunci. Legănată de brațele lui, încălzită de căldura trupului lui, Cristine adormi zâmbind.

Ayton dispăruse. La fel și trăsura, și vizitiul mort, și calul lui.

Nick înjură în gând cu ferocitate. Nu se-nșela asupra locului unde oprise trăsura lui Ayton azi-noapte. Urmele roților săpaseră în noroi dâre late și adânci, care tăiau drumul de-a curmezișul. Localiză cu dezgust inclusiv locul unde îl lăsase inconștient pe bastardul acela nenorocit. Dar atelajul dispăruse cu cai cu tot.

Nick regretă că nu-l omorâse pe nemernic când avusese ocazia. Nu-și putea imagina ce se petrecuse în spatele lui atunci când plecase în căutarea Cristinei, dar avea o vagă bănuială: ori vreun călător dăduse peste trăsura care bloca drumul, ori Ayton reușise cumva să se adune de pe jos, să lege calul de atelaj și să dispară-n noapte ca un laș.

Nu-i nimic. Avea să vină mai târziu după el. Singura lui grijă în momentul de față era s-o ducă pe Cristine la Londra. Dar nu puteau ajunge pe jos. Partea proastă era că nici nu-și dădea seama unde se aflau cu exactitate. Drumul desfundat tăia pădurea, indicând doar două direcții de mers: una spre Londra, cealaltă spre nord. Locul era pustiu și plin de primejdii, iar el era neînarmat.

Așezându-se pe un trunchi de copac doborât la pământ, Nick își trase sufletul. Era obosit și flămând. N-o

putea căra pe Cristine în brațe la nesfârșit. Îi privi chipul adormit și inima îi tresări. Chiar și cu fața julită și obrazul învinețit, reușea să rămână frumoasă și dezirabilă.

Lui Nick îi fu milă s-o trezească. Strălucirea diamantelor de la gâtul ei îi atrase atenția. Cu grijă, îi scoase colierul de la gât și-i desprinse singurul cerceș rămas în ureche, dându-le drumul în buzunarul pantalonilor. Apoi îi scoase brățările și inelele. Dacă din nefericire ar fi fost opriți în drumul lor, Nick nu dorea ca cineva să fie tentat de comorile ei.

Multă vreme stătu așa, cu ea în brațe, cugetând. Puteau rămâne pe loc, rugându-se ca pronia cerească să le scoată în cale vreo trăsură sau vreun poștalion care să-i ducă până la cel mai apropiat han. Însă puteau aștepta mult și bine. A doua variantă, ultima de altfel, era să o ia într-una din direcții și să meargă, Dumnezeu știe cât, până la prima așezare omenească. Cristine avea nevoie de hrană și de odihnă. Și de o trăsură. N-o putea expune privirilor Londrei în halul în care era.

Răsuflând adânc, se ridică în picioare și porni cu ea în brațe în direcția care ducea spre Londra.

CAPITOLUL 16

Timp de două ore merse aproape neîntrerupt, pașii lui mari înghițind într-un ritm constant distanțe lungi. Făcuse o singură pauză. Brațele îi amortiseră și-l dureau mușchii din cauza greutății ei. Era asudat și-i era cumplit de sete. Și nu întâlnise nici țipenie de om în calea lui, nici măcar o afurită de căruță!

Ar fi putut s-o trezească și să-și ușureze truda dar, într-un fel masochist, considera că trebuie să-și ispășească vina pentru prostia și lipsa lui de vigilență din seara precedentă, greșeli care fuseseră cât pe ce s-o coste virtutea pe Cristine. Așa că o căra în brațe, strângând din dinți, încrâncenându-se, forțându-și picioarele să se așeze unul înaintea celuilalt, s-o ducă la adăpost, în siguranță.

Văzu hanul imediat după cotitura drumului și aproape că i se tăiară genunchii sub valul de ușurare care-l scălda. Se rezemă cu spatele de trunchiul unui arțar, răsuflând din greu. Apoi se lăsă pe vine, transferând greutatea trupului ei pe genunchi, odihnindu-și brațele îndurerate.

Cristine se mișcă încet, frecându-se cu fața de cămașa lui. Pleoapele îi tresăriră și genele dese i se ridicară încet, dezvelindu-i ochii încă plini de vise, ochi cu luciri de ametist. Se priviră o clipă, apoi buzele ei se

curbară sub un surâs moale. Pleoapele îi căzură leneșe și un oftat i se desprinsese de pe buze. Însă, în secunda imediat următoare, deschise ochii mari și-l privi uimită și derutată. Pe Nick îl amuză îmbujorarea ei. Și îl seduse.

— Unde... vocea îi suna spartă și Cristine și-o dresese stânjenită, încercând din nou: Unde suntem?

— Nu știu exact, dar am ajuns în apropierea unui han.

Cristine întoarse capul și privi în direcția indicată de el. Văzu la o distanță de vreo cincizeci de metri un han de țară puțin cam neîngrijit, în a cărui curte se aflau două trăsură prăfuite. O întrebare își făcu loc în mintea ei, încă moleșită de somn: De ce stăteau pe marginea drumului? își roti ochii în jur nedumerită.

— Unde ți-e calul? îl întreabă Cristine cu o voce încordată.

— Nu l-am mai găsit.

— Ayton? articulă ea cu dificultate, după un lung moment de tăcere, evitându-i privirea.

Nick ezită. N-avea s-o menajeze. Era mai bine să-i spună adevărul.

— A dispărut.

Cristine înghiți în sec. Se ridică în șezut, frecându-se la ochi, poruncindu-și să nu se gândească la ce fusese. Era cu Nick, prin urmare în deplină siguranță. Privi din nou în

jurul ei. Pădurea dispăruse. În fața ei se ridicau coline înverzite, la poalele cărora se vedeau culturi de cartofi.

— Cum am ajuns aici? se interesă, ridicându-se în picioare și făcând câțiva pași nesiguri prin iarba încă înrourată, ca să-și pună sângele în mișcare.

Glezna scrântită îi pulsa, dar durerea era suportabilă.

— Pe jos, cum crezi altfel? rosti el târăgănat.

Oboseala din glasul lui o făcu să se întoarcă.

— Te doare ceva? se îngrijoră tânăra, observându-i grimasa.

— În afara faptului că nu-mi mai simt brațele? glumi Nick, masându-și bicepsii care-i ardeau. Nimic semnificativ.

— De ce nu m-ai trezit? se încruntă Cristine, simțindu-se dintr-odată teribil de prost.

— Erai frântă. În plus, mi-era mai simplu să te car în brațe decât să te târăsc după mine.

Tânăra femeie tăcu încurcată, știind că el avea perfectă dreptate. N-ar fi putut merge pe jos în condițiile în care avea glezna sucită. Asta n-o împiedica totuși să nu se simtă prost pentru faptul că dormise ca un prunc la sânul mamei, în timp ce el se căznise s-o care în brațe până acolo.

— Și acum ce facem? se interesă ea, ducând mâna

streășină la ochi.

— Mergem la han, închiriem o cameră, mâncăm ceva, iar tu o să te odihnești în timp ce eu o să-i trimit vorbă lui Tony să vină cu trăsura după noi.

— Toate astea costă bani, Nick, murmură Cristine, arătând în direcția hanului. Eu n-am nicio lețcaie la mine. Tu ai?

— Nu, recunosc el senin. Dar lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu asta. O să găesc eu o cale.

Cristine își îngustă ochii gânditoare, ronțăindu-și colțul gurii. Brusc, se luminează la față și se răsuca spre el.

— Știu eu o cale. Vom lăsa garanție una dintre brățărilor mele! exclamă ea, încântată de idee, în timp ce-și sufleca mânecile jachetei lui. Da, așa am putea...

Vocea i se frânse când își văzu încheieturile goale. Automat, își duse mâinile la gât și se albi la față, privindu-l cu ochii măriți de spaimă.

— Sunt la mine, o liniști Nick, ridicându-se. Ți le-am scos când dormeai. Pentru siguranța amândurora, îi explică el calm. Și nu, n-ai să lași niciuna dintre bijuteriile drept gaj pentru ceea ce vom consuma la han. În primul rând, nu sunt ale tale, ci ale prințesei din Kumpur-Pala. Iar tu, atât cât vei locui în Anglia, vei fi doar contesă de Lancaster și nimic mai mult. În al doilea rând, nu știu cu ce fel de oameni avem de a face și este mai bine să nu riscăm.

Ai încredere în mine și lasă-mă să aranjez eu lucrurile în felul meu, de acord?

Cristine aprobă tăcută și se lasă cu totul în grija lui.

Zece minute mai târziu, Nick, aplecat peste o tejghea pătată de lemn, discuta cu hangiuul în șoaptă. Cristine nu auzea ce-și vorbeau, deoarece Nick o postase pe un scaun în colțul opus al încăperii, în apropierea focului care ardea în vatră, ca să se încălzească, însă, din când în când, proprietarul își arunca ochii în direcția ei și clătina capul pleșuv cu o expresie plină de milă și compasiune.

Cristine își concentră atenția doar asupra flăcărilor care lingeau buștenii. Bine măcar că în sala de mese nu se mai aflau și alți clienți. Știa că arată îngrozitor. Părul îi era ciufulit și scăpase pe jumătate din agrafe, își pierduse ambii pantofi, iar obrazul peste care Ayton își lăsase palma grea începuse s-o doară. Își privi mâinile cu un aer absent. Avea pământ sub unghiile rupte iar pielea îi era julită în mai multe locuri. Umerii și brațele o dureau.

Pe nesimțite, amintirile nopții începură să i se strecoare în minte, amestecându-se cu realitatea. Îl văzu pe Ayton deasupra sa. Mâinile lui mari și crude îi sfâșiau rochia și-i vătămau trupul, umilind-o, supunând-o degradării. Respirația i se îngreuna. Palmele i se umeziră, pulsul prinse să-i lovească în timpane. Începu să se sufoce. Clipi de două ori și focul, care ardea molcom în vatra de

piatră, răsări din nou în fața ei.

Cuprinzându-și tâmplele în podul palmelor, închise ochii strâns și se forță să respire adânc și rar. Să-și golească mintea de oroarea acelei nopți, de amintirile oribile care o loviseră acum pe nesimțite. Vocea lui Nick o făcu să tresară cu putere și să-l privească lividă. Maxilarele lui se încleștară, o venă i se umflă, șerpuindu-i fruntea.

— Te simți rău? o întrebă Nick, silindu-se să-și păstreze vocea calmă.

— Eu... înghiți Cristine în sec, încercând să se liniștească. Sunt... doar obosită.

Nick dădu din cap aprobator, impunându-și răbdarea.

— Haide, rosti el cu blândețe, luând-o de mână și trăgând-o ușurel în picioare.

O femeie scundă și rotofeie îi aștepta la baza unor scări de lemn. O luă înaintea lor, gâfâind și turuind într-una despre vreme. Îi conduse pe un hol întunecat, oprindu-se în fața unei uși pe care o deschise larg, le zâmbi cu căldură și apoi se retrase.

Nick intră primul, trăgând-o pe Cristine după el și închise ușa cu piciorul. Era un singur pat în cameră, acoperit de o cuvertură înflorată și veselă. O masă și două scaune erau îngrămădite sub fereastra micuță care dădea

în spatele hanului. Pe masă se afla o carafă de porțelan și două căni din lut smălțuit, o farfurioară și două lumânări de ceară. O sobă veche se afla într-un colț al camerei și, în fața ei, un coș împletit plin cu lemne de foc. Pentru cât de modest arăta totul, pe atât era de curat. Nu se vedea urmă de praf pe nicăieri. În aer plutea un iz subtil de flori de câmp.

Cristine se apropie de masă și cercetă carafa. Era plină cu apă și-și turnă o cană plină pe care o bău pe nerăsuflăte. Se răsuci spre Nick. Bărbatul o urmărea tăcut.

— Scuză-mă, murmură Cristine, simțindu-se intimidată de căutătura lui concentrată. Nu te-am întrebat dacă ți-e sete și ție.

— Mi-este.

Îi turnă și lui o cană și i-o oferi. Nick o bău dintr-o înghițitură, apoi își mai turnă una și o bău în aceeași manieră.

— O să ne aducă de mâncare în cameră, o informă el.

Cristine dădu din cap și porni spre patul îngust. Își plimbă mâna peste cuvertura de lână, apoi oftă. Ar fi dat orice pentru o baie fierbinte. Se simțea murdară. Până și sufletul și-l simțea murdar.

— I-ai trimis vorbă lui Tony?

— Nu încă.

— Unde ne aflăm?

- La cinci ceasuri distanță de Londra.
- Atât de mult? se miră ea.
- Mda.

Tăcerea se lăsă, încărcată de o intimitate stranie, care o stânjenea. Cristine reveni lângă masă și aruncă o privire pe fereastră. Peisajul era fermecător. Pășuni verzi, bogate, acoperite de un covor de flori de câmp, se întindeau în fața ochilor ei. Câteva oițe, cu lâna albă ca laptele, pășteau liniștite pe câmpie. Undeva, un câine lătră.

Un ciocănit se auzi în ușă și o fetișcană subțirică intră în cameră, aducând o tavă cu mâncare și un urcior cu vin. Aburul ce se ridica din cele două castroane cu tocăniță de miel o făcu pe Cristine să saliveze. Fătucă lăsă tava pe masă și se retrase, iar ei se așezară și începură să mănânce în liniște. Tocmai își turnau vin când un alt ciocănit se auzi în ușă. Doi vlăjgani intrară cărând o cadă de lemn, o puseră pe podea și câteva clipe mai târziu se întoarseră cu găleți pline cu apă fierbinte, pe care o deșertară în cadă, umplând-o pe jumătate.

Cristine se simți copleșită. Lacrimi mari i se iviră în ochi și-și mușcă buzele să nu plângă.

— Mulțumesc, șopti ea cu o voce gătuită.

— N-ai pentru ce, zâmbi el scurt. Te las să faci baie. Să mă strigi dacă ai nevoie de ceva, bine?

Cristine dădu din cap, incapabilă să vorbească. Îl urmări cum iese, intersectându-se în cadrul ușii cu hangița, care-i aducea cele necesare pentru baie.

Femeia îi zâmbi în timp ce punea prosoapele pe unul dintre scaune.

— Doamne, nu mai poate omu' în ziua de azi să meargă liniștit în drumul lui! glăsui femeia, teribil de indignată. Tare tre' să vă fi speriat, coniță, o căină femeia, punând săpunul pe podea și un pieptene de os, cu dinții rari, pe marginea patului. Soțul matală îi un om tare drăguț.

— Soțul meu? se bâlbâi Cristine, luată complet prin surprindere.

— Îi om bun, i se citește-n ochi, ciripi femeia, privind-o cu duioșie. Primul lucru de care s-a îngrijit au fost nevoile matală. Să vă fac focul, să nu răciți.

Odată focul aprins, femeia se retrase. Cristine se ridică, încă năucită de pe urma vorbelor femeii. Nick se dăduse drept soțul ei. Nu înțelegea de ce o făcuse. Ar fi putut să se dea drept fratele ei. Ar fi putut, gândi ea, dar n-ar fi fost credibil. Nick, cu toate că era bronzat, avea pielea mai albă decât a ei și ochii negri. Ea era creolă cu ochii violeți. Nu semănau defel. Oricum, era cert că lucrul acesta o încălzea într-un fel straniu pe dinăuntru. Știa că dacă Nick n-ar fi fost cine era, sau ea n-ar fi fost cine era și

el i-ar fi cerut mâna, ea n-ar fi stat deloc pe gânduri...

Cristine respiră adânc și oftă, certându-se pentru că visa cu ochii deschiși și dădea prea multă importanță unor lucruri fără însemnătate. Niciunul nu avea bani cu sine și închirierea a două camere era un lux pe care nu și-l puteau permite. Iar ca să închirieze doar una, fără a o pune pe ea într-o situație delicată în fața proprietarilor, Nick trebuise să inventeze acea minciună inofensivă.

Își scoase haina și o lăsă pe speteaza unui scaun. Câteva clipe, nu se putu mișca, privindu-și șocată corsajul sfâșiat al rochiei. Rușinea și umilința îndurată o înșfăcăra de gât, sufocând-o.

— N-am să mă gândesc, își făgădui ea cu o voce gătuită, înghițindu-și lacrimile și începând să-și scoată rochia ferfenițită și jupoanele murdare.

Se lăsă în apa fierbinte, ignorând vânătăile care-i pătau coapsele, sânii și brațele, se săpuni toată și începu să-și frece pielea cu îndârjire, până când începu s-o usture. Apoi își scoase agrafele și-și spală părul lung, după care se clăti cu apa din cele două găleți rămase pline. Folosi un prosop pentru păr, iar cu celălalt se șterse pe corp. Cum nu avea cu ce să se îmbrace, luă cuvertura de pe pat și se acoperi cu ea, improvizând o togă, apoi își trase un scaun lângă sobă și începu să-și descurce părul încâlcit.

Hangița apăru câteva minute mai târziu, aducându-i

o rochie de lână de culoarea prafului.

— Îmi cer scuze, milady, dar e singura pe care o am. Am păstrat-o ca amintire din tinerețile mele, când eram subțire ca o salcie și toți flăcăii roiau ca muștele în jurul meu. Nu-i borangic, cum probabil că ești obișnuită mata, dar o să-ți țină de cald...

Cristine surâse, mișcată de generozitatea femeii și se ridică, apropiindu-se de ea.

— Nu am cuvinte să vă mulțumesc pentru bunătate, doamnă, rosti cu gravitate în glas. Credeți-mă pe cuvânt când vă spun, adăugă Cristine, cuprinzând strâns încheieturile femeii în mâini și privind-o adânc în ochi, că mă simt onorată de cinstea ce mi-o faceți. Și nu vă voi uita niciodată pentru asta.

Femeia se îmbujora toată de plăcere.

— Ești o domniță tare blândă și gingașă. Nu ca sclifositele alea care-mi calcă pragul și strâmbă din nas la toate câte le ofer, spuse hangița, ridicând din umeri ca să-și ascundă emoțiile. Soțul matal cre' că te iubește tare mult.

— Nick nu este so... începu Cristine, vrând s-o corecteze pe femeie, dar se opri la timp. Nu este ca alți gentilomi, adăugă grăbită. El... el e ceva... special.

Hangița zâmbi larg în fața stânjenelii ei, o întrebă dacă mai avea nevoie de ceva și se retrase. Cristine își

mușcă buzele, certându-se pentru că se comportase ca o idioată, îmbracă rochia și se trase lângă foc ca să-și usuce părul.

În următoarea jumătate de oră, oamenii hanului se vânturară prin camera ei. Cada cu apă fu scoasă afară, masa – debarasată, coșul cu lemne – reaprovizionat. I se aduse o ulcică plină cu vin și o plăcintă cu mere din partea casei.

Fetișcana care-i servise cu mâncare mai devreme, culese de jos maldărul de jupoane și ceea ce mai rămăsese din rochia ei de bal și o întrebă:

— Cu asta ce vreți să fac, milady? Să vi le spăl sau vi le împachetez?

— Arde-le! porunci Cristine cu o voce tăioasă. Realizând că tonul vocii îi fusese prea aspru și că fata n-avea nicio vină în toată povestea, adăugă ceva mai moale: Sau fă ce vrei cu ele. Eu nu le mai vreau.

Fata se înclină în fața ei și dispăru.

Când Nick apăru într-un târziu, Cristine tocmai terminase să-și împletească părul într-o coadă groasă. Un lung moment, nu făcură decât să se privească.

Și Nick făcuse baie, constată Cristine, încercând să ignore fluturii ce prinseră să-i zboare prin stomac. Avea părul ud și-și schimbase cămașa cu una curată, de împrumut, pe care n-o încheiase până sus. Prin

deschizătura marginilor de pânză albă i se vedea părul negru de pe piept. Imaginea lui, de o virilitate brută, dădu un brânci inimii ei. Pulsul i se repezi în gât. Ceva puternic, aproape palpabil, o lega cu fire nevăzute, trăgând-o spre el.

Mușcându-și buzele, înfigându-și unghiile-n carne, Cristine își feri ochii, luptându-se cu atracția pe care acel bărbat o revărsa asupra ei.

Nick se mișcă din prag, închise ușa cu grijă și se apropie de ea.

— Cristine, șopti el răgușit.

Tânăra femeie își ținu respirația, incapabilă să se miște sau să spună ceva. Prezența lui era copleșitoare. Simțea nevoia adâncă, imperioasă, aproape viscerală, de a i se arunca în brațe și de a rămâne acolo pentru o veșnicie. Dacă ceea ce simțea era dorință, atunci înțelegea de ce femeile erau atât de ușor de sedus. Era un sentiment atât de aprig, de intens și necruțător, atât de dureros, încât îi era aproape imposibil să lupte cu el.

— Cristine, uită-te la mine, îi ceru Nick cu o voce caldă.

Fata trase adânc aer în piept și se forță să-l privească. Nick îi observă cearcănele vineții de sub ochii uluitori. Și, de asemenea, îi observă tulburarea.

— Ar trebui să dormi, măcar puțin, sugera el cu

blândețe.

— Ar trebui, dar mă-ndoiesc c-o să pot, oftă Cristine. Ai trimis vorbă lui Tony?

— Da, dar o să dureze. Va ajunge la lăsatul serii, asta în cazul în care nu intervine ceva care să-l întârzie, sfârși el, trecându-și mâinile prin părul umed și dându-și-l spre spate.

— Unde ți-e rubinul? îl întrebă Cristine, îngustându-și ochii.

— Ce? se încruntă el. A! își atinse lobul urechii unde avusese cerceul și zâmbi iute. L-am împrumutat hangiului pentru câteva ceasuri. O să mi-l recuperez când sosește Tony.

— Va trebui să-i recompensăm pe oamenii aceștia, rosti Cristine, jucându-se cu vârful cozii împletite. Au fost tare buni cu noi.

— Da, aprobă Nick zâmbind, în timp ce turnă vin în căni. Bea, îi porunci.

— Vrei să mă îmbeți, milord? își arcui ea o sprânceană într-o manieră provocatoare.

— Sper să-mi reușească. Până la fund, își ciocni el cana de a ei.

Cristine zâmbi și-i urmă sfatul ascultătoare. O căldură molesitoare i se sparse în stomac, amortindu-i membrele. Privirea i se împăienjeni.

— E-n regulă, i se împletici ei limba în gură. Sunt beată, îl informă amuzată. Ce mai urmează acum?

— Să faci nani, rânji el, luând-o pe sus și ducând-o spre pat.

O așeză cu grijă în așternuturi și o acoperi cu pătura. Dădu să se retragă, dar mâna ei i se agăță de poala cămășii.

— Nu mă lăsa singură, murmură tânăra femeie, cu ochii închiși și obrazul îngropat în pernă. Ține-mă în brațe, vrei? Măcar puțin... până adorm, îi ceru cu o voce din care-i răzbătea teama.

Nick ezită o clipă, apoi dădu cuvertura la o parte și se vâri lângă ea, trăgând-o în brațele sale. Cristine i se cuibări la piept, oftând. Un minut mai târziu, dormea dusă.

Nick rămase cu ea veghindu-i somnul și reflectând la evenimentele din ultimele ore. Cristine voia să-l aducă pe Ayton în fața justiției. Din punctul lui de vedere, lucrurile s-ar fi rezolvat mult mai simplu și, categoric, mai satisfăcător. Și asta fără să agite apele inutil. O întâlnire scurtă în afara Londrei, în prezența unor martori discreți, și ar fi pus punct definitiv problemei. De dragul Cristinei, i-ar fi oferit acelei scursori șansa de a muri onorabil, cu demnitate.

În fond și la urma urmei, de ce dracu' se crampona de ce anume voia ea? cugetă Nick, încruntându-se enervat.

Pentru ce să declanșeze un scandal public și să se expună singură unei situații penibile, care putea fi lesne evitată?! ... Cristine n-avea decât să-i accepte hotărârea și cu asta basta! El era tutorele ei și datoria lui era să-i apere inocența și reputația. Pe prima reușise să i-o salveze doar grație faptului că-și urmase instinctul orbește. Dar dacă nu lua atitudine, n-avea să i-o poată proteja pe cea de a doua. Reputația unei femei era ceva extrem de fragil, iar ea nu era o femeie obișnuită. Cristine trebuia să înțeleagă asta.

Îi privi chipul relaxat în somn și ochii îi fură atrași de gura moale, vulnerabilă. Vintrele i se încordară și bărbăția îi zvâcni dureros când amintirea sărutului lor îi reveni în memorie cu o claritate uluitoare. Între ei exista o atracție puternică, Nick nu se îndoia de asta. Intenția lui fusese să-i ofere alinare, gândi el, oftând din rărunchi. Ea fusese cea care inițiasse acel sărut torid și mistuitor, care-l lăsase ca naiba de excitat. La fel cum se întâmplase și prima dată, numai că atunci fusese ceva spontan și nevinovat, pe când acum fusese ceva premeditat și plin de pasiune.

Cristine îl dorise. Simțise asta în felul în care i se înfiorase în brațe, în felul în care îi răspunsese la sărut, în modul în care i se dăruise. Era inocentă, însă de o senzualitate incredibilă și foarte receptivă.

Tehnic vorbind, ar fi putut pune reacția ei pe seama faptului că trecuse prin acea experiență teribilă și simțise

nevoia inconștientă de a se convinge că totul se terminase cu adevărat și că era în siguranță. O necesitate firească, puternică, acută, ce apare în urma unei traume care-ți seacă emoțiile, și ai nevoie de o confirmare a faptului că ai reușit să supraviețuiești coșmarului, că încă mai ești capabil să simți. Ceva care să fie mai puternic decât oroarea care ți-a zdruncinat nervii. Iar el fusese acolo, la dispoziția ei.

Asta ar fi fost o explicație plauzibilă pentru acea revărsare de senzualitate care-i întunecase mințile pentru o clipă și ar fi fost în stare s-o accepte ca atare, oricât de tare l-ar fi durut acest lucru. În fond, ea singură îi mărturisise înainte cu câteva săptămâni, că era îndrăgostită de un alt bărbat. Dar mai fusese și discuția de după aceea. Recunoscuse că dorise să fie sărutată de către el și că nu regreta deloc c-o făcuse. Și fusese perfect lucidă când îi declarase asta.

Era ceva ce nu se potrivea în toată povestea. Nick simțea că-i scapă ceva, dar nu-și dădea seama ce anume. Știa doar că era ceva legat de femeia superbă care-i dormea în brațe și pe care el o contempla acum ca un nătâng.

Privind-o, Nick realizează cu tristețe că nu era *doar* îndamorat de ea și că o dorea trupește, ci *chiar* o iubea cu adevărat și o dorea cu totul, în întregime. Revelația nu-l

șocă, ci doar îl amări și mai mult. Iubea o femeie îndrăgostită de un alt bărbat, o femeie pe care și Ethan o adora în tăcere.

Ce mama naibii avea să facă?!... Putea renunța la ea, dar asta ar fi însemnat să-și smulgă inima din piept și să și-o calce în picioare. Și-ar fi salvat mândria, dar s-ar fi pustiit singur pe dinăuntru. Pentru că simțea în adâncul sufletului său, cu o certitudine de neclintit, că dacă ar fi lăsat-o să plece din viața lui, ar fi dat cu piciorul la singura lui șansă de a fi fericit vreodată. Dacă ar fi fost ceva unilateral, poate că s-ar fi resemnat și s-ar fi dat la o parte din competiție. Dar exista acea atracție între ei, un magnetism brut, pe care-l mai simțise și cu alte prilejuri, și niciodată cu o altă femeie...

Ei bine, avea de gând să profite de acest lucru! își făgădui Nick, simțindu-se dintr-odată eliberat de o povară ce-l apăsase destul în ultimele săptămâni. N-avea să procedeze cinstit, știa acest lucru încă de pe acum, dar auzise că atât în dragoste, cât și în război, era permis orice. Important era să supraviețuiască luptei și să culeagă laurii, nu?

O vreme nu făcu decât să rumege ideea, construindu-și planul în minte, calculându-și riscurile. În esență, știa ce avea de făcut. Problema era să aibă răbdare și să aștepte momentul potrivit.

În clipa în care Cristine avea să părăsească Anglia, inima ei avea să-i aparțină lui! își promise tânărul bărbat cu îndârjire.

Pe nesimțite, îl fură somnul și adormi buștean.

CAPITOLUL 17

Se deșteaptă înaintea ei. Dormise neîntors aproape șase ore, fără să-și schimbe poziția și, prin urmare, se trezi amorțit. Se dădu jos din pat cu grijă, atent să n-o trezească, și se duse în vârful picioarelor la fereastră. După soare, era ora patru sau cinci după-amiază.

Își turnă o cană de vin și-și potoli setea. Constată absent că-i mai era și foame pe deasupra. Coborî în sala de mese și-i ceru hangitei să pregătească ceva de mâncare, apoi se întoarse în cameră și se opri lângă pat, privind-o pe Cristine îngândurat.

Dormea pe burtă, cu perna în brațe, lățită pe tot patul. Coada lungă și groasă i se desfăcuse pe jumătate și se slăbise din împletitură.

Nick își arcui o sprânceană, surprins și amuzat deopotrivă. Ar fi putut băga mâna în foc că părul ei era la fel ca în copilărie: plin de bucle și inele. Dar se înșelase. Părul ei era drept ca hârtia cernită și la fel de lucios. Se întinse și-i apucă o şuviță, frecând-o între degete. Surprinzător de mătăsos pentru cât de gros avea firul.

Dorința îl pocni drept în moalele capului, lăsându-l fără suflu. Și asta pentru că imaginația îi fusese stârnită de o fantezie plină de un erotism crud: ea deasupra lui, goală și minunată, învăluindu-l în cascada satinată a părului ei...

Lăsă şuvița în pace și se duse spre ferestre,

luptându-se cu febra libidoului trezit la viață, inspirând și expirând prelung, în reprize. Avea nevoie de o țigară ca de aer. Știa că avea tabachera în buzunarul interior al jachetei, dar nu se încumetă să-și aprindă una. Pentru că ar fi însemnat să deschidă geamurile și încă nu dorea să-i tulbure somnul. Intenționa s-o lase să doarmă cât simțea nevoia.

Hangița, conform instrucțiunilor lui, nu bătu la ușă când aduse mâncarea ci intră direct. Faptul că bărbatul, un aristocrat în mod evident, îi ieși în întâmpinare să-i ia tava din mâini, o uimi peste măsură.

— Mai aveți nevoie de ceva, Înălțimea Voastră? îl întreabă ea în șoaptă.

— Nu, doar să fiu anunțat când ajunge fratele meu.

Femeia dădu din cap în semn c-a priceput și se retrase. Nick se surprinse alegând fără să se gândească cele mai bune bucăți de friptură rece. Zâmbi și le dădu deoparte, alături de câteva felii de brânză, sortă murăturile și feliile de pâine, după care se apucă să mănânce ce mai rămăsese. La sfârșit goli jumătate din vinul rămas în ulcică, apoi înteți focul și mai aruncă doi bușteni în sobă.

Cristine se mișcă, schimbându-și poziția și murmurând ceva în somn. Cuvertura alunecă la vale și căzu pe podea, dezvelindu-i un picior lung și grațios. Nick

Îl privi încremenit, neputându-și lua ochii de la coapsa nudă și plină de vânătăi.

Se simți cuprins de o furie neagră, nimicitoare. Avea să-l omoare pe nemernic, să-i scoată mațele pe gură!... Nu voia să-și imagineze groaza pe care o simțise Cristine atunci când fusese brutalizată astfel. Știind că este singură, că nu era nimeni prin preajmă care să o ajute, că se afla doar la mila acelui animal...

Se luptase cu el, Nick era ferm convins de asta. Dar ce înseamnă forța unei femei în fața unui bărbat complet lipsit de onoare, cu mintea întunecată de dorință vicioasă, mânat doar de propriile instincte?... Ayton o lovise așa cum un bărbat n-ar trebui să lovească niciodată o femeie! Iar pentru asta avea să plătească.

Scrâșnind din dinți, tremurând de ură și mânie, cu pumnii albiți în strânsoarea lor, se duse și o înveli, apoi reveni la locul lui din fața ferestrelor, așezându-se pe scaun, măcinat de vinovăție, furie și neputință.

După aproape două ore de așteptat, Nick auzi un uruit în curtea din fața hanului. Cum ferestrele dădeau în spatele acestuia, ieși din cameră în vârful picioarelor, și-și încălță cizmele din mers.

Se întâlni cu Tony în pragul ușii de la intrare. În spatele fratelui său îi văzu pe unchii Cristinei și pe contesă. Kimberly era lividă și avea cearcăne sub ochi.

Nick știa că nu închisese un ochi toată noaptea, moartă de spaimă și îngrijorare.

— Este în regulă, mamă, o liniști Nick, luând-o pe după umeri și conducând-o spre o masă mai ferită unde o forță să se așeze. Acum doarme; dar este bine.

— Ea a... n-a pățit nimic? îl privi ea speriată, cu mâna dusă la gât și ochii plini de lacrimi.

— Am avut noroc, răspunse el după o pauză scurtă, chinuindu-se să-i suradă calm. Amândoi am avut noroc.

— Vreau s-o văd! îi ceru Kimberly cu o voce categorică, ridicându-se în picioare. Acum, în clipa asta!

— Firește că o...

— Cine a fost?! se interesară în cor Tony și Damian, întrerupându-l.

— Ayton. Vă povestesc mai târziu. Ai adus banii? i se adresă Nick fratelui său.

Tony băgă mâna în buzunar și scoase o pungă pe care i-o aruncă peste masă. Nick o prinse și-și luă mama de cot. O conduse pe scări la etaj și o reținu puțin înainte de a deschide ușa camerei.

— Trebuie să te previn, rosti el cu o voce surdă, privindu-și mama în ochi cu un aer sumbru. Ayton nu s-a purtat deloc bine cu ea.

— Cât e de... rănită? pronunță ea cuvintele cu dificultate.

— Am ajuns la timp, mamă. N-a fost siluită, dar... câinele acela a bruscăt-o și a lovit-o, dementul naibii!

— Copilașul meu, suspină contesa, îngropându-și fața în palme. Biata mea fetiță...

— Mamă, te rog liniștește-te, o imploră Nick, durerea și jalea ei alimentându-le pe ale lui. Nu pot să te las să intri la ea dacă mi te prăbușești așa!...

Contesa se dezmetici și-și șterse lacrimile. Respiră adânc de câteva ori și-l privi cu un aer mult mai liniștit.

— Iartă-mă. O să fiu tare! promise ea cu o voce aspră. O să fiu puternică pentru ea.

Nick zâmbi ușor și o sărută pe frunte.

— Așa te vreau. Du-te, o îndemnă el. Eu mă duc să reglez conturile cu proprietarul. Ne întâlnim jos.

Contesa dădu din cap, intră în cameră și închise ușa în urma ei.

Ajunseră în Capitală puțin după orele două noaptea. Toată casa era în picioare, așteptând cu sufletul la gură întoarcerea lor. Nick le interzise tuturor să deschidă vreo discuție în fața tinerei femei despre incidentul nefericit prin care trecuse.

La insistențele mamei sale, Cristine măncă ceva ușor și se retrase în dormitorul ei.

John Doyle, medicul și prietenul familiei de peste treizeci de ani, sosi douăzeci de minute mai târziu și o

consultă. Verdictul îi era favorabil privind starea sănătății ei fizice. Singurul lucru îngrijorător era fragilitatea psihică a fetei. Trecuse printr-un șoc puternic și singurul remediu era să lase timpul să treacă.

S-a făcut un mic consiliu de familie, luându-se hotărârea unanimă de a se retrage cu toții la țară. A doua zi, dis de dimineață, servitorii împachetară lucrurile necesare și încărcară cuferele în trăsură. Cu puțin înainte de prânz, cu excepția lui Tony, care fusese nevoit să mai rămână câteva zile cu Andreea în oraș pentru a rezolva niște detalii în legătură cu nunta ce se apropia, și a unchilor Cristinei, au părăsit Londra cu toții.

Primele zile la Sutherland House decurseră liniștite, fără incidente. La sfaturile lui Doyle, subiectul Ayton nu a fost niciodată deschis în fața ei. Medicul insistase ca tânăra femeie să fie tratată normal, să fie înconjurată în permanență cu afecțiune și încredere, aceste lucruri constituind un remediu mult mai eficient decât oricare alt tratament. Trauma suferită de Cristine putea fi depășită doar cu suportul moral al familiei, prin odihnă și certitudinea că se află în siguranță. Singurul medicament prescris de către blajinul doctor era un ceai calmant din ierburi, greșos de amar, pe care Cristine se forța să și-l îndese în stomac în fiecare seară înainte de culcare.

Cristine refuză să discute cu vreunul din cei ai casei

despre ceea ce i se întâmplase în noaptea când fusese răpită. Pur și simplu nu putea. Nu voia să se gândească la ceea ce fusese. Nu dorea decât să uite acel episod oribil, înfiorător, și să privească viitorul în față. Pentru că știa cu certitudine că dacă s-ar fi lăsat îngenunchată de umilința, rușinea și disperarea care-i gădilau nervii, niciodată nu s-ar mai fi putut ridica din tină. Iar Ayton ar fi triumfat.

Oricum avea să triumfeze, gândi Cristine cu amărăciune. Și asta pentru faptul că hotărârea ei de a-l aduce în fața justiției pălise subit imediat ce se întorsese acasă. Știa că dacă ar fi deschis un proces public, târându-l pe acel mârșav prin mocirlă, tot nu s-ar fi făcut dreptate cu adevărat. El o agresase și ar fi abuzat de ea dacă Nick nu ar fi apărut în ultimul moment. În fond, nimic nu se întâmplase, cu excepția faptului că fusese agresată fizic. Cazul s-ar fi desfășurat în Camera Lorzilor. Ar fi urmat audieri. Ea ar fi fost chemată în fața atâtor bărbați, atâtor gentilomi, forțată să descrie cât mai amănunțit ceea ce se petrecuse în trăsura cu care Ayton o răpise în plină noapte. Ar fi fost silită să recunoască degradarea și înjosirea la care acesta o supusese. Și, când totul s-ar fi terminat, ea ar fi rămas cu toată necinstea. Și nu doar ea, ci și familia ei. Nick avusese dreptate. Reputația i-ar fi fost ruinată pe veci. Era un sacrificiu pe care nu și-l putea permite. Așa că cel mai înțelept era să îngroape totul sub

tăcere și să-și continue viața.

Dar, într-o bună zi, își făgădui ea înfrigurată, când avea să-și regăsească tăria lăuntrică și curajul care o părăsiseră, ca să-l poată privi pe acel animal în ochi fără ca sufletul să i se albească de groază și carnea să i se înrânceneze pe trup, îi va face o vizită și-i va cere cerceul pe care-l pierduse în trăsura lui. Deși Nick încercase s-o convingă că s-ar fi putut să-l fi pierdut în pădure, Cristine știa în adâncul inimii că bijuteria se afla în posesia lui Ayton și că trebuia să o recupereze cât mai curând cu putință. Deocamdată, însă, nu se simțea în stare să-și înfrunte agresorul.

Cel mai ciudat era faptul că nu avea coșmaruri. De fapt, nici nu era sigură că visase ceva de când se întorsese la Sutherland. Ceaiul pe care Doyle i-l prescrisese îi inducea un somn adânc, odihnitor.

Un alt lucru bizar îl constituia faptul că numai prezența lui Nick reușea cu adevărat să-i ofere siguranță și calm. Se trezea uneori în miezul nopții, căutându-l cu mâna prin pat, de parcă ar fi fost ceva absolut firesc să-l găsească acolo. Și apoi o încerca o profundă și inexplicabilă dezamăgire când întâlnea locul gol.

Proprile ei manifestări și sentimente o înspăimântau. Realiza cu durere că se îndrăgostea de Nick cu fiecare zi, că era din ce în ce mai vulnerabilă în fața lui,

că îl dorea într-un fel care o făcea să se rușineze. Dorea ca el să o sărute așa cum o făcuse în acea noapte când o găsisese în pădure. Și acest jind plin de patimă pe care nu și-l putea înăbuși defel, ajunsese să o mistuie pe dinăuntru. Așa că începu să se roage ca Orslom să ajungă cât mai curând în Anglia și totul să se termine cumva. Între timp, își umplea zilele mânându-l pe Neptun pe pajiștile verzi, zăbovind uneori ceasuri întregi lângă mormântul lui Daniel, citind când avea dispoziția necesară sau vizitându-i pe cei nevoiași din sat și ajutându-i cum putea.

Nick însă nu voia să uite dezonoarea și jignirea pe care Ayton o aruncase asupra Cristinei, asupra lui, asupra tuturor. În dimineața zilei în care părăsiseră cu toții Capitala, angajase doi detectivi să dea de urma acelui șacal. Trecuseră șase zile de atunci și nu primise nicio veste. Își impuse răbdarea. Zilnic soseau la Sutherland rapoartele celor însărcinați să-i urmărească pe Lancasteri, dar cele pe care le aștepta cel mai mult întârziiau să apară. După aproape nouă zile, primi un mesaj de la unul dintre agenți, care-l informa că Ayton dispăruse fără urmă.

Nemernicul părăsise țara! Era singura explicație pe care Nick și-o putea oferi. Trăia pe undeva pe continent, ascunzându-se ca un vierme!... Și asta nu și-o putea ierta. Nu-și putea găsi liniștea, știind că avusese ocazia să-l strivească pe acel animal ca pe un gunoi ce era, și c-o

ratase.

Și-n tot acest răstimp, urmărise evoluția Cristinei.

Chipul îi era senin și relaxat, conversa cu cei din jurul ei cu lejeritate și se comporta absolut normal. Câteodată o vedea privind într-un punct fix, dar nu tristă, ci doar... îngândurată. De câteva ori o văzuse zâmbind. Dar niciodată n-o auzise râzând, nici măcar atunci când el alunecase pe o piatră, într-una dintre zile, și căzuse cât era de lat într-o băltoacă plină cu noroi. Toți cei care prinseseră momentul, se tăvăliseră pe jos, hohotind nestăvilit. Ea doar îi zâmbise înduioșată, venise lângă el și-i întinsese mâna mică, ajutându-l să se ridice.

Toate acestea îl îngrijorau pe Nick. Și-l speriau într-o oarecare măsură. Nicio femeie care ar fi trecut prin ceea ce-i fusese dat Cristinei să îndure, nu ar fi reușit să depășească șocul și trauma cu atâta... *detașare*, acesta era cuvântul! Cristine era detașată. Prea detașată. Nu vărsase nicio lacrimă de când o găsisse în pădure. Nici chiar atunci nu plânsese. Ținea totul închis în ea.

Și nu era singurul care gândea așa. Kimberly se temea de ceea ce se ascundea sub tot acel calm de neclintit, mătușa Chloe își frământa mâinile neputincioasă, susținând că nu era în regulă ca o tânără care a trecut printr-un asemenea coșmar să nu se manifeste în niciun fel. Belle suferea-n tăcere alături de ceilalți. Bunicii ei

îmbătrâniseră cu zece ani în acea noapte teribilă.

Însă Nick intuia că pe sub toată acea fațadă a seninătății, pe care tânăra femeie o afișa cu atâta ușurință, mocnea un vulcan plin de lavă fierbinte, distrugător, care atunci când avea să izbucnească, avea să-i mistuie ființa, nimicind-o sau purificând-o complet. Iar el nu avea de ales decât să se roage ca atunci când durerea avea să irupă, otrava care-i măcina sufletul să iasă toată la suprafață și sufletul ei să-și găsească, în sfârșit, liniștea.

Ayton stătea cocoșat deasupra mesei de lemn, privind țință sticla de coniac ieftin, aproape goală.

Trecuseră zece zile de la balul ducesei, zece zile îmuțite de când locuia în maghernița asta blestemată, hrănindu-se doar cu zeama aia chioară pe care proprietara o numea cu generozitate "supă de carne cu legume", bând poșirca aceia botezată cu care încerca să-și amortească durerile care-i măcinau trupul.

Zăcuse în pat timp de aproape o săptămână. O săptămână în care fiecare respirație era o tortură vie, fiecare mișcare îl lăsa sleit și asudat, tremurând de durere ca un câine bătut. Nu avusese putere nici să plângă, deși nu odată îi venise să se facă ghem și să hohotească precum un copil părăsit. Dar nu putuse decât să-și adune genunchii la gură și să geamă neputincios, pentru că

mușchii abdomenului îi erau zdrobiți și orice mișcare îi producea o durere atât de mare, încât i se făcea cumplit de greață.

Secătura aia de Sutherland îi rupsesse coastele, îi strivise măruntaiele și-l lăsase desfigurat în mijlocul drumului. Două zile urinase sânge întruna și nu putuse mânca nimic. Nici apă nu putuse să bea.

Dar cel mai rău îl duruseră testiculele pe care imbecilul acela i le strivise în pumnul ca o menghină. Pentru asta avea să i-o plătească! Și nu doar pentru asta, ci și pentru că-i dăduse toate planurile peste cap, slujindu-l, luându-i femeia, lăsându-l falit...

Cu ochii încețoșați de durere și alcool, întinse mâna după sticlă dar se opri. Ușa odăii se deschise și un bărbat înalt, înveșmântat într-o pelerină neagră din stofă scumpă, păși tăcut înăuntru.

Ayton ar fi oftat de ușurare dacă toracele i-ar fi permis-o. Nu putu decât să-i zâmbească strâmb noului vizitator, dezvelindu-și golurile hâde ale danturii demolate.

— Iisuse, arăți ca naiba! pufni musafirul cu dezgust, apucând un scaun și rotindu-l pentru a-l încăleca invers. Își sprijini coatele de speteaza acestuia și-l fixă pe Ayton printre gene. Te-a aranjat bine, comentă el fără nicio intonație.

— O să-l aranjez eu și mai rău! sâsâi Ayton cu ură în

priviri. O să regrete că m-a lăsat în viață!...

Străinul zâmbi în colțul gurii cu un aer plictisit.

— Mda, poate, admise el cu un oftat. De ce nu mi-ai trimis vorbă mai devreme? îl întrebă pe Ayton, scoțându-și fără grabă un trabuc subțire din tabachera elegantă, placată cu aur și safire, și aprinzându-și-l la lumânarea de pe masă. Am așteptat vești de la tine.

Faptul că-i vorbea atât de calm și liniștit avu darul să-l enerveze pe rănit. Dar se stăpâni să facă vreo remarcă nelalocul ei. Nu el era cel care făcea jocurile acum.

— Cum dracu' ai fi vrut să-ți dau de știre, când vezi bine în ce hal mă aflu!? hârâi Ayton, întinzând mâna spre tabachera vizitatorului pentru a se servi neinvitat. Își aprinse un trabuc și trase primele două fumuri cu sete. Câteva zile n-am fost în stare nici să mă piș din picioare, se plânse el.

— Înțeleg, clătină bărbatul din cap cu îngăduință. Am înțeles că ai un cercel și tiara ei la tine.

— Da, dar or să te coste.

Străinul își îngustă ochii și trase un fum din trabuc, expirându-l încet și gânditor pe nări. Ochii lui, îngrozitor de reci, îi provocau lui Ayton fiori reci pe șira spinării. Un semnal de alarmă se declanșă în capul lui. Transpirația îi umezi pieptul, prelingându-i-se la vale, spre coastele învinețite.

— Nu cred, declară nou venitul pe un ton alarmant de calm și de detașat. Vezi tu, dragul meu, noi doi am avut o înțelegere.

— Și mi-am respectat partea, se grăbi Ayton să-i amintească. Tu n-ai făcut-o, însă. Mi-ai promis că o să ai grijă ca nimeni să nu-mi stea în cale...

— Sutherland s-a mișcat foarte repede. Nu am avut cum să-l împiedic. Dar nu despre asta este vorba acum. Acum discutăm despre faptul că am stabilit niște condiții din capul locului, condiții pe care le-ai nesocotit cu bună știință, dragul meu. Făcu o pauză, trăgând adânc din țigară. Ai rănit-o, Ayton. Și asta nu mi-a plăcut deloc.

— Haide, omule! făcu tânărul cu o voce nesigură. N-am făcut decât să ne distrăm și noi puțin...

— *Ea* nu s-a distrat, sublinie vizitatorul pe un ton plat. Dispoziția mea a fost cât se poate de clară: o duci în siguranță, *teafără și nevătămată*, până la Gretna Green și mă așteptați amândoi acolo.

— Păi acolo am fi poposit, dacă boul acela nu ne ajungea din urmă, mârâi Ayton cu năduf, privindu-și interlocutorul cu ochii îngustați bănuitor. Și cum mama dracului ne-a luat urma atât de repede?

— Presupun că i-a funcționat intuiția, zâmbi celălalt, subțire și tăios ca lama unui stilet. Doar nu-ți imaginezi că l-am asmuțit eu pe urma ta!... Știi, Ayton, reluă el după o

mică pauză, dând drumul restului de trabuc direct pe podea și strivindu-l sub călcâiul cizmei, există trei lucruri pe care nu le tolerez la oamenii din jurul meu: prostia, lipsa de cinste și aroganța, le enumeră el pe rând pe degete. Tu ai dat dovadă de toate trei la un loc. Ba mai mult, m-ai dezamăgit cumplit, iar eu urăsc să fiu dezamăgit, înșelat sfidat sau mințit, preciză străinul cu o voce plictisită, ridicându-se în picioare fără grabă. Așa că a sosit timpul să punem punct relației noastre infructuoase.

— Îmi datorezi bani! scrâșni Ayton printre buzele livide, reușind cu chiu cu vai să se scoale de jos. Tu m-ai vârat în porcăria asta, tu ai să mă scoți la liman. Dacă nu mă ajuți, atunci te dau în vileag. Nepoatei tale n-o să-i placă asta, te asigur. Adio avere și tot. Așa că nu te zgârci, prietene. Trebuie să părăsesc Anglia și să stau ascuns până când scandalul care-mi pătează numele o să se stingă, până când o să mă pot întoarce ca să mă răzbun pe nemernicul care mi-a încurcat socotelile...

Râsul sacadat, sinistru, al celuilalt, îl făcu să se oprească. Cu coada ochiului prinse licărul alb al oțelului ieșind de sub faldurile pelerinei și sângele îi îngheță în vene. Deschise gura să spună ceva dar nu mai apucă. Lama cuțitului șuieră ascuțit și Ayton îi simți alunecarea prin propria carne. Nu simți durerea, ci doar șuvoiul cald al sângelui care țâșni, împrôșcând masa. Își duse instinctiv

mâna la gât și, preț de o clipă, nu făcu decât să se holbeze uluit la bărbatul din fața lui. Brusc, începu să se sufoce. Privirea i se înceteșă. Picioarele îi deveniră ciudat de moi.

— Nimeni, dar absolut nimeni, nu se atinge de ce-i al meu! rosti calm vizitatorul, urmărindu-l pe Ayton cum se prelinge pe dușumelele putrede, ascultându-i horcăitul cu un rânjel oribil pe fața crispată de furie.

Ocoli masa și se lăsă pe vine lângă muribund, privindu-l impasibil cum se îneca cu propriul sânge. Nu-l anima niciun fel de sentiment față de cel care-și dădea ultima suflare sub ochii lui. Își reproșa doar faptul că-și pierduse cumpătul atât de lesne. Rezervase un altfel de sfârșit bastardului nenorocit din fața lui...

În fine, regretele erau tardive, își zise el, ștergându-și tacticos lama cuțitului de cămașa lui Ayton. Se ridică în picioare, se duse la ferestre și le deschise larg privind aleea îngustă dintre case. Trăsura lui era parcată în capătul ei, pe partea cealaltă a străzii. Ferestrele de la celelalte case erau cufundate în întuneric. Își consultă ceasul și zâmbi. În mahalaua aia, nimeni nu circula la orele două dimineața fără a risca să fie atacat de tâlhari și jefuit. Se întoarse la Ayton, smulgând în trecere cuvertura slinoasă de pe pat.

Înfășură cadavrul în ea, îl ridică în brațe și-i dădu drumul peste pervaz, direct pe alee. Apoi scotoci prin

dulapul descleiat și găsi tiara și cerceul Cristinei dosite într-o eșarfă. Le privi tulburat, atingând aproape cu venerație lucrătura minunată, zâmbi visător și le vârî în buzunarul interior al jachetei, după care părăsi pensiunea la fel de tăcut precum intrase. Ocoli clădirea și recuperează cadavrul, ducându-l la trăsură.

Încă nu terminase cu el. Dar nu se grăbea. Mai avea încă la dispoziție câteva ceasuri bune ca să sfârșească treaba.

CAPITOLUL 18

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, Cristine primi de la Ethan o scrisoare scurtă prin care acesta-i comunica faptul că mai avea să întârzie, că-i era un dor cumplit de ea și că de abia aștepta să se întoarcă în Anglia... la ea.

Cristine rămase cu scrisoarea în poală multă vreme, gândindu-se la Ethan.

Ethan nu trebuia să afle ce se întâmplase în absența lui. Asta l-ar fi înnebunit. Iar ea nu mai avea puterea să-ndure, pe lângă suferința ei și a celorlalți din casă, încă o durere-n plus... Pe Nick îl împiedicase să-și păteze mâinile cu sângele lui Ayton, dar pe Ethan știa că n-avea nicio șansă să-l oprească. Ethan avea să-l vâneze ca pe un câine turbat...

Simți în aerul plăcut al după-amiezii un iz aspru-dulceag și tresări. Ar fi putut recunoaște oriunde aroma tutunului fin pe care-l fuma Nick. Își întoarse capul și-l privi.

Bărbatul stătea rezemat de trunchiul unui stejar, cu mâinile în buzunare, iar trabucul subțire, pe jumătate consumat, îl ținea între dinți cu un aer nepăsător. Era îmbrăcat lejer, într-o cămașă albă de in desfăcută la gât, pantaloni de piele și cizme înalte, impecabil lustruite. Părul îl avea prins la spate, cum îi era obiceiul, iar rubinul din urechea stângă sângera văpăi. Un bărbat puternic,

viril, carismatic, de o senzualitate întunecată, aproape crudă. Era frumos ca un arhanghel și păcătos ca un demon. Însă sub acel aspect periculos, care te îndemna la prudență, se ascundea o minte ageră și un spirit vertical, plin de noblețe și onoare, precum și o inimă caldă și generoasă.

Privirea lui era gânditoare, cumva contemplativă. Inima tinerei făcu un salt elaborat, aterizându-i în ghețe. Cristine își întoarse fața, mușcându-și buzele. Tulburarea ce o cuprinsese îi ardea obraji. Emoțiile o sugrumau. Cu fiecare zi, era din ce în ce mai rău. Și-i venea din ce în ce mai greu să-și înăbușe sentimentele și să se încline în fața propriei rațiuni, care se anemina tot mai mult de la o zi la alta. Existau momente când pur și simplu nu putea vorbi, atât era de răvășită de prezența lui...

Disperată, căută ceva să spună, dar Nick i-o luă înainte:

— Ce spune Ethan?

Cristine clipi nedumerită, apoi văzu scrisoarea pe care o mototolise-n mâini și de care uitase cu desăvârșire.

— Scrie că... scrie că va mai zăbovi puțin în Italia.

Vocea îi ieși tremurătoare și slabă, de parcă s-ar fi tânguit. Cristine se încruntă. Dacă mai continua să se poarte ca o găscă, până la urmă el avea să se prindă de ceea ce se întâmpla în inima ei. Asta o îngrozea cel mai

tare și-i dădea puterea să-și ferece emoțiile sub paravanul cumpătării. Pentru că dacă Nick avea să ghicească adevărul, nu existau decât două posibile reacții din partea lui: ori să se simtă flatat, ori stânjenit. Ambele variante o necăjeau nespus de mult. Nu-i voia mila și nici compasiunea. Nu-i voia decât dragostea. Un dar imposibil de obținut. Și chiar dacă i-ar fi câștigat afecțiunea, tot nu s-ar fi putut bucura de ea. Ar fi fost și mai rău decât era acum. Pentru că ea trebuia să plece curând spre Indii, iar el trebuia să rămână în Anglia pentru totdeauna. Pentru ei nu exista un viitor împreună...

Cristine oftă prelung, concentrându-se asupra prezentului.

— Îi este dor de casă, adăugă ea cu o voce mult mai liniștită.

— Îi este dor de tine în primul rând.

Veni și se așează pe bancă, lângă ea. O vreme tăcură amândoi, cu privirile ațintite înainte, el - fumând liniștit, ea - tulburată de prezența lui.

— Nu vreau să afle ce s-a întâmplat în lipsa lui, rosti Cristine într-un târziu, cu o voce gâtuită.

— De ce? o întrebă el, după o mică pauză, trăgând un ultim fum și strivind restul trabucului sub cizmă.

— Pentru că asta o să-l înnebunească, d-aia! se întoarce ea să-l privească încruntată.

— Firește, îi dădu Nick dreptate, îngustându-și ochii în timp ce-i susținea privirea. Spune-mi un lucru: de ce întotdeauna pui fericirea celorlalți înaintea fericirii tale?

— Asta fac? se miră tânăra femeie cu sarcasm în glas:

— Da. Îți închipui că, ținându-ți ferecată propria durere în ceea ce s-ar putea să te gândești că e decentă, le faci viața mai ușoară celor din jurul tău. Te-nșeli amarnic, draga mea. Suntem profund îngrijorați din pricina ta...

— Dar n-am absolut nimic!

— Oare?! schiță el un zâmbet ironic în colțul gurii. De când ne-am întors acasă, nu te-am văzut o dată râzând. Și nici plângând. Te mulțumești doar să... existi. Mă întreb: cât timp o s-o mai duci așa?

Buzele ei se strânseseră de enervare. Indignarea îi străluci în ochii violeți.

— Și cum ar trebui să mă comport, după părerea ta, Alteță?! Își pierdu fata cumpătul. Să țip, să mă tăvălesc pe jos, să-mi smulg părul din cap?! Asta v-ar face fericiți pe toți, v-ar liniști măcar?... Totul s-a întâmplat din vina mea! strigă ea, sărind în picioare și lovindu-se cu pumnii în piept, tremurând din cauza sentimentelor amestecate ce izbucniră în sufletul ei cu o forță copleșitoare. Am fost smintită și necugetată. L-am urmat pe acel ticălos cu zâmbetul pe buze, fără să mă gândesc deloc la consecințe.

Eu am fost cea care a permis rușinii și... și... și dezonoarei să coboare asupra familiei mele! gesticulă cu bruschete, congestionată din pricina furiei și amărăciunii. Și nu pot să îndur să-i văd suferind, știind că din cauza mea s-a întâmplat totul!

Nick o privi lung, nehotărât, întrebându-se ce era cel mai indicat în situația dată: să o pună cu burta pe genunchi și să-i învinețească dosul drăgălaș, s-o strângă de gât și s-o zgâlțâie pentru cât era de stupidă sau s-o sărute până-și pierdea uzul rațiunii?

— Lămurește-mă un lucru, îi ceru el calm, părând o idee plictisită. Ești proastă așa, de felul tău, sau faci pe proasta doar ca să mă enervezi pe mine?

Cristine făcu ochii mari, consternată. Vorbele lui o amuțiră pentru câteva clipe. Stătea și-l privea incredulă, de parcă tocmai îi declarase că descoperise în pivniță pecetea lui Solomon. Brusc, obrajii i se împurpurară, pumnii i se încheștară pe lângă trupul subțire și din gâtul ei răzbătu un soi de mârâit:

— Cum îndrăznești?!...

— Nu, *tu* cum îndrăznești!? se revoltă Nick, ridicându-se la rândul lui în picioare și privind-o supărat. Cum îndrăznești să fii atât de egoistă și oarbă? Toți suferă pentru că te iubesc! Suferă pentru că-i ții departe de tine, suferă pentru că nu ai destulă încredere în ei ca să-i lași să

te ajute! ridică el vocea.

Se opri, realizând că este pe cale să-și piardă cumpătul. Începuse să strige la ea și fu nevoit să respire adânc pentru a-și tempera furia ce începuse să-i întunece judecata.

— Ascultă-mă bine, deșteapta naibii: chiar și dacă ai fi bănuț ce intenții avea jegul acela, tot n-ai fi reușit să i te-mpotrivești! Un bărbat care acționează astfel este un bărbat care nu se dă în lături de la nimic. Și a fost un jeg inteligent. Și-a gândit fiecare mișcare și, mai mult ca sigur, ideea să te ademenească în grădină nu era unicul lui plan. Mai avea cel puțin încă unul de rezervă, de asta pot să bag mâna-n foc. Așa că termină cu toată această bravadă de doi bani, cum că vina e a ta și alte tâmpenii de genul acesta. Personal, le găsesc de prost gust.

— Nu cuteza să mă judeci astfel! îl preveni Cristine cu o voce răgușită, privindu-l rănită. Nu știi ce-i în inima mea...

— Atunci, arată-mi ce-i acolo! îi ceru el, exasperat.

— Nu pot! răbufni Cristine, cu ochii scânteind sălbatic.

— De ce?

— Pentru că... pentru că... nu pot, sfârși ea deznădăjduită. Pur și simplu nu pot!

— Cristine, lasă-mă să te ajut, îi ceru Nick aproape

în șoaptă, cuprinzându-i umerii în mâini și strângându-i ușor. Dacă mai continui așa, o să te distrugi singură. Lasă-mă să te ajut, îi ceru pe un ton rugător, zdrobit de suferința adâncă pe care o vedea în ochii ei.

— Nu poți, gemu Cristine, lividă, mușcându-și buzele nefericit!

Preț de o clipă, se fixară tulburați. Timpul își frână alunecarea.

Ochii lui se mișcară încet, atrași de tremurul imperceptibil al buzelor ei.

Fata se clătină.

Stomacul lui se strânse sub un val de dorință vie, neașteptată și intensă.

Nick ridică privirea spre a ei și încremeni. Ochii ei, larg deschiși, aveau irisul încețoșat, de un violet întunecat, aproape indigo. Expresia lor fu cea care-l surprinse: moale, senzuală, tentantă. Erau ochii unei femei care dorea să fie atinsă. Ochii aceia, mari, alungiți și exotici, țeseau o vrajă viorie în jurul lui, legându-l cu funii groase, nevăzute.

— Dacă te sărut, o să mă pocnești? o întreabă el răgușit, răscolit de dor.

— O să te pocnesc dacă n-o faci! declară Cristine cu răsuflarea tăiată.

— Bine, atunci hai cu mine, zise Nick, înghițindu-și surprinderea și amuzamentul în fața tonului ei categoric,

luând-o de mână și trăgând-o după sine spre conac. Trebuia să mergem într-un loc mai ferit. Aici am putea fi văzuți din casă.

Cristine se dezmetici brusc. Abia acum realiza ce-i ieșise pe gură. Rușinea îi explodează în obraji.

— Nick, stai! încercă ea să-l frâneze, proptindu-și tocurile ghetelor în pietrișul de pe alee.

— Da? o întrebă peste umăr, continuând să meargă.

— Tu... eu... noi nu... nu putem să...

Se bâlbâia. Nici măcar nu știa ce voia să-i spună. Era atât de zăpăcită, încât până și gândurile refuzau să i se așeze în ordine.

— Da? o încurajă Nick, văzând-o că tace.

— Nu este... n-ar fi decent să ne... sărutăm! articulă ea ultimul cuvânt cu destulă greutate.

— Decent? râse bărbatul cu un glas aspru. De ce naiba n-ar fi? Nu ești soră-mea.

— Ba sunt!... Bine, nu sunt, se corectă Cristine sub privirea lui pe jumătate ironică, pe jumătate prevenitoare. Dar...

Nick se opri și se întoarse spre ea. O privi serios și o întrebă direct:

— Vrei să te sărut sau nu?

— Da. Nu!... Nu știu. Cred că da...

— Doi de „da”, un „nu” și un „nu știu”, numără Nick

pe degete. După părerea mea, aş zice că e scor egal.

— Nu râde de mine! se răţoi ea, încruntându-se supărată la el.

— Nu râd, minţi Nick, având nevoie de întreaga sa voinţă pentru a-şi ţine buzele lipite şi gura la dimensiunile normale. Numai că mă cam derutezi, prinţesă.

— Asta pentru că m-ai luat repede! îl acuză ea.

— Aşa mi-s eu, iute de gură, rânji bărbatul cu indolenţă.

— Mă scoţi din minţi!

— Şi tu pe mine. Te doresc, Cristine, adăugă el apoi, privind-o cu ochi strălucitori.

Cristine amuţi. Câteva momente, nu făcu decât să se holbeze la el consternată.

— Oh! făcu ea, ducându-şi o mână la gura căscată de uimire. Oh, Doamne!

— Exact. Cam de când m-am întors acasă, o informă într-o doară, încrucişându-şi braţele pe piept. Ai fost o revelaţie pentru mine. Sincer, nu mă aşteptam să te găsesc atât de încântătoare.

— Încântătoare, repetă ea încet.

Minţile ei începură treptat să revină în albia secată a creierului. Cuvintele lui o lezau şi o indignau deopotrivă, fără să înţeleagă însă din care motiv, că doar îi făcea complimente, nu?...

— Deci, mă găsești încântătoare, concluzionă ea într-un târziu, încercând să-și stăvilească impulsul de a-i trage una în fluierul piciorului.

— Și isteță, se grăbi Nick să adauge. Asta se înțelege de la sine.

— Nu zău! își ridică Cristine sprâncenele cu un aer sarcastic.

— Câteodată te găsesc cam naivă și stupidă, dar merge. Probabil că face parte din farmecul personal.

— Probabil, zâmbi ea silit.

— Ideea este că, deși am încercat să mă țin departe de tine, nu am reușit. Și amândoi suntem atrași unul de celălalt, lucru care mă face să mă gândesc la faptul că poate ar trebui să...

— Ah, aici erați! se auzi vocea ciripită a mătușii Chloe.

Nick se strâmbă și înjură printre dinți în surdină. Cristine se simți ușurată și iritată în egală măsură. Apariția mătușii ei tocmai curmase o discuție care începuse să devină din ce în ce mai interesantă... și mai înfricoșătoare.

Compunându-și o mină liniștită, Cristine ieși în întâmpinarea mătușii Chloe. Când trecu pe lângă Nick îl auzi pe acesta șoptindu-i:

— Vorbim mai târziu.

Cristine ezită o secundă, apoi își continuă drumul.

Reuși să-l evite timp de aproape patru zile. De vreo două sau trei ori, Nick aproape că reușise s-o prindă singură, dar înainte să deschidă gura să-i spună ceva, se găsea câte un membru al familiei să apară prin preajmă și să-i amâne intențiile.

Tony și cu Andreea sosiseră la Sutherland cu o seară înainte, împreună cu soțul mătușii Chloe, unchiul Gerald. Damian le trimisese o scrisoare din Londra, prin care îi anunța că-și încheiase afacerile de la Amsterdam și că se afla în țară, dar că trebuia să mai rămână în Londra câteva zile, promițând să ajungă la Sutherland înainte de sfârșitul săptămânii. Sperau cu toții ca Ethan să-și termine treaba pe continent cât mai curând și să se întoarcă acasă.

Andreea reprezenta pentru Cristine scutul ideal împotriva lui Nick. Nunta acesteia cu Tony urma să aibă loc în mai puțin de o lună, iar femeile intraseră într-un soi de trepidație. Prin urmare, Cristine își canaliza toată energia în acest proiect. Petrecea ceasuri întregi cu viitoarea ei cumnată răsfoind cataloage și reviste cu privire la aranjamentele florale, la tacâmurile și vesela potrivită, la decorațiunile de grădină, făcând amândouă liste peste liste.

Andreea era o maniacă a detaliului și o nonconformistă. Voia ca nunta ei să fie perfectă, ceea ce era și normal. Schița, ștergea, refăcea și adăuga planurilor

ei noi idei, unele chiar nostime, care o amuzau pe Cristine și nu doar pe ea.

Cristine îi urmărea agitația, emoțiile și entuziasmul cu un soi de invidie. Andreea era fericită. Avea o viață normală. Și, cel mai important, era adorată de un bărbat pe care la rândul ei îl adora.

Cristine ar fi dat orice să fie în locul ei. Viața sa, atât de simplă cu puțin timp în urmă, se complicase teribil în numai o lună și jumătate. Era moștenitoarea unei mari averi și a unui regat prosper din India. Familia ei, pe care o crezuse mică, sporise dramatic peste noapte, îmbogățindu-se cu unchi, mătuși și veri. Era dorită de o sumă de bărbați, dintre care doar doi contau cu adevărat. Fusesse răpită și agresată sexual. Curând, Orslom avea să ajungă în Anglia, iar ea încă nu apucase să ia urma celui care-i ucisese părinții...

Asta o deprima cel mai mult. Nu realizase nimic din ce-și propusese să facă înainte de a părăsi Anglia.

Ceea ce o îngrozea cel mai tare era faptul că Orslom s-ar fi putut să n-o poată ajuta în niciun fel. Dacă și cei din Kumpur-Pala cereau ca ea să fie însoțită de un bărbat, atunci trebuia să se mărite de urgență înainte de a părăsi insula. Trebuia să-și aleagă un soț dintre toți admiratorii ei, un bărbat lângă care să fie sigură că putea conviețui liniștită. Un bărbat a cărui atingere să n-o încremenească

de silă, conștientă fiind că, odată pasul făcut, trebuia să se supună și în sens biblic acelui bărbat.

Ethan ar fi fost de departe alegerea cea mai inspirată... ca ocârmuitor, dar nu ca soț. Nick ar fi fost, de asemenea, un conducător just și generos, și poate un soț minunat. Cristine bănuia că dacă Nick avea să se însoare vreodată din dragoste, avea să renunțe la firea-i flușturistică și să se dedice total soției și copiilor săi. Dar Nick n-o iubea, ci doar îi voia trupul.

Cristine constatasese într-un târziu motivul pentru care discuția cu el o lezase atât de mult. Nick o găsea încântătoare, isteată, naivă și stupidă uneori, și o dorea în patul lui. Punct. Nu-i pomenise nimic de sentimente înflăcărâte și eterne. Fusese sincer cu ea. Era atras de ea ca femeie și doar atât. Putea aprecia asta. Dacă acele vorbe ar fi venit din partea unui alt bărbat, cu siguranță că l-ar fi împușcat în genunchi. Pe Nick nici măcar nu se putea supăra. Și asta o amăra nespus.

După lungi reflecții, Cristine ajunsese la concluzia că era cel mai bine să-l țină pe Nick la distanță și acea discuție dintre ei, întreruptă grație mătușii Chloe, să nu mai fie redeschisă niciodată.

Însă a-l ține pe Nick departe de ea se dovedi a fi un lucru care-i solicita teribil imaginația și-i punea nervii la grea încercare. El părea să n-aibă altă treabă decât să se

țină după fustele ei și ale Andreei, venind cu sfaturi și idei, cele mai multe dintre ele pertinente și surprinzător de ingenioase. Avea gust estetic, simț al culorii și păreri ferme și obiective despre orice.

Cristine nu-i putea critica logica infailibilă și nici bunul gust. Fiecare lucru prezenta avantaje și dezavantaje. Iar Nick le observa de la prima vedere și le sublinia.

El vorbea mult, glumea și le tachina pe amândouă. Privirile li se încrucișau des. Ea își doborâse demult recordul la îmbujorări pe minut. Îl ura pentru că o tulbura atât de ușor, părând să se amuze pe socoteala ei. Motiv pentru care îl contrazicea mereu, desființându-i orice opinie sau măcar străduindu-se s-o facă. Ajunsese să fie răutăcioasă și nesuferită cu el. Până și Andreea observase că se petrecea ceva între ei și când încercă s-o descoasă în privința asta într-un moment de intimitate, își pierduse cumpătul și o repezise, negând totul. Pe urmă își ceruse scuze, dar era prea târziu. Știa că infirmând totul cu atâta fermitate, nu făcuse decât să întărească și mai mult bănuielile Andreei. Drept pentru care se cufundă într-o tăcere posomorâtă și se forță să-l ignore pe Nick, atât cât putea.

În cele două săptămâni care trecuseră, vânătăile de pe trup i se estompaseră, transformându-se în niște semne palide. La fel și amintirile despre oroarea acelei nopți.

Vindecarea se petrecea treptat, lucrând simultan atât asupra organismului cât și asupra minții și a sufletului ei.

Cristine se privi în oglinda toaletei din dormitor pentru prima dată de la acel episod nefericit, atingându-și absentă, cu vârfurile degetelor, julitura de pe frunte. Urma era ștearsă, la fel ca amintirile. Pentru prima dată de la teribilul incident, stomacul nu i se mai strânse sub pumnul surd al rușinii și al umilinței, ci doar îi tresări vag. Își aminti vorbele lui Nick, apoi pe cele ale lui Ayton. Chiar dacă ar fi încercat să se opună acelui monstru, tot n-ar fi reușit să-i facă față. Ayton afirmase că avusese un plan de rezervă în cazul în care ea nu ar fi cooperat. Nick avusese dreptate. Singura culpă pe care și-o putea imputa era aceea că-i ușurase sarcina acelui individ dezgustător.

Ayton o lovise, dar ar fi putut-o distruge dacă Nick nu i-ar fi ajuns din urmă. Cristine știa că niciodată nu și-ar mai fi revenit dacă acel bărbat i-ar fi pângărit trupul cu adevărat.

Fixându-și imaginea în cristalul venețian, tânăra femeie se concentrează asupra a ceea ce se întâmplase, întărindu-se în fața fricii care-i dădea târcoale. O surprinse faptul că reușea să deruleze în minte secvențele acelei nopți cu atâta detașare emoțională, rememorând atacul bărbatului din trăsură cu un soi de neimplicare calmă și lucidă, de parcă acele lucruri s-ar fi întâmplat altcuiva și

nu ei. Și realizează uimită că starea de apatie de după nu se datora atât terorii pe care Ayton i-o vârase-n oase atunci când o bruscase, cât convingerii absolute că-și dezonorase familia și o dezamăgise profund fiind astfel înjosită. Greșise. Abia acum își dădu seama că se asuprise singură și că-i îndurerase și pe cei dragi, refuzând să-și privească temerile în față și să-și analizeze sursa reală a sentimentelor care o chinaseră în tot acest timp.

Straniu era că-și amintea sărutul lui Nick cu mult mai multă claritate și emoție, decât își amintea umilința la care Ayton o supusese. Acel sărut strălucea în mintea ei ca o torță în întuneric, risipind umbrele și alungând demonii. Acel sărut avusese puterea miraculoasă de a-i purifica fapta de întinarea suferită și de a-i aduce alinare. Faptul că el o îmbrățișase, fără a fi dezgustat de gândul că un alt bărbat o atinsese mai înainte, că o sărutase cu atâta patimă și că încă o mai dorea, fuseseră o adevărată alinare pentru sufletul și mintea ei amorțite de șoc.

Dintr-odată, realizează că nici măcar nu-i mulțumise lui Nick pentru tot ceea ce făcuse pentru ea. Ba mai mult, fusese acidă, sarcastică și, nu doar odată, nepoliticoasă și fudulă cu el. Și nu-i stătea în fire să fie așa cu nimeni! gândi ea posomorâtă și rușinată de sine însăși.

Brusc, o cuprinse neliniștea. Trebuia să repare neajunsul acesta. De îndată!

Își luă inima în dinți și porni să-l caute, neștiind cum avea să procedeze în consecință. Îl găsi în grajd, ȝesălându-și armăsarul.

Preț de o clipă, nu făcu decât să-l privească, cu inima bubuindu-i în coaste. Era întors cu spatele la ea și peria crupa animalului cu mișcări line, prelungi, vorbindu-i cu blândețe în șoaptă. Un bărbat înalt, lat în umeri, cu părul prins la spate, de o frumusețe care-ți rănea ochii. Își scosese jacheta, rămânând în cămașă. Pantalonii de piele îi subliniau picioarele lungi, musculoase, încălțate în cizme de piele până sub genunchi. Întreaga lui ființă emana vitalitate, robustețe și o virilitate coplesitoare.

Cristine închise ochii și inhală aerul cu mireasmă aspră de fân, bălegar, animal și... miros de bărbat. Îi distingea mirosul chiar și de la acea distanță. Un parfum pe care l-ar fi recunoscut oriunde. Ce ciudat! Cât de receptiv îi deveneau simțurile când era vorba de el!

Lăsându-se mânată de instinct și de un impulsiv „fie ce-o fi”, tânăra femeie deschise ochii și porni hotărâtă spre el.

Nick îi simțise prezența cu mult înainte să-i audă pașii. De fiecare dată când se afla în preajma ei, ceva se strângea în măruntaiele lui. Se răsuci pe călcâie, surprins să o vadă acolo și, mai ales, neînsoțită. În ultimele zile, Cristine își dezvoltase o adevărată tehnică din a evita să

rămână singură cu el.

— Bună, rosti el moale, aruncând o privire-n jur pentru a se asigura că, într-adevăr, nu avea escortă.

Nu era nimeni cu ea. Îi privi fața încordată și-i zări licărul de hotărâre din ochi. Cristine ajunse în dreptul lui, ezită o clipă, apoi i se aruncă în brațe, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului său și-și sudă gura de a lui.

Nick încremeni, luat totalmente prin surprindere. Dorința îl pocni în șale cu o intensitate zdrobitoare. Înainte de a apuca să se dezmeticească, ea se retrase, roșie în obraz, și-l privi încurcată, de parcă abia acum își realiza gestul.

— Am vrut să-ți mulțumesc, atâta tot, rosti ea pe nerăsuflăte, frângându-și mâinile nervoasă. N-am apucat s-o fac până acum pentru că... pentru că nu m-am gândit și...

Nick își înălță sprâncenele nedumerit, apoi realizează la ce anume se referea Cristine. Trecându-și limba peste dinți ca să-și ascundă amuzamentul și surpriza, se întinse spre ea și-i opri frământarea mâinilor cu a sa, punând în același timp țeșala deoparte și scoțându-și cu dinții mânușa ponosită pe care o folosea ca să nu se murdărească.

— Mai mulțumește-mi odată, îi ceru el răgușit, privind-o intens, cu ochi întunecați și arzători.

Cristine înghiți în sec. Curajul o părăsise brusc. Căldura mâinii lui peste ale ei era răvășitoare. I se-

nmuiaseră genunchii, respirația-i deveni anevoioasă. Capul i se învârtea.

Cu ochii în ochii ei, Nick îi desprinsese cu blândețe mâinile încheștate și o trase spre el, aplecându-se pentru a i le petrece pe după gâtul său. Apoi îi înconjură talia și o lipi de el. Se mișca încet, ca să n-o sperie, deoarece Cristine părea la un pas de a o zbughi din loc iepurește. Când își lăsă gura pe a ei, îi prinse oftatul și-i simți ușurarea în felul în care i se înmuie docilă în brațe. Și profită de ceea ce soarta îi oferise pe nepusă masă, luând pentru a dăruia înzecit.

O sărută prelung, adânc și intim, cu infinită gingășie, savurând textura mătăsoasă, pârguită a buzelor ei, gustul minunat și îmbătător al femeii pe care o iubea cu o patimă nestăvilită. Dorința i se învolbură în sânge, trudindu-i respirația, încingându-i vintrele. Ar fi vrut s-o atingă, să-și umple mâinile cu făptura ei încântătoare, să se afunde în căldura înmiresmată a trupului ei, s-o absoarbă prin pori și s-o lege de el pentru totdeauna. Timpul îl presa, nevoia îl mâna din spate; propriul trup își răcnea frustrarea atâtor nopți de dor și jind. Dar se sili să rămână lucid, sau cel puțin cu un milimetru în spatele graniței dintre rațiune și instincte. Cristine i se dăruia cum nici nu gândise să spere. Era mlădioasă și delicată ca firul ierbii, mirosea a flori de câmp și a... păcat. Dacă nu ar fi existat acea noapte de la

Manchester House, cu siguranță ar fi împins-o într-o boxă, culcând-o pe fân curat și seducând-o fără remușcări. Dar așa...

Se opri cu o fracțiune de secundă înainte ca mintea să i se întunece complet. Și o strânse în brațe, lăsându-și obrazul pe creștetul ei, încercând să se liniștească.

Astfel îi găsi contesa.

Kimberly se opri în ușa grajdului, încremenită. O văzuse pe Cristine de la fereastra salonului când ocolise conacul și plecase după ea, vrând să-i țină companie, sperând că poate o va prinde într-un moment în care copila ar fi fost dispusă să-și deschidă sufletul în fața ei, împărțind cu ea povara care-i apăsa sufletul.

O dureau tăcerea copilei, mai ales că știa cât de mult o afectase episodul cu Ayton. Ideea era că nici măcar nu reușea să-și dea seama cât de mult o vătămase acea experiență oribilă. Întotdeauna avusese cu fica ei o relație deschisă, bazată mai întâi de toate pe încredere, respect și prietenie. Faptul că ea refuza să i se destăinuie îi ardea inima.

Intră în grajd și frână brusc.

Scena din fața ochilor ei o lăsă fără replică, o năuci. Dădu să se retragă, dar tocmai în acel moment Nick deschise ochii și o văzu.

Câteva momente, niciunul dintre ei nu se mișcă.

Nick continua s-o privească, mut și stăruitor. Durerea amestecată cu deznădejde din ochii lui îi frânseseră inima. Realiză subit adevărul și făcu doi pași în spate, ieșind din câmpul lor vizual.

Apoi se răsuci pe călcâie și porni înapoi spre conac, cu mintea încă amorțită de șoc.

În urma ei, Nick închise ochii strâns, blestemând în gând nenorocul care mânase pașii mamei sale într-acolo. Inevitabil, știa că urma să aibă o discuție cu ea. Ar fi preferat ca nimeni din casă să nu știe adevărul până când nu reușea s-o convingă pe Cristine de profunzimea sentimentelor lui pentru ea. Bine că fusese mama lui și nu una dintre mătuși! Sau vreunul dintre bunici!...

Cristine i se mișcă în brațe, deturnându-i gândurile. Brusc, îl cuprinse o stare de fericire nemaiîntâlnită. Desprinzându-se de ea, îi luă fața rumenă în palme și-i zâmbi larg. Gura ei tremură atunci când îi răspunse printr-un surâs nesigur.

— Să nu mai fugi de mine, îi pretinse el pe un ton poruncitor, redevenind serios. Promite-mi asta, Cristine!

— Îți promit.

O privi lung, sedus de frumusețea ei îmbujorată, și oftă.

— Nu vreau să te sperii, dar am anumite sentimente pentru tine, o informă Nick pe un ton moale, învăluitoare.

Cristine clipi des, rămânând cu gura căscată.

— A... ai sentimente p... pentru m... mine? izbuti ea să articuleze într-un târziu, bâlbâindu-se din cauza profunde uluieli.

— Mhm, aprobă Nick liniștit, zâmbind în colțul gurii, fascinat fiind de modul uimitor în care ochii ei își schimbau culoarea, trecând de la violet la indigo în doar câteva fracțiuni de secundă. Însă aş prefera să ți le arăt decât să ți le mărturisesc. Personal, nu cred în valoarea cuvântului cât în cea a gestului adânc simțit.

— Bine, expiră Cristine aerul pe care-l ținuse blocat în mod inconștient în plămâni. Bine, repetă ea, plecându-și ochii, încă zăpăcită de pe urma surprinzătoarei lui destăinuiri.

Nick își trecu arătătorul peste buza ei de jos, umflată de pe urma sărutului înfocat. Ar fi fost tentat s-o sărute din nou, dar un zgomot îi atrase atenția. Mâinile îi căzură și Nick făcu doi pași în spate, punând distanță între ei. Unul dintre grăjdari păși pe culoarul dintre boxe, ducând de dârlogi o iapă sură, grațioasă.

Băiatul îi salută timid și-și văzu de treabă. Cristine nu știa ce să facă, nici ce era potrivit să spună într-o asemenea situație. Tăcerea care se lăsase o stânjenea teribil. Se încruntă la podea, apoi la stâlpii din dreptul boxelor, își mută ochii la niște șei mai vechi, căutând

disperată o modalitate de a pleca de acolo fără să-i pară ridicolă sau, mai rău, îngrozitor de stupidă.

— Ne vedem mai târziu, îi sugeră Nick, aplecându-se ușor spre ea și făcându-i șmecherește cu ochiul.

— Da, răsuflă ea ușurată, zâmbind forțat. Pa!

Făcu o reverență grăbită și plecă val vârtej. Nick privi lung în urma ei, amuzat și înduioșat deopotrivă, cu inima plină de tandrețe. Apoi zâmbetul îi păli când își aminti de contesă. Trecându-și mâinile peste față, reflectă dacă să-și abordeze mama în acel moment sau s-o lase pe mai târziu ca să se obișnuiască oarecum cu ideea...

Mai bine să bată fierul cât e cald, cugetă el, hotărându-se pentru o confruntare imediată.

Până la urmă fusese ridicolă, realizează Cristine cu obidă, în timp ce mărșăluia spre casă. Și stupidă pe deasupra. Singurele reverențe pe care le făcuse în fața lui fuseseră atunci când el se întorsese acasă de pe front, când lucrurile între ei erau extrem de inflamabile, și acum, când îi sucise mințile.

Ce o apucase să-l trateze atât de formal? O sărutase cu nici cinci minute înainte!

Ajunse în fața intrării odată cu băiatul care livra corespondența la Sutherland. Cristine se opri și preluă ea pachetul cu ziarele care soseau periodic de la Londra și

cele câteva scrisori legate cu sfoară, apoi îl invită să se oprească pe la bucătărie ca să mănânce ceva.

Încă tulburată de pe urma sărutului din grajd, împărțită între rușine, șoc și plăcere vinovată, tânăra urcă în dormitorul ei, uitând să lase pachetul cu publicații pe măsuta din antreu. Realiză că le cărase cu ea abia când ajunse în cameră. Preocupată, le lăasă pe scrin și se trânti pe spate în pat, privind țintă tavanul pictat al dormitorului.

Multă vreme, nu făcu decât să stea nemișcată, cu privirile pierdute în gol. Când îngerașul dolofan pe care-l fixa începu să i se întunece în fața ochilor, își dădu seama că era atât de aiurită încât uitase să respire.

— Oh, Doamne! gemu ea stins, ascunzându-și fața în palme.

Săratul lui fusese ceva absolut devastator. Nespus de dulce, de gingaș, și totuși încărcat de o senzualitate crudă și de o patimă care o înfiorase din creștet și până-n tălpi.

Îi plăcuse enorm. O îmbătase, o amețise. Genunchii încă mai continuau să-i tremure, abdomenul să-i tresalte sub mici spasme de voluptate și delir. Acel sărut trezise în ea o emoție arzătoare, o stare de neliniște, o nevoie pe care n-o putea numi. Stătea tremurând, cu chipul ascuns în mâini, încercând să se liniștească.

El avea anumite sentimente pentru ea! Acestea

fuseseră cuvintele lui, cuvinte care o aruncaseră într-un ocean de emoții amestecate, derutante. Se simțea fericită, îngrozită și bulversată. Fericită pentru că-i era totuși dragă, îngrozită de consecințele acestui fapt. Și bulversată, pentru că nu știa ce să facă de acum înainte.

Nick pusese ochii pe ea. Dacă mai existase vreun dubiu până în acel moment, acesta fusese spulberat de felul în care o îmbrățișase mai devreme. O dorea, nutrea anumite simțăminte pentru ea și voia să i le arate. Un lucru măgulitor și terifiant totodată.

— Oh, Maică Precistă, *ce mă fac?! scânci* tânăra femeie, întorcându-se pe burtă și îndesându-și fața cu putere în pături, de parcă acea poziție i-ar fi putut limpezi mintea răvășită.

Când începu să se sufoce își ridică fruntea și inspiră aerul cu lăcomie.

Îi promisese că nu mai avea să-l evite pe viitor. Aici o priponise bine, pentru că știa că ea nu-și încălca niciodată vorba dată cheazășie. Deci faza cu „de-a v-ați ascunselea” trebuia eliminată de pe listă și căutate alte mijloace prin care să-l țină la distanță. Locuiau în aceeași casă. Acest lucru îi restrângea considerabil libertatea de mișcare. Instinctiv, știa că Nick n-avea s-o lase în pace nici dacă-l ruga frumos. Îi simțise dorința într-un mod cât se poate de evident. Și acest lucru, în loc s-o sperie, cum ar fi fost de

așteptat, mai ales după episodul cu Ayton, o flatase profund.

Și ce-ar fi fost dacă pur și simplu ar fi rămas pe loc, bucurându-se de ceea ce prezentul și viitorul apropiat aveau să-i ofere alături de Nick? gândi ea, îngustându-și ochii în timp ce întorcea în minte problema pe toate fețele. Cât de rău ar fi putut să fie? Necazul se întâmplase oricum: era îndrăgostită de el până-n măduva oaselor. Mai mult de atât nici că se putea. Iar Nick îi declarase că nu-i era indiferentă. Poate c-o și iubea puțin, speculă Cristine, sprijinindu-și bărbia în pumni. Trebuia să fie ceva serios la mijloc, altfel el nu ar fi făcut niciodată acel pas înspre ea. E drept că de fiecare dată ea fusese cea care-i sărise în brațe și-l ademenise, însă nici el nu i se împotrivise. Nick era un bărbat cinstit și vertical. Să-i accepte afecțiunea sau, în fine, dovezile de afecțiune, nu putea fi un lucru chiar atât de greșit. Sentimentele lor ar fi putut evolua spre ceva frumos și unic...

Da, dar ea urma să plece într-un viitor relativ apropiat, cugetă Cristine cu tristețe. Iar el trebuia să rămână în Anglia pentru totdeauna. Indiferent în ce punct ar fi ajuns legătura lor afectivă, aveau să se despartă într-un final. Nu se putea altfel, nu exista altă cale. Cristine știa că despărțirea aceasta avea să-i frângă inima mai mult decât despărțirea de restul. Avea să se despartă de Nick

mult mai greu decât de oricine altcineva, chiar și decât mama ei. Era un lucru inevitabil. Și dacă tot îi era dat să sufere oricum, de ce nu ar fi luat cu ea amintirea unor zile fericite, de ce nu s-ar fi bucurat de tandrețea și prețuirea lui? De ce să nu profite, să se bucure și să trăiască cu adevărat? Era posibil să nu-l mai vadă niciodată...

Însă mai era și Ethan la mijloc, realiză tânăra cu durere și ar fi fost o cruzime din partea ei să-și ofere afecțiunea lui Nick sub ochii acestuia. Mai degrabă ar fi murit decât să-l vadă pe Ethan suferind din cauza egoismului ei, a dorinței absurde de a fi fericită alături de bărbatul pe care-l iubea dar pe care nu-l putea avea în întregime. Cu atât mai mult cu cât trebuia să-i refuze cererea în căsătorie atunci când avea să se înapoieze acasă.

Și hotărârea fu luată. Nu exista niciun viitor. Pentru niciunul dintre ei. Avea să discute cu Nick și să-l facă să înțeleagă. Oricât de mult o durea asta, știa că procedează corect față de toată lumea.

Deprimată, se ridică în capul oaselor, înghițindu-și jalea. Trebuia să nu se mai gândească, să-și ocupe mintea cu altceva... altfel ar fi înnebunit!

Dădu cu ochii de teancul subțire de scrisori și de pachetul sosit din Capitală. Ceva nevăzut păru s-o atragă spre ziarele frumos orânduite. Luă primul cotidian care-i

căzu în mână și citi titlul tipărit cu litere mari de pe prima pagină. Un abis nesfârșit, întunecat, își întinse brațele spre ea, cuprinzându-i mintea strâns, sugând-o în măruntaiele sale.

Pentru prima dată în viața ei, Cristine leșină.

CAPITOLUL 19

Nick își găsi mama în salonul mic pentru musafiri, frecând cu îndârjire un sfeșnic de argint. Nu era un semn prea îmbucurător. Ori de câte ori era supărată de ceva sau pe cineva, Kimberly își consuma nemulțumirea curățând argintăria din casă. Cu toții îi cunoșteau apucăturile și, de regulă, o lăsau să-și facă damblaua până când se calma. Dacă intrai în colimatorul ei în acele clipe, în patru cazuri din cinci se lăsa cu vărsare de sânge.

Nick închise ușa în urma lui cu grijă și făcu doi pași, dar se opri. Kimberly își ridicase ochii spre el, ținându-l cu acea privire care, în vremea copilăriei lui, îi băga groaza în oase. Tânărul conte se strâmbă. Nici acum nu era complet imun în fața acelei căutături ascuțite și tăioase ca un brici. Contesa continua să lustruiască sfeșnicul cu aceeași hotărâre, privirea ei tranșându-i în felii subțiri, caraghios de transparente.

— O iubesc, mamă! declară Nick răspicat, fără niciun fel de preambul.

Freemătul mâinilor ei se opri pentru o clipă, apoi se reluă cu și mai multă râvnă.

— Crezi că nu știu asta? Că nu mi-am dat seama de asta până acum? Ce-ți închipui, că am orbit cu timpul?

Vocea ei era liniștită, dar Nick știa că nu era decât

calmul de dinaintea furtunii.

— Atunci spune-mi de ce ești atât de supărată? preferă Nick să lanseze el primul atac. Din cauza lui Ethan?!... îți imaginezi cumva că-mi sap fratele pe la spate? Asta e părerea ta despre mine, că sunt un nemernic lipsit de scrupule?!

Fu nevoit să tacă pentru câteva clipe, conștient că ridicase vocea la ea. Când fu sigur că-i putea vorbi fără emoție, reluă pe un ton controlat:

— La Kensington Place, Ethan a cerut-o de nevastă. Seara, Cristine mi-a plâns pe umăr, tânguindu-se că nu se poate mărita cu el, pentru că niciodată nu va putea să-l facă fericit. Pentru că Ethan merita mai mult, iar ea nu se simțea în stare să-i ofere afecțiunea pe care și-o dorea el. Exact acestea au fost cuvintele ei, mamă.

Pe chipul contesei se ivi o umbră. Oftând, Kimberly puse sfeșnicul deoparte și-și împleti degetele în poală, pentru a le opri neastâmpărul.

— Sunt pusă într-o situație dificilă, Nick, te rog să mă-nțelegi, mărturisi ea cu o voce tristă. Vă iubesc pe toți patru în mod egal. Sunteți copiii mei și vreau să vă văd pe toți fericiți, așezați la casa voastră, alături de oameni de calitate. Oricare ar fi drumul pe care veți alege să mergeți, dacă voi știți că la capătul lui vă așteaptă fericirea, eu n-am să vă stau în drum. Sunteți cu toții sănătoși la minte, la

trup și la suflet. Am încredere în voi că veți alege bine. Personal, nu țin la condiția socială a soțiilor voastre, la ereditatea sau la averea lor. Dovadă mi-e Andreea. Anthony a ales cu siguranță o femeie specială. Nu are zestre, dar posedă o bogăție pe care puțini o dobândesc în viață și chiar și mai puțini se nasc cu ea: noblețe sufletească, generozitate și devotament. Îi aduce bucurie lui Anthony, iar pentru mine asta este suprema mulțumire. Pe urmă m-am gândit la Ethan... și la Cristine. Nu neg că mi-am făcut speranțe în legătură cu ei doi. Ethan este un bărbat corect, loial, cinstit și bun. Cristine este la fel. Făceau o pereche minunată și-mi doream să-i văd împreună, pentru că el o iubește și i-ar fi fost credincios, iar Cristine s-ar fi aflat astfel în siguranță. Desigur, mi-am dat seama că ea nu-l iubește așa cum nădăjduiește el, dar m-am gândit că poate, în timp, sentimentele ei s-ar fi schimbat...

Făcu o pauză, trecându-și degetele peste fruntea palidă cu un aer ușor derutat.

— Desigur, reluă contesa, vag ironică și gesticulând într-o doară, tu te-ai întors acasă și lucrurile au luat-o în cu totul altă direcție. Am simțit schimbarea încă dinainte ca măcar vreunul dintre voi să devină conștient de ceea ce se întâmplă.

— Sper să mă crezi când îți spun că nu am încercat

să profit de naivitatea sau lipsa ei de experiență și s-o corup! apăsă Nick cuvintele, privindu-și mama cu gravitate.

— Încă n-ai încercat, dar o vei face, prezise contesa cu o certitudine care-l făcu să tresară vinovat. Îmi cunosc copiii, Nick. Vă cunosc pe fiecare dintre voi și știu ce vă poate mintea. Tu nu ești ca Ethan sau ca Anthony. Tu doar întinzi mâna și iei ceea ce consideri că ți se cuvine.

— Atunci, voi încerca să nu te dezamăgesc, doamnă, replică el cu cinism. Brusc, îl cuprinse furia și izbucni cu amărăciune. De ce consideri că Ethan ar fi mai demn de ea decât aș fi eu vreodată??

— N-am zis asta! se disculpă Kimberly, ridicându-se în picioare. Eu doar am...

— Ascultă-mă bine, mamă! mârâi Nick printre dinți, curmându-i avântul. Ethan a avut o șansă și n-a știut s-o folosească la timp. A pierdut-o imediat după ce ea și-a făcut debutul, exact cum am prevăzut. Și știi de ce? Pentru că Cristine s-a îndrăgostit de un alt bărbat. Și, ca să te scutesc de efortul de a mă întreba de unde naiba știu lucrul acesta, o să te lămuresc imediat: mi-a mărturisit-o chiar ea, la câteva săptămâni de la balul lui lady Cambridge. Un bărbat, dar nu unul oarecare, ci unul *însurat*! și nici măcar n-a binevoit să-mi spună cine e ticălosul acela!

O văzu căscând gura, consternată.

— Pun pariu că nici prin cap nu ți-ar fi trecut lucrul acesta, râse el găunos. Și totuși, e adevărat. În mod sigur că acesta este motivul principal pentru care o să-l refuze pe Ethan.

— Ți-a spus ea asta? făcu Kimberly uluită.

— Ce, acum îți închipui că inventez? se răsti el supărat.

— Nu, se încruntă ea, numai că... Oh! exclamă dintr-odată, schimbându-se la față și privindu-l cu ochi mari. Oh, nu! Nu se poate, clătină ea din cap, împărțită între ilaritate, neîncredere și stupoare.

Ochii lui Nick se îngustară. O bănuială teribilă îi încolți în minte.

— Să nu-mi spui că știi despre cine este vorba! rosti el pe un ton sleit.

— Ba cred că știu. Îmi pare rău. Crezusem că este o poveste demult moartă și îngropată.

— Cine e? reuși el să-și miște buzele înțepenite.

— Alex Lundum, îl informă ea fără să zâmbească.

— Alex? făcu Nick, privind-o cu scepticism și refuz în priviri. Alexander Lundum? repetă el cu un aer perplex, realizând că ea chiar vorbea serios.

— S-a îndrăgostit de el când avea paisprezece sau cincisprezece ani, nu mai țin minte exact. A fost distrusă

când Alex s-a însurat cu Sophia. Vreo doi ani să fi tot oftat de dorul lui, dar pe urmă nu a mai adus vorba de el și am crezut că-l uitase.

— Se pare că nu, comentă Nick cu sarcasm.

Alex fusese prietenul lui în copilărie. Mai târziu, se întâlniseră la Eton. Prietenia lor se cimentase cu adevărat abia pe front. Îi plăcuse de Alex... până în urmă cu zece secunde. Acum îl ura la modul absolut și cu patimă. Bastard trădător!

Era incredibil! Cristine își dăruise inima unui bărbat distins, chipeș, onorabil și *foarte* însurat. Avea să-l pască un infarct, gândi Nick, lăsându-se pe brațul unei canapele, cu fruntea în pumni, simțind că inima sta să-i crape.

Acum cunoștea și numele rivalului său! Era din ce în ce mai bine. Brusc, se simți descurajat. Cristine era îndrăgostită de Alex... de cât timp? socoti el în minte. Șase sau șapte ani. Să iubești pe cineva de atâta timp nu poate fi vorba decât de ceva serios și trainic. Probabil că nici nu avea mai multe șanse decât avusese Ethan.

Kimberly veni lângă el, mișcată de zbuciumul tăcut din ochii lui, de felul în care umerii i se gârboviseră sub povara grea a unui adevăr inacceptabil pentru el. Își lăsă o mână pe spatele lui, simțindu-i încordarea mușchilor prin haine, furtuna din sufletul lui. Și o duru inima pentru fiul ei.

— Poate că mă înșel, Nick, rosti ea în șoaptă, mângâindu-l cu duioșie. Poate că și ea se înșală. Poate că este îndrăgostită numai de ideea de a fi îndrăgostită.

— Fii serioasă, mamă, își ridică el fruntea s-o privească. Cristine este o femeie cu capul pe umeri. Și-ar da seama dacă încă mai este îndrăgostită de el sau dacă a rămas numai cu nostalgia unui paradis pierdut.

Contesa tăcu un lung moment, reflectând. Simțea instinctiv că ceva nu era în regulă în toată povestea, dar încă nu putea să spună ce anume o sâcăia. Ceea ce Nick îi dezvăluise se bătea cap în cap cu realitatea care i se derula zilnic prin fața ochilor. În minte i se buluciră imagini cu Nick și Cristine în diferite ipostaze. Un gest, un cuvânt, o privire. Nu ceva ce să-ți sară în ochi, dar dacă erai atent... Și ea fusese atentă. Ar fi putut jura cu mâna pe inimă că și Cristine era îndrăgostită de Nick. Li se scurgeau ochii unul după celălalt. O femeie nu se uita așa la un bărbat dacă inima i-ar fi fost stăpânită de un altul, își dădu ea seama brusc de adevăr. Cristine îl mințise pe Nick. Probabil că mândria o împiedicase să recunoască ce e în inima ei. Și avea destulă mândrie, zâmbi Kimberly ca pentru sine. Oh, da, fiecare celulă din trupul ei ședea țeapănă din cauza mândriei.

— Povestește-mi în ce împrejurări ți-a destăinuit dragostea ei pentru Alex, îi ceru ea, așezându-se pe

canapea, lângă el.

— Nu văd rostul, gemu Nick, căutându-se de tabacheră. O să fumez aici, o informă el pe un ton prevenitor, care nu admitea contraziceri de prisos.

Contesa aprobă tăcută și el își aprinse țigara subțire de foi, mistuind-o cu sete. Și dintr-odată, cuvintele începură să curgă. Simțea nevoia să se destăinuiască cuiva în care avea încredere, cineva al cărui sfat conta cu adevărat și care știa să păstreze discreția acelei taine.

Kimberly asculta atentă, fără să-l întrerupă, așezând în mintea ei piesele lipsă. În adâncul sufletului, știa că nu mai putea face nimic pentru Ethan, dar că putea însă să-l ajute pe Nick. Pentru că acum îi era limpede că dintre cei doi fii ai ei, Cristine îl prefera pe cel mai mare. Era pusă în situația cumplită de a-și sacrifica fericirea unuia dintre copii pentru a aduce împlinire celorlalți doi. O decizie grea și dureroasă pentru o mamă! Dar nu putea să-i condamne pe toți trei la suferință și deziluzie. Nu ea era cea care hotărâse, ci destinul capricios. Și dacă Dumnezeu orânduise lucrurile astfel, atunci trebuia să se supună voinței Lui. Iar Nick, chiar dacă nu-i comunicase asta prin viu grai, simțea nevoia aprobării ei.

Nick își termină confesiunea și multă vreme, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă.

— Ethan va suferi oricum, rupse Kimberly tăcerea

grea, apăsătoare, privindu-și fiul în ochi cu o tristă resemnare. Oricât mi-aș fi dorit ca el să fi fost cel sortit Cristinei, numai dorința mea nu a fost îndeajuns. Mi-e greu, mi-e foarte greu să știu că nu-l pot apăra de durerea ce va să vină. Să știu că n-o să-i pot oferi mângâiere și alinare, conștientă că o parte din suferința lui se datorează mie, a celor ce voi hotărî acum. Dar dacă tu crezi că ea este femeia lângă care-ți dorești să închizi ochii în ceasurile târzii ale bătrâneții și dacă ea te vrea, atunci eu nu mai am nimic de adăugat.

Ochii lui Nick se măriră surprinși, pe fața lui se așternu ușurarea. Se întinse și strânse cu recunoștință mâna delicată a contesei, privind-o cu seriozitate.

— Vreau să mă însor cu Cristine, mamă! O iubesc și...

— Te rog! Își ridică Kimberly o mână zâmbind, amuzată și stânjenită deopotrivă. Nu crezi că ar trebui să-i spui ei lucrurile acestea? sugeră suav, curmându-i elanul.

— Îi voi spune când va fi pregătită să-mi primească afecțiunea și devotamentul. Între timp, voi încerca să-i mut gândurile de la Lundum.

Contesa își mușcă buzele, ezitând, neștiind dacă să facă sau nu lumină în capul lui. Decise că e mai bine să descopere singur adevărul. Nu avea dreptul să se amestece în intimitatea fiicei ei. Se mulțumi doar să-i

aprobe intenția printr-o înclinare a bărbiei.

— Nick, vreau să te rog... începu contesa cu gravitate, dar fu întreruptă în mijlocul frazei de un țipăt prelung și ascuțit, care venea de la etaj.

Amândoi țâșniră în picioare, livizi, exclamând într-un glas:

— Cristine!

Și se repeziră spre ușă.

Același țipăt sfâșie bezna din mintea Cristinei, smulgând-o din nesimțire. Deschise ochii amețită, uitându-se buimacă la fața albită de groază a tinerei ei cameriste.

— Oh, milady! îngenunche fata lângă ea, tamponându-i fruntea cu colțul apretat al șorțului în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Am crezut că ați murit!

— Ce? făcu Cristine nedumerită, dând să se ridice în fund.

Dădu mâna cameristei la o parte, enervată de vorbele fără noimă ale acesteia și se opri când văzu sângele de pe uniformă acesteia. Se încruntă nedumerită, săltându-se în șezut, și-și duse mâna la frunte, acolo unde simțea pulsând o vagă durere. Dădu peste o umflătură mică și peste ceva umed și cald. Sângera. Se lovise. Când? ... De ce?... Cum?"

Șirul gândurilor confuze îi fu curmat de zgomotul făcut de ușa dormitorului trântită de perete. O văzu pe

Andreea năvălind în cameră, urmată de mătușa Chloe și de alți doi servitori. Chloe se repezi, ghemuindu-se lângă ea și, fără o vorbă, îi luă bărbia în pumn pentru a-i putea analiza mai bine tăietura de la rădăcina firelor de păr.

— Doamne, copilă, era să-mi crape inima! mărturisi femeia cu o voce tremurătoare, ușurată că rana arăta mai rău decât era de fapt în realitate. Iar tu, fată smintită, se răsuci spre cameristă, dojenind-o cu asprime, chiar nu te-ai putut stăpâni să nu zbieri ca o...

— Ce dracu' se petrece aici?!... tună vocea stăpânului de la Sutherland House din mijlocul pragului.

Andreea, care obtura o parte din câmpul lui vizual, alunecă lateral. Chloe se retrase și ea, dând un brânci cameristei care plângea înăbușit. Chipul bărbatului se albi ca varul. Cristine stătea în fund, lângă măsuța de toaletă, cu fața mânjită de sânge.

— A leșinat și s-a lovit în cădere, îl informă mătușa ei în timp ce se apropia. Cred că a dat cu capul de muchia scrinului...

Nick se lăsă pe vine și-i luă fața în mâini, cercetând la rândul lui tăietura care încă mai continua să sângereze. Ușurarea îl slei de vlagă. O privi în ochii încă dilatați de șoc și nedumerire și o întrebă cu blândețe:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, șopti ea tulburată de agitația din jurul ei.

Eu... ziarele! Își aminti brusc, cutremurându-se toată și privindu-l îngrozită. Oh. Doamne, Nick, ziarele!...

Nick privi automat la dezordinea din jur. Pe covor se aflau împrăștiate diverse obiecte de toaletă, scrisori încă sigilate și ziare boțite. Luă unul la nimereală. Titlul mare, cu litere îngroșate, de pe prima pagină, îi sări în ochi:

Crimă atroce în Portman Square. Lordul Walter Ayton a fost găsit mort în apartamentul său. Poliția face cercetări. Amănunte pe pagina următoare.

Nick simți zbârlindu-i-se tot părul de pe ceafă. În mâinile sale, hârtia părea să capete o greutate ciudată. Înghițindu-și sila și oroarea, dădu pagina și parcurse în grabă primele rânduri. Groaza îi strânse stomacul. Își ridică privirea spre Cristine, realizând cât de mare fusese șocul pentru ea. Maxilarele i se încleștară, stomacul i se revoltă.

— Spune-mi ce scrie, îi ceru ea cu o voce spartă.

— Nu acum...

— Te rog.

— Am zis nu! o refuză Nick răspicat.

Cristine se întinse să-i ia ziarul din mână, dar Nick îl feri. Enervată, tânăra se uită în jur și înșfăcă unul, dar el i-l smulse din mâini.

— Dă-mi-l! îi ceru Cristine, privindu-l lividă.

— Nici gând.

— Dă-mi-l, lua-te-ar naiba! zbieră ea ca scoasă din minți. Sau mă duc personal la Londra și-mi cumpăr singură unul! Ba-mi cumpăr o tipografie întreagă! Am bani, așa că-mi pot permite să...

— Gura! se răsti el pe un ton atât de aspru, încât și Cristine și toți ceilalți amuțiră. Asta este casa mea, eu sunt stăpânul și eu dau ordinele aici, ai înțeles?!... Te duci la Londra pe dracu'!... La o parte! porunci el tuturor celor prezenți.

Toți se retraseră și el se apucă să strângă ziaarele furios, apoi se ridică cu ele în brațe și-i întoarse spatele, aruncând din mers peste umăr mamei sale:

— Ocupă-te de ea. Eu trebuie să vorbesc cu Tony.

Ajunsesse în prag când vocea ei îl opri.

— Te urăsc!... M-ai auzit? Te urăsc!

Nick ezită o clipă, apoi se răsuci pe călcâie și o privi lung. Ochii ei aruncau văpăi. Nu se îndoia că în clipa aceea chiar asta simțea și se strâmbă în sinea lui.

— De aia nu mai pot eu dormi noaptea, dulceată! declară el sec, după care dispăru pe coridor.

Ei, la naiba! bombăni el în timp ce cobora scările. Femeia asta avea un talent unic să-l scoată din răbdări.

Nick regreta că ridicase vocea la ea. Asta era! Trebuia s-o lase să se liniștească, și el la fel, și pe urmă poate că-i va cere scuze. Sau nu. Îl enervase cu modul

sfidător în care-și fluturase aurul pe sub nasul lui. Ce, el n-avea bani?!...

Bătea câmpii, își dădu Nick seama, făcând o grimasă. Ce avea de a face cireașa de pe tort cu rânitul grajdurilor și cu trilul ciocârliei?

Se opri cu o fracțiune de secundă înainte de a se ciocni de unchiul Cristinei.

— Domnule! Ce surpriză plăcută. Nu vă așteptam decât spre sfârșitul săptămânii.

— Am reușit să-mi rezolv treburile mai repede și m-am grăbit încoace, rosti Damian cu o figură preocupată. Nick, trebuie să stăm de vorbă.

— Despre Ayton?

Fața bărbatului se umplu de uimire. Privirea îi căzu pe teancul de ziare pe care Nick îl strângea sub braț.

— Văd că veștile au circulat mai repede decât am putut eu să ajung, murmură el cu o strâmbătură. Iisuse, ce monstruozitate!... Cristinei i s-a spus ceva?

— Din nefericire, ea a fost prima care a aflat, mormăi Nick, întunecându-se la față.

Cam acum un sfert de oră. Mama și Chloe sunt sus, cu ea.

— Cum se simte? se interesă bărbatul, profund îngrijorat.

— Vestea a cam zdruncinat-o. A leșinat și s-a lovit la

cap. Nimic serios, se grăbi să adauge, văzându-l pe Damian cum pălește. Mai mult ne-a speriat pe noi. Hai la mine în cabinet. Acolo putem să stăm de vorbă liniștiți.

Pe drum, Nick porunci unei servitoare să-l caute pe Tony și să-l trimită la el, pe urmă să i se pregătească unchiului Cristinei o gustare și s-o aducă tot acolo.

Ajunși în cabinet, Nick lăsă vraful de ziare pe birou și se duse la bar unde umplu două pahare cu whisky. Ocupară cele două fotolii din fața șemineului și-și aprinseră câte o țigară de foi.

— Bănuiesc că la Londra este o adevărată nebunie, deschise Nick discuția.

— Da. Tot orașul s-a cutremurat când s-a publicat grozăvia asta. Eu de abia ieri am aflat, când m-am întors din Scoția. Mărturisesc sincer că am fost extrem de șocat. Îmi închipui cum a primit Cristine vestea. Biata copilă!

— O să treacă și peste asta, rosti Nick posomorât. Este tânără și puternică. Va reuși.

— Dumnezeu, câtă cruzime! Ai citit ziarele?

— Doar câteva rânduri la repezeală.

— Eu le-am citit, rosti bărbatul, înfiorându-se fără să vrea. Fiecare publicație a scos altă poveste, dar esența este aceeași: Ayton a fost realmente măcelărit. Am stat de vorbă cu băieții de pe Bow Street. Au spus că scena din dormitorul lui Ayton era imposibil de privit și că seamănă

izbitor de mult cu cea din apartamentul lui Cavendish. Nu văd legătura dintre cei doi.

Stomacul lui Nick se strânse ca un pumn. El o vedea cu o claritate înfiorătoare. Și legătura era Cristine. Cavendish o infamase, Ayton făcuse cu mult mai mult decât atât. Și amândoi fuseseră căsăpiți de aceeași mână asasină. Mâna unui psihopat dement. Unul care umbla în libertate, luând viața oamenilor cu o cruzime inimaginabilă.

Îi era greață. Pentru prima dată după mult timp, simți teama dându-i târcoale, suflându-i în ceafă, adulmecându-l. Îi era limpede că individul făcuse un soi de obsesie pentru ea și se autoproclamase îngerul ei păzitor, un înger al morții și al răzbunării, pedepsindu-i pe toți cei care o răneau într-un fel sau altul.

Mintea începu să-i lucreze la cote înalte. Puține persoane știau ce se întâmplase între Cristine și Cavendish la reședința de la țară a marchizului de Kensington. De fapt, îi putea număra pe degetele de la o mână pe cei care știau de acest episod: Cristine, Cavendish, el și Ethan. Desigur, asta în cazul în care Cristine nu mai povestise și altcuiva acea întâmplare, sau dacă nefericitul nu se destăinuise el unei terțe persoane, cel mai probabil asasinului!

— Cât despre răpirea Cristinei, ei bine, cercul era

ceva mai larg: îi cuprindea și pe Lancasteri. Dar toți fuseseră prezenți în sala de bal de la Manchester House atunci când dispăruse Cristine și, după rapoartele pe care le primise mai târziu de la detectivii angajați să-i țină sub observație pe aceștia, nu exista niciun indiciu care să-i fi semnalat implicarea vreunuia dintre ei în răpirea acesteia și nici vreo legătură directă cu Ayton.

— La Kensington Place, Cavendish a fost cam deplasat cu Cristine, rosti Nick într-un târziu, privind țință jarul trabucului său.

— Adică? se încruntă Damian, privindu-l nedumerit.

— A pipăit-o în timpul cinei pe sub masă, îl lămuri Nick cu o mină sumbră.

— Nu se poate! exclamă celălalt plin de indignare. Canalia! Secătura!

— Mda. Cristine a dat dovadă de suficient sânge rece ca să-i planteze o furculiță în mâna care-și luase acea libertate, iar mai târziu, am avut eu grijă să-i explic idiotului unde duce lipsa de maniere a unui bărbat. I-am rupt degetele unul câte unul, recunosc el cu un rictus de dispreț, îndreptat mai mult către sine. Atunci nu mi-a părut rău. Dar mai târziu, când am aflat cum a fost măcelărit, m-au cuprins remușcările. Nici acum nu-mi dau seama de ce. Poate pentru că mi-a fost milă de soarta pe care o avusese? Nu știu. Însă când am citit în ziare de modul crud în care

sfârșise, m-a încercat o senzație bizară, sentimentul că cel care-l omorâse pe Cavendish o făcuse pentru Cristine. Sună aiurea, nu?

— Câteodată, intuiția poate să fie mult mai corectă și mai aproape de adevăr decât modul în care judecăm anumite lucruri, opină unchiul Cristinei cu un oftat.

— Au fost rare ocaziile în care intuiția m-a păcălit. De fapt, dacă stau bine și mă gândesc, am avut parte de eșecuri doar atunci când m-am lăsat condus de rațiune și nu de instinct. Oricum, ideea e că puțini știau de ceea ce se petrecuse în acel sfârșit de săptămână în casa marchizului: cei implicați direct, eu și cu Ethan. Nici eu n-aș fi aflat dacă întâmplarea n-ar fi făcut să mă găsesc așezat la masă în fața Cristinei și să surprind scena. Cu siguranță, ea nu mi-ar fi spus nimic. În opinia ei, situația fusese rezolvată. Iar Ethan a aflat accidental. Problema este că și Ayton a sfârșit la fel, ceea ce-mi întărește bănuiala în legătură cu motivul uciderii lui Cavendish. Despre răpirea Cristinei știau și Lancasterii, precum și ducesa de Devonshire. Ea mi-a dat cuvântul că o să fie discretă și tind să cred că și-a onorat cuvântul. Cât despre Lancasteri, aveau motive serioase să pună la cale o asemenea mârșăvie, dar nu văd restul. Scopul ar fi fost ca banii Cristinei să se verse în conturile lor și nu ale lui Ayton, unde ar fi existat riscul major ca acesta să le dea cu

tifla mai târziu. Asta în cazul în care nu-l aveau la mână cu ceva, continuă el să cugete cu voce tare. În concluzie, amândoi nefericiții au mierlit-o imediat după ce au bruscat-o pe Cristine...

Apariția lui Tony îl făcu să se oprească. Reacția acestuia în fața teribilei vești a fost surprinzătoare. Tony considera că nemernicul acela căpătase exact ce merita și că după părerea lui, cel care-l mazilise fusese chiar prea blând cu el. Adevărul era că și Nick avea în esență aceeași părere, considerând că Ayton își meritase moartea, însă detesta modul în care acesta sfârșise. Nick se văzu dator să-l informeze despre tot, despre ceea ce știa în legătură și cu Cavendish. Tony îl privise stupefiat. Câteva clipe, nu scoase niciun sunet, ca apoi să lanseze aceeași părere ce coincidea cu a sa: crimele aveau o legătură directă cu persoana Cristinei.

Începură să facă speculații, încercând să întocmească o listă cu potențiali suspecti. Nick le puse la dispoziție rapoartele pe care le primea cu regularitate despre cei din neamul Lancaster. Ceilalți doi le citiseră din scoarță-n scoarță. Bănuielile se îndreptau invariabil spre familia tatălui natural al Cristinei: aveau interesul și chiar motivația pentru a acționa atât de disperat, însă, din fișele de urmărire nu reieșea nimic incriminator. În plus, nu exista nicio legătură cu cazul lui Cavendish. Niciunul

dintre Lancasteri nu și-ar fi pătat mâinile cu sânge doar pentru că un idiot cu mintea creată atentase la demnitatea moștenitoarei lor. Iar crima fusese înfăptuită cu o implicare adânc emoțională. Cât despre înhăitarea lor cu Ayton, era o ipoteză care nu prea stătea în picioare. N-ar fi fost mai normal să fi acționat unul dintre gemeni, sau vărul mai tânăr, Stuart, ori poate Ingleby? Chiar și în cazul în care l-ar fi angajat pe Ayton pentru a face treaba murdară în locul lor, ca pe urmă să se întâlnească cu acesta și s-o preia pe Cristine, totuși niciunul nu păruse nerăbdător să părăsească balul și să ia urma răpitorului și a victimei sale. Din contră, din spusele lui Tony, cu toții fuseseră șocați de veste și se adunaseră grămadă, dornici să ajute la găsirea ei. Desigur, ar fi putut fi și teatru la mijloc. Dar dacă așa ar fi stat lucrurile, de ce Ayton își luase libertatea de a o agresa pe Cristine? Dacă ar fi existat totuși o înțelegere între el și unul dintre Lancasteri, ar fi avut grijă să păstreze „marfa” intactă, nu-i așa?...

Trebuia să stea de vorbă cu Cristine, realiză Nick în sinea lui, fără niciun chef. Oricât de greu avea să-i fie tinerei femei să evoce amintirile cumplite ale acelei nopți, trebuia să afle de la ea exact ce se întâmplase din clipa în care fusese răpită și momentul în care el o găsisese. Ce vorbiseră, starea de spirit a agresorului ei, orice. Un amănunt, oricât de nesemnificativ ar fi putut părea la

prima vedere, putea avea totuși o valoare nebanuită, oferindu-le un indiciu important în descoperirea asasinului.

Frământat de emoții contradictorii și neplăcute, se apucă să răsfoiască ziarele primite, parcurgând cu atenție fiecare articol care dezbătea crima din Portman Square. Era oribil. Modul în care cotidienele londoneze prezentau acea atrocitate era tranșant, lipsit de compasiune, având un puternic impact asupra cititorilor. Crima era morbid detaliată. Scârbit, dezgustat de cele citite, Nick strânse ziarele și le aruncă pe toate în foc, privindu-le frustrat cum se mistuie cu repeziciune, transformându-se în scrum.

Avea senzația că orbecăiește printr-un labirint, legat la ochi, lipsit de orice simț al direcției. Trăia cu sentimentul putred că făptașul se ascundea undeva prin apropiere, urmărind-o pe Cristine, veghind asupra ei cu un simț al posesiunii împins spre extrem. O considera ca aparținându-i, vedea în persoana ei ceva sublim și unic, ceva ce el dorea să stăpânească. Ceva ce i se cuvenea. Instinctiv, știa că individul care-i măcelărise pe cei doi nutrea o dragoste adâncă, puternică dar, mai ales, bolnavă pentru Cristine. Numai dintr-o iubire absolută, disperată și vicioasă putea izvorî atâta cruzime și ferocitate. Sau se înșela și acel scelerat urmărea cu totul altceva. Dar ce? Indiferent ce urmărea, acel ceva era legat de persoana tinerei femei. Individul era un smintit și un psihopat, de

asta n-avea nicio îndoială, iar controlul propriei nebunii putea deveni ceva extrem de volatil. Și mai era și inteligent, pe deasupra. Nu lăsase nicio urmă pe scena crimelor comise care să-i indice persoana, iar combinația dintre nebunie și inteligență era întotdeauna periculoasă.

Și totul începuse odată cu debutul Cristinei. Îi era limpede că dementul acela se număra printre mulțimea de cunoscuți pe care și-i făcuse după aceea. Dar era ca și cum ar fi căutat acul în carul cu fân!

Începu să-l bată gândul de a o lua pe Cristine pe sus și de a o îmbarca în taină pe primul vas cu destinația India, scoțând-o în afara aceluia focar de infecție. Sau s-o ascundă undeva și să tripleze paza asupra ei. Dar se îndoia că asta ar fi ajutat la ceva. Dacă s-ar fi pus în situația asasinului, el cu siguranță că ar fi găsit mijloace să ajungă la ea, oricât de bine ar fi fost păzită.

Trebuia să o ia de la o margine. Și cel mai indicat era să înceapă cu cei care fuseseră la Kensington și care participaseră apoi la balul de la Manchester House. Să compare listele și să restrângă aria de cercetare. Pentru asta trebuia să-i ceară marchizului numele tuturor bărbaților pe care-i invitase la Kensington și mai apoi să aibă o discuție și cu ducesa. Și, desigur, trebuia să o facă pe Cristine să-și amintească tot ce discutase cu Ayton în noaptea răpirii ei și chiar și alte conversații, oricât de

banale, pe care le purtase cu el mai înainte de asta.

Puțin mai târziu, Kimberly intră în cabinet. Îi strecurase Cristinei o mică doză de laudanum în ceai și acum dormea dusă. Ceru ziarele să le vadă și se bosumflă când Nick o informă că le arsesese până la ultimul.

— Nu stau cu gunoaiele alea în casă! se enervă Nick, patrulând agitat prin încăpere. Și nu vreau ca ea să le citească. Dar dacă ești curioasă, pot să-ți detaliez în amănunt cum a fost ciopârțit nemernicul acela!

Kimberly îl fulgeră cu privirea, dar nu comentă nimic.

Bunicii Cristinei, soțul lui Chloe și Belle se întoarseră la conac spre sfârșitul după amiezii, încântați de excursia pe care o făcuseră prin împrejurimi. Vestea despre moartea cumplită a lui Ayton îi șocă pe toți.

Nick se văzu dator să-i informeze și în legătură cu episodul de la Kensington Place. Trebuia să înțeleagă cu toții cu ce situație se confruntau, cât și primejdia care plana asupra Cristinei.

CAPITOLUL 20

Furtuna începuse din senin, cu puțin înainte de cină. Masa, servită în sufragerie, se desfășură într-o atmosferă grea, încărcată de tensiune.

Andreea se străduia să aducă zâmbetul pe buzele tuturor, povestind întâmplări hazlii despre copiii cărora le preda la școală muzica, desenul și literatura engleză, dar eforturile i-au fost slab răsplătite. Minteă tuturor era concentrată asupra morții teribile a lui Ayton așa că, în cele din urmă, tânăra renunță.

După masă bărbații se retrăseseră în salon ca să-și savureze coniacul și trabucurile. Femeile rămaseră pe loc, făcându-și siesta și comentând despre vreme, evitând să discute subiectul care tulburase viața tuturor celor de la Sutherland House.

Cu puțin înainte de orele nouă, camerista Cristinei o anunță pe contesă că aceasta se trezise. Kimberly urcă și-i ținu companie, insistând să mănânce ceva. Subiectul Ayton nu a fost atins. Contesa o privea cu inima strânsă. Suferința din ochii Cristinei era cât se poate de evidentă. Copila avea cearcăne sub ochi, era palidă și se străduia să mănânce doar ca să-i facă ei pe plac. Când îi fu adus ceaiul, Cristine îl privi bănuitoare:

— Sper că nu l-ai „botezat” și pe acesta!

— Nu, zâmbi contesa ușor. Acesta-i ceaiul de la John.

— Somnul n-o să-mi aducă binecuvântata uitare, mamă, șopti tânăra cu amărăciune.

— Nu, dar o să te ajute să te odihnești și să-ți păstrezi forțele.

Cristine se încruntă la mâinile ei împreunate în poală și oftă.

— Îmi doresc ca Orslom să fie aici, mărturisi ea în șoaptă, cu privirea plecată. În ultima vreme, atrag nenorocirile așa cum magnetul atrage pilitura de fier. V-am adus destule necazuri, și asta mă...

— Nu, nu ne-ai adus, draga mea, o contrazise contesa cu blândețe, întinzând o mână ca s-o mângâie pe păr. Dar acum, în clipa asta, mă dezamăgești foarte tare.

Cristine își ridică privirea nedumerită. Ochiul mamei sale străluceau din pricina supărării și a indignării.

— Cum poți să gândești măcar o asemenea prostie? o certă Kimberly cu asprime. Ți-ai dorit să fii răpită și lovită, Cristine Ayleesha Violet Sutherland?... Ai vrut cu tot dinadinsul lucrul acesta? Răspunde-mi!

— Nu, dar...

— Ascultă-mă bine, draga mea! Îi ceru contesa, strângându-i mâinile cu putere și silind-o s-o privească în ochi. Nu ai absolut nicio vină în tot ce s-a întâmplat! Să ții minte asta. Singurul lucru pe care-l regret și care mă

doare cel mai tare este acela că nu am putut să te ocrotesc la timp, să te apăr de această experiență...

— Cineva ucide oameni din cauza mea, mamă! izbucni Cristine, cutremurându-se.

— Cristine... începu mama ei cu o voce încărcată de mâhnire.

— Nu! Nu încerca să mă liniștești spunându-mi că mă înșel! Nu sunt naivă, mamă! gesticulă ea agitată. Cineva... se opri răvășită, căutând cuvântul potrivit. Își privi mama în ochi și reluă cu o voce firavă: E ca și cum cineva mă răzbună!... Cavendish m-a jignit și a plătit cu viața pentru asta. Ayton a încercat să mă compromită, și a plătit același preț. Oamenii ăștia ar mai fi trăit dacă nu existam în lumea lor. Nu, nu te obosi să negi, clătină tânăra capul, privind-o cu refuz în ochii încercănați. Este un adevăr pe care-l știm cu toții, iar eu *nu pot* să-l ignor! Sunt în pericol, cu toții suntem în pericol. Omul care a făcut asta este bolnav la cap, mamă, și trebuie oprit!... Este absurd ca cineva să plătească atât de cumplit pentru un gest, o vorbă sau o faptă necugetate!... Făcu o pauză, apoi trase adânc aer în piept și reluă încet: Ceea ce mă tulbură cel mai tare în acest moment este întrebarea: de ce? De ce face toate astea? Ce urmărește? Ce speră să obțină? Admirația mea? Mă vizează în mod direct, atâta lucru mi-e limpede. Și ceva în adâncul sufletului îmi spune

că nu se va opri aici. Problema este că nici măcar nu știu spre cine să-mi îndrept bănuielile. Inima-mi spune că îl cunosc pe acest om. Bunul simț și logica mă îndeamnă să mă rezum la cei pe care i-am cunoscut de la balul lui lady Cambridge încoace. Pentru că până să aflu al cui sânge îmi curge în vene, viața mea era absolut liniștită. Mă simțeam fericită și mă bucuram de viață, de oameni, de lucruri mici, lipsite de valoare și totuși neprețuite. Și dintr-odată... totul a luat-o razna! S-au întâmplat atâtea de când am venit la Londra, mamă! Și... și mă simt depășită de toate aceste schimbări. Și sunt înfricoșată! Nu atât pentru mine, cât pentru voi și...

Vocea i se frânse, sângele-i fugi din cap și ochii i se măriră când din adâncurile memoriei țâșniră ca niște gheizere niște cuvinte lipsite de sens la vremea când le auzise: *Am primit acordul familiei tale în această privință.*

— Lancasterii! șopti ea sufocată.

— Probabil, își mușcă Kimberly buzele, simțindu-se inutilă și neputincioasă în fața aerului descompus de pe chipul fiicei sale.

— Nu, chiar ei au fost! declară tânăra femeie cu hotărâre în glas. Sau unul dintre ei. Ayton și-a justificat mârșăvia susținând că primise aprobarea familiei mele, gesticulă ea cu aprindere. Se referea la Lancaster fără-ndoială! Cum naiba am putut să uit de asta?

— Ai vrut să uiți, draga mea. E un lucru firesc. Dumnezeu ne-a dat uitarea pentru a ne proteja sufletul de otrava amintirilor odioase, altfel oamenii n-ar mai găsi puterea de a merge mai departe și de a-și afla fericirea și tihna. Poate că ar trebui să vorbești cu Nick despre asta, sugeră contesa și oftă când văzu privirea Cristinei înăsprindu-se. Iubito, e o copilărie să te superi pe el doar pentru că a vrut să te scutească de...

— A fost prea târziu, mamă. Deja văzusem titlul de pe prima pagină. Putea să-și dea seama că nu mai era nimic de făcut. A țipat la mine! rosti ea necăjită.

— Și tu la el. După părerea mea, sunteți chit. Doamne, Cristine, zâmbi contesa cu o dulce nostalgie. Voi vă certați mereu când erați copii. Mă și mir că, de când s-a întors acasă, nu v-ați scos încă ochii.

— Nu-i timpul pierdut, zâmbi Cristine stins.

— Mda, așa e, surâse contesa ca pentru sine. Vorbește cu el, Cristine.

— Mâine, promise tânăra femeie, încruntându-se ușor. Sunt încă supărată pe el.

— Cum dorești. Acum bea-ți ceaiul, o sfătui Kimberly. Se răcește.

Cristine luă ascultătoare ceșcuța cu farfurioară din mâna mamei ei și o duse la gură, înmuindu-și buzele în licoarea caldută și amară, prefăcându-se că bea. În

realitate, nu dorea să se cufunde într-un somn adânc care s-o ajute să evadeze din lumea reală și să scape pentru câteva ore de grijile care o frământau. Dormind, nu rezolva nimic, ci doar amâna problemele. Voia să se gândească pe îndelete la ceea ce se întâmplase. Faptul că-și adusese aminte de vorbele lui Ayton o pusese pe gânduri. Voia să-și amintească mai mult. Poate că, dacă se concentra intens, avea să-și amintească și mai mult din acea noapte: un nume, un cuvânt al cărui sens îi scăpase din vedere, orice detaliu care ar fi putut-o aduce și mai aproape de acel Lancaster care-i fusese complice lui Ayton la acea mișelie.

Ridicându-și ochii inocenți spre mama ei, îi zâmbi cu afecțiune și spuse moale:

— Mulțumesc că ai stat cu mine, mamă. Poate că un somn bun e remediul cel mai indicat în situația mea. Măine o să am mintea mai limpede și o să stăm de vorbă cu toții.

— Vrei să rămân cu tine peste noapte?

Cristine îi zâmbi mișcată. Își amintea de nopțile copilăriei, când avea câte un coșmar și ea venea în patul ei și o lua în brațe, rămânând acolo și spunându-i povești până o fura somnul. Se simțea ocrotită în strânsoarea ei blândă, caldă și parfumată, legănată de vocea ei frumoasă, adâncă și liniștitoare.

— Te iubesc, mamă, rosti Cristine, simțind un nod de lacrimi în gât.

— Și eu te iubesc, draga mea, spuse contesa cu o voce emoționată, întinzând o mână pentru a o mângâia cu gingășie pe obraz. Vrei să rămân cu tine? repetă ea, privind-o grav.

— Nu, clătină tânăra femeie din cap cu un zâmbet ușurat. O să-mi beau ceaiul și o să dorm ca un prunc, făgădui, simțindu-se prost pentru faptul că o mințea.

— Bine. Somn ușor, îi ură Kimberly, ridicându-se și sărutând-o pe frunte.

Îi mai atinse odată obrazul, cercetându-i chipul cu atenție, ezită o idee, apoi zâmbi diafan și plecă.

Cristine așteptă câteva secunde, ciulind urechile ca să prindă sunetul vag al pașilor ei ușori pe coridor îndepărtându-se, apoi dădu la o parte cuvertura și se duse la fereastră. O deschise larg, aruncă o privire în curte și, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă, vărsă conținutul ceștii în tufa de trandafiri de sub geamul ei.

Încercând să-și ignore sentimentul de vinovăție, lăsă fereastra întredeschisă și se așeză la masa de scris, își trase în față câteva coli de hârtie și-și alese o pană din suport. Deschise călimara cu cerneală, înmuie vârful penei în ea și începu să aștearnă pe foi amintirile nopții care-i zdruncinase viața, începând cu discuția aparent inofensivă pe care o avusese cu Ayton în grădina de la Manchester House.

Scrise neîntrerupt aproape o oră, tăind și reformulând impresii, străduindu-se să redea cât mai exact dialogul, gesturile fiecăruia, emoțiile pe care le simțise. Se opri când ajunse la momentul în care bărbatul își pierduse cumpătul și o lovise, se forță să scrie mai departe, tulburarea făcând-o să apese cuvintele până când vârful ustensilei de scris cedă. Mușcându-și buzele cu putere, știu că nu mai poate continua și puse cu grijă pana jos.

Mult timp stătu nemișcată, cu privirile pierdute în gol. Secvențele i se derulau în spatele ochiului când iute, când foarte încet, de parcă memoria i se mișca prin melasă sau alerga ca vântul peste o câmpie arsă de soare. Își aduse aminte și alte lucruri, pe care mintea i le dosise prin ungherele întunecate ale memoriei, acoperindu-le de un strat cețos de amnezie temporară. Se cutremură, izgonind rușinea și umilința care se îngrămădeau în inima ei. Nu era vina ei, își repetă Cristine cu sufletul strâns. Nu ea ar fi trebuit să simtă înjosirea și rușinea, ci Ayton. Dar Ayton era mort!...

Cuprinsă de agitație, se ridică și merse câțiva pași, neștiind de fapt ce dorea să facă. Și regretă gestul neinspirat de a fi aruncat ceaiul pe geam. Acum, când își golise ființa de jumătate din oroarea acelei nopți, avea nevoie de alinarea unui somn adânc, fără vise.

Se simțea ciudat de trează, de lucidă, dar în același

timp istovită, golită de emoții, secată de energie. Creierul ei continua să alerge cu toată viteza, în timp ce trupul gâfâia în urma lui.

Încăpățânându-se să creadă că putea să-și frâneze vârtejul gândurilor, se vârî în pat, alegându-și poziția favorită de dormit. Dar somnul o ocolea cu la fel de multă îndârjire. Se foi aproape două ore și sfârși prin a arunca paturile cât colo, bombănind iritată. Dormise toată ziua, cum naiba să-i mai fie somn acum?

Trebuia să-și umple mintea cu ceva, altceva, orice, își zise Cristine, masându-și tâmplele în spatele cărora se insinua o perfidă durere de cap. Și, ca să dea o preocupare mâinilor cuprinse de neastâmpăr, își despleti părul și începu să-l perie cu mișcări line. Își dădu seama în scurt timp că această ocupație, care altminteri îi făcea plăcere și o liniștea, nu era remediu potrivit pentru starea ei de spirit de acum. Lăsă peria pe masa de toaletă și se ridică, începând să se plimbe prin cameră, încercând să găsească o altă cale pentru a-și inactiva mintea.

O carte. Poate că, citind, avea să-și găsească tihna de care avea nevoie.

Îmbrăcându-și halatul, deschise încet ușa dormitorului și rămase câteva clipe în prag, cu auzul încordat, gata să se retragă în caz de ceva. Nu avea chef de companie în acel moment. Nu mai suporta încordarea și

grija din ochii celor dragi. Mâine avea să-i liniștească pe toți cu privirea la starea sănătății ei mentale și emoționale, dar până atunci avea nevoie de intimitate, de singurătate.

Liniștea o înconjura din toate părțile și Cristine își dădu seama cu un surâs ușurat că-și făcuse griji degeaba. Trecuse demult de miezul nopții și, cu siguranță, dormeau cu toții.

Ceva mai relaxată, porni desculță spre scări și începu să le coboare, evitând să calce pe treptele despre care știa că scârțâiau. Intră în bibliotecă, își alege prevăzătoare trei dintre cărțile ei favorite și se întoarse pe același traseu, strângându-le la piept cu plăcere.

Întotdeauna își găsisese un refugiu în lumea cărților. Poate și pentru faptul că avea o imaginație extrem de activă și de bogată. Oricum, era un deliciu să se cufunde în lectură, să-și proiecteze în minte decoruri fantastice și să se identifice cu personajele.

Ajunse în capul scărilor, coti spre dormitorul ei și reuși să străbată aproape trei sferturi din drum când auzi o ușă deschizându-se în spatele ei. Un fior de panică i se prelinse pe șira spinării, întetindu-i pulsul, umezindu-i palmele. Pivota fulgerător pe călcâie, ținându-și cărțile în față ca pe un scut... și ușurarea îi înmuie genunchii când realizează că se speriasese degeaba, ca o proastă.

— Dumnezeu, era cât pe ce să leșin de spaimă!

slobozi ea un hohot de râs tremurător, trecându-și o mână nesigură peste față.

El aruncă o privire stânjenită și obrajii i se învăpăiară când îi observă ținuta deosebit de lejeră. Cu excepția pantalonilor, nu mai avea nimic pe el. Era desculț, avea părul ciufulit, obrazul umbrit de barba crescută peste zi și... un tors magnific.

Cristine se surprinse înghițind în sec cu zgomot. Imaginea lui, pe jumătate gol, o tulbura profund.

Nick îi aruncă o privire lungă, măsurând-o din creștet și până-n tălpi cu o lentoare care-i dădu palpitații. Cristine își umezi buzele nervoasă, își vârî o șuviță pe după ureche și-și mută greutatea de pe un picior pe altul.

— N-aveam somn, așa că mi-am luat ceva de citit, îi explică ea stângace, zâmbindu-i șovăitoare în timp ce balansa cărțile într-o mână, încercând să-i distragă atenția de la ea la cărți.

El nu spuse nimic, ci doar se desprinse de cadrul ușii și porni tăcut spre ea, cu o grație hipnotică. Ochii lui o ardeau, întunecați și misterioși, expresia feței și felul în care se mișca sugerând un animal nocturn, plecat să vâneze.

Stomacul i se strânse. Instinctul o îndemnă s-o ia la fugă, să trântască ușa dormitorului în urma ei și să se baricadeze eventual înăuntru, pentru mai multă siguranță.

Dar magnetismul cu care acel bărbat o învăluia îi amortise picioarele. Stătu pe loc încremenită, urmărindu-l cum înainta: înalt, frumos, senzual și ispititor ca un înger al întunericului.

El ajunsese lângă ea. Cristinei i se tăie respirația. Ochii i se lărgiră întrebători.

— Cristine, șopti el, ridicând o mână spre fața ei.

Niciodată, de când se întorsese acasă, nu o văzuse cu părul desfăcut. Era bogat, lucios și drept ca o cortină de satin, lung până aproape de șolduri.

Fascinat, își vârî degetele în bogăția lui mătăsoasă, răsfirându-l ușor, separându-l în şuvițe grele, mătăsoase. Le urmări curgerea lină de sub pleoapele căzute leneș, apoi își mută privirea spre a ei. Ochii ei erau mari, limpezi, strălucitori și... uluiți. Avea umbre sub ei. Își coborî privirea spre gura ei cu buze pline, pârguite, acum ușor întredeschise din cauza uimirii. Parfumul ei, inconfundabila aromă a trupului ei, îi pătrunsese deja în nări, amețindu-l.

Era frumoasă, atât de frumoasă... irezistibilă!

Înjurând printre dinți, Nick își flexă genunchii și o luă în brațe, răsucindu-se și pornind cu ea pe sus spre dormitorul lui. Pășii pragul și închise ușa cu piciorul, apoi o așeză în capul oaselor. Cristine clipi des, buimăcită.

— Nick? izbuti ea să articuleze. Ce faci?...

— Te seduc, o informă el calm, cu o voce răgușită, aplecându-se spre ea.

Și înainte ca tânăra femeie să apuce să reacționeze în vreun fel, își umplu pumnii cu cascada mătăsoasă a părului ei, îi trase capul spre spate și-și lăsă gura peste a ei.

Cristine gemu, complet dezarmată. Genunchii i se lichefiară. Brațele i se înmuieră și cărțile căzură pe podea. Se agăță de el, înfigându-și unghiile în mușchii încordați ai spatelui, având sentimentul că se dezintegrează.

Sărutul nu semăna cu niciunul de până atunci. Era adânc, răscolitor și lacom. Oarecum brutal. Dar n-o rănea. Dimpotrivă. Senzația era îmbătătoare, ca și cum îi picura un drog în vene. Buzele lui aveau gust de coniac și tutun, un gust aspru și dulce, minunat.

Lumea se rotea amețitor în jurul ei, urechile îi vâjâiau, inima îi lovea în coaste cu putere. Plăcerea i se mlădie pe sub piele, desfăcându-se în mici flori ascuțiți și repezi, ce o luau haotic care-ncotro pentru a se stinge apoi în mici explozii delicioase ce-i amorțeau nervii. Motiv pentru care-și pierdu echilibrul.

Cristine tresări, crispându-se toată. Nu-și pierdea echilibrul, ci era așezată pe spate în patul lui...

Patul lui? deschise ea ochii larg, dezorientată. Când, Dumnezeuule, ajunseseră acolo? Nici măcar nu-și dăduse

seama că se mișcau, că el se mișca...

— Nick? izbuti Cristine să-și miște buzele sub ale lui, privindu-l alarmată.

— Șșt, șopti bărbatul, adâncindu-și o clipă sărutul înainte de a se retrage și a o privi cu ochi tulburi. Ai încredere în mine, iubito, îi ceru, aplecându-se pentru a o mușca ușor de buza de jos.

Cristine gemu din nou. Senzația dinților lui pe gura ei era absolut delicioasă.

Buzele lui se mișcară lateral, alunecându-i spre colțul gurii, trasându-i o dâră umedă pe muchia mandibulei, pentru a coborî spre gât, poposind în zona sensibilă din spatele urechii. Degetele de la picioare i se încârligară sub undele de voluptate ce i se nășteau pe sub piele, acolo unde gura lui Nick își dogorise mângâierea. Mâinile i se încleștară pe așternuturi.

— Oh, Doamne! oftă ea, copleșită, închizând ochii.

O treceau toate căldurile. Și, în același timp, se înfiorase toată. Senzațiile pe care el i le dăruia nu semănau cu nimic din ce-i fusese dat să trăiască sau să simtă până atunci. Părea să-i toarne foc și furtună-n sânge. O răscolea, îi sensibiliza fiecare centimetru pătrat de piele pe unde gura, dinții și limba lui treceau cu o meticulozitate înnebunitoare. Și mai erau și mâinile lui! O dezmierdau cu lentoare, apăsând, frământând, oferindu-i plăcere, o

plăcere intensă, cutremurătoare.

Când gura lui se închise peste vârful unui sân, ronțăindu-l prin materialul moale al cămășii de noapte, simți că se desface în bucăți. Se arcui, scâncind, cu răsuflarea gâtuită, înfigându-și mâinile în părul lui.

— Nick! icni, pe jumătate uimită, pe jumătate speriată de intensitatea propriilor reacții și trăiri.

— Șșt... Nu te gânde...

Cristine constată că și dacă ar fi vrut nu putea s-o facă. Minte ei era goală, vărută. Un vid cețos și alb, îndepărtat, închis într-o capsulă ce zumzăia sub fluxul iute al sângelui.

O seducea, nici pomeneală!

Nick trecu la celălalt sân și Cristine se frânse, căzând înapoi în așternuturi cu senzația că se îneacă. Nu-i mai ajungea aerul. Plămânii îi erau încinși, de parcă ar fi respirat foc. De fapt, ardea toată, cu vâlvătai.

Nick îi privi chipul transfigurat de plăcere și fu la un pas de a-și pierde controlul. Sunetele pe care Cristine le scotea din gât îl scoteau din minți. Se opri, scuturându-și capul ca să-și limpezească privirea împăienjenită și respiră adânc. Era atât de excitat, încât se temea că avea să se facă de râs în fața ei. Presiunea din spatele șlițului era dureroasă. Își duse o mână la betelia pantalonului și-și desfăcu nasturii, simțindu-se mult mai bine.

Trebuia s-o ia încet, metodic, își zise el, încercând să se domolească. Și, în plus, Cristine era prea îmbrăcată.

Ridicându-se în genunchi, îi desfăcu nodul halatului și-i trase marginile în lături.

Cristine deschise ochii, privindu-l nemișcată. Respira greu, era îmbujorată, asudată și arăta delicios de răvășită. Nick îi zâmbi, străpuns de tandrețe. Buzele ei se arcuiră într-un surâs tremurător, nesigur. Privirea ei alunecă pe trupul lui lucios de transpirație și se căscă șocată când ajunse în dreptul șlițului său. Ochii îi țâșniră panicați spre ai lui și Nick se strâmbă în gând, dar își păstră expresia feței neschimbată.

— Câteodată unele lucruri par mai amenințătoare la prima vedere, rosti el cu o voce îngroșată. N-am de gând să te rănesc, Cristine. Dar va trebui să ai încredere în mine. Ai încredere în mine?

Cristine își mușcă buzele, ezitând, apoi se decise și clătină afirmativ din cap.

— Bine, își înghiți el ușurarea. Vrei să mă opresc? Dacă vrei, o să mă opresc, deși nu garantez că n-o să încep să plâng după aceea!

În gând, se rugă fierbinte ca ea să nu-i ceară asta. S-ar fi oprit, dar asta l-ar fi ucis.

Cristine își mușcă buzele din nou, privindu-i chipul încordat, observându-i chinul din ochii întunecați. Clătină

încet din cap și inima-i tresări când un zâmbet fericit se lăți pe fața lui, alungându-i toată tensiunea.

— Vreau să te dezbrac, rosti el încet, privind-o intens.

O văzu trăgând adânc aer în piept, în timp ce sângele-i zvâcnea în obraji.

— Nu trebuie să te sfiești. Te-am mai văzut goală și înainte, murmură Nick, strecurându-și o mână pe după ceafa ei și aducând-o în șezut.

O văzu pâlind, făcând ochii cât cepele de mari și privindu-l perplexă.

— Când? hârâi Cristine, abia recunoscându-și vocea.

— Când erai bebeluș.

Avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă sensul vorbelor lui și scoase un hohot scurt de râs, strivit de emoții contradictorii. El aprecie gestul. O parte din tensiunea care o stăpânea fusese risipită. Îl privi și zâmbi când el îi făcu șmecherește cu ochiul, fapt care-i înjumătăți restul de tensiune rămasă.

— Nick? șopti ea, redevenind serioasă. Nu știu ce să fac, ce trebuie să...

El îi curmă vorbele, punându-i un deget pe buze.

— O să înveți din mers, îi făgădui el. Am să te învăț eu. Sunt câțiva pași de bază, iar restul ține de fantezie. Esența este să te relaxezi și să te dedici clipei. S-ar putea

ca până mâine dimineață rolurile să se inverseze, scumpa mea. Femeile au mai multă imaginație decât bărbații...

Realizând că vorbindu-i n-ar fi făcut decât s-o agite și mai mult, Nick își abandonează explicațiile și-și coborî fața, acoperindu-i gura cu a sa.

Cristine închise ochii și se abandonează îmbrățișării, sărutului, clipei și oricărei senzații pe care el avea să i-o ofere. Nu trebuia să se gândească la ceea ce urma să-i aducă ziua de mâine, sau cea de după ea. Conta momentul actual, fericirea prezentă.

Viața era un lucru extrem de fragil, de vulnerabil. Nimeni nu avea garanția următorului răsărit sau apus de soare. Morțile premature ale lui Cavendish și Ayton erau niște exemple teribil de grăitoare. Dar n-avea să se gândească la asta acum, își făgădui Cristine. Nu avea să se gândească decât la bărbatul uluitor de frumos și tandru, care o purta încet pe aripile voluptății.

Zorii se șteau la orizont, colorând cerul în albastru, violet, trandafiru și oranj.

Nick stătea săltat într-un cot, contemplând nemișcat frumusețea adormită de lângă el. Nicicând nu se mai simțise atât de ușor, de împlinit, de fericit. Era o senzație unică, minunată...

Cristine fusese minunată, zâmbi el, cu inima plină de

tandrețe și uimire. I se dăruise așa cum nici nu îndrăznise să viseze. Complet. Lipsită de rezerve, de inhibiții și de prejudecăți. Fusese dulce, receptivă și generoasă.

În noaptea care trecuse, dacă n-ar fi fost deja atât de îndrăgostit de ea, s-ar fi trezit cu siguranță prins definitiv și irevocabil în plasa farmecelor ei.

Și ea era puțin îndrăgostită de el, de asta Nick era ferm convins. Nicio femeie nu s-ar fi oferit atât de total și de intens unui bărbat, primului bărbat din viața ei, dacă nu ar fi avut oarecare sentimente pentru el.

Nu-i părea rău pentru faptul că o sedusese. În opinia lui, lucrurile se petrecuseră doar în altă ordine decât cea firească. Consumaseră un mariaj înainte de a deveni legal. Ori acest neajuns avea să-l remedieze cât mai curând posibil. Parcursese prima etapă a planului său. Și înregistrase un succes absolut uluitor.

Acum nu mai conta deloc faptul că poate ea mai nutrea o oarecare afecțiune și pentru imbecilul de Lundum. Acum era a lui și avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a nimici toate resturile acelei iluzii pe care Cristine o păstrase în inimă atâția ani. Punct. Avea să-i transforme sentimentele pentru el în ceva profund și durabil. Avea să i le alinieze cu ale sale, își făgădui el, încruntându-se preocupat.

Când umbrele din cameră începură să se estompeze,

Nick știe că era timpul s-o trezească și s-o trimită înapoi în camera ei. Deși cochetase câteva momente cu parșivul gând de a o lăsa să doarmă acolo, în ideea că unul dintre cei ai casei avea să-i găsească îmbrățișați și să accelereze astfel lucrurile, în cele din urmă cinstea și bunul-simț avură câștig de cauză. Nu-i putea face o asemenea mârșăvie, chiar dacă asta i-ar fi adus-o de soție până la sfârșitul zilei... cel mai târziu până la sfârșitul săptămânii acesteia. Și așa obținuse mai mult decât sperase. Curând, avea să o aibă cu totul. Nu trebuia decât să aibă răbdare.

Aplecându-se, o sărută ușor pe frunte. Cristine murmură ceva. Nick își mută gura spre tâmplă, apoi spre sprânceană subțire. O deșteaptă încet, cu gingășie, făcând-o să zâmbească cu ochii închiși.

— Se face ziuă, iubito.

— Mhm, îngână ea, încă amorțită de somn.

— Trebuie să te trezești.

— Mmm...

— În curând, toată casa o să înceapă să mișune de servitori.

Vorbele avură efectul scontat. Cristine deschise ochii brusc și se ridică perfect lucidă în șezut, privindu-l alarmată. Cearșaful îi alunecă la vale, dezgolindu-i sânii și trunchiul îngust, acoperit cu piele netedă și aurie. Lui Nick i se uscă gura.

Făcuse dragoste de trei ori în noaptea care trecuse și, deși nu era nici pe departe complet satisfăcut, crezuse totuși la un moment dat că era suficient de eliberat. Nu era.

— Cât e ceasul? croncăni Cristine, apoi își drese vocea.

— Aproape șase.

— Vai de mine! Atât de târziu?!

Nick nu-i răspunse. Urmărindu-i privirea căzută în transă, Cristine roși și dădu să se acopere.

— Nu, îi opri el mâna. O privi în ochi. Ești uluitoare. Frumoasă și uluitoare, șopti aproape cu venerație, aplecându-se spre ea pentru a o săruta ușor pe gură. M-ai făcut fericit, Cristine. Foarte fericit.

Gura ei se arcui moale. Îl privi cu ochii ei viorii și limpezi și-și frecă nasul de al lui într-un gest atât de copilăros și dulce, încât inima bărbatului tresări.

— Și tu m-ai făcut fericită, răspunse ea domol. A fost o noapte încântătoare.

— Perfectă, o corectă el. Nu-mi vine să te las să ieși pe ușa aia nenorocită!

— Nici mie nu-mi vine să plec, mărturisi ea, îmbujorându-se ușor.

— Ne vedem la micul dejun.

— Firește.

— Pe urmă mergem să călărim împreună, decretă Nick.

Una dintre sprâncene i se înălță cu o ușoară maliție. Pe el îl pufni râsul.

— Sper că n-ai nimic împotriva călăritului, insistă Nick cu un rânjel parșiv pe mutra izbitor de atrăgătoare.

— Deloc, e chiar distractiv. De abia aștept.

Nick zâmbi larg, o sărută apăsător, apoi îi culese cămașa de noapte de pe podea și i-o întinse. Cristine se îmbracă rapid, își puse halatul pe deasupra și se dădu jos din pat. Făcu un pas și i se înmuiară genunchii. Nick se întinse și o prinse în brațe.

— Hopa! exclamă ea, simțindu-și mușchii coapselor tremurând.

— Te doare ceva? se îngrijoră el, cercetându-i trăsăturile ușor crispate ale feței.

— N-aș putea spune. Mai mult o slăbiciune de moment. Cred că s-ar putea să am o problemă cu mersul.

— Cristine.

— Îmi tremură picioarele. Prea multă... mișcare, cred.

— A! făcu Nick, parțial edificat. Altceva?

— Nu-mi dau seama.

— Te doare ceva?

— Nu.

— Ești sigură?

— Da.

Nick încercă să nu se simtă vinovat. Poate că n-ar fi trebuit să-i solicite trupul atât de des pe parcursul nopții. Habar n-avea cum ar fi trebuit să se simtă ea în acest moment. La viața lui, fugise ca dracul de tămâie de fecioare. Cristine era prima lui virgină. Se străduise să facă tranziția de la inocență la maturitate cât mai ușoară cu putință. Și totul mersese strună. Sau doar i se păruse? În febra momentului, nu prea-și dăduse seama. Iar ea nu-i spusese nimic. Stomacul i se strânse.

— Cristine, trebuie să știu dacă te-am... înghiți în sec și trase adânc aer în piept făcându-și curaj. Te-am rănit în vreun fel?

Tânăra femeie își ridică fruntea și-l privi. Spaima adâncă din ochii lui o mișcă teribil.

— Dacă fericirea rănește, atunci da, m-ai rănit de moarte, declară ea serios. Dacă mai ai răbdare o jumătate de minut, o să vezi cum îmi dau ochii peste cap și cum o să-mi iasă duhul chiuind.

— Nu glumi cu mine pe tema asta. Sunt îngrijorat...

— Ba nu, ești doar prost. Sau uituc. Una din două. M-ai mai întrebat odată chestia asta azi-noapte și ți-am dat un răspuns similar.

O întrebare? încercă el să-și amintească. Între

partidele de amor discutaseră despre o groază de lucruri...

— Trebuie să plec, îl informă Cristine, desprinzându-i-se din brațe.

— Da, oftă el, dându-i drumul cu regret.

Deși continuau să-i tremure picioarele, Cristine fu bucuroasă că genunchii erau totuși cooperanți. Nick puse mâna pe clanță, cu intenția de a arunca o privire pe coridor ca să vadă dacă era liber, dar ezită. Îi aruncă o privire tinerei femei. Cristine își arcui o sprânceană întrebător. Părea în regulă dar trebuia să fie sigur și de treaba asta.

— Cristine, regreți ceva din tot ce s-a întâmplat în noaptea asta?

— Nu. Tu o faci? Pentru că dacă este treaba pe-așa, eu o să fiu nevoită să te pocnesc rău de tot, să știi.

Nick râse încet despovărat de griji.

— Nu. Absolut, categoric, totalmente nu!

— Bun, mă bucur să constat că instinctul de conservare încă-ți mai funcționează.

Căscatul o luă complet prin surprindere. Abia avu timp să-și ducă mâna la gură ca să-l dosească.

— Ai nevoie de somn.

— Și tu. Acum, te uiți să vezi dacă e careva prin preajmă?

Nick dădu din cap, verifică holul și deschise ușa larg.

Cristine păși peste prag, cu poalele prinse în mâini, gata să o ia la fugă. În ultima clipă, Nick o apucă de ceafă, făcu din ea pivot și-i trânti un ultim sărut pe gură, care o lăasă năucită, tremurând în mijlocul holului.

— Ești nebun! sâsâi ea, pe jumătate zăpăcită, pe jumătate amuzată.

— Nebun de legat, râse el înfundat. Du-te!

Cristine o luă la fugă în vârful picioarelor, încercând să-și ignore durerea surdă dintre coapse. Ajunse cu bine în odaia ei, închise ușa cu grijă, se rezemă cu spatele de ea, își acoperi fața îmbujorată cu mâinile și se lăasă să alunece cu spatele pe lemnul lăcuit simțindu-se în al nouălea cer de fericire.

Nu știu cât stătu așa, prostită de dragoste, îmbătată de extaz, amorțită de nesomn, dar în cele din urmă se ridică și porni căscând spre pat.

Și înlemni. Tot sângele îi fugi din obraz, înghețându-i în vene când văzu tiara și cerceul cu diamante, pe care le pierduse în noaptea în care Ayton o răpise, așezate frumos pe măsuța de toaletă. Dar nu asta o vlăgui de forțe, ci cuvintele care erau scrise pe oglindă cu vopsea de un roșu-întunecat:

TÂRFĂ TRĂDĂTOARE!

I se făcu rău. Cumplit de rău. Vederea i se împăienjeni și fu nevoită să-și muște limba ca să nu leșine.

Sau să urle. Înnebunită de spaimă, își plimbă privirile în jur și genunchii o lăsară cu totul, când constată că nu mai era nimeni în cameră cu ea.

Căzu pe podea, plângând zguduită, cu mâinile duse la gură, fără a-și putea lua ochii de la sinistrul mesaj.

Cineva fusese acolo... Asasinul lui Ayton! Fusese acolo. În camera ei! Știa că nu-și petrecuse noaptea în patul ei, ci în brațele lui Nick și...

Nick!

Cumva, reuși să se ridice în picioare și s-o ia la fugă spre ușă. Se împiedică și ateriză de două ori în genunchi înainte să apuce clanța și să smucească ușa-n lături. Porni orbește spre camera lui, împleticindu-se pe coridor, ținându-și mâna presată pe gură ca și cum s-ar fi temut că dacă ar fi lăsat-o în jos, urletul care-i ardea gâtul ar fi erupt cu o forță nimicitoare, distrugând totul în jur.

Ajunse în dreptul dormitorului lui Nick și apucă clanța aurită, dar mâna îi era amortită și umedă și-i alunecă. Constată aproape isterică că nu-și putea forța nicicum degetele să apese metalul.

Disperată, hohotind înăbușit, începu să izbească în ușa lui cu pumnii.

Bărbatul se legăna înainte și-napoi cu un aer descompus pe față, presându-și tâmplile cu podul

palmelor.

Crezuse în ea, în inocența ei, în puritatea sufletului ei! Ca până la urmă să-și arate adevărata față! Era la fel ca înainte. Exact la fel. Aceeși poveste.

Dorise să-i facă o bucurie, bănuind cât de mult avea s-o zdruncine moartea lui Ayton. Dorise să-i arate grija și devotamentul lui, știind că recuperarea bijuteriilor pierdute avea să-i aducă fericire. Și, desigur, dorise s-o privească cum doarme.

O mai privise de atâtea ori înainte, minunându-se cât de fermecătoare și pură, de cât de gingașă era atunci când plutea senină pe aripile viselor! Era expert în a se furișa oriunde, oricând, de a se face nevăzut. La Londra, nu fusese o noapte în care să n-o viziteze. De multe ori îl prinseseră zorii în camera ei, neîndurându-se să plece, fremătând de anticipație dar și de teamă că ea ar fi putut deschide ochii în orice moment și să-l vadă...

Dar în noaptea aceea n-o găsisese. N-o găsisese, murmură el chinuit, simțind în gură gustul amar al propriei fieri. Așa că se retrăsese pe coridor, ascunzându-se după o nișă, pândind-o să apară. Riscând.

Îi lăsase bijuteriile pe măsuță și trepida de neastâmpăr, frecându-și mâinile în sinea lui, gândindu-se la bucuria pe care ea avea s-o simtă văzându-și comorile înapoiate.

Și așteptase, o așteptase, dar ea nu mai venea... Și apoi auzise sunetele acelea...

Își astupă urechile, dar amintirea lor continua să-i sune în cap ca un ecou distorsionat. Ascultase la ușa lui, livid, tremurând, cuprins de furie și ură. Ascultase cum o poseda, le ascultase murmurele și râsetele înăbușite de după aceea, fiecare secundă împietrindu-i inima și mai mult.

Când într-un târziu se lăsase liniștea dincolo de lemnul tare, avea lacrimi pe obraz. Plânsese în dosul ușii lor, cuprins de disperare, strângând în mână mânerul tare al pumnalului. Știa că amândoi adormiseră și, preț de o clipă, fu tentat să intre peste ei și să-i ucidă. Acolo, pe loc. I-ar fi pedepsit pentru trădare și păcat. Dar se opri se fulgerat de un alt gând.

Ea nu știa că o iubea atât de tare și de profund. Altfel nu l-ar fi trădat, nu-i așa? Ea trebuia să afle cât de mult o prețuia, cât de fierbinte o adora...

Desigur, trebuia s-o pedepsească pentru momentul ei de slăbiciune! Nu se-ndoa că Sutherland îi sucise mințile, o momise cu vorbe dulci pentru a o duce în patul lui. Femeile erau niște ființe slabe, lipsite de apărare. De aceea ele trebuiau ocrotite, supravegheate cu atenție, împiedicate să cadă în ispita. Cu Sutherland avea să se răfuiască separat. Dar cu ea trebuia să înceapă de-ndată.

Așa că se întorsese în camera ei, își suflecuse mâneca și-și creștase singur brațul.

Niciodată nu simțise durerea fizică. Fusesse rănit de cinci ori în război, dar se părea că suferea de o anomalie ciudată. Creierul lui nu înregistra durerea. Privise cum sângele se iveau, roșu și cald, spumegând peste marginile tăieturii și, înmuindu-și arătătorul în el, îi scrisese pe oglindă o mică parte din durerea care-i zdrobise inima. Trebuia ca ea să-i simtă suferința, să înțeleagă că el îi aflase taina rușinoasă, s-o facă să se simtă vinovată. Știa din experiență că oamenii colaborau mai ușor, erau mai predispuși să coopereze atunci când le inoculai sentimentul de vinovăție.

Își bandajase brațul cu batista și dăduse să plece, când hârtiile de pe biroul ei îi atrăseseră atenția. Aruncase o privire pe prima pagină, parcurgând cu repeziciune primele rânduri, apoi le numărăse. Opt foi de toate. Le pliasă și le vârâse în buzunarul jachetei, apoi părăsise dormitorul.

Acum că le citise, de atâtea ori încât le memorase conținutul în întregime, realiză cu durere că vina era în totalitate doar a lui. El o împinsese în brațele lui Ayton. Crezuse la momentul respectiv că-l putea controla, că putea controla situația. Dar totul ieșise pe dos. Și ea suferise cel mai mult. Din vina lui. Pentru că fusese prea

sigur pe el, pe judecata lui. Hârtiile mototolite în pumnul său erau dovada vie a nesăbuiinței sale.

Își dădu seama că Ayton intenționase din capul locului să-l tragă pe sfoară. Nemernicul jucase pe două fronturi! Și plătise. Dar nu suficient, și acum regreta că se pripise cu el. Dacă ar fi avut toate datele atunci când îl vizitase, i-ar fi rezervat alt sfârșit, cu mult, mult mai lent și mai dureros.

Din această cauză, era nevoit s-o ierte pentru că-l dezamăgise. Și începu să regrete amarnic pentru că-i scrisese acele cuvinte pe oglindă. Acum nu putea să mai repare nimic. Nu se mai putea întoarce acolo, acum când servitorii se treziseră și...

Începu să plângă, chircindu-se, chinuit de remușcări și frustrare. Îi făcuse rău din nou, deși nu voise asta. Lucrurile nu mergeau cum trebuie. În mintea-i tulburată de șoc, trecutul se amesteca haotic cu prezentul. Trebuia să pună capăt situației, tensiunii, așteptării chinuitoare. Pur și simplu, nu mai putea suporta așteptarea. O voia cu disperare pe acea femeie cu ochii de culoarea minunată a ametistului. Și avea s-o aibă. Curând, își făgădui el, ștergându-și lacrimile cu mâneca jachetei.

Treptat, nebunia începu să i se stingă din ochi, luându-i locul un calm rece, de nezdruccinat.

Știa ce avea de făcut.

CAPITOLUL 21

Nick privea livid mesajul de pe oglindă, groaza strângându-i măruntaiele ca într-un pumn de gheață, amestecându-se cu o furie fierbinte, nimicitoare. Văzu negru în fața ochilor.

Era furios că nemernicul acela pătrunsese, nu se știe cum, în oaza liniștită de la Sutherland și intrase în dormitorul Cristinei, otrăvind aerul cu duhoarea nebuniei lui. Și îngrozit de faptul că ea ar fi putut nimeri peste acel scelerat care ar fi ucis-o cu siguranță. Mesajul de pe oglindă, scris cu ceea ce nu se îndoia acum că este sânge omenesc, era cât se poate de grăitor. Ar fi ciopârțit-o, iar el, în tot acest timp, s-ar fi aflat la nici zece metri distanță... dormind liniștit!

I se făcu greață. Acel dement psihopat știa cu cine-și petrecuse ea noaptea, altfel n-ar fi scris acele cuvinte care mânjeau sublimul, frumusețea acelei nopți încântătoare!

— Am să te omor, jigodie ce ești! scoase Nick un mârâit din fundul gâtului, în timp ce-și smulgea cămașa de pe el și o mototolea în pumni cu ură. Am să te ucid cu mâinile goale și am să-ți beau sângele! Pun eu mâna pe tine, gunoi infect ce ești! continuă să scuipe printre dinți, aruncând apa din carafă pe sticla oglinzii și începând să frece cu încrâncenare acele cuvinte infame.

Sângele era uscat, semn că cel care făcuse asta trecuse pe acolo cu cel puțin un ceas sau două în urmă. Cristine fusese norocoasă de data aceasta, dar...

Gândul la ea îi formă alte noduri în stomac. Când deschisese ușa, era deja speriat de moarte, pentru că-i auzea plânsul isteric prin lemnărie și ziduri. Îi căzuse în brațe, tremurând ca varga, și avusese nevoie de aproape cinci minute pentru a scoate ceva coerent de la ea. Și singurele cuvinte pe care le pronunțase, după ce pomenise numele Domnului în neștire, fusese ceva legat de camera ei. Îi dăduse să bea un coniac, apoi o convinsese să încuie ușa cu cheia în urma lui și să nu deschidă nimănui altcuiva decât lui.

Acum, în timp ce literele dispăreau pe rând, se forță să se concentreze asupra evenimentului în sine. Angajase oameni care să păzească zi și noapte toate intrările pe domeniu. Avea oameni infiltrați în personalul casei, foști soldați sau băieți care lucrau pe Bow Street. Cum mama dracului reușise bastardul acela să treacă de toți acei oameni? Cineva l-ar fi văzut, nu?

Își luase toate măsurile de precauție cu putință. Cum dracu' izbutise să se strecoare neobservat în casa lui, să se furișeze pe holuri ca o fantomă și să găsească camera Cristinei cu atâta precizie?...

Nu putea gândi. Pur și simplu era incapabil să

raționeze. Iar Cristine îl aștepta zguduită de groază în camera lui. Trebuia să se ducă la ea. Știa cât de chinuitoare putea fi așteptarea.

Porni spre ușă dar se opri când ajunsese în prag. Făcu stânga-mprejur și luă tiara și cerceul de pe măsută, apoi deschise ușile de la dulapul Cristinei. Alese o rochie la nimereală și o aruncă pe umăr, după care părăsi încăperea și se îndreptă spre dormitorul lui.

Doi servitori trecură pe lângă el. Nick le sesiză în treacăt uimirea din priviri și se strâmbă. Avea bustul gol și rochia stăpânei lor îi atârna nonșalant pe umăr.

Cam atât despre discreție! Oricum, dacă era s-o ia p-aia dreaptă, nici măcar nu-i păsa. În mai puțin de o oră, toți or să afle adevărul, așa că nu mai conta.

Bătu de două ori, făcu o pauză și mai bătu de trei ori în ușă semnalul convenit cu ea.

— Nick?

— Da, eu sunt.

Auzi cheia învârtindu-se în broască și Cristine deschise ușa, aruncându-i-se în brațe fără niciun avertisment. Una dintre cameriste surprinse scena și trecu grăbită mai departe. Nick intră în cameră cu ea pe sus, apoi închise ușa, proptindu-și spatele de lemnul lăcuit.

— Mi-a fost frică, atât de frică! gemu ea cu o voce răgușită, strângându-se în el.

Maxilarele lui se încleștară, nările i se dilatară, ochii i se îngustară sub imperiul unor sentimente distrugătoare, nocive.

Câteva momente, nu făcu decât să stea rezemat de ușă, strângând-o la piept, aducându-i alinare prin mângâieri line, circulare și apăsate, în timp ce mintea îi era aprinsă de furie.

Asasinul intrase în casa lui și-i amenințase femeia. Pentru asta avea să-l strivească sub talpa cizmei ca pe un gândac îpuțit!

Treptat, Cristine încetă să mai tremure și i se înmuie toată în brațe. Nick așteptă câteva clipe, dorindu-și să o ia de acolo și s-o ducă undeva departe, într-un loc în care ar fi fost în siguranță.

— Cristine, trebuie să vorbim.

— Da, fu ea de acord, retrăgându-se pentru a-l privi obosită și încercănată.

— Hai mai bine să ne așezăm.

Nick observă în treacăt că făcuse patul, netezind frumos așternuturile de culoarea vinului burgund. Îi aruncă rochia pe pat, depuse din mers bijuteriile pe masa cu băuturi și o conduse, ținând-o de cot, spre cele două fotolii din fața ferestrelor.

— Stai jos.

Cristine își alese unul și se așeză dreaptă, apoi își

dădu părul după ureche și-l privi. Nick știa că sub expresia aceea calmă era încordată ca un arc și că ar fi sărit în picioare la cel mai mic zgomot. Mâinile pe care și le ținea unite în poală aveau articulațiile degetelor albite și ușor proeminente. Veni în fața ei și se lăsă pe vine, punându-și mâna peste ale ei. O privi insistent.

— Cu mine ești în siguranță, iubito.

— Știu asta, se forță ea să zâmbească.

— Niciodată n-aș face ceva care să te rănească.

— Și pe asta o știu.

— Îți cer să ai încredere în mine.

— Am toată încrederea în tine, Nick.

— Bine. Mama și Tony or să trebuiască să afle că ți-ai petrecut noaptea cu mine.

Cristine închise ochii strâns câteva clipe, apoi îi deschise și-l privi inexpressiv.

— De ce?

— Pentru că nu există altă cale. Ascultă-mă! Îi ceru el pe un ton aproape rugător. Individul care a fost noaptea trecută în camera ta este obsedat de tine. Este un nemernic cu mințile duse, care este convins în sinea lui că tu îi ești hărăzită. Și știe că ai fost cu mine azi-noapte, pentru că altfel nu ți-ar fi lăsat scrisă pe oglindă tâmpenia aia... Apropo, am curățat-o cât am stat acolo.

— Mulțumesc.

Nick schiță un zâmbet slab și se rezumă să dea din cap.

— Oricum, în mintea lui consideră că l-ai trădat și este periculos, Cris, suficient de periculos și de smintit să facă orice ca să te aibă. Și nu se teme de nimic, altfel nu și-ar fi asumat riscul să calce aici.

— Înțeleg asta, dădu ea din cap, aprobându-l. Ceea ce nu înțeleg este de ce trebuie să afle toată lumea faptul că noi doi... se opri încurcată, încruntându-se la mâinile ei împreunate, în timp ce obrații ei prindeau ceva culoare.

— Ne-am iubit, completă Nick, zâmbindu-i înduioșat. Și a fost minunat. Și vreau să se mai repete. Pentru mult, mult timp de acum încolo. Să zicem vreo... cincizeci de ani?

Cristine își ridică brusc privirea. Părea surprinsă. Tulburată. Și speriată. Puținul de culoare pe care-l dobândise mai devreme dispăruse subit. Era lividă. Lui Nick i se strânse inima.

— Ia stai puțin! zise el, îngustându-și ochii și încercând să-și stăpânească iritarea și teama care-l cuprinsesă dintr-odată. Tu ce credeai?... Că o să petrecem împreună câteva nopți de zbenguială și pe urmă fiecare își vede de viața lui?

Oare ce-o fi fost în mintea ei? gândi Nick, simțindu-se rănit de neîncrederea din ochii tinerei femei. Cristine

continua să-l fixeze tăcută și el știa că exact asta crezuse. Îi veni s-o zgâlțâie zdravăn ca să-i iasă toți fluturii din cap.

— O să discutăm despre asta cât de curând, îi promise Nick, înghițindu-și nervii, junghiul de teamă din inimă și orgoliul ușor scâlciat. Acum avem de rezolvat câteva chestii importante și prioritare. Trebuie să le spunem adevărul mamei și lui Tony, pentru că altfel n-am cum să le explic ce s-a petrecut în camera ta. Țăsta ar fi un lucru. Al doilea e că niciunul dintre noi nu mai este în siguranță, nici aici și nici în altă parte. Va trebui să fii supravegheată continuu, zi și noapte, pentru că individul ăsta n-o să se lase păgubaș. Ziua n-ar fi o problemă, pentru că se vor găsi cel puțin două persoane care să-ți țină de urât și alte câteva care să-ți asigure protecția de la o mică distanță. Dar noaptea va trebui să ți-o împarți cu cineva care să fie în stare să te apere de gunoiul acesta. Și pentru că azi-noapte au intervenit unele schimbări, eu voi fi cel care-ți va asigura protecția după lăsarea întunericului. Și lucrul acesta îl vom face în cel mai legal și cuviincios mod cu putință.

— Nu cred că înțeleg unde vrei să bați, își îngustă ea ochii suspicioasă. Cum adică: în cel mai legal și cuviincios mod cu putință?

— Adică: până diseară o să te măriți cu mine!

— Numai spune!

Lui Nick nu-i plăcu deloc expresia refractară și ironică din ochii ei.

— Ba o spun! se îndârji el.

— Doar pentru că te-ai culcat cu mine azi-noapte vrei să mă iei de nevastă?

— Nu, doar pentru că te iubesc vreau să te iau de nevastă! izbucni el, enervat.

Cristine încremeni, privindu-l cu gura căscată. Câteva secunde, nu făcu decât să se holbeze la el. Toate gândurile îi zburară din creier ca un roi de fluturi, lăsând în urmă vidul alb al șocului.

Nici măcar nu-și dădea seama că uitase să respire, remarcă Nick în sinea lui, departe de a se simți ușurat pentru că-și deșertase inima în fața ei.

Cristine se ridică brusc în picioare și porni să se miște prin cameră, masându-și încontinuu fruntea, de parcă ar fi durut-o capul. Buzele i se mișcau tăcute, de parcă ar fi zis o rugăciune... sau ar fi înjurat de toți sfinții.

Nick se ridică și el în picioare, înghițindu-și un oftat. N-ar fi vrut să-i declare taman acum ce simțea pentru ea, dar îl făcuse să-și piardă cumpătul. Asta era, dăduse deja drumul la porumbel. Nu putea spera decât ca ea să nu i-l împuște!

— Nick, nu poți fi serios! rosti în cele din urmă cu o voce pițigăiată, întorcându-se să-l privească disperată.

El nu făcu decât să-și încrucișeze mâinile pe piept și să-și arcuiască zeflemitor o sprânceană.

— Bine, ești serios, se lămuri Cristine, reluându-și patrulatul. Maică Precistă! își aruncă ea mâinile spre cer cu o mină năucită, perplexă.

Declarația lui o șocase, o lăsase fără replică. Nu s-ar fi gândit niciodată că el o iubea. Că-i era dragă, da, dar c-o iubea!?... Și asta n-ar fi trebuit s-o facă fericită? O făcea, dar îi aducea în compensație și destulă durere.

— Cristine, hai s-o luăm altfel, propuse Nick, începând să enumere pe degete. De plăcut mă placi, altfel n-ai sta la discuții cu mine. De dorit mă dorești, altfel nu mi-ai fi oferit inocența ta pe tavă. De plictisit nu te plictisesc, pentru că ne certăm tot timpul ca chiorii.

— Asta e! sări ea dintr-odată, de parcă ar fi descoperit secretul universului, îndreptându-și un deget spre el. Nu ne putem căsători pentru că, așa cum bine ai spus, ne certăm într-una ca descreierații. O să ne facem viața un iad și...

— Te-nșeli, o contrazise Nick zâmbind, deoarece simțise deja mirosul sângelui.

Simțea că o încolțise, îi simțea slăbiciunea și șovăiala și știa că dacă insistă încă puțin, Cristine avea să cedeze fără-ndoială. Motivul pentru care ne certam atât de des, îi explică el calm, este acela că ne simțeam foarte atrași unul

de celălalt și asta aduce cu sine o oarecare tensiune sexuală ce se cere descărcată din când în când. Așa că cei implicați, dacă nu pot scăpa de ea în felul cel mai firesc și constructiv, preferă să zbiere unul la celălalt. Dar cum astă noapte noi tocmai ne-am eliberat de o bună parte din ea, certurile dintre noi vor fi tot mai rare, ți-o garantez.

Cristine se încruntă. Lămuririle lui aveau logică. Mâhnirea se așternu pe fața ei.

— Cristine, va trebui să-l uiți.

— Pe cine? îl privi ea nedumerită.

— Pe Alex, rosti el fără chef.

— Alex? clipi Cristine, nemaiînțelegând nimic.

— Alexander Lundum, scrâșni Nick printre dinți. Bărbatul însurat de care mi-ai spus că ești îndrăgostită, apăsă el cuvintele, observându-i privirea confuză. Mama m-a lămurit cine e. Regret că ți-am aflat taina însă, după părerea mea, e timpul să încetezi să te mai gândești la el. E o prostie să visezi șase ani la un bărbat care nici măcar nu știe că exiști!

— Oh! făcu tânăra, ducându-și șocată o mână la gură, realizând brusc confuzia.

— Să știi că am aflat cine este dintr-o pură întâmplare, continuă Nick să-i explice, vizibil stânjenit.

Cristine se răsuci cu spatele ca să nu-i vadă fața. Oare să-l lase să persiste în această greșeală sau să-l

lămurească pe loc? Și mai apoi ce avea să facă? Nu putea să născocoască o altă minciună cu care s-o îngroape pe cea actuală.

Nick interpretează greșit gestul ei.

— Știu că e nevoie de timp pentru a uita pe cineva drag sufletului și nu vreau să te grăbesc.

— Ești generos, izbuti Cristine să articuleze.

Vocea ei părea gătită de jale. Nick înjură printre dinți în surdina. N-ar fi trebuit să-i pomenească de treaba asta. Dăduse cu bâta în baltă și nu mai știa cum s-o dreagă.

— Îmbracă-te, îi ceru pe un ton posomorât. Am deviat de la subiect și am irosit timpul aiurea. N-ar fi trebuit să ajungem să discutăm asta tocmai acum, când există lucruri mult mai îngrijorătoare. Trebuie să vorbim cu mama și cu Tony.

Cristine se răsuci spre el și-l privi serioasă. Avea ochii uscați, remarcă el surprins. Ar fi putut jura c-o făcuse să plângă mai devreme.

— Nick, cât de tare mă iubești?

Întrebarea ei îl dezechilibra puțin. O privi încordat. Porumbelul lui era în mare pericol.

— Aș muri pentru tine, declară Nick simplu, fără să ezite.

Pe chipul Cristinei trecu o umbră. Durere? Teamă?

Fericire? Deznădejde? Nu-și putu da seama. Umbra trecuse așa de repede, încât nu apucase să-i prindă esența.

— Dacă mă iubești așa cum pretinzi, atunci nu vei pomeni nimănui de faptul că mi-am petrecut noaptea asta în patul tău. Altfel... mă pierzi definitiv.

Privirea lui se îngustă amenințătoare.

— Mă ameninți, Cristine?

Cristine își mușcă buzele ca să le ascundă tremurul. O dorea inima. Dar n-avea să cedeze. Nu era vorba numai de ei doi în toată povestea, așa că se forță să-l privească neclintită.

— Nu te ameninț, Nick, ci doar îți expun o realitate certă. Ai spus că ai șters mesajul de pe oglindă. Atunci nu ne rămâne decât să le spunem celorlalți că pur și simplu m-am trezit cu cerceul și tiara pe toaletă. M-am speriat și am alergat la tine. Așa, niciunul dintre noi nu va trebui să-și... plece fruntea.

El o privi lung, aproape un minut încheiat. Porumbelul tocmai fusese ciuruit și-și dădea duhul pe podea, acoperit de sânge și de glorie. Ochii i se umplură de răceală.

— N-o să te am niciodată, nu-i așa? rosti el încet. Te voi pierde oricum. Te gândești deja cum să faci ca să mă ții la distanță, să mă scoți din viața ta...

Citi în ochii ei vinovăție și amărăciune și-și încleștă

maxilarele.

— N-o să-ți meargă cu mine, Cristine. Nu renunț, asta să-ți fie limpede. Dar o să-ți împlinesc rugămintea. Îmbracă-te! Te aștept afară.

În drum spre ușă, își culese halatul și-l îmbracă din mers.

Faptul că nu trântise ușa în urma lui îi strânse stomacul de teamă. Era mai mult decât furios pe ea. Probabil c-o ura pentru ce-i spusese. Și poate că era mai bine așa.

Amorțită, Cristine își scoase cămașa de noapte și îmbracă rochia pe care el i-o adusese.

Nick o aștepta exact acolo unde spusese: în fața ușii. Nici măcar n-o privi în timp ce coborau scările, îndreptându-se spre cabinetul lui.

Cât timp îi așteptară pe Tony și pe Kimberly, nu-și vorbiră aproape deloc. Nick stătea în fața ferestrelor deschise care dădeau spre parc, cu mâinile vârate în buzunare și spatele întors la ea, fumând în tăcere. Cristine ședea țeapănă pe marginea unui fotoliu, cu mâinile încheștate în poală, aruncând din când în când câte o privire posacă în direcția lui.

Nick i se adresă o singură dată, și asta fără să se întoarcă cu fața la ea.

— Ai spus că nu regreți nimic, rosti el cu o voce

încordată.

— Este adevărat. Nu regret deloc ceea ce s-a întâmplat între noi.

— Atunci, de ce?

Fața ei se crispă, simțind cum sentimentul renunțării silite îi sfâșie inima. Știa că răspunsul pe care avea să i-l dea urma să-l îndurereze foarte tare, dar cel puțin n-avea să-l mintă. Așa că-și forță buzele să i se miște.

— Pentru că am hotărât cu mulți ani în urmă să nu mă mărit decât cu bărbatul pe care-l iubesc. Dar, în situația dată, acest lucru este imposibil.

Îi văzu umerii devenindu-i rigizi și îi veni să plângă. Știa precis cum avea Nick să-i interpreteze cuvintele. El aruncă restul de țigară pe geam și-și mai aprinse una.

— Înțeleg, spuse el în cele din urmă, expirând fumul pe nări.

Așa că, aproape un sfert de oră, Nick nu făcu decât să fumeze și Cristine să jelească în tăcere.

Tony ajunse primul, urmat la câteva minute de contesă. Nick îi puse la curent, măsluind adevărul, așa cum îi promisese Cristinei. După ce șocul inițial trecu, conveniră cu toții să păstreze taina față de rudele Cristinei. Nu trebuiau alarmate inutil. De fapt, acest lucru îl sugerase Nick și Cristine se întrebă de ce o făcuse. Bunicii ei erau niște oameni cumsecade, care țineau mult

la ea. Renunță însă să-l mai întrebe. Nick devenise de o răceală care o îngheța până-n măduva oaselor. Ori de câte ori o privea, era atât de inexpresiv, arăta atât de politicos și distant, încât Cristine începu să aibă dubii serioase cu privire la propriile percepții. Auzise sau doar i se păruse că el îi declarase că o iubește?...

Era obosită. Nu doar fizic, ci și emoțional. Avea senzația că are câlți în loc de creier. Și, mai presus de toate, era speriată. Amorțită de frică.

Acel nebun obsedat fusese în dormitorul ei. Îi respirase aerul, îi atinsese lucrurile, contaminând camera cu prezența lui dezgustătoare. Un om care ucisese alți doi, ba nu, îi masacraseră doar pentru simplul fapt că o insultaseră. Trecuse pe lângă ușile celor care dormeau în casă, având puterea, cruzimea și ușurința de a lua și alte vieți.

Fuseseră cu toții în pericol. Din cauza ei. Și acel ticălos bolnav la cap știuse că ea își petrecuse noaptea în patul lui Nick. Un fior i se prelinse pe șira spinării, făcând-o să se cutremure când realizează că dormiseră cu ușa descuiată. Acel psihopat ar fi putut oricând intra peste ei ca să-i ucidă. Simțea, *știa* că acum și Nick era în pericol. Gândul că și el ar putea să pățească același lucru ca Ayton și Cavendish o înnebunea. Era de neconceput ca Nick să moară doar pentru că...

— Trebuie să plec de aici, murmură ea cu voce tare.

— Ce-ai spus? se întoarce Tony spre ea, privind-o încruntat.

— Trebuie să plec de aici, repetă ea cu mai multă convingere, ridicându-se în picioare. Dementul acesta pe mine mă vrea și-i va ucide pe toți care stau în calea lui. Nu vedeți? Mi-a adus tiara și cerceul pe care l-am pierdut în trăsură lui Ayton. Și a făcut-o personal. Pentru el totul e... personal!

— Stai jos! îi ordonă Nick. Și n-o să pleci nicăieri!

— Nick, îl privi ea înfrigurată, știi că am dreptate. Acum și tu ești pe lista lui.

— De ce spui asta? se interesă Kimberly, privind-o cu atenție.

Cristine nu-și putu ascunde îmbujorarea și ochii contesei se îngustară doi milimetri, mutându-se încet spre fața fiului ei cel mare. Nick îi susținu privirea neclintit.

— Da, spune-ne de ce crezi asta? făcu el, încrucișându-și brațele cu nonșalanță.

Ochii tinerei femei fulgerară spre el.

— Pentru că... își umezi Cristine buzele nervoasă, transferându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Pentru că asta e senzația mea, explică ea cu jumătate de gură.

— Ticălosul acesta a fost aici azi-noapte. Aparent, n-a

venit cu gândul să ucidă, ci să-i înapoieze Cristinei diamantele pierdute, concluzionă Tony cu un aer încruntat. Nick și Cristine schimbă o privire rapidă care scăpă lui Tony, dar nu și contesei. Este o realitate sinistră. Nimeni din casa asta nu-și încuie ușa la dormitor. Teoretic, ar fi putut omorî pe oricine și asta mă scoate din minți. Trebuie oprit. Și nu avem idee cine este. Doar ai noștri, Lancasterii și ducesa știau despre ce s-a întâmplat la Manchester House.

Lancasterii! Cristine făcu ochii mari.

— Oh, Doamne, am uitat! exclamă ea, ducându-și o mână la gură. Aseară, m-am apucat să scriu tot ce-am putut să-mi amintesc despre noaptea aceea. Cuvinte, impresii, gesturi. Ayton a afirmat că familia mea și-a dat acordul ca eu să fiu răpită de la bal. Îți amintești, mamă, am vorbit despre asta aseară, se răsuci ea spre contesă.

— Da, și te-am rugat să-i spui și lui Nick.

— Am foile sus. Este mai bine să vă citesc, altfel s-ar putea să omit ceva care să fie important.

— Mă duc eu să ți le aduc, se oferi Tony.

Plecarea lui lăasă în urmă o tăcere apăsătoare. Nick își aprinse o altă țigară și Cristine își mușcă buzele, știind că din vina ei fuma atât de mult. Dacă avea să continue în ritmul acela, îl păștea o moarte prematură, gândi ea posomorâtă.

În câteva zile avea să se liniștească și să privească realitatea în față, își zise Cristine deprimată. Avea să-și dea seama cât de pripită fusese cererea lui în căsătorie. Nick avea responsabilități aici și ea trebuia să plece la capătul celălalt al lumii. Dacă s-ar fi însurat cu ea, ar fi fost nevoit s-o urmeze. Or el iubea insula, Capitala, iubea libertatea și aventurile. Locul lui era acolo, nu într-o țară despre care nici ea nu știa mare lucru. Nu trebuia decât să-i dea răgazul să descopere și singur lucrul acesta. Cu timpul, avea s-o uite.

Când Tony se întoarse și-i văzu expresia feței, Cristine știa că nu-i găsisese hârtiile. Și brusc, o aprinse furia. Intimitatea ei fusese călcată în cel mai flagrant mod. În foile acelea își lăsase o parte din ea, din emoțiile ei. Era ca și cum i-ar fi violat sufletul, lua-l-ar naiba!

— Oh, trăsni-l-ar amarul! Înjură ea, vârându-și mâinile în păr și trăgând de rădăcini cu putere. Pentru asta o să regrete. Nemernicul naibii! Nemernic ticălos și laș!

Tony o privi lung, apoi ochii îi alunecară îngrijorați spre Nick.

Nick se întrebă cât de bine reușise să îndepărteze urmele de sânge de pe oglindă. În furia momentului acționase mecanic, fără să se gândească. Își pierduse cumpătul, or el foarte greu atingea această performanță. Nici măcar nu-și amintea unde-și lăsase cămașa.

Cristine își frecă fața amorțită, simțind furia care o consuma ca pe o lumânare. Era istovită și începuse deja să o doară capul.

— Poate ar trebui să te întinzi puțin, sugerează contesa cu blândețe. Arăți de parcă n-ai fi dormit toată noaptea.

Cristine își impuse să nu roșească. Și nici să privească spre Nick.

— Am dormit puțin, recunosc ea cu o voce slabă. Când am terminat de scris era foarte târziu.

— Nu ți-ai băut ceaiul, așa este?

— L-am aruncat pe fereastră, recunosc ea spășită.

— Vino, se ridică Kimberly, întinzându-i o mână. O să tragi un pui de somn în camera mea.

Părăsiră împreună cabinetul, lăsându-i singuri pe cei doi bărbați. Tony se duse să-și toarne un coniac pe care-l goli pe nerăsuflăte. Puse cu grijă paharul gol pe masă și lăsa palmele pe birou, transferându-și greutatea în brațe. Își privi lung fratele.

— Ce s-a întâmplat, mai exact, în camera ei?

— De ce mă întrebi?

— Nu sunt idiot, Nick. Poate că tu și Ethan aveți o experiență mai vastă decât mine în ceea ce privește războiul și restul, dar încă mai știu să recunosc urmele de sânge când le văd. Sau să le simt mirosul. Erau pete pe covor și ceva urme mânjite pe oglindă. Deci?

Pete pe covor? se miră Nick. El nu le văzuse. Era prea zdruncinat ca să cerceteze locul cu atenție.

Își privi fratele și-i citi determinarea în ochi. N-avea să-l slăbească până ce nu storcea adevărul de la el. Oftă. Și, pentru că era vorba de Cristine, îi povesti despre mesajul pe care asasinul i-l lăsase pe oglindă. Și despre ceea ce se întâmplase între ei în dormitorul lui.

Multă vreme, Tony nu scoase niciun cuvânt. În cele din urmă îl privi lung și zise doar atât:

— Ai dreptate. E groasă rău! Și acum, ce mama naibii facem?

CAPITOLUL 22

Cristine dormi până după prânz și se trezi buimacă. Amintirile năvăliră în mintea ei ca o grindină, bombardându-i creierul încă sensibilizat de migrenă.

Răsucindu-se pe spate, simțindu-se perfect lucidă, începu să se gândească.

Se legă în primul rând de cuvintele lui Ayton. Acestea arătau cu degetul înspre Lancaster! Unul dintre ei era asasinul cu certitudine. Dar cine?

Ingleby îi declarase afecțiunea la Kensington, dar de atunci rareori îi mai aținuse calea. Oare pasiunea sau refuzul ei de a-i întoarce sentimentele îl împinseseră să acționeze atât de necugetat? Era exclus. El niciodată nu și-ar fi dat acordul ca Ayton s-o ia pe sus pentru a o priponi în fața altarului la Gretna Green! Un bărbat atât de mândru și arogant ca Ingleby nu renunța niciodată la femeia iubită... Sau renunța și se răzbuna pe ea?... Era o posibilitate pe care nu trebuia s-o excludă. Totuși, nu-i făcuse impresia unui deraiat mintal.

Lucille și mama ei nu ar fi avut niciun avantaj procedând astfel.

Cu Stuart lucrurile s-ar fi putut să stea altfel, dar era prea tânăr pentru o asemenea mișelie. Sau nu? Bunica lui, lady Pauline, era o zgîpturoaică lacomă și snoabă, care

saliva efectiv la gândul milioanei de lire pe care ea le moștenise. Dar n-ar fi fost mai normal să-l împingă pe nepot să o răpească el, în loc să-l lase pe altul? Și-n plus, n-ar fi fost mai comod s-o omoare pur și simplu? În acest caz, Matthew Lancaster ar fi moștenit toată averea...

Brusc, Cristine își aminti și de ce n-o făcuseră. În testamentul tatălui ei exista o condiție prin care banii urmau să fie împărțiți în mod egal universităților Eton, Harrow și Westminster, dacă moștenitorul de drept murea altfel decât de moarte naturală. Iar ea era sănătoasă ca un cal!

Deci, nicio sfârșială dacă ea dădea în primire! Așa că era mai ușor pentru ei s-o controleze prin intermediul unui mariaj obținut pe căi necinstite.

Nici lady Bradley nu ieșea din aria suspjecțiilor. Avea doi feciori înalți ca bradul și proști de bubuia, pe care-i conducea cu o mână de fier. Ambii o ceruseră de soție. Și ea îi refuzase pe amândoi.

Mai era și Richard Lancaster, cel cu zâmbet mieros, înfățișare de crai jerpelit și grosolănie cât cuprinde. I-ar fi putut da o mână de ajutor fratelui său, dacă astfel ar fi obținut o felie zdravănă din tort.

Teoretic, toți erau suspecți. Dar numai unul dintre ei știuse de răpire și fusese complice lui Ayton... și-l omorâse! La fel ca pe Cavendish.

Întrebarea era: de ce? Pentru că eșuase? Pentru că i-ar fi putut divulga identitatea?

Ar fi fost o posibilitate. Dar asta nu se lega de cealaltă crimă, or amândouă fuseseră comise în mod identic. Iar asasinul pătrunsese la Sutherland și-i lăsase bijuteriile în cameră. De ce făcuse asta? Ce urmărise de fapt? S-o șantajeze? S-o sperie și mai tare? Reușise. O lovise din plin.

TÂRFĂ TRĂDĂTOARE!

Niciodată n-avea să poată uita acele cuvinte. I se înfipseseră-n creier pentru toată viața. El se simțise trădat. Asta însemna că, în mintea lui cuprinsă de nebunie, o considera ca aparținându-i.

Cristine se cutremură. Numai și gândul că acel bărbat odios ar fi reușit să pună mâna pe ea în cele din urmă o umplea de groază. Și acum mai era și Nick în pericol.

Unde ești, Orslom? gândi Cristine, disperată. Scrisoarea către el trebuia să fi ajuns deja în Kumpur-Pala.

Avea nevoie de el, avea nevoie să plece de acolo, departe de acel psihopat care ucidea cu sânge rece... dar Nick ar fi rămas și ar fi suferit, mai devreme sau mai târziu, consecințele faptului că o avusese amantă pentru o noapte. Și niciodată nu și-ar mai fi găsit tihna dacă el ar fi pățit ceva din cauza ei.

Prin urmare, trebuia să rezolve problema aceasta înainte de plecare. Dar cum?

Ideea se născu instantaneu. Cristine zvâcni în șezut, cu mintea funcționându-i la cote maxime.

Asta era! O capcană! Capcana perfectă. Avea nevoie de Nick.

Și, în timp ce-și azvârlea picioarele peste marginea patului, Cristine se rugă cerului ca el să nu se arate îndărătnic ca un catâr.

Nick ascultă gânditor până la capăt tot ce avea de spus, privind în tot acest timp într-un punct situat deasupra capului ei. Nu se citea nimic pe fața lui, nicio emoție, cât de mică, și asta începu s-o îngrijoreze.

— Ei, ce spui? făcu ea, vârandu-și nerăbdătoare o şuviță pe după ureche.

Nick își înălță sprâncenele.

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles, îi ceru el, ridicând un deget. Îmi ceri să agit o Londră-ntreagă, să iscăm o adevărată isterie în masă, să transformăm totul într-un balamuc curat... pentru un fals?! ridică el vocea, privind-o furios.

— De ce ești atât de refractar!? izbucni Cristine frustrată, privindu-l enervată. Este cea mai bună metodă de a-l scoate din bârlog, de a-l prinde înainte ca el să

comită o altă crimă.

— Ideea este riscantă, iar eu n-o să-i dau curs.

— Foarte bine! strigă și Cristine, azvârlindu-și mâinile în lături cu ochi strălucitori. Dacă tu nu vrei, atunci o să-l aștept pe Ethan. El o să vrea! apăsă ea cuvintele, privindu-l sfidătoare.

Dădu să-i întoarcă spatele și să plece, dar el fu mai iute. Se întinse, înșfăcând-o de braț, o răsuci în loc cu atâta putere încât Cristine se dezechilibra și se izbi cu fruntea de pieptul lui. Era ca și cum ar fi intrat cu capul într-un zid: văzu stele verzi în fața ochilor! Se văzu nevoită să clipească de câteva ori pentru a-și limpezi privirea. Și când reuși, i se făcu inima mică de spaimă. Privirea lui părea s-o spintece.

— Nu te juca cu mine, Cristine! o preveni el încet, abia mișcându-și buzele. Totul are o limită, iar în ceea ce mă privește, sunt foarte aproape de a trece dincolo de ea. N-ai vrea să știi cât de rău pot să fiu, așa că nu mă forța! Spre binele tău.

— Dă-mi drumul!

— Al naibii să fiu dac-o fac! i-o trânti el, târând-o spre canapea și făcându-i vânt într-acolo.

Cristine ateriză în fund și făcu ochii mari, consternată de atitudinea lui. Nick îi aruncă o privire neagră, părând la un fir de păr de a o strânge de gât. Deși

într-un anume fel o speria, Cristine se forță să rămână fermă pe poziții și să-l înfrunte tăcută.

— Uite cum stă treaba, dulceață, mârâi el printre dinți, într-un târziu. Planul tău este extrem de periculos, iar individul acesta este inflamabil ca dracu'!... Bun, să admitem că-l scoatem la lumină pe viermele acesta. Dar te-ai gândit, fie măcar și pentru o clipă nenorocită, că s-ar putea ca întreaga lui furie să se îndrepte asupra ta? Că va ieși la lumină, dar că o va face cu gândul clar să-ți ia gâtul? Pentru că-l *trădezi*?

Cristine își duse mâinile la gât, imaginația devenindu-i îngrozitor de harnică.

— Exact! rânji el, văzându-i expresia lividă din ochi. Azi-noapte putea să ne ucidă. Dar n-a făcut-o, deși pun pariu că ardea de nerăbdare să ne ia piuitul. Azi-noapte am fost vulnerabili amândoi. Și tot azi-noapte... am fost un bărbat fericit, sfârși el cu o voce îngroșată. Și acum nu mai sunt. Mă simt mizerabil.

Cristine închise ochii, mușcându-și buzele, la fel de nefericită ca și el. Tristețea, durerea din glasul lui îi sfâșiară inima.

— Te rog, șopti ea, deschizând ochii cu un aer implorator.

— Te iubesc. Ești prima femeie pentru care simt asta, căreia i-o spun. N-a mai fost nimeni înaintea ta. Și

simt că și tu mă iubești puțin. *Știu* că este așa, pentru că altfel nu ai fi dormit în brațele mele. Atunci, de ce? repetă el aceeași întrebare pe care i-o pusese și-n acea dimineață, în cabinet.

— N-ai înțelege.

— Încearcă-mă, la naiba! mârâi el înfundat.

— Nu pot! strigă Cristine, privind-l cu lacrimi în ochi.

Fața lui se schimonosi de furie. Pumnii i se strânseseră ca două ciocane. Simțea nevoia să lovească, să distrugă lucrurile-n jurul lui. Îi întoarse spatele, luptându-se să respire normal, să se calmeze, dar valul roșu de mânie refuza să i se destrame de pe ochi.

Cristine n-avea suficientă încredere în el și asta-l durea cel mai tare. Măcar dacă ar fi putut să-i înțeleagă adevăratele motive pentru care-l respingea!

În plus, îi ascundea ceva. Simțea asta. Și nu credea povestea cu măritatul din dragoste pe care i-o servise dimineață, în încercarea de a-și motiva refuzul față de cererea lui în căsătorie. Dacă o femeie iubește un bărbat atât de mult încât să renunțe definitiv la ideea de a se căsători cu altul, atunci îl iubește suficient de mult și pentru a-și păstra inocența! Ori ea se culcase cu el. Îl *dorise* pe el, nu pe Lundum. O știa după numărul apogeurilor pe care-l atinsese noaptea trecută. O fecioară

extrem de rar ajungea la orgasm la primul ei contact sexual. Cristine fusese splendidă. La adăpostul nopții, lipsită de pudoare și de inhibiții, îi dăruise gingășia și frumusețea trupului ei cu generozitate și mândrie. E drept că avusese un acces de sficiune spre dimineață, atunci când o gonise în camera ei, dar și acela fusese la fel de consistent ca fumul. În rest, fusese numai senzualitate, feminitate dulce și foc învăpăiat, ce-l mistuise de viu. Cristine îi dăruise raiul... și i-l luase înapoi!

Îi venea s-o zgâlțâie ca să-i vină mințile la cap. Și era furios pe el, îngrozitor de furios, pentru că era slab în fața ei, atât de slab încât ar fi fost în stare să se umilească până într-acolo încât să-i cerșească iubirea în genunchi. Și niciodată, dar absolut niciodată, nu ceruse nimic vreunei femei! De regulă, ele îi ofereau lucrurile de care avea nevoie și chiar mai mult.

Reuși cât de cât să se calmeze și se răsuci spre ea. Cristine era palidă și-l privea nemișcată. Zări în ochii ei un crâmpeli de teamă și înjură în gând cu ferocitate. Nu voia să-i fie teamă de el și de aceea se așeză lângă ea și-i luă mâna înghețată, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Iartă-mă, rosti Nick încet, ducându-i degetele la gură și sărutându-i pe rând monturile fine. Sunt nervos ca dracu'!

— E-n regulă.

Aproape un minut întreg, nu făcură decât să stea astfel, ținându-se de mână. Dacă ar fi putut, Nick ar fi oprit timpul în loc. S-ar fi mulțumit să stea așa, cu ea alături, pentru o veșnicie.

— Nick, vreau să-l prindem pe nebunul acesta care ucide după cum are chef...

— Ucide după o logică, nu după cum are chef, o corectă el.

— Da, fu ea de acord. Bicisnicul acesta mi-a transformat viața într-un coșmar. Și refuz să trăiesc cu sentimentul de teamă. Pur și simplu numai gândul mă scoate din minți. Vreau să-l prind și să-l dăm pe mâna justiției.

— Ești cumsecade, zâmbi Nick cu jumătate de gură. Eu vreau să-l prind și să-l omor.

— Te cred. De fapt și eu îmi doresc același lucru. Dar legea-i una pentru toți. Justiția va ști ce are de făcut. Se opri respirând adânc, și-și întoarse fața spre el, privindu-l încruntată. Foile cu însemnările mele sunt în mâinile lui. Mi le-a luat și, făcând asta, e ca și cum a luat o parte din mine. Acum mă simt... vulnerabilă în fața lui. Mi-a violat intimitatea. A intrat în camera mea și...

Furia amestecată cu greață îi aduseră lacrimi în ochi și-i sugrumară vocea. Degetele lui le strânseseră ușor pe ale ei, transmițându-i tacit alinare, înțelegere și putere. Gestul

lui avu darul s-o mai liniștească puțin. Își șterse lacrimile supărată și făcu un efort să-și înghită nodul din gât.

— Nick, știu că planul meu este o idee nebunească. Dar trebuie s-o facem cât mai curând. Acum, el știe despre... noi și n-o să se lase păgubaș. Pe de altă parte, Orslom ar putea oricând să ajungă în Anglia și să-mi grăbească plecarea. Iar eu nu pot pleca știind că tu ai rămas aici cu el.

— Știu să-mi port și singur de grijă, dulceață, rosti el sec.

— Știu că poți, se grăbi ea să-l asigure, ignorând sarcasmul din vocea lui, dar mai știu și că individul acesta este un psihopat inteligent, care nu se dă în lături de la nimic. A ajuns până aici, nu?... Aș pleca mai liniștită știind că totul s-a terminat.

Cuvintele ei îi ardeau inima și Nick făcu un efort să-și păstreze expresia feței cât mai neutră. N-o înțelegea. Pur și simplu n-o înțelegea deloc!

— Ți-e teamă pentru viața mea?

— Știi bine că da.

— Deci ești dispusă să faci asta numai pentru a mă ști în siguranță? Ca să poți pleca având conștiința împăcată?

Cristinei nu-i plăcu deloc tonul lui. Era condescendent, ironic.

— Te rog, Nick. Este greu pentru amândoi.

— Nu, pentru tine nu este. Îmi ceri să te expun cu bună știință unei situații primejdioase, asupra căreia nu aș putea avea un control absolut. Oh, da, am putea orchestra totul cu minuțiozitate, dar am învățat din experiență, draga mea, că niciun plan nu este perfect. Întotdeauna are și laturi vulnerabile. Întotdeauna apare neprevăzutul. Și ce vrei tu să faci o să-l înfurie foarte tare. Deja este furios. Iar noi încă nu știm ce anume are el în minte, ce reprezintă tu cu exactitate pentru el. Știm doar că ucide cu sânge rece și cruzime, că nimic nu-l descurajează și nimic nu i se pare imposibil. Doar a pătruns aici, în toiul nopții, pe o proprietate străină, trecând fără probleme de santinele și de servitori pentru a-ți aduce tiara și cerceul pe care le-a luat de la Ayton, nu? Este cineva foarte bine antrenat și foarte bine informat în ceea ce te privește. O persoană căreia îi place să riște. Mă gândesc la faptul că a vrut să te impresioneze, să-ți facă o surpriză. Și a fost dezamăgit când nu te-a găsit acolo unde-și imagina el că vei fi.

Tăcu preț de câteva momente, reflectând. Singurul motiv pentru care avea să-i accepte propunerea era faptul că dacă povestea asta nu se încheia aici, înainte ca ea să plece în Kumpur-Pala, dementul acela avea să-i ia urma până acolo. Avea să pornească după ea, ca să termine ce începuse. Asta-l îngrozea cel mai mult. El își putea salva

pielea, dar ea avea să fie în continuare expusă pericolului. O privi lung, fără să zâmbească.

— Cristine, dacă voi fi de acord să dau drumul bulgărelui la vale, n-o să mai existe cale de întoarcere. Și o voi face în felul meu, așa că tu va trebui să-mi promiți c-o să mă ascuți orbește.

— Promit, spuse ea, simțindu-se atât de ușurată, încât zâmbi.

— Vei fi sub supraveghere permanentă, zi și noapte. Îi voi cere lui Tony să-ți pună la dispoziție dormitorul lui, ca să fii aproape de mine. Nu vei discuta cu nimeni despre ceea ce s-a întâmplat azi dimineață în dormitorul tău. Cu cât știu mai puțini despre asta, cu atât este mai bine. Și, ca să fie totul credibil, ne vom preface în dragostiți unul de celălalt până peste urechi.

Cristine aprobă tăcută, incapabilă să-l privească. Se îmbujorase toată.

— Ne vom petrece foarte mult timp împreună. Poate că ar trebui să mai exersezi cu tragerea la țintă. Vreau să știu că dacă, prin absurd, mi se întâmplă ceva, tu vei fi în stare să zbori creierii ticălosului ăluia.

— N-o să ți se întâmple nimic! rosti ea cu toată convingerea, privindu-l totuși cu o urmă de panică în ochi. O să fii atent și n-o să pățești nimic.

— Sper să nu. Țin foarte mult la pielea mea, așa cum

e, glumi el, oarecum amuzat. Oricum, vei termina cu călăritul în zori de una singură, cu vizitele în sat, cu... intimitatea, în general. O să stai lipită de mine.

— Am înțeles. Despre tot ce vreau să fac te întreb mai întâi pe tine.

— Exact. Și va trebui să iei în calcul un alt aspect, deosebit de important: odată ce-am pornit pe drumul acesta, amorezii tăi se vor retrage complet din cursă. Trebuie să fii foarte conștientă de faptul că, atunci când totul se va termina, reputația ta va avea de suferit într-o oarecare măsură. Nu afirm că nu vei mai avea niciun pretendent, dar cei cu adevărat valoroși nu vor mai privi înapoi.

— Nicio problemă. Îmi asum riscul.

— Gândește-te bine!

— N-am la ce să mă gândesc, îl asigură ea cu o neștrămutată convingere. Îmi asum riscul și cu asta gata.

— Cristine?

— Da?

— Mai am o singură condiție de pus în toată treaba asta. Și n-am de gând s-o negociezi.

— Care anume? îl privi ea curioasă.

— N-ai să mai dormi nopțile singură de acum încolo. Încă te mai doresc.

Cristine îl privi tulburată. Inima îi ticăia cu putere în

piept. Crezuse că, refuzându-i cererea în căsătorie, rănindu-i sentimentele și orgoliul, el se va ține la distanță de ea. Evident, se înșelase. Golul din pieptul ei se umplu încetișor cu ceva fierbinte, balsamic.

— Accept, dar am și eu o condiție de pus.

— Dă-i drumul!

— Vreau ca acest fapt să se rezume doar la ceea ce este, să ne bucurăm de ceea ce avem, atâta cât ne este îngăduit. Fără angajamente, fără implicații, fără planuri de viitor. De acord?

Nick își rezemă ceafa de spătarul canapelei și închise ochii, reflectând. Era prea frumos să fie adevărat! gândi el, simțind primul fior de speranță strecurându-i-se timid în suflet. Dumnezeuule, cât era de naivă!

— Suntem deja implicați, iubito, rosti el tărăgănat deschizând ochii într-un târziu și privind-o pieziș. Dar sunt de acord. Și-ți mai fac o promisiune menită să te liniștească. N-am să-ți mai cer mâna încă o dată. Așa cum bine ai spus, e mai simplu fără angajamente.

Cristine îl privi mută, împărțită între o imensă ușurare și o senzație mai intensă, de pierdere. Își plecă ochii și aprobă încet, înghițindu-și tristețea și dezamăgirea.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, rosti el galant, ridicându-se în picioare

și antrenând-o și pe ea în mișcare. Haide acum să dăm drumul tăvălugului și s-o luăm de la o margine: să începem cu bunicii tăi.

Cristine îl urmă buimacă, simțindu-se ca și cum se clătina, lipsită de echilibru, pe muchia unei prăpăstii, o încerca un sentiment de rău augur.

Oare procedase corect acceptând să-i fie amantă în continuare? Avea senzația că tocmai își trăsese singură covorul de sub picioare.

Sentimentul vinovăției începu să-i dea și el târcoale. Dar îl alungă cu îndârjire. Nu trebuia să se gândească la ce urma să facă. Câteodată viața te obliga, pentru a atinge un nobil țel, să uzezi de mijloace necinstite. Și două crime justificau pe deplin o mică minciună.

Bine, nu era o minciună chiar mică, având în vedere efectul pe care urma să-l aibă, se corectă Cristine în sinea ei, dar servea scopului. Or asta era cel mai important.

CAPITOLUL 23

Trei zile mai târziu, anunțul apăru în *Gazette* și în alte două publicații importante.

Întreaga Londră și provincie fu uluită de veste. Unii afirmau că se așteptaseră la acest deznodământ. Doar dispăruseră împreună la balul de la Manchester House, nu? Și apoi, toată lumea observase privirile lungi, insistente și vigilențe cu care chipeșul conte își urmărise viitoarea soție pe toată perioada sezonului. Alții comentau modul vulgar în care Sutherland înșelase așteptările tuturor, sădind în mintea tuturor ideea că fermecătoarea sa logodnică era de fapt o femeie disponibilă pe piața mariajului. Oricum, deznodământul, deși neașteptat și trist pentru cei mai mulți burlaci, aducea în sine un eveniment important și memorabil: nunta fabuloasă dintre moștenitoarea casei de Lancaster și contele de Sutherland, un nobil al cărui titlu și blazon aveau o vechime la fel de mare ca cele ale viitoarei sale soții.

Ethan află vestea la fel ca restul lumii: din ziare. Pentru o clipă, rămase nemișcat, simțind cum toată vloga îl părăsește. Se întorsese în țară de aproximativ șase ore, debarcase la Brighton și se îndreptase spre Londra, oprindu-se la casa de acolo doar atât cât să facă o baie, să-și schimbe hainele și să mănânce ceva. Îi era un dor nebun

de Cristine și abia aștepta s-o vadă. Lipsise aproape cinci săptămâni.

Făcuse baia cu pricina, se bărbierise, își luase haine curate și coborâse să mănânce ceva înainte de a porni spre Sutherland.

Acum stătea prostiț cu publicația în mână, incapabil să creadă adevărul tipărit cu litere mari din fața ochilor lui.

Cristine se mărita cu Nick a doua zi!

Se simți trădat, lovit pe la spate, distrus. Inima îl dureau cumplit.

Drumul până acasă, la Sutherland, dura aproape o zi și jumătate cu trăsura. Chiar și cu un cal puternic, tot n-ar fi reușit să străbată distanța în timp util. Dar merita să încerce.

Cu inima sfâșiată de durere și plină de ură la adresa propriului său frate, tânărul conte de Caithness încăleacă pe unul dintre cei mai iuți și mai rezistenți armăsari pe care-i avea și porni spre Sutherland.

Cristine se trezi dis-de-dimineată cu o senzație de gol în stomac.

Alunecă tremurând din pat, scuturată fiind de un nou val de frisoane atunci când atinse podeaua rece cu tălpile goale. Spera să nu se îmbolnăvească tocmai acum. Nu-și

putea permite un asemenea lux, deși o gripă puternică ar fi fost scuza ideală pentru a pune capăt acelei farse oribile.

Nu reușise să mănânce mai nimic în ultimele două zile. Și permanent trăise cu teama în suflet. Nervii îi erau pe punctul de a ceda.

Planul ei, care la început păruse ingenios și viabil, se dovedise totuși a fi o mare greșeală. Săptămâna care se scursese de când se făcuse public anunțul căsătoriei ei cu Nick i-o demonstrase cu prisosință.

Peștele refuzase să muște din momeală, iar ei ajunseseră într-o situație penibilă, din care nu mai puteau ieși onorabil.

Acum se găseau amândoi într-o postură ridicolă și caraghioasă, obligați să joace în continuare un rol absurd și primejdios, continuând o șaradă despre care crezuseră că avea să se termine încă dinainte ca invitații să sosească la Sutherland.

Cristine se apropie în vârful picioarelor de ferestre și privi la forfota din curte. Deși era încă foarte devreme, servitorii se treziseră pentru a face ultimele aranjamente.

Scena care se desfășura în fața ochilor ei o făcu să-și cuprindă înfiorată mijlocul în brațe. Copacii erau împodobiți cu panglici de hârtie creponată în culori vii, două corturi fuseseră ridicate de o parte și de alta a parcului, în eventualitatea în care vremea s-ar fi stricat,

deși cerul era limpede ca un cristal, fără niciun nor.

Se anunța o zi splendidă de început de iunie... ziua nunții ei!

Întorcându-se de la ferestre, își înghiți pumnul de lacrimi din gât.

Oh, cât și-ar fi dorit ca totul să fi fost adevărat!

Dacă nu se întâmpla nimic care să pună capăt acelei farse, avea să devină o contesă falsă. Preotul care avea să officieze cununia era un preot fals, cumpărat de Nick pe bani grei. Până și certificatele erau măsluite. Și nimeni în afara ei și a lui Nick nu aveau să știe vreodată că asistaseră la cea mai mare înșelăciune a vieții lor.

Rochia de mireasă, pe care Kimberly o purtase în urmă cu treizeci de ani la preafericita ei nuntă cu Daniel, stătea atârnată frumos de umeras pe ușa dulapului. Era o rochie cu crinolină, așa cum cerea moda la vremea respectivă, croită dintr-o dantelă la fel de delicată ca pânza de păianjen, ce se păstrase în perfectă stare. Corsajul, tăiat într-un decolteu amețitor, era brodat cu perle albe în mici buchețele de trandafiri. Fustele erau bogate și foșneau seducător la fiecare mișcare. Ținuta avusese nevoie de mici ajustări și grație croitoresei care o modificase cu grijă, acum îi venea superb.

Cristine cunoștea senzația minunată a alunecării ei pe trup. Când o probase prima dată se simțise extrem de

tulburată. Pe de o parte fusese copleșită de semnificația purității acelei toalete fabuloase, pe de cealaltă parte se simțise îngrozitor de vinovată. Și tânjise. Tânjise să aibă tot ceea ce acea rochie ar fi putut să însemne dacă ar fi îmbrăcat-o cu cinste și bucurie. Dacă ar fi purtat-o alăturându-se în fața altarului bărbatului pe care-l iubea din toată inima pentru a rosti jurămintele adevărate și sacre în fața Domnului și a lumii întregi...

Cristine se lăsa încet pe marginea patului, simțindu-și inima împietrită. Dăduseră drumul unui bulgăre de zăpadă care antrenase o avalanșă de proporții, ce nu mai putea fi stăvilită. Nu aveau de ales decât să-și joace amândoi rolul până la capăt.

Isteria începu să-i gâdile nervii. Îi venea să se ducă la Nick și să-i ceară să pună capăt acelei comedii sinistre. Era îngrozită. Abia acum vedea cu claritate consecințele dezastruoase ale planului ei.

Cum putuse să fie atât de egoistă, încât să-l implice pe Nick în această nebunie?!...

Ea va pleca în cele din urmă spre Kumpur-Pala, iar el avea să rămână într-o situație îngrozitoare. Niciodată nu-și va putea întemeia o familie, nu se va putea căsători cu o femeie de condiție bună, acum când toată societatea asista la așa-zisa lui căsătorie. Ca să se însoare trebuia să divorțeze. Iar un divorț era un lucru dificil de obținut.

Trebuia apelată puterea Parlamentului.

Și cum să desfacă o căsătorie care de fapt nici nu era valabilă în realitate? Asta însemna să recunoască cu voce tare că totul nu fusese decât un fals și să înfrunte de unul singur oprobriul public. N-ar fi existat nicio scuză care să-l salveze din fața dezastrului. Reputația lui avea să fie ruinată. Și totul numai din vina ei! De dragul ei, ca ea să aibă cugetul împăcat și inima liniștită atunci când avea să părăsească Anglia, Nick își asumase toate riscurile. Pentru c-o iubea!

Măcar dacă certificatele ar fi fost valabile! Sau preotul! Atunci divorțul s-ar fi putut obține în mod decent, iar onoarea lui nu ar fi suferit niciun prejudiciu.

Acum era prea târziu pentru a mai putea schimba ceva. Nici nu mai putea vorbi cu el. În fața dormitorului se aflau postați doi oameni care vegheau asupra siguranței ei pe timpul nopții. N-ar fi fost înțelept să meargă acum în dormitorul lui, care se afla la o distanță de o ușă mai încolo, ca să discute cu el. În plus, conform tradiției, mirele nu avea voie să-și vadă mireasa decât în biserică.

Măcar să-i fi venit ideea în cursul nopții, când el intrase în camera ei pe geam, așa cum făcuse în fiecare noapte din ultima săptămână, și o trezise din somn cu un sărut prelung și mistuitor. Sau după ce făcuseră dragoste cu o patimă arzătoare, disperată.

Însă oricum n-ar fi rezolvat nimic. Nu mai aveau timp la dispoziție să facă rost de niște certificate noi și de un preot adevărat. Iar calvarul avea să se sfârșească în mai puțin de patru ore. La orele nouă era programată ceremonia religioasă, iar ceasul de pe consolă arăta câteva minute peste ora șase.

În trei ore se puteau întâmpla atâtea!

Nick o prevenise încă din capul locului că exista posibilitatea ca acel dement să nu încerce nimic până în ziua nunții. De aceea era necesar să meargă amândoi până la capăt.

Cristine se așeză pe marginea patului, încercând să-și învingă sila și groaza.

Împreunându-și palmele în dreptul gurii, închise ochii, alunecă în genunchi pe podea și începu să se roage.

Ucigașul nu dormise întreaga noapte. Și nu din pricina emoțiilor. Era mai calm și mai liniștit decât fusese vreodată. Era... *pregătit*. Pregătit să renunțe la surogatul acela, pe care-l numise în ultima jumătate a existenței lui drept viață, pentru un nou început. Alături de ea.

De data aceasta nimic n-avea să-i mai stea în cale, nimic n-avea să-l mai oprească. Niciun bărbat n-avea să-i mai fure ceea ce i se cuvenea: femeia pentru care luptase nu doar odată, ci de două ori.

Pregătise capcana cu multă dibăcie. Sutherland nici n-avea să înțeleagă ce l-a lovit. Răzbunarea lui avea să fie rapidă și letală.

Desigur, existau destule riscuri pentru a reuși ceea ce-și propusese. Și, evident, o sumă de consecințe pe care trebuia să și le asume. Dar a fi cu ea până la capăt merita orice sacrificiu. Nimic nu era prea mult.

Știa exact ce avea de făcut. Nu putea ajunge la ea în mod direct, știind că era păzită cu grijă, dar își întinsese cursa cu grijă. Plănuise totul până în cel mai mic detaliu. Fusesse nevoit să ia și alte vieți, dar nu simțea niciun regret pentru asta. Fusesse necesar, servise scopului său.

Desprinzându-se din dreptul ferestrelor, porni spre scaunul unde haina sa elegantă de ceremonie era frumos așezată pe spătar. O îmbrăcă cu grijă, ignorând greutatea obiectelor prinse în căptușeală. Veșmântul fusese adaptat necesităților lui. În dreptul buzunarelor late, pe interior, avea prinse două tocure de piele moale în care se aflau un pistol mic de damă și un pumnal îngust, lucrat după moda italiană.

În timp ce-și încheia nasturii de argint, bărbatul fixă îngândurat biletul sigilat cu ceară roșie, care se odihnea pe tăblia lustruită a mesei de acaju. Acela avea să fie drumul lui spre libertate și fericire.

Sincronizarea însemna totul.

Terminând de încheiat și ultimul nasture, își consultă ceasul de buzunar placat cu aur și briliante: șapte fără zece minute.

În aproximativ o oră, invitații urmau să coboare spre șirul de trăsurі frumos împodobite care fuseseră trase în fața intrării și să însoțească mireasa spre bisericuța din sat, unde mirele avea s-o aștepte nerăbdător. Ei bine, gândi bărbatul cu un rânjet strâmb, nunta avea să aibă loc fără ei. Asta dacă amabila contesă va opta în cele din urmă ca mâncarea și băutura fină să nu fie aruncate la gunoi.

Verificându-și încă odată echipamentul, își strecură în buzunarul pantalonului bâta cu mâner scurt, luă biletul și părăsi pentru totdeauna încăperea în care-și petrecuse ultima noapte în calitate de soț și tată, pentru a începe o nouă viață, sub o altă identitate.

O viață în care urma să fie cu adevărat fericit.

Nick se privi în oglindă încordat, în timp ce Blixen îi prindea lavaliera elegantă din satin.

Stomacul îi făcea figuri. Cu coada ochiului înregistră ora pe care pendula de pe perete o indica cu un ticăit regulat și oftă încet, prelung.

Șapte și douăsprezece minute: în mai puțin de două ceasuri avea să devină un bărbat însurat. De adevăratelea.

O mințise pe Cristine și nu simțea nicio părere de

râu în această privință. O lăsase să creadă că totul nu era decât o comedie, o parodie a unei nunți. Însă actele erau la fel de reale ca însuși episcopul Ramsey, pe care-l rugase să vină de la Edinburgh pentru a le oficia cununia religioasă. Când Cristine avea să afle înșelăciunea... ei bine, ce era făcut era bun făcut și avea să vadă cum urma s-o împace după aceea.

Dar până atunci mai erau două ore pe care amândoi trebuiau să le străbată teferi și nevătămați.

— Mulțumesc, Blixen, de aici mă descurc fără tine, îl concedie el pe valet.

Rămas singur, luă unul din butonii de aur cu rubine și diamante și se căzni să și-l prindă la manșeta cămășii albe de mătase. Se gândi la Cristine și se rugă ca totul să decurgă fără probleme. După nuntă avea să-i fie infinit mai ușor să vegheze asupra ei. După nuntă avea să-și poată reclama drepturile de amant fără să mai fie nevoit să apeleze la discreție și prudență. Cristine avea să fie a lui în întregime, zi și noapte. Gândul acesta îl făcu să zâmbească moale și să simtă o căldură amețitoare în coșul pieptului. O iubea cu atâta pasiune și intensitate, încât îl durea inima numai și gândindu-se la ea, la zâmbetul ei.

Tocmai terminase de prins și cel de-al doilea buton când o bătaie hotărâtă se auzi în ușa dormitorului său. Nick flexă instinctiv piciorul drept, verificând încă o dată

dacă-și vârâse cuțitul în cizmă, dar înainte să-l poftească pe musafir, ușa se deschise și un bărbat păși pragul cu o expresie sumbră în priviri.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Nick direct, simțind cum măruntaiele se strâng în el.

— Un individ a încercat să intre pe domeniu prin partea sudică. A ucis doi dintre paznici, dar ceilalți doi au reușit să-l doboare și să-l lege. Cred că ar trebui să aruncăm totuși o privire.

Nick își consultă ceasul de buzunar. Era șapte și douăzeci și unu de minute. Avea timp dacă se grăbeau.

— Să mergem, dădu Nick din cap, înhățându-și din mers vesta de brocart argintiu și haina de ceremonie.

Dacă le lua mai mult timp, atunci avea să se ducă direct la biserică, reflectă Nick, urmându-l pe bărbat pe coridor.

— Am dat poruncă să se dubleze paza la ușa ei, îl informă însoțitorul lui.

Nick aruncă o privire peste umăr spre ușa Cristinei. Paza se dublase, într-adevăr. Se simți mai liniștit.

Cinci minute mai târziu galopau prin pădure, tăind-o de-a curmezișul.

Nick se opri când observă adânciturile late și paralele care străbăteau luminișurile în apropierea vechii cabane de vânătoare. Urme de trăsură, gândi el încruntat,

aplecându-se în șa pentru a le observa mai bine.

Prima lovitură în ceafă îl luă prin surprindere și-l făcu să vadă negru în fața ochilor. A doua lovitură îl doborî la pământ, lăsându-l inconștient.

Cristine primi biletul prin intermediul unuia dintre cei patru paznici care stăteau de strajă la ușa iatacului ei.

— De la cine este? se interesă fata, privind nedumerită la micul dreptunghi de hârtie fină și scumpă, sigilat cu ceară roșie.

— Băiatul care l-a adus spunea că este din partea logodnicului vostru, Alteță, o informă gardianul, plecându-și fruntea plin de respect.

Cristine zâmbi grațios, îi mulțumi și se retrase. Oare ce avea Nick să-i comunice de alesese tocmai această cale în locul viului grai?

Nerăbdătoare și extrem de curioasă, se așeză pe un scaun în dreptul ferestrelor și rupse sigiliul de ceară.

„Logodnicul tău este în mâinile mele, prințesă. Dacă vrei să trăiască vino la cabană neînsoțită, înainte de orele opt. Orice încălcare a acestor două condiții te va costa viața lui. Nu mă mai dezamăgi încă odată”.

Cristine simți cum tot sângele i se scurge din inimă

și-i îngheață în vene. O răceală cumplită se lăsă peste ea, pătrunzându-i în oase și în mușchi. Dinții începură să-i clănțane în gură.

Îngrozită, aruncă o privire ceasului din porțelan pictat de pe consolă. Șapte și douăzeci și șase de minute. Panica o lovi cu putere. Până la termenul limită mai avea la dispoziție aproximativ patruzeci de minute. Patruzeci de minute în care să scape de gardienii din fața ușii și să ajungă la cabană.

Viața lui Nick era în pericol. Acest fapt o făcu să se dezmeticească și să se adune. Începu să gândească, în timp ce îmbrăca mecanic pantalonii pe care-i folosea în sala de scrimă. Urmă bluza și pe deasupra un halat bogat de interior, apoi își trase cizmele de călărie.

Deschise ușa dormitorului cu o expresie senină pe chip.

— L-ați văzut pe logodnicul meu în dimineața asta?

— Da, milady, a plecat acum câteva minute, răspunse unul dintre ei.

— A spus unde se duce? articulă Cristine cu o voce tremurătoare, neizbutind să-și ascundă teroarea care o copleșise.

— Nu. Era grăbit, milady.

Cristine închise ochii strâns pentru o clipă, luptându-se cu greața. Groaza o scăldă într-o transpirație rece,

cleioasă.

— Doamnă, vă simțiți bine? o chestionă unul dintre bărbați cu îngrijorare în glas.

Cristine deschise ochii și-l privi răvășită. Îi venea să urle, să se agațe de acei bărbați care-i inspirau forță, încredere și siguranță, și să le ceară s-o ajute. Dar indicațiile răpitorului fuseseră cât se poate de clare: singură, înainte de opt. Așa că negă tăcută și intră înapoi în cameră, la un pas de isterie și leșin.

Îl avea pe Nick. Nick era în pericol și ea trebuia să ajungă la el. Să-l salveze. Brusc, își aminti de pistolul micuț pe care Nick i-l dăduse cu două zile în urmă. Fugi spre noptieră, smuci de sertar și scoase pistolul cu mâini nesigure. Îl vârî în buzunarul pantalonului. Acum trebuia să scape de paznici. Dar cum? Soluția îi veni în minte pe neașteptate. Galeria! Desigur.

Ieși din nou pe coridor, ignorând forfota servitorilor care puneau la punct ultimele pregătiri.

— Aș dori ca unul dintre voi să mă însoțească până sus. Am uitat un lucru în camera de studiu. Ceva important.

Bărbații se priviră o clipă apoi, într-un acord comun și tacit, îl desemnară pe cel mai bun dintre ei să o urmeze.

Cristine se strecură printre servitorii care aduceau vase pline cu flori proaspăt tăiate, mergând grăbită, fără a

privi în urmă. Începu să urce scările cu inima bătându-i nebunește în piept, atentă să nu ridice poalele halatului prea mult ca individul să nu-i observe încălțăminte total nepotrivită unei vizite în camera de studiu.

Ajunseră la destinație și gardianul verifică rapid încăperea înainte de a o lăsa înăuntru.

— Vreau să rămân singură pentru un sfert de oră, îi ceru Cristine pe un ton suveran.

Bărbatul aprobă tăcut, se înclină în fața ei și se retrase, închizând ușa în urma lui.

Cristine luă scaunul și-i propti cu grijă spătarul sub clanța aurită. Apoi își șterse palmele umede de poalele halatului, aprinse toate lumânările din sfeșnicul de argint cu șase brațe și se apropie de biblioteca masivă care ocupa tot peretele nordic al încăperii.

Împinse a treia carte de pe raftul de sus, trase de cea de a patra de pe raftul al doilea și numără a zecea carte de pe cel de-al treilea raft împingând-o până auzi declicul. Era leșinată de spaimă și se ruga într-una ca mecanismul care deschidea intrarea spre galerie să nu facă niciun zgomot. Corpul central al bibliotecii alunecă cu un hure ușor în față și se roti încet, descriind un sfert de cerc. Cristine se strecură prin deschizătură, pășind în întunericul culoarului, numără trei trepte și călcă apăsând pe cea de a patra. Biblioteca reveni în axul inițial și începu

alunecarea înapoi, mecanismul scoțând un mic sunet în momentul în care se bloacă în poziția de bază.

Imediat se auzi o bufnitură, încă una și un zgomot de lemn spart. Pași apăsați și vocea gardianului răzbătu înfundat până la ea:

— Milady! Unde sunteți?... Oh, la dracu'!

Cristine își mușcă buzele, se răsuca pe călcâie și începu să coboare grăbită scările în spirală. Galeria avea două ieșiri în interiorul conacului care dădeau spre holul care lega dependențele servitorilor de restul casei, și una care mergea pe sub pământ, trifurcându-se la un moment dat. Una dintre galerii te scotea în apropiere de biserica din sat, alta ducea ocolit până în spatele grajdurilor, dar aceea fusese demult astupată, iar cea de a treia te conducea la o jumătate de milă de cabana de vânătoare.

Ajunsă la baza scărilor, Cristine văzu cele trei torțe prinse în suport și butoiușul cu petrol. Lăsă sfeșnicul jos și se căzni aproape un minut să deschidă butoiul, rupându-și unghiile și julindu-și mâinile, dar reuși să-i scoată capacul. Își dezbracă halatul, aruncându-l pe trepte, apoi luă două torțe din suport, le înmuie în combustibil și aprinse doar una dintre ele, după care stinse lumânările și o luă la fugă prin galeria care se deschidea în fața ei pe sub pământ, rugându-se ca Dumnezeu să-i călăuzească pașii.

O singură dată fusese în galerie, când avea vreo zece

ani, însoțită de Tony și de Ethan. Dar nu merseseră decât până la locul de trifurcație și se întorseseră. Așa că habar n-avea în ce stare se afla galeria sau dacă ieșirile mai erau întregi și nu se surpaseră între timp.

Aerul era stătut și umed din cauza ploilor infiltrate printre pietrele care bolteau tavanul. Peste tot erau pânze de păianjen, atârând ca niște cortine de ceață, dese și lipicioase, care i se prindeau de păr și de haine, provocându-i silă și oroare, aducându-i suspine sugrumate în gât.

Dar continua să alerge, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji, rugându-se cerului să ajungă la timp și Nick să mai fie în viață. Pentru că altfel totul ar fi fost în zadar. Și ea nu ar fi suportat să-l piardă.

— Fac orice, Doamne, orice! șoptea ea în întunericul galeriei, înecată de hohote de plâns, continuând să alerge ca o ciută. Ocrotește-l... Salvează-l! Viața mea pentru a lui... Te rog. Doamne, ascultă-mi ruga și nu mă părăsi acum... te rog... *Orice!*

CAPITOLUL 24

Nick își reveni cu lentoare la realitate. Își simțea capul greu și extrem de dureros.

Gemu, vrând să-și ducă o mână la ceafă, acolo unde durerea pulsa cu ferocitate, dar trupul refuză să-l asculte. Nedumerit, deschise ochii încet, blestemând ceața care-i tulbura privirea. Clipi de câteva ori și văzu podeaua de lemn la o distanță ciudată.

Îi luă trei secunde ca să priceapă adevărul: era legat cu mâinile la spate de spătarul unui scaun, cu trupul adus greoi în față, și se afla în cabana de vânătoare de la Sutherland. Fusesse atacat mișelește și doborât.

Ridicându-și capul, localizează silueta înaltă a agresorului său, care se afla la cinci pași distanță de el, supraveghind împrejurimile de la fereastra prăfuită. Bărbatul se răsuci pe călcâie și-i aruncă o privire ironică.

— Deci ți-ai revenit, rosti el batjocoritor. N-aș fi crezut că ești atât de slab de țeastă, Sutherland. Ai dormit douăzeci de minute în cap, adăugă disprețuitor, consultându-și ceasul scump de buzunar.

Nick își îngustă ochii în două fante întunecate și reci. Valul de ură, furie și neputință izbucni la suprafață din adâncul lui cu o forță devastatoare, arzându-l ca un acid pe dinăuntru.

— Am să te omor pentru asta, articulă tânărul bărbat cu o voce răgușită.

Celălalt își arcui o sprânceană sardonice.

— Mă îndoiesc sincer, prietene, răsese bărbatul relaxat.

— Unde este Cristine? izbuti Nick să articuleze, respirând încet și regulat.

— În drum spre noi, presupun, răspunse asasinul, consultându-și calm ceasul. I-am trimis un bilet prin care am informat-o că te-am capturat și că ea este moneda de schimb. Mai are douăsprezece minute la dispoziție ca să ajungă la timp. Mai bine zis, tu mai ai douăsprezece minute de trăit. Pentru că dacă întârzie sau vine altfel decât singură, tu o să fii deja istorie.

— Nu vei scăpa de data asta! prezise Nick cu o voce calmă, încercând să-și miște mâinile în legătura de la spate. Se vor prinde că am dispărut amândoi și vor porni să ne caute...

— Dragul meu, dă-mi voie să te contrazic, răsese bărbatul amuzat. Până când o să-și dea vreunul seama ce s-a întâmplat, noi o să fim departe. Mai bine zis, ea și cu mine vom fi departe, pentru că tu n-ai decât un rol neînsemnat în toată povestea asta. Și de îndată ce ți l-ai îndeplinit... ei bine, mă voi strădui să fac totul cât mai rapid și mai ușor pentru tine. Știi, adăugă cu un oftat,

revenind cu atenția asupra ferestrei și scrutând atent pădurea, mi-ar fi făcut o reală plăcere să-ți văd expresia ochilor în momentul în care aş fi început să tai felii din tine, dar vezi tu, timpul mă presează îngrozitor.

Individul era categoric ținut. Nebunia lucea în ochii lui fierbinte, hidoasă. Nick îl credea în stare să-l ciopârțească bucată cu bucată și să savureze acțiunea în sine. Cum Dumnezeu își putuse ascunde atât de bine adevărata natură, păcălindu-i pe toți?!...

— Ce ai de gând să faci cu ea? întrebă Nick, blestemând funia care-i intrase în carne și-i oprise circulația în degete.

Nu putea să și le miște din cauză că-i erau amorțite și-l dureau înfiorător. Ticălosul din fața lui făcuse o treabă ireproșabilă.

— S-o iau de nevastă, desigur. Ce credeai?!

— Tu ești deja însurat! îi reaminti Nick cu o grimasă, strângându-și și desfăcându-și pumnii pentru a-și pune sângele în mișcare, neputându-se împiedica să nu simtă milă pentru femeia care-și împărțise viața cu acest monstru până-n acel moment.

— O mică greșeală pe care nu mai am cum s-o dreg, ridică ucigașul din umeri cu un soi de resemnare. M-am gândit că aş putea să scap de ea foarte ușor, dar... mi-a fost credincioasă în toți acești ani și mi-a născut copii. S-a

comportat ireproșabil, așa că m-am hotărât să las lucrurile așa.

Nick îl asculta încremenit. Modul în care acel psihopat dement alegea cine trebuie să trăiască și cine să moară era oribil. Vorbea cu detașare, fără pic de emoții, ca și cum ar fi dezbătut o știre banală dintr-un ziar.

Cu ochii la el, Nick se lipi cu spatele de spătar și-și îndoi încet piciorul drept pe lângă picioarele de lemn ale scaunului. Începuse să-și simtă degetele și spera să-și poată ajunge la cuțitul pe care-l avea vârat în cizmă. Bărbatul îi aruncă o privire amuzată și scoase din buzunar cuțitul cu pricina.

— Asta cauți? îl întreabă el, cu un surâs, rotind cu dexteritate arma în mâini.

Nick își încleștă maxilarele, furia și neputința amenințând să-l sufoc.

— Doar nu-ți imaginezi că am să te leg și atât? pufni asasinul cu ironie. Viața m-a învățat că trebuie să fiu întotdeauna precaut. Întotdeauna.

Nick continua să tacă, fixându-l cu dușmănie și groaza îi umplu inima. Cristine avea să sosească dintr-o clipă într-alta și să plece cu acel scelerat. N-avea s-o poată proteja și nici salva, pentru că știa cu certitudine că de îndată ce ea ar fi pășit pragul cabanei, călătoria lui prin această lume avea să se încheie definitiv.

— Încă șase minute, îl informă asasinul după ce-și consultă încă odată ceasul. Ar trebui să se grăbească, nu crezi?

— Și dacă nu a reușit să scape de gărzi? făcu Nick, rugându-se din tot sufletul ca lucrurile să stea astfel. La asta te-ai gândit?

— Ar fi, într-adevăr, o mare problemă, admise celălalt cu un oftat. Dar n-ar face decât să-mi întârzie planurile pentru un timp scurt. Dar tu vei muri oricum, așa că nu mai contează cât va trebui s-o aștept după aceea.

— La fel cum i-ai ucis pe Cavendish și Ayton?

Bărbatul îi aruncă o privire întunecată, periculoasă.

— Ei au atins-o împotriva dorinței ei. Au insultat-o. Și au primit ce-au meritat...

— I-ai măcelărit ca pe niște animale!

— Așa cum bine te-ai exprimat, erau niște animale. Privi în gol un lung moment, furat parcă de amintiri vechi, apoi oftă. Am făcut-o pentru ea. I-am răzbunat onoarea.

— Și te aștepti ca ea să înghită porcăria asta? Să-ți mulțumească?

— O va face. O să înțeleagă cât de mult o prețuiesc și cât o...

— Cristine n-o să te accepte niciodată, rosti Nick rar și apăsător. Niciodată nu va accepta un măcelar bătrân și decrepit în patul ei, când poate să aibă un bărbat tânăr

care să...

Din trei pași, bărbatul fu lângă el. Capul lui Nick zvâcni într-o parte, vertebrele gâtului îi pârliră sub lovitura puternică de pumn pe care o încasă din plin. Preț de o clipă, tânărul conte fu amețit. Simți gustul propriului sânge în gură și-și înghiți geamătul de durere când asasinul îl înșfăcă de păr, dându-i capul pe spate pentru a-și apropia fața de a lui și a-l privi cu ochi sălbatici.

— Singurul lucru pentru care ți-am amânat pedeapsa este acela că ai salvat-o din mâinile idiotului ăluia de Ayton, mârâi el furibund. Dacă boul acela ar fi respectat înțelegerea făcută, ar fi avut parte de o moarte mai dulce. Îi dădu drumul, împingându-i capul într-o parte, și se răsuci pe călcâie, revenind lângă fereastră pentru a-și relua supravegherea. E *a mea*, continuă el cu patimă în glas, încleștându-și mâinile pe tocul ferestrei. De data asta, n-o să se mai mărite. Numai eu o pot face fericită. Va trebui să înțeleagă asta și să nu mai fugă de mine! Povestea asta n-o să se mai repete a doua oară...

Nick îl privi atent, cu mintea încordată. Revelația își croi drum spre mintea lui cu viteza și strălucirea oarbă a unui fulger. Simți cum tot sângele îi fuge din cap.

— Elisabeth, șopti el încremenit de șoc.

— Era a mea! izbucni asasinul cu o voce plină de durere, tremurând violent. *A mea!*... Până a apărut

nemernicul acela de Lancaster și mi-a luat-o!... Și pentru asta a trebuit să plătească.

— Așa că l-ai ucis, completă Nick, cutremurându-se în sinea lui de silă și oroare.

— A trebuit s-o fac! urlă acesta, întorcându-se să-l privească cu pumnii încheștați de o aprigă mânie și o mistuitoare ură. N-am putut concura cu el. Era mai bogat decât mine și de viță nobilă. A orbit-o cu averea și descendența lui!... Și n-am putut suporta asta...

— Cristine nu este Elisabeth! apăsă Nick cuvintele, privindu-l lung, insistent, ca sensul vorbelor sale să pătrundă în mintea aceea rătăcită.

Bărbatul clipi nedumerit, privindu-l câteva momente cu o față descompusă sub imperiul unor emoții contradictorii. Peste chipul lui se așternu brusc un calm desăvârșit, înspăimântător. Buzele i se curbară într-un zâmbet lent, oribil.

— Greșești. Este Elisabeth... dar altfel. Mai bună, mai dulce, mai desăvârșită... Și s-a întors la mine!...

Capătul galeriei fusese astupat cu rugi de zmeur, care crescuseră viguroși, aproape obturând lumina zilei. Cristine blestemă și, înfigând ultima torță în suportul ruginit, își vârî mâinile printre tulpinile groase, trăgând cu forță în lături și strecurându-se printre ele cu hotărâre.

Țepii mici și aspri îi lăsau zgârieturi adânci pe piele, dar fata nici nu le băgă în seamă. Reuși cu greu să răzbată dincolo de ele și când ieși, genunchii i se înmuiară și căzu în patru labe, inhalând cu lăcomie aerul curat al pădurii, lumina dimineții orbind-o pentru un scurt moment.

Fugise de-a lungul galeriei fără oprire și fără să simtă oboseala, mânată doar de un singur gând: să ajungă la Nick. Acum reușise să ajungă teafără la suprafață, mult mai aproape de el, dar era atât de istovită, că pur și simplu nu mai avea energie să se ridice în picioare.

Era absurd să clacheze tocmai acum, când îi mai despărțea doar o jumătate de milă și timpul se scurgea necruțător.

Făcând un efort supraomenesc, tânăra femeie se căzni să se ridice în capul oaselor.

Privi în jur, încercând să se orienteze. Cunoștea pădurea aceea ca-n palmă, fiecare luminiș, fiecare tufă de măceș sau pâlc de copaci. Nu-i luă mult ca să-și dea seama în ce direcție trebuia să se îndrepte.

Tăie pădurea oblic, ajungând la potecă, apoi continuă să alerge, întetindu-și pașii.

Când zări cabana i se înmuiară picioarele de ușurare dar și de groază. Habar nu avea cât timp trecuse, dacă reușise sau nu să ajungă la timp...

Înainte să pună piciorul pe prima treaptă, ușa de

lemn se deschise larg și ea îl văzu pe Nick, îmbrăcat în costumul de ceremonie, legat de un scaun, cu obrazul tumefiat și plin de sânge. Dar în viață. Privind-o cu ochi înnebuniți.

— Nick, bâigui ea, agățându-se de tocul ușii, cu răsuflarea tăiată de oboseală și picioarele moi de efort.

— Fugi! strigă el, smucindu-se în scaun. Pleacă de aici! Fugi, Cristine!...

— Prea târziu, draga mea, se auzi o voce cunoscută, în timp ce silueta masivă a unui bărbat îi răsări în față. Intră, te rog.

Cristine făcu ochii mari, încremenită de șoc și uimire. Bărbatul o luă de braț și o trase încet înăuntru, închizând ușa cu grijă în urma ei.

— Unchiule Damian? șopti Cristine, privindu-l nedumerită. Ce cauți aici?

— Cred că știi asta, scumpa mea, rosti el blând, mângâindu-i obrazul plin de julturi cu degete tandre. Ce-ai pățit? Ești plină de răni și de murdărie...

— Am venit prin galerie, șopti Cristine, privindu-l cu ochi mari, în care înțelegerea cumplită a realității își croia drum, aducând lacrimi amare. Am ajuns la timp, adăugă sleită, înghițind convulsiv în sec și luptându-se cu hohotul de plâns ce i se zbătea în gât. Așa că va trebui să-ți respecti partea ta de înțelegere.

— Mă tem că nu pot să-ți împlinesc această dorință, oftă el, clătinând încet din cap. Ți-am făgăduit că-l las să trăiască până vei ajunge aici. Am fost cât se poate de generos.

— Fac orice, numai lasă-l în viață, pași ea lateral, interpunându-se între Nick și bărbatul care-i transformase viața într-un coșmar. Te rog!...

— Cristine, nu! se auzi vocea lui Nick. Este un nebun psihopat. El l-a ucis pe Keith Lancaster...

Cristine inspiră întretăiat aerul statul din interiorul cabanei. Vederea i se încețoșă. Se clătină ca beată, având senzația că încăperea se învâрте odată cu ea. Făcu doi pași lateral, căutând un punct de sprijin. Se agăță de marginea de piatră a șemineului și-l privi pe asasin cu o expresie lividă.

— Este adevărat?

— Încearcă să înțelegi, draga mea, rosti el cu o voce rugătoare, făcând un pas spre ea cu o mână ridicată într-un gest ce apela la rațiunea ei. Nu am avut de ales. A trebuit să-l ucid, Elisabeth... Stătea în calea fericirii noastre!...

Cristine simți fiori de gheață prelingându-i-se pe șira spinării, ținându-i inima. Expresia de pe chipul acelui bărbat era înspăimântătoare. Nebunia strălucea sălbatic în ochii lui. Faptul că în mintea lui o confunda cu mama ei și

că nici măcar nu realiza greșeala, îi stârnea întreaga groază și oroare. Îi revolta stomacul.

— Ești bolnav, murmură tânăra cu o voce răgușită, luptându-se cu greața care-i umplea gura de o salivă amară. L-ai ucis pe Keith doar pentru a ajunge la...

— Elisabeth, tu nu poți să...

— Tot el i-a ucis și pe Cavendish și pe Ayton! se auzi vocea limpede, dezgustată și disprețuitoare a lui Nick. Zicea că o să înțelegi și o să-i fii într-atât de recunoscătoare pentru asta, încât o să accepți să te măriți cu el și să...

— Tacă-ți gura, blestematule! urlă Damian, repezindu-se asupra contelui și pocnindu-l pentru a doua oară cu putere peste față, zdrobindu-i arcada. Te omor, pui de târfă! șuieră cu venin, scoțându-și pumnalul din haină și ridicându-l deasupra lui.

Cristine se rezezi, alunecând între Nick și cuțitul lung, cu lama subțire.

— Nu!

Fața lui Damian era schimonosită de furie și moartea-i rânjea hidos din ochii lui. Pentru o clipă, se temu că-și va sfârși viața sub tăișul ce coborî fulgerător spre gâtul ei.

Închise ochii strâns, încleștându-și mâinile pe coapsele lui Nick, așteptând să simtă metalul rece

pătrunzându-i în trup. Nick strigă, încercând s-o împingă de pe el, dar Cristine se propti cu călcâiele în podea, arcuindu-se în așa fel încât să-l acopere cu totul. Îl auzi înjurând-o și se cabră și mai tare, forțându-l să stea nemișcat sub ea. Avea să-l apere cu prețul vieții ei dacă trebuia. Și brusc își aduse aminte că nu era complet neajutorată în fața celui criminal obsedat de ființa ei.

Mișcându-și mâna dreaptă încetișor, și-o strecură în buzunarul pantalonilor și deschise ochii, rugându-se ca Dumnezeu să-i mai lase timp. Să le lase timp amândurora.

Și-l văzu privind-o cu ochi întunecați, plini de durere, ținând pumnalul la un centimetru de gâtul ei. Cristine își înghiți nodul de groază din gât și-și umezi buzele uscate cu vârful limbii.

— Nu vreau să mai ucizi pentru mine! articolă ea rar, respirând cu dificultate. Lasă-l să trăiască și vin cu tine oriunde... Damian.

— Te-a atins, bolborosi bărbatul, cu privirea împăienjenită, cuțitul tremurându-i în mână. L-ai lăsat să te atingă, suspină el ca un copil, lacrimile ivindu-se pe neașteptate în ochii lui.

Cristine îl privi încremenită, incapabilă să articuleze vreun sunet, simțind cum începe să se sufoce. Furia și ura prinseră să-i clocotească în sânge. Adevărul abia acum își făcuse efectul asupra ei. Intensitatea acelor resentimente

o zguduiră din creștet și până în tălpi. Minte i se limpezi dintr-odată.

Acel individ monstruos îi ucisese tatăl. Din cauza lui, mama ei pornise la drum în chinurile nașterii, ajungând la Sutherland prea epuizată pentru a face față încercării. Iar ea jurase să-i răzbune.

— L-ai lăsat să te atingă și pentru asta va muri, repetă el, cu o voce încărcată de ură.

— Nu cred, șopti ea, ridicând mâna în care ținea pistolul încet și hotărât.

Detunătura armei bubui cu putere în încăpere, umplând aerul de mirosul acru al prafului de pușcă. Cristine îl văzu tresărind și privind-o uimit. Apoi bărbatul își duse mâna la piept, presând mica gaură din țesătură. Degetele i se mânjiră de sânge și el și le privi profund nedumerit. Cuțitul îi alunecă din mână, căzând cu zgomot pe podea.

Damian făcu doi pași în spate, privind-o pe Cristine cu un aer chinuit. Apoi căzu pe spate și rămase nemișcat.

Cristine îl fixă lividă, cu răsuflarea tăiată de șoc și spaimă.

— Cristine.

Tânăra femeie trase încet și adânc aer în piept și se răsuci în poala lui, lipindu-și fruntea de obrazul lui și închizând ochii.

— L-am... omorât, bâigui ea, simțind cum i se face îngrozitor de rău.

— Slavă Domnului! oftă Nick ușurat, întorcându-și capul astfel încât să o poată săruta pe tâmplă. Ai fost minunată.

— Cred că o să... leșin, murmură ea.

— Nu! Cristine! Uită-te la mine! îi ceru el, împingând-o cu umărul. La naiba, uită-te la mine!

O simți inhalând aerul cu iuțeală, odată, de două ori, apoi fata își înălță capul și-l privi sleită. Ochii viorii i se umplură de lacrimi mari, care căzură grele, udându-i obraji.

— Mi-a fost frică, Nick!... Doamne, mi-a fost atât de frică!

— Și mie, iubito, și mie, șopti el răgușit. Dar s-a terminat. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

— Ce? clipi ea, luptându-se cu greața. A! exclamă apoi, când realizează ce anume îi cerea Nick.

Se ridică nesigură din poala lui și văzu cuțitul pe jos. Se aplecă și-l luă, apoi ocoli scaunul și începu să taie cu grijă funia groasă care intrase în carnea lui.

Nick se ridică, masându-și încheieturile amorțite, apoi se întinse și, fără niciun preambul, o înșfăcă pe Cristine de un braț și o smuci spre el. Își coborî ochii la nivelul ochilor ei și mârâi printre dinți:

— Data viitoare când îți spun să fugi, atunci să faci dracului ce-ți spun, ai înțeles?... Proasta naibii ce ești! Putea să te omoare!

— Și pe tine la fel! zbieră ea, vârându-i vârful cuțitului sub nas ca pentru a sublinia fără echivoc acest aspect care lui părea că-i scăpa din vedere.

— Cum ai putut să fii atât de idioată încât să vii de una singură și să te vâri cu bună știință în gura lupului? se răsti el, luându-i cuțitul din mână și aruncându-l cât colo.

— Mi-a fost teamă că o să te omoare!

— Și ce!?... Tu ești mai importantă decât mine!

— Zău? Și după ce criterii ai stabilit asta?

— Ești moștenitoarea unui regat. Datoria mea era să te apăr. Și n-am făcut-o!

— Te paște cumva vreo criză de orgoliu masculin în clipa asta? îl întreabă Cristine pe șleau, furia aducându-i sângele în obraz.

Nick scrâșni din măsele, privind-o cu ochii îngustați de enervare. Știa că ea avea perfectă dreptate, dar nu-și putea ierta prostia de a fi fost atât de credul în privința acelui ucigaș dement. Era pentru a doua oară când îi pusese viața în pericol din cauza lipsei lui de vigilență. Fusesse la un pas de a o pierde.

În secunda următoare o trase în brațele lui, sărutând-o ca un nebun, cu disperare, strângând-o în brațe

mai-mai s-o sufoce. Cristine se agăță de el, răspunzându-i cu aceeași ardoare. Când se desprinseră, abia mai respirau.

Cristine îl privi emoționată și întinse o mână spre obrazul lui vătămat, atingându-l ușor, cu nespusă tandrețe.

— Nick, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Făcu o pauză, mușcându-și buzele, neștiind cum să înceapă. Îl privi lung și oftă umflându-și obrații cu un aer încurcat. Trebuia s-o spună dintr-odată, pe nerăsuflăte. Așa era cel mai bine. Își înalță privirea și spuse repede:

— Te-am mințit.

— În legătură cu ce? își îngustă Nick ochii, încercând să ghicească la ce anume se referea Cristine.

— Cu Alex. Nu el este...

N-apucă să sfârșească, pentru că Nick o luă brusc de talie și se răsuci cu ea prin aer, ținând-o la distanță de un braț de el. Detunătura fu asurzitoare. Trupul lui zvâcni spre ea. Se clătină amețit și căzu în genunchi cu un geamăt. Cristine reușise să rămână cumva în picioare și privi peste creștetul lui nedumerită. Damian se ridicase într-un cot și buzele înspumate de sânge erau lățite într-un rânjel sinistru. În mână ținea un pistol a cărui țevă încă mai continua să fumege.

— Tu... nu m-ai vrut... bolborosi el, fixând-o cu dușmănie.

Ochii i se răsturnară în orbite și ultima suflare îi ieși tânguitor.

Cristine îl privi blocată, apoi privirea îi alunecă îngrozită spre Nick. Fața lui era împietrită și albă ca varul. O peliculă fină de transpirație îi aburea fruntea încrețită sub imperiul unei suferințe fără seamăn.

— Nu!... Oh, Doamne, nu! Nick... șopti răgușită, lăsându-se în genunchi în fața lui pentru a-i cuprinde chipul între palme. Nick!

Nick deschise ochii și o privi. Ochii lui negri erau tulburi, încețoșați. Un surâs vag îi trecu peste buze. Dădu să spună ceva, dar nu reuși. Se prăvăli peste ea, culcând-o la pământ, strivind-o cu greutatea lui. Cristine reuși cu chiu cu vai să se strecoare de sub el și un vaiet prelung, plin de agonie, izbucni din pieptul ei.

Nick fusese împușcat în spate, chiar sub omoplatul stâng, aproape de coloană. Pata întunecată de sânge se lățea văzând cu ochii, îmbibând brocartul argintiu al jachetei elegante de ceremonie.

— Oh, nu!... *Nu!*

Se opinti din răspuțeri și-l răsuci cu fața în sus, hohotind înnebunită și zgâlțâindu-l ca să-l readucă în simțiri.

— Nick!... Nu-mi fă asta! Nu muri... Pentru Dumnezeu, deschide ochii și uită-te la mine!...

Se aplecă peste el, sfâșiindu-i cămașa și lipindu-și urechea de pieptul lui. Bătăile inimii se auzeau rar și slab, scăzând tot mai mult în intensitate. Se ridică și se aplecă deasupra lui, lipindu-și gura fierbinte de buzele lui reci, încercând să-i insufle viață, să-l încălzească cu dragostea ei.

— Te rog!... Rămâi cu mine, dragostea mea! Te rog...

El păru s-o audă, căci își deschise ochii cu un efort și o privi pentru o clipă cu ochi surprinzători de limpezi și lucizi. Și-i zâmbi.

— Ai... grijă de tine... mai izbuti să spună.

Închise ochii, suflarea i se topi, pe chipul lui așternându-se un val de împăcare.

Urletul ei izbucni cu forță, prelung, sfâșietor. Printre lacrimi văzu cuțitul pe podea, doi metri mai încolo. Inima i se împietri de ură și durere. Porni în patru labe spre el, își încheștă degetele pe mânerul frumos ornat și reveni lângă trupul neînsuflețit a celui care-i distrusese viața.

Suspinând, cu privirea rătăcită, începu să lovească.

Câteva minute mai târziu, ușa cabanei se dădu de perete și cinci bărbați năvăliră înăuntru, oprindu-se șocați de scena din fața lor.

Contele de Sutherland era întins pe spate pe podeaua prăfuită, alb la față și cu buzele vinete, nemișcat. Logodnica lui, cea mai râvnită femeie din Anglia, înfgea cu

furie un cuțit în trupul unui bărbat a cărui identificare s-a făcut cu greu după aceea. Expresia de pe chipul ei era golită de orice emoție, privirea îi era sticloasă.

Când au reușit să-i smulgă cuțitul din mână, singura ei reacție a fost să se ridice, să meargă clătinat spre corpul inert al celui pe care-l iubise cu atâta intensitate, să-i sărute obrazul livid și să-și piardă cunoștința lângă el.

EPILOG

Cristine stătea pe puntea *Stelei Nordului*, înconjurată de un vâl de ceață rece, privind încremenită cum țărmul Angliei se depărta ușor.

Aproape toată familia se strânsese pe cheiul murdar, făcându-i semne de rămas bun. Cristine le răspunse, apoi își strânse și mai bine șalul gros în jurul umerilor, luptându-se cu impulsul de a părăsi puntea și de a se refugia în cabina ei, dând frâu liber lacrimilor și suspinelor care îi ardeau coșul pieptului.

Mătușa Anabelle refuzase să vină să-și ia la revedere de la ea. La două zile de la cumplita tragedie care o lăsase văduvă, îmbrăcase haine cernite și intrase în mănăstirea Sf. Clara, pentru a-și petrece restul vieții în rugăciune și smerenie.

Nick refuzase și el să vină să-și ia rămas bun.

Cristine închise ochii strâns, cutremurându-se când își aminti cele patru zile și tot atâtea nopți de coșmar, în care el se zbatuse între viață și moarte. Imediat ce-și revenise din leșin și aflase că el mai era încă în viață, se postase la capul patului lui și-l veghease neîncetat, vorbindu-i până când vocea îi pierise și nu-i mai rămăsese decât mângâierile. Medicii care fuseseră chemați să-l consulte nu-i dăduseră nicio șansă de supraviețuire, dar ea

refuzase să accepte acest verdict. Stătuse lângă el, rugându-se continuu, făgăduind puterilor cerești orice în schimbul vieții lui.

În cea de a cincea dimineață, mâna lui Nick o strânsese ușor pe a ei, trezind-o din somn. Ceruse de băut, apoi adormi. Se trezise apoi după două ore și iar ceruse de băut, pentru a adormi din nou. După patru reprize de acest fel, ceruse de mâncare.

John declarase că tocmai asistase la primul miracol din viața lui.

De îndată ce starea clinică a lui Nick se stabilizează, Cristine fu trimisă cu forța să se odihnească. Abia după zece zile Nick reuși să se dea jos din pat și să meargă fără ajutor. Pierduse mult sânge, dar își revenea surprinzător de repede.

Ethan, care veghease și el alături de Cristine la căpătâiul fratelui său cât timp acesta stătuse în comă, avusese răgazul să observe, să înțeleagă și să accepte faptul că o pierduse pentru totdeauna pe femeia iubită. Tony discutasese cu el și-l informase despre răpirea tinerei și despre cum evoluaseră lucrurile după aceea. Nick o salvase pe Cristine nu doar o singură dată, ci de două ori, ultima dată jertfindu-și viața pentru ea. Iar fata îl iubea pe Nick cu adevărat. Îi urmărise neputincios durerea, disperarea și agonia cât timp stătuse lângă patul fratelui

său și știu că, indiferent cum avea să se încheie acea poveste, Cristine avea să rămână a lui Nick pentru tot restul vieții ei.

Orslom apăru la Sutherland la două săptămâni de la nefericitul deznodământ.

Cristine se așteptase la un bărbat sărit bine de cincizeci de ani, cărunt și foarte rafinat. Orslom nu pășise însă pragul celei de-a patra decade a vieții sale, era potrivit ca statură, lat în umeri, vânjos, cu voce roasă de tutun, maniere necizelate și de o franchețe care te lăsa cu gura căscată. Nu era omul înfloriturilor lingvistice și moda, categoric, nu era punctul său forte. Dar era onest, direct, cult și extrem de inteligent. Iar Cristine îl plăcu imediat. Stătură de vorbă ceasuri întregi despre părinții ei, despre Kumpur-Pala și despre oamenii care o așteptau acolo.

Orslom o sfătuiuse să nu mai amâne plecarea. Poporul o aștepta cu nerăbdare pe prințesa lor, o așteptare mai lungă de douăzeci de anotimpuri ploioase. Dar Cristine știa că nu putea să plece atâta timp cât starea de sănătate a lui Nick era încă subredă.

În urmă cu două zile, Nick îi ceruse să-l lase s-o însoțească până în Kumpur-Pala. O privise grav, cu ochii lui frumoși, și-i ceruse... imposibilul. Voia să se asigure că ajungea cu bine acolo și dorea să vadă cu ochii lui dacă avea să fie întâmpinată așa cum Orslom susținea că va fi.

Dar îl refuzase. Scurt și categoric, știind că el era încă prea slăbit pentru o călătorie pe mare. Și acesta nu fusese singurul motiv pentru care o făcuse, dar refuzase să-i explice de ce. El o privise lung, furios și îndurerat, apoi se retrăsese într-o atitudine rezervată, tăcută, plictisită și rece. Și de atunci nu-l mai văzuse. Sperase că o să vină în port, pentru un ultim rămas bun. Dezamăgirea îi turnase plumb fierbinte în inimă. Greutatea aceea îi tăia acum respirația.

Ceața devenea din ce în ce mai groasă, pe măsură ce vasul ieșea în largul mării. Imaginea portului se estompa sub vălurile albicioase, micul grup de pe chei abia se mai ghicea, dar Cristine rămase dreaptă și înfrigurată pe punte până când dispărură cu totul.

Abia atunci se răsuți pe călcâie și părăsi puntea, retrăgându-se mândră și demnă în cabina ei, aflată dedesubt. Închise ușa în urma ei, făcu cinci pași și se frânse, căzând pe patul îngust, prins în cuie de podea. Și lăsă durerea să irupă afară în hohote sfâșietoare de plâns.

Lăsase în urmă Anglia pentru mulți, mulți ani de acum înainte. Un capitol al vieții ei se încheiase acolo, dar sfârșitul fusese unul cumplit și tragic. Se despărțise de cei dragi, reintrase în posesia tuturor drepturilor de care fusese privată la naștere, familia i se mărise, își răzbunase părinții și... pierduse pentru totdeauna pe bărbatul pe

care-l iubea cu fiecare strop de sânge, cu fiecare respirație sau bătaie a inimii ei. Golul pe care-l simțea în piept era imens și îngrozitor de dureros.

Plânse nefericită și disperată, lovind cu pumnii în saltea, dorindu-și să se poată întoarce, dorindu-și să poată alege după inima ei și nu după datorie și responsabilitatea cu care fusese împovărată încă din clipa în care cunoscuse lumina zilei.

Îl voia pe Nick mai mult decât orice pe lumea asta. Îl voia înapoi. Dar era prea târziu, îl pierduse.

— Oh, Nick... șopti ea distrusă. Ce-am făcut?...

— Evident, o mare tâmpenie.

Cristine încremeni la auzul acelei voci joase, cu timbru plăcut și cald. L-ar fi recunoscut oriunde, oricând. Își ridică fața din cuvertura pe care o udase cu lacrimile ei, întorcându-și cu lentoare capul spre ușă și rămase nemișcată, profund uluită.

Nick, îmbrăcat lejer, într-o cămașă de mătase albă, simplă, și cu o pereche de pantaloni din piele neagră, stătea rezemat cu umărul de tocul ușii, cu brațele încrucișate pe piept, privind-o cu o sprânceană arcuită vag a ironie. Avea părul prins și în ureche rubinul strălucea ca o picătură de sânge.

— Ce... ce cauți aici? se bâlbâi tânăra femeie, ridicându-se amețită într-un cot.

— De ce plângi? o întrebă el în schimb, făcând un pas și închizând ușa în urma lui.

— Pentru că...

Se ridică amețită în șezut, ducându-și mâna la tâmplă și privindu-l descumpănită.

— Nick, n-ar trebui să fii aici, șopti ea, cu inima bătându-i năvalnic în piept.

Bărbatul oftă și un zâmbet leneș îi curbă buzele frumoase. Se apropie și se lăasă pe marginea patului, lângă ea. Îi luă mâna mică într-a lui și o privi cu coada ochiului.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti el.

— Nici tu, replică fata.

Nick se încruntă, fără să pară însă supărat cu adevărat. Oftă din nou și o privi grav.

— Am stat de vorbă cu Kimberly. Și mi-a deschis ochii în privința unor lucruri. Așa că am decis să mă conving dacă are dreptate sau nu. Și ca să-ți ușurez situația, am să-ți pun niște întrebări la care tu o să-mi răspunzi simplu, prin da sau nu. Dar mai înainte de asta, trebuie să-mi promiți că vei fi sinceră cu mine. Îmi datorezi sinceritatea ta, Cristine.

Fata își plecă ochii neliniștită, dar făgădui în tăcere, clătinând încet din cap.

— Mama a afirmat că unul dintre motivele pentru care ai refuzat să mă lași să vin cu tine este acela că încă

mai continui să te simți vinovată pentru ruptura de acum treisprezece ani, timp în care am stat departe de Sutherland, de ea, de tata, de Tony și de Ethan.

Tânăra femeie își mușcă buzele, ezită o clipă, și confirmă tăcută.

— Tot ea a mai spus că te mai simți vinovată și de faptul că Daniel a murit fără ca noi doi să ne fi împăcat în mod oficial. Adevărat?

Cristine trase încet aer în piept și-și repetă gestul cu resemnare.

— Da sau nu? Vreau s-o aud cu voce tare, Cristine.

— Da.

— Kimberly a susținut că un al treilea motiv pentru care m-ai scos din viața ta este acela că nu poți să-ți ierți faptul că nu l-ai oprit cu totul pe psihopatul acela, că nu ai ținut suficient de bine și că, în sinea ta, te consideri vinovată pentru că din această cauză am fost cât pe ce să dau ortul popii. Corect?

— Da.

— Ai făcut toate astea pentru Kimberly, Cristine?

Tânăra îl privi învinsă.

— Ei îi datorez...

— Scutește-mă de explicații, i-o tăie Nick cu duritate.

Răspunde-mi cu da sau nu!

— Da! izbucni Cristine, exasperată.

— M-ai mințit în legătură cu Lundum. Ai spus că el este bărbatul *însurat* de care erai atât de îndrăgostită.

— Nu, tu și Kimberly ați tras concluzia asta! sublinie ea cu indignare în glas.

— Dar n-ai făcut nicio corecție ulterioară, din câte-mi amintesc, remarcă tânărul bărbat cu o voce în care se strecurase o undă de iritare. M-ai indus intenționat în eroare, nu-i așa?

Cristine își plecă ochii, roșind vinovată. Încercă să-și tragă mâna dintr-a lui, dar Nick i-o ținu strâns.

— Da sau nu? repetă el, neclintit.

— Da.

Fata închise ochii. Simțea gustul sărat al lacrimilor care i se adunau în gât și făcu un efort să și le înghită. Nick îi expunea motivele pentru care-l ținuse departe de ea în lumina necruțătoare a realității și, așa cum le formulase, o făcea să se simtă egoistă și proastă. Își ridică fruntea și-l privi rușinată și nefericită.

— Nick, eu... începu ea.

— Mă iubești?

Ochii ei se umplură de lacrimi mari și grele, care alunecară la vale, brăzdându-i obrajii.

— Da. Foarte mult, adăugă cu durere, după o mică pauză.

Nick îi luă chipul în mâini și-i șterse lacrimile cu

buricele degetelor mari.

— Idioato, fu tot ce găsi să spună înainte de a-și lăsa gura fierbinte peste a ei.

O sărută apăsător și mistuitor, trăgându-l mai aproape de el.

— Suntem într-un mare impas, prințeso, declară el, frecându-și buzele de ale ei într-un fel nespus de dulce și senzual. Eu te iubesc... tu mă iubești... amândoi suntem aici... Se retrase un centimetru și-i privi ochii de culoarea violetelor, tiviți cu gene întunecate și umede. Dar nu mă pot însura cu tine!

Cristine încremeni, privindu-l cu ochi mari, șocați. Un fior de gheață i se strecură în inimă.

— N... nu mă mai... vrei? izbucni ea să vorbească pe un ton subțire, plin de jale.

Nick oftă și-și dădu ochii peste cap cu un aer exasperat.

— Bineînțeles că te vreau, dar ți-am promis în urmă cu cinci săptămâni că n-o să te mai plictisesc vreodată cu încă o cerere în căsătorie. De unde și încurcătură în care mă aflu. Cum pot să mă însor cu tine când nu mai am posibilitatea să-mi formulez verbal intenția?

Peste chipul ei se așternu treptat înțelegerea, apoi ușurarea și fericirea.

— Ai putea s-o faci în scris, sugeră ea candid,

zâmbindu-i galeș.

— Exclus. Tot aia ar fi.

— Înțeleg, făcu ea cu o mină serioasă. Un gentilom niciodată nu și-ar încălca vorba dată cheazășie.

— Exact.

Cristine tăcu, părând că reflectează.

— E rândul meu, nu-i așa? îl întreabă timid tânăra femeie, studiindu-l pe sub vâlul moale și des al genelor.

Nick o privi sobru și zâmbitor deopotrivă, așteptând. Cristine se apropie felin de el, se înălță pe vârfuri, își lipi palmele de pieptul lui, simțindu-i sub degete bătaile iuți ale inimii, și-l privi adânc în ochi.

— Te iubesc, rosti ea cu o voce răgușită, încărcată de emoții. M-am îndrăgostit de tine în ziua în care m-ai învățat să trag cu pistolul la Sutherland și am realizat asta în noaptea când te-am găsit în brațele altei femei. Ochii lui se umplură de jenă și regret, și ea surâse înduioșată. Nu fi prost. Lucrul acela mi-a deschis ochii și, una peste alta, cine spune că dragostea este simplă sau lipsită de suferință?... Tot ce ți-a spus Kimberly este adevărat, reluă ea grav. Te-am refuzat pentru că nu mi s-a părut drept să te smulg încă odată de lângă ea. Ai lipsit treisprezece ani din viețile tuturor... dar știi ce? făcu ea, îngustându-și ochii violeti și împingându-și sfidătoare bărbia înainte. A fost alegerea ta!...

— Așa este, confirmă el abătut. A fost alegerea mea. O alegere greșită...

— Amândoi am făcut alegeri greșite, Nick, șopti ea cu o voce sobră. Dar așa cum bine ai spus, eu te iubesc, tu mă iubești, amândoi suntem aici... vrei să te însori cu mine?

Nick zâmbi, se retrase și-i luă mâna, sărutându-i-o ceremonios, cu ochii într-ai ei.

— Haide. Ne așteaptă căpitanul.

— De ce? se încruntă ea nedumerită, încercând să țină pasul cu el.

— Ca să ne căsătorească, de ce crezi?

— Bine, dar n-avem licențe și... și...

— Ba avem, o contrazise el cu un rânjel larg. La Sutherland, dacă n-ar fi fost tâmpitul acela care să ne strice nunta, acum ai fi fost cu adevărat contesa mea. Intenționez foarte serios să te trag pe sfoară, Cristine, și puțin mi-ar fi păsat dacă nu mi-ai fi iertat-o niciodată după aceea, adăugă el serios, după care-i făcu șmecherește cu ochiul. După cum vezi, sunt un bărbat egoist, prevăzător și foarte hotărât în ceea ce te privește, prințesă! îi aruncă peste umăr, continuând s-o tragă după el spre ușa cabinei.

Cristine se încruntă la spatele lui, având impresia că fusese păcălită în cel mai nerușinat mod. Brusc, începu să râdă. Bărbatul acela era absolut minunat. Încântător. Și

era al ei.

Încă mai râdea douăzeci de minute mai târziu când, în prezența lui Orslom și a unui echipaj întreg, deveni oficial noua contesă de Sutherland.

SFÂRȘIT